

Thanh Xuân

Contents

Thanh Xuân	2
1. Chương 1: Gái Già Tổng Hàng Hàng Rơi Vào Hồ Đen Thời Gian.	2
2. Chương 2: Thiếu Niên Ra Trường Rất Rắc Rối	4
3. Chương 3: Thiếu Niên Ra Trường Rất Rắc Rối 2	6
4. Chương 4: Rèn Luyện.	9
5. Chương 5: “tôi, Muốn Trở Thành Người Xứng Đáng Với Cậu.”	11
6. Chương 6: Trở Lại Thời	14
7. Chương 7: Nguyệt Hắc Phong Cao (*) (thích Hợp Làm Chuyện Xấu)	17
8. Chương 8: Có Một Bạn Nam Hẹn Cô	21
9. Chương 9: Sự Kiện Tở Tình Kỳ Cục	24
10. Chương 10: “thâm Giao”	26
11. Chương 11: Jq, Cuộc Cách Mạng Cũng Cố Tình Hữu Nghị	29
12. Chương 12: Jq, Cuộc Cách Mạng Cũng Cố Tình Hữu Nghị 2	30
13. Chương 13: Ông Mật Làm Hồng Nương (*)	33
14. Chương 14: Tiếp Theo	35
15. Chương 15: Yên Lặng Trước Ly Biệt.	37
16. Chương 16: Chủ Nhân Của Bàn Tay Kia.	40
17. Chương 17: Dịu Dàng Mời	43
18. Chương 18: Lần Đầu Giao Chiến.	48
19. Chương 19: Khắc Nền Tình Yêu	51
20. Chương 20: Mỗi Khi Tình Yêu Đến Gần	54
21. Chương 21: Tình Địch?	57
22. Chương 22: Hòn Đá Xấu Xí	60
23. Chương 23: Tình Địch!	64
24. Chương 24: Ngoại Truyện Cổ Ngữ Lâm: Lỡ Miệng Dẫn Đến Lời Tở Tình	67
25. Chương 25: Sự Rối Rắm Ngọt Ngào	69
26. Chương 26: Ôm Một Người	72
27. Chương 27: Nhớ Nhưng	76
28. Chương 28: Kiểm Duyệt	80
29. Chương 29: “diệt Tuyệt Đạo Trưởng”...	83
30. Chương 30: Tên Tuổi Lên Cao	86
31. Chương 31: Lần Tiếp Xúc Thân Mật Đầu Tiên.	91
32. Chương 32: Hoa Hồng Tứ Tán.	95
33. Chương 33: Tranh Đấu Trên Diễn Đàn.	98
34. Chương 34: Âm Mưu Ở Vũ Hội Hóa Trang.	99
35. Chương 35: Câu Chuyện Ở Quán Bar	103
36. Chương 36: Đêm Trước	107
37. Chương 37: Biển Biếc Trời Xanh Đêm Vãn Sầu	111
38. Chương 38: Quà Sinh Nhật	117
39. Chương 39: Hôn Môi	119
40. Chương 40: Hiểu Lầm	122
41. Chương 41: Chương 37	125

42. Chương 42: Ngoài Ý Muốn	125
43. Chương 43: Chương 39	128
44. Chương 44: Ba Người	128
45. Chương 45: Chương 40	130
46. Chương 46: Mỹ Mãn	130
47. Chương 47: Chương 42	132
48. Chương 48: Chương 43	132
49. Chương 49: Nghệ Thuật Lấy Tên	132
50. Chương 50: Chương 45	134
51. Chương 51: Chương 46	134
52. Chương 52: Lời Đồn	134
53. Chương 53: Chương 49	141
54. Chương 54: Biến Chuyển	141
55. Chương 55: Chương 51: Chuyện Xấu	147
56. Chương 56: Chương 52	151
57. Chương 57: Chương 52 (tiếp)	151
58. Chương 58: Chương 53	153
59. Chương 59: Chương 54: Tiếp Cận	153
60. Chương 60: Chương 55	156
61. Chương 61: Chương 56: Phương Xa	156
62. Chương 62: Chương 57	159
63. Chương 63: Chương 57 (tt)	159
64. Chương 64: Chương 58: Oa Oa Bánh	161
65. Chương 65: Chương 59: Trốn Tránh	164
66. Chương 66: Chương 60	167
67. Chương 67: Chương 61: Kết Hôn	167
68. Chương 68: Chương 62	171
69. Chương 69: Chương 63: Khúc Cuối Cùng	171

Thanh Xuân

Giới thiệu

Tôi và bạn đều giống nhau, hãy nhớ tới những hồi ức khi còn trẻ, dù là đúng đắn hay sai lầm... Thì nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan>

1. Chương 1: Gái Già Tổng Hàng Hàng Rơi Vào Hố Đen Thời Gian.

Khi Tang Nhuế gõ cửa, phòng làm việc của Tổng quản lý vẫn sáng đèn. Dung mạo xinh đẹp đang nghiêm túc ngồi ở vị trí làm việc, hai mắt tập trung nhìn màn hình vi tính trước mặt, những dãy số dài dằng dặc

lao nhanh như tên bắn, khiến người ta hoa cả mắt.

Tổng quản lý, tên đầy đủ là Tổng Hàng Hàng, trong nghề cũng được xem là một nhân vật lớn. Mới vào nghề được bốn năm đã thăng chức lên vị trí Quản lý cấp cao. Số người có thể ngồi trên cái ghế quản lý này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, vậy mà Tổng Hàng Hàng lại chính là một trong số đó.

Nên khi Tang Nhuế vào công ty làm việc, không thể không hoài nghi vị cấp trên này của cô sử dụng mánh khéo khác.

Không sai, Tổng Hàng Hàng không phải đang làm việc, cô không chớp mắt nhìn chăm chăm máy vi tính, là vì tâm hồn cô đang bay vào cõi thần tiên, cô lại mộng ban ngày, lại mơ thấy bàn tay kia...

Uống một hớp cà phê, Tổng Hàng Hàng từ giấc mộng viễn vông phục hồi tinh thần lại, nhưng trên khuôn mặt vẫn là vẻ bình tĩnh như cũ.

“Tang Nhuế, có chuyện gì mà vội vàng vậy?” Tay trái xoay xoay chiếc bút máy, trên khuôn mặt Tổng Hàng Hàng là nụ cười chuyên nghiệp tiêu chuẩn.

“Quản lý, tập đoàn Hoài Thiên thông báo bản báo cáo thường niên đưa tới lại có sai sót...”

“Cái gì? Không phải đã nói với các cô là phải hết sức cẩn thận sao? Tôi đã nhắc nhở các cô bao nhiêu lần rồi, tập đoàn Hoài Thiên có tiếng là khó đối phó.” Tổng Hàng Hàng nâng cằm, “Lúc này lại là vấn đề gì?”

“Anh ta... Anh ta chưa nói, nhưng Cố tổng có nói, sự việc này cô phải tự mình nói chuyện với anh ta.”

“Cố tổng nói như vậy?”

“Vâng, chính miệng anh ấy nói.”

“Tốt, cô đi ra ngoài đi.” Tổng Hàng Hàng phát tay.

“Quản lý...”

“Có việc gì nữa?”

“Bây giờ Cố tổng đang ở phòng họp tầng ba chờ cô.”

Tổng Hàng Hàng chợt ngẩng đầu, “Sao không nói sớm?”

Tang Nhuế chỉ cảm thấy một ánh mắt sắc bén như dao bắn tới, cuống quýt cúi đầu.

“Nhanh đem một bản báo cáo tới cho tôi, đưa tới trong vòng một phút, không, ba mươi giây, nhanh lên!”

“Vâng.”

Tang Nhuế vội vàng ra khỏi phòng làm việc. Nhân lúc này, Tổng Hàng Hàng nhanh chóng trang điểm lại, gương nhỏ trên tay vừa đóng nắp, Tang Nhuế đã cầm tài liệu đứng chờ ở cửa.

Tổng Hàng Hàng, đứng dậy nhận lấy tài liệu, nhanh chóng lướt ngang qua.

“Lần sau linh hoạt lên cho tôi, không phải quản lý nào cũng dễ nói chuyện.”

“ ”

Cho đến khi Tổng Hàng Hàng đi xa, Tang Nhuế mới ngẩng đầu lên, hung hăng trợn mắt nhìn bóng lưng cô.

“Dễ nói chuyện? Phi, tôi thấy trong toàn bộ công ty người không dễ nói chuyện nhất chính là cô! Chẳng qua chỉ là một nhân viên leo lên chức Quản lý khi chưa tới ba mươi tuổi thôi.”

Đồng nghiệp Anna đứng một bên vội vàng lên tiếng, “Tang Nhuế cô tức giận làm gì, trong công ty có ai là không biết tính khí bà cô già này vừa thối lại vừa ương ngạnh chứ.”

“Tôi thấy cô ta bị mất cân đối nội tiết tố thì có, vừa đáng sợ lại nóng nảy, có người thích mới là lạ! Chúng ta cứ tiếp tục ngồi nơi này chịu khổ đi!”

“Ha ha, Lý Thao, nếu không thì anh xả thân đi, một khi khiến bà cô già này vui vẻ, chúng ta sẽ được giải phóng!”

“Đi đi đi, ít nói mấy lời này với tôi đi được không.”

Mấy lời này, Tống Hàng Hàng đã đi xa không thể nghe thấy. Lúc này cô đang đi nhanh tới cửa thang máy, vừa lật từng trang báo cáo trên tay.

“Tĩnh——”

Cửa thang máy mở ra, trong thang máy không có một bóng người.

Tống Hàng Hàng cúi đầu đi thẳng vào, mắt vẫn không rời bản báo cáo trên tay.

“Bảy, sáu, năm,”

Thang máy một tầng lại một tầng đi xuống, chợt “Rắc rắc” một tiếng, lập tức dừng đưa kịch liệt, Tống Hàng Hàng giật mình, cô chưa kịp tỉnh táo lại thì đèn trong thang máy đã tắt ngúm, thang máy bắt đầu rơi tự do...

Màn đêm ập tới, trong đầu Tống Hàng Hàng chỉ kịp nghĩ đến hình ảnh kia: một bàn tay sạch sẽ, thon dài mà ấm áp.

2. Chương 2: Thiếu Niên Ra Trường Rất Rắc Rối

Tống Hàng Hàng cảm thấy đầu rất đau, choáng váng nặng nề không suy nghĩ được gì nữa, hai mắt nặng trĩu, vô luận cô dùng sức như thế nào cũng không mở ra được.

Nằm như vậy rất lâu, cố gắng cử động thân thể cùng suy nghĩ, cô cả kinh, rốt cuộc nhớ tới hình ảnh thang máy rơi, chẳng lẽ, cô trở thành người thực vật?! Tống Hàng Hàng càng nghĩ càng sợ, cô sống đã 29 năm, chưa lúc nào cảm thấy sợ hãi như vậy.

“Tống Tống, mặt trời đã lên cao rồi! Nhanh dậy đi!” Trên móng bị đánh một cái.

Ồ? Đau?

Bốp! Lại một cú nữa, lúc này đau hơn.

“Nói nhảm! Đương nhiên sẽ đau! Không muốn bị đánh thì dậy ẹ, chỉ còn 40 phút nữa thôi, con không sợ muộn nhưng mẹ ghét bị thầy cô con xem thường, mau dậy đi!”

Giọng nói này, sao quen tai như thế?

Mẹ - mẹ?

“Con ngủ đến u mê rồi hả?” Đầu lại bị đánh một cái.

Tống Hàng Hàng chợt trợn lớn mắt, khiến mẹ Tống đang ghé người lại gần giật mình. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, rất có hiệu quả phim hài.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?”

“Con bé này, mẹ gọi con rời giường thì phải vào phòng con chứ sao?!”

“Gọi... Gọi con rời giường? Phòng con?!”

Tống Hàng Hàng ngẩng nhìn bốn phía, quả thật là phòng cô, trong phòng sơn tường trắng, nền gạch màu vàng nhạt, trên bàn sách kê bên là ống đựng bút con thỏ bằng gốm cô dùng từ nhỏ đến lớn. Chuyện gì xảy ra? Cô bị tai nạn thang máy, sao lại từ Bắc Kinh bay đến quê nhà phương Nam?

Chợt liếc về áo len trên người mẹ, thần xui quỷ khiến bật cười, “Mẹ, cái áo này đã nhiều năm rồi, kiểu dáng cũng lỗi mốt, sao mẹ còn mặc?”

Gáy đau xót, mẹ xuống tay vẫn tàn nhẫn như vậy!

“Mẹ nói con khờ thật rồi, cái áo này là tháng trước con mua ẹ đấy, sao? Thấy thích nên muốn lùa về mặc? Hừ, con đừng hòng nghĩ đến chuyện đó!”

Lúc này Tống Hàng Hàng mới thực sự tỉnh táo lại, cô vội vàng nắm lấy bả vai mẹ, nhìn chăm chăm khuôn mặt bà: Không sai! Đây là mẹ! Cô lại lần xuống giường mở tủ âm tường(*), đứng trước gương lớn: Không sai! Đây là Tống Hàng Hàng!

Đúng là hai người mà!

Không đúng! Không đúng!!! Cô vừa định khép lại tủ âm tường thì vội dừng lại, sau đó lại chậm rãi mở cánh cửa kia ra lần nữa, nhìn mình trong gương.

Mắt hạnh nhân, là của cô; cái mũi nho nhỏ, là của cô; đôi môi đỏ thắm có hơi khô, cũng là của cô... Có cái gì không đúng ư? Rốt cuộc là lạ ở chỗ nào?!

Đợi... Đợi chút... Mái tóc... Tóc của cô từ khi nào thì dài như thế?

Còn khuôn mặt này, làn da này... Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào hai má, mặc dù cô vẫn bảo dưỡng khá tốt, nhưng làn da này, rõ ràng một phụ nữ ba mươi tuổi không thể có được!

Tống Hàng Hàng dùng sức lắc lắc đầu, người trong gương cũng theo đó mà ngóc nghếch lắc đầu theo, cô nửa kinh ngạc nửa ngóc nghếch xoay đầu lại, hai mắt bắn thẳng về phía bàn đọc sách, nơi đó có đặt một lịch bàn nhỏ.

Tống Hàng Hàng từ từ bước qua, con số trên lịch bàn ngày càng rõ ràng...

“Hai - ngàn - không - trăm - lẻ - hai”

Giống như nói mê, Tống Hàng Hàng nhẹ nhàng thốt ra một câu, “Mẹ, hôm nay là ngày bao nhiêu?”

Hình như mẹ Tống cũng bị dáng vẻ của Tống Hàng Hàng khiến cả người bối rối, mù mờ, ngỡ ngàng đáp một tiếng:

“Hôm nay à, hôm nay, hôm nay là ngày hai mươi tháng bảy...”

“Reng reng reng.”

Mẹ Tống bất ngờ tiến lên tắt đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, dùng sức lay người Tống Hàng Hàng:

“Hổng rồi hổng rồi! Bảy giờ rồi! Tống Tống, con mau đi đánh răng rửa mặt ẹ, hôm nay còn phải đi nhận bằng tốt nghiệp kìa!”

Tống Hàng Hàng “A...” một tiếng, giống như rất lâu trước kia, bằng tốc độ chạy nước rút vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Vừa khép cửa lại, cô vịn vòi nước trên bồn rửa mặt ra hết cỡ, sau đó sững sờ nhìn mình trong gương, chốc lát, cô há miệng cười lớn:

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!”

Năm 2002, cô nhớ rõ một năm này, sao cô có thể quên một năm này được chứ?

Một năm này, cô vừa mới tốt nghiệp Sơ trung (cấp 2), thi đậu vào trường cao điểm, cũng là trường Cao Trung (cấp 3) số một số hai của tỉnh! Mẹ cha cô khoe khoang khắp nơi, hận không thể ngày ngày mang theo cô bên người, thấy người khác có thể lập tức đem ra khoe khoang.

Nhưng qua kỳ nghỉ này, cô sẽ phải học trong ngôi trường Cao trung kia, nói đúng hơn là sống ba năm trong Địa ngục!

Cô biết “ngọc không mài không sáng”, cô vẫn luôn kiêu ngạo vì mình được học ở trường Cao Trung này... Nhưng lúc đó cô không hề để ý đến những chuyện bên ngoài, chỉ một lòng dốc sức học tập, hơn nữa chịu cách quản giáo nghiêm khắc, Tống Hàng Hàng cô, ở trong trường học, chân chính trở thành một con một sách chính công! Không hiểu nhân tình thế thái cũng không biết cách giao tiếp, còn bị mẹ cứng rắn bồi dưỡng thành một con heo ngoài ăn ngủ thì chỉ biết đi học!

Đã ngốc thì ngốc đi, nếu đứa ngốc tập trung tinh thần, an phận làm con một sách cũng tốt, lại cứ... lại cứ để năm lớp 11, cô gặp được người kia...

Cuộc đời của cô là như vậy, hơn nữa còn là vào những ngày cuối cùng trước khi thi vào Đại học, cô trệch hướng quỹ đạo vốn có.

Bây giờ, nếu ông trời đã cho cô cơ hội quay ngược lại quá khứ, cô phải nhờ vào cuộc sống hơn 29 năm trước kia của mình, đầu tiên, phải thay đổi ba năm Cao trung này trước đã!

Nghĩ tới đây, Tống Hàng Hàng nhanh chóng đánh răng, dùng tốc độ ánh sáng rửa mặt, lại chạy vội tới trước bàn cơm, càn quét hết hai chén cháo lớn cùng một quả trứng gà, “saygoodbye” với mẹ Tống.

“Mẹ, con đi đây, không cần tiễn con đâu!”

“Con... con bé chết tiệt kia, cặp sách! Cặp sách!”

“A...?”

Cần cặp sách làm gì? Tống Hàng Hàng nghĩ không ra, không phải chỉ đến trường Sơ Trung Quảng Hoa nhận bằng tốt nghiệp là được sao?

Nhưng suy nghĩ lại một chút, dù sao cô “mới đến” cái gì cũng không hiểu, cứ nghe theo phân phó của mẹ trước đã.

Đi xuống lầu, ngồi lên xe đạp, Tống Hàng Hàng miệng lẩm nhẩm “la la la”, mang tâm tình đầy kích động phấn khích lên đường!

Không tới mười phút đi xe, Tống Hàng Hàng đã đến Quảng Hoa. Xuống xe, cô bị cảnh tượng vắng ngắt trước mắt hù sợ.

(o). . . Không phải hôm nay nhận bằng tốt nghiệp sao? Sao chỉ lác đác vài người thế này?

3. Chương 3: Thiếu Niên Ra Trường Rất Rắc Rối 2

Không tới mười phút đi xe, Tống Hàng Hàng đã đến Quảng Hoa. Xuống xe, cô bị cảnh tượng vắng ngắt trước mắt hù sợ.

(o). . . Không phải hôm nay nhận bằng tốt nghiệp sao? Sao chỉ lác đác vài người thế này?

Cô chưa kịp hoàn hồn, đã thấy bác bảo vệ chạy tới, hô to:

“Cô bé đằng kia, em là Tống Hàng Hàng sao?”

Gọi, gọi cô? Cô không nhớ mình có quen biết bác bảo vệ này.

Mặc dù nghĩ như vậy, Tống Hàng Hàng vẫn đẩy xe đạp tới, “Bác gọi cháu?”

Bác bảo vệ kích động, “Là học sinh Tống Hàng Hàng phải không? Tôi thấy đến sớm như vậy, em nhất định là đứa trẻ ngoan, thầy giáo Vương bảo em tới phòng làm việc tầng bốn tìm thầy ấy.”

“A... Vâng...”

Tống Hàng Hàng đầy bụng hồ nghi chậm chạp dắt xe vào sân trường. Thầy giáo Vương? Hình như chủ nhiệm trước họ Vương, dạy tiếng Anh?

Cất kỹ xe đạp, Tống Hàng Hàng leo lên cầu thang, may thay Quảng Hoa không có thang máy, bây giờ cô bị ám ảnh bởi nó rồi.

Lên tầng bốn, nhìn một dãy phòng làm việc trước mắt, Tống Hàng Hàng ngây người, cái đó... Thầy giáo Vương gọi cô đến phòng làm việc nào để tìm?

Mặc kệ, cứ từ từ tìm, dù sao cũng có tấm biển phòng.

Bốn phòng, vào sai hai phòng, đến chỗ phòng “405”, thấy trên cửa viết “Vương Húc, Chủ nhiệm lớp chọn khối 9”, chắc không sai!

Tổng Hàng Hàng căng thẳng, nhẹ nhàng gõ cửa.

“Mời vào!”

“Kèo kẹt.” Cửa mở ra.

“Thầy giáo Vương, thầy, thầy tìm em có phải không ạ?”

“A... là Hàng Hàng à! Rất đúng giờ đó! Đến đây, ngồi xuống ngồi xuống.”

Đồ mồ hôi ! (-)! Không phải là vì cô mở cửa phòng làm việc đúng lúc đồng hồ báo tám giờ chứ!

“Hàng Hàng à, kết quả kì thi lên Cao Trung lần này không tệ lắm!”

“Vâng, tạm được ạ.”

Cô chưa quên, kết quả năm đó đúng là vượt xa khả năng của người bình thường, đứng hạng nhất, bằng không sao cha mẹ có thể vui đến như vậy.

“Chuẩn bị xong bài phát biểu chưa?”

Giờ? Bài phát biểu? Sao một chút ấn tượng cô cũng không có?!

“Lát nữa tám giờ rưỡi các học sinh đến đầy đủ, hôm nay em cần phải làm tốt trách nhiệm của một đại biểu tốt nghiệp ưu tú, thay mặt toàn thể học sinh tốt nghiệp đứng lên phát biểu. Thầy Vương dạy tiếng Anh cho em, cũng rất tự hào về em!”

Thay mặt..., đại biểu?

Ông trời, sao thầy lại ném em đến tình cảnh này? Em vừa “thức dậy” đã bay đến mười bốn năm trước, sao có thể chuẩn bị bài phát biểu chứ?!

Đợi... Đợi chút, Tổng Hàng Hàng chợt nhớ tới lúc này mẹ gọi cô lại, bảo cô mang theo cặp sách, chẳng lẽ có bài phát biểu ở bên trong? Cô lặng lẽ duỗi tay vào trong cặp, mềm mềm, có một xấp giấy mỏng. Không sợ không có bài phát biểu rồi!

“Thầy Vương, thầy cứ yên tâm đi, em đã chuẩn bị xong.” Cô bình tĩnh nói.

“Vây thì tốt, vậy thì tốt.”

Thầy Vương nhẹ nhàng gạt đầu, “Trước tiên em vào phòng học chuẩn bị trước một chút, lát nữa tám giờ rưỡi đến bãi tập(*), hiệu trưởng phát biểu xong thì em đi lên phát biểu.”

(Bãi tập – Sân thể dục: Trong văn cảnh này, Lễ tốt nghiệp được tổ chức ở đây.)

“Vâng, thưa thầy, vậy em xin ra ngoài trước.”

Tổng Hàng Hàng lễ phép nói, liền đẩy cửa đi ra ngoài, sau đó tùy tiện tìm một phòng học liền đi vào ngồi xuống.

14 năm rồi, cô đúng là không nhớ nổi phòng học cô học mấy năm Sơ trung là phòng nào rồi...

Cái móng mới vừa chạm đến ghế ngồi, cô liền vội vàng mở cặp sách ra, lấy ra một xấp giấy mỏng trong đó, cẩn thận đọc, đúng là bài phát biểu tốt nghiệp! Làm phiền mẹ rồi!

“Các thầy cô giáo kính yêu, các bạn học sinh thân mến, hôm nay, tôi rất vinh hạnh là...”

Tổng Hàng Hàng càng học càng (ngạc nhiên), nhưng cũng cảm thấy hoài niệm, chính cô cũng đã nhiều năm không trải qua cảm giác này...

Một lát sau, nghe thấy tầng dưới bắt đầu có âm thanh nhốn nháo, Tổng Hàng Hàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ thạch anh trong phòng học, 8 giờ 25 rồi, cũng nên xuống bãi tập thôi.

Vừa mới xuống đến tầng một, một cô nhóc đã giữ cô lại, “Tổng Hàng Hàng! Mình tìm bạn lâu chết đi được! Bạn chạy đi đâu?”

Đây là? Tổng Hàng Hàng liếc mạng lục lợi trí nhớ, loáng thoáng nhớ tới hình như cô nhóc này là một bạn học thời Sơ Trung, nhưng sau đó không liên lạc nữa...

Chàng lễ lại hỏi ‘Bạn tên gì?’ Ách, quên đi, trước tiên cứ ứng phó cái đã...

“Vừa rồi... vừa rồi thầy giáo tiếng Anh tìm mình, mình tới phòng làm việc của thầy.”

“A, thì ra là vậy, khăng định đã ra sức biểu dương bạn phải không! Hàng Hàng bạn thật lợi hại, người ta nói “mạo không kinh người” (ngoại hình không quá xinh đẹp) như bạn một kích là phải trúng! Mình bội phục bạn sát đất!”

Đồ mờ hôi ! (-)! Đây là cái hình dung giả rách gì vậy.

“Hàng Hàng, hai đứa mình đứng chung một chỗ đi, nghe mấy vị lãnh đạo phát biểu mà chả thấy có ý nghĩa gì cả, hai đứa mình đứng cạnh nhau còn có thể tán gẫu.”

“Ừ, được...”

Đoán chừng cô nhóc này còn chưa biết, lát nữa cô cũng phải lên đài nói mấy lời không có ý nghĩa. Trong đầu Tổng Hàng Hàng chợt ủa tới một cổ khoái cảm kì dị, chợi đây cũng chuẩn bị lên đài rồi! Quanh đây chính là các bạn học thời Sơ Trung, bao nhiêu năm đã qua...

Hai người thao thao bất tuyệt nửa ngày (dĩ nhiên, hơn phân nửa là bạn học kia tự biên tự diễn), rốt cuộc Tổng Hàng Hàng cũng biết được cô gái này tên là Y Tuệ, giống cô, thi đậu cùng một trường Cao Trung.

Nói chuyện đến đoạn cao trào, liền nghe thấy người dẫn chương trình nói:

“Sau đây, mời đại biểu tốt nghiệp ưu tú năm 2002, bạn Tổng Hàng Hàng, thay mặt toàn thể học sinh tốt nghiệp năm nay lên phát biểu! Mọi người vỗ tay hoan nghênh!”

Tổng Hàng Hàng bình tĩnh rời khỏi đội ngũ học sinh tốt nghiệp, xem nhẹ Y Tuệ bên cạnh đang vô cùng kinh ngạc, trong lòng cảm thán những ánh mắt hâm mộ bên dưới, bước lên đài.

Dấn thân trong môi trường kinh doanh nhiều năm như vậy, Tổng Hàng Hàng rất tỉnh táo, ba bốn ngàn chữ, lần lượt đọc hết bài phát biểu, dù sao cũng đã chuẩn bị tốt, có gì phải sợ?!

Đợi đến khi các vị dưới đài cũng buồn ngủ rồi, Tổng Hàng Hàng mới xong bài thuyết trình dạt dào cảm xúc.

Cuối cùng cũng có thể xuống đài, Tổng Hàng Hàng âm thầm than một tiếng, trở về trong hàng ngũ tốt nghiệp, nghênh đón là ánh mắt phức tạp và rối rắm của Y Tuệ.

“Ha ha.” Tổng Hàng Hàng cười nịnh.

“Mình xem thường bạn!”

Cô nhóc này còn rất có khí tiết, không phải chỉ lên đài đọc mấy trang chữ dài dòng thôi sao, có cần quá mức như thế không.

“Bạn lại dám đoạt thành tích tốt nghiệp ưu tú của Lâm Tử!”

“A? Lâm Tử?”

“Đừng giả bộ với mình! Lần này Lâm Tử không đứng hạng nhất, nếu không phải lần đầu tiên cậu ấy thất thủ, sao bạn có thể chiếm tiện nghi, hừ!”

Ách, thì ra Y Tuệ này còn là một người hâm mộ trung thành, nhưng lại bày trò gì vậy? Lâm Tử là người nào thế?

Khoan! Khoan đã! Ánh mắt cô nhóc này lại nhìn nơi nào vậy? Tổng Hàng Hàng theo ánh mắt của Y Tuệ nhìn sang. Sự việc này thật không hay...

Cậu nhóc! Rõ ràng là một cậu nhóc đấy!

Mắt xéch, mũi dọc dừa, miệng hồng răng trắng, khuôn mặt hồng hào, nhận thấy có người nhìn cậu ta, ánh mắt tựa như tức giận tựa như trách móc trừng mắt liếc sang bên này, cánh môi mím chặt, hình như trên má còn ửng hồng.

Ồi! Có chuyện! Có chuyện rồi !

Trái tim nhỏ bé của Tống Hàng Hàng nhất thời đập mạnh.

4. Chương 4: Rèn Luyện.

Mơ mơ màng màng hồi lâu, bên tai vang lên một giọng nữ:

“Này! Tỉnh chưa?!”

“A? A?”

Tống Hàng Hàng khó khăn hồi hồn, “Gi? Bạn nói gì cơ?”

“Hôm nay bạn thật kỳ quái, mình nhớ trước kia bạn không có hứng thú với Lâm Tử...”

“Lâm Tử? Bạn nói cậu nhóc kia là Lâm Tử?” Báu vật như thế! Sao cô có thể xem thường?!

“Cậu nhóc gì chứ? Hừ! Bạn đừng đánh trống lảng, Bạn đoạt vị trí đại biểu tốt nghiệp ưu tú của Lâm Tử, mình còn chưa tính sổ với bạn !”

“Gi? Tốt nghiệp ưu tú? Bạn nói cậu nhóc kia?”

“Không phải cậu nhóc! Là Lâm Tử! Lâm Tử! Là mặt trời mọc trên núi! Mình biết ngay cái con heo ngu ngốc bạn chỉ biết vùi đầu vào học thôi, sao có thể có hứng thú với nhân vật phong vân của trường được chứ?!... Lâm Tử là thần tượng của mình, bạn xem, gương mặt kia, ngũ quan kia... Nghe nói cậu ấy là con riêng của hiệu trưởng, từ nhỏ lớn lên ở dưới quê, thật đáng thương... May mắn sau này được hiệu trưởng đón về, sau đó nhảy rất nhiều cấp... Thật thông minh... Ngoại hình còn đáng yêu như thế... Nghe nói cậu ấy giỏi cả ca hát vẽ tranh nữa... Luôn đứng đầu mọi hoạt động...”

“Quan trọng nhất là... Mỗi lần thi học kỳ cậu ấy đều xếp thứ nhất! Trừ lần này! Hừ, đều tại bạn làm hại! Còn đoạt đi danh hiệu đại biểu tốt nghiệp ưu tú duy nhất của cậu ấy!” Y Tuệ phóng mắt tối, ánh mắt khinh bỉ.

Cắt! Tống Hàng Hàng liếc mắt nhìn Y Tuệ, ai bảo cậu ta cố tình sa cơ ở một lần quan trọng nhất chứ! Còn nữa, sao lại tại cô, đừng ăn nói lung tung, sao cô không biết lúc Sơ Trung, bên cạnh lại có một Y Tuệ bát quái đến như vậy chứ? Lại nói, nếu cậu nhóc kia thực sự là con riêng của hiệu trưởng, tất nhiên phải nhanh chóng dè chừng, không lấy được danh hiệu đại biểu tốt nghiệp ưu tú thì liên quan gì đến cô? Thật vớ vẩn!

Nhưng cậu nhóc này cũng thật xinh đẹp, chắc chắn. Mặc dù chiều cao không chênh lệch với cô bao nhiêu, nhưng cô cũng không cao... Nhìn dáng dấp phải nhỏ hơn cô ba bốn tuổi...

(Tác giả: Các vị nhìn xem, xin tha thứ cho đồng chí Tống Hàng Hàng bỉ ổi chống cự!)

Nghe bạn học Y Tuệ bát quái nửa ngày, rốt cuộc Tống Hàng Hàng cũng biết đến “đại danh” cậu nhóc “Lâm Tử”, năm nay vừa mới 13 tuổi, ừ, còn nhỏ nhưng rất có tài, vì sa cơ một lần nên đành phải chấp nhận hạng hai dưới Tống Hàng Hàng cô, nhưng chắc chắn vẫn nổi danh ở trường Cao trung.

Trước kia những thiếu niên cực phẩm này cô chỉ có thể tìm thấy trong tiểu thuyết! Nghĩ đến sau này có thể ngày ngày gặp mặt, học chung một trường với cậu nhóc, trong lòng Tống Hàng Hàng không nhịn được mà vui mừng đến nở hoa.

Cho tới trưa, đại hội mới kết thúc, Tống Hàng Hàng cùng Y Tuệ trao đổi số điện thoại nhà với nhau, hẹn cách liên lạc. Sau khi trọng sinh khó có được một người bạn như thế, dĩ nhiên Tống Hàng Hàng muốn quý trọng thật tốt.

Sau khi hai người tạm biệt, Y Tuệ theo mấy bạn học lớp khác đi xem phim, Tống Hàng Hàng một mình đi tới sân sau lấy xe đạp, chuẩn bị đi thẳng về nhà. Hình như hôm nay sau khi lấy bằng tốt nghiệp, ai cũng rủ nhau đi chơi, đoán chừng bình thường Tống Hàng Hàng ít nói, nên cũng không có ai hẹn cô, trái lại cô lại vô cùng mừng rỡ khi được thanh tĩnh.

Không ngờ ở sân sau lại gặp được cậu nhóc kia! Kỳ quái, không phải theo truyền thuyết, cậu là con riêng của hiệu trưởng sao, sao lại một mình đi xe đạp, không ngồi chung xe với cha mình?

Bát quái chính là bát quái, không có luật lệ.

Tống Hàng Hàng suy nghĩ một chút, vẫn quyết định chủ động tiến lên chào hỏi, dù sao sau này hai người cũng học cùng một trường Cao trung mà, đúng không?

“Xin chào!”

Cậu nhóc liếc xéo cô một cái, đoán chừng đã nhận ra cô là kẻ mê trai lúc này, vì vậy rất khinh thường quay đầu đi mở khóa xe, không thèm để ý đến cô.

Ồ! Thật đáng yêu!

“Này, nhà cậu ở nơi nào?”

“ ”

“Nhà tôi ở hoa viên Tinh Sam, nhà cậu thì sao? Có gần nhau không!”

“ ” Cậu nhóc Cố Ngự Lâm thật nhanh ngồi lên xe đạp, đạp như bay.

Nhóc con, không phải đua xe nha, mặc dù lúc đi học cô vẫn giữ gìn hình tượng thực nữ, nhưng dù gì cũng có gần mười năm kinh nghiệm đi xe đạp, sao có thể không sánh kịp? (Diễn đàn Lê Quý Đôn)

Bạn học Tống Hàng Hàng lên xe đạp, tốc độ rất nhanh, vừa đúng vượt qua cậu nhóc.

“Tại sao không nói chuyện?”

“Tôi tên là Tống Hàng Hàng, Tống trong Triều Tống, Hàng trong Hàng Châu. Cậu tên là Cố Ngự Lâm đi, rất nổi danh đó!”

“Cô cũng rất nổi danh.”

Cắt!

Cố Ngự Lâm nghĩ thầm, không phải tôi sa cơ, sao cô có thể đứng hạng nhất?!

Trong lòng Tống Hàng Hàng rất có cảm giác thỏa mãn, rốt cuộc thì cậu nhóc này đã trả lời, giọng nói thật đáng yêu ()/

“Nhà tôi ở hoa viên Tinh Sam, rất đẹp, nhà cậu ở đâu?”

Được, đề tài lại một lần nữa quay trở lại, trời mới biết cô nóng lòng như thế nào với cái đề tài này.

—— Sự thật là, bạn học Tống Hàng Hàng cảm thấy mình rất giống bọn buôn người bắt cóc trẻ em, vì vậy hôm nay được sắm vai nhân vật này, Tống Hàng Hàng cảm thấy hết sức sung sướng -_-|||

Tống Hàng Hàng đồng học không hề ý thức được mình đang bị cậu nhóc này khinh bỉ: Thôi đi, thấy soái ca đã vui sướng đến không biết phương hướng o()o

Hoặc là nói, bạn học Tống Hàng Hàng rất vui vẻ khi bị xem thường, vô cùng vui vẻ.

Rốt cuộc thì đến ngã rẽ trước mắt, hai người đường ai nấy đi rồi, Tống Hàng Hàng lưu luyến không rời cáo biệt cậu nhóc.

Nhưng cách cô tạm biệt lại có điểm không bình thường, ha ha ha.

Bạn học Tống Hàng Hàng hướng về phía bóng lưng cậu nhóc đang chạy xe thực mạng (dĩ nhiên, đây chỉ là cô giả tưởng thôi), dừng mãi rống lên một tiếng:

“Nè, cậu nhóc mặt cương thi (xác chết sống), học kỳ sau gặp lại! Ha ha ha ha ha ~”

Chắc chắc, trọng sinh thật là tốt, trước kia sao cô lại không phát hiện cuộc sống này tốt đẹp như vậy, sau này nhất định phải chú ý nhiều hơn! Khám phá nhiều hơn!!!

“Tôi có thể thay đổi thế giới, thay đổi chính mình, thay đổi những phiền toái, thay đổi tính hẹp hòi. . . .” Lú lo lú lo, Tống Hàng Hàng cảm thấy trọng sinh thật quá tốt đẹp!

Cậu nhóc Cố Ngự Lâm bị người ta chia vào mặt mắng “cương thi” hất xì liên tiếp, sau đó quyết định tối hôm nay về nhà phải uống thuốc cảm dự phòng, gần đây bệnh cảm cúm rất nghiêm trọng

Đạp xe đạp về nhà, vừa lúc ở dưới lầu gặp cha Tống vừa tan làm, hai người cùng nhau lên lầu, Tống Hàng Hàng hôn mẹ mình một cái thật kêu, sau đó quyết định mùa hè này phải vô trang cho bản thân một phen, thay đổi chính mình, chào đón năm học mới: 3 năm học Cao trung!

5. Chương 5: “tôi, Muốn Trở Thành Người Xứng Đáng Với Cậu.”

Nghĩ lại chuyện cũ mà kinh ngạc.

Tống Hàng Hàng nhớ lại thời thanh xuân của mình. Đã từng là một cô gái hoạt bát người gặp người thích, ba cô là quân nhân, mẹ là một quân tẩu “nhiệt huyết”, trước lúc cô học sơ trung (cấp 2), cả nhà cô vẫn ở trong quân viện. Cô theo một nhóm quý sứ (dĩ nhiên, cô cũng là một trong số đó) chơi đùa từ nhỏ đến lớn. Phần lớn bọn quý sứ kia đều là những cậu bé nhỏ tuổi hơn cô, vì vậy cô hoàn toàn xứng đáng trở thành chị cả trong nhóm.

Còn nhớ rõ lúc ấy Đài Truyền Hình đang sốt chương trình “Bóng đá thiếu nhi”, bọn quý sứ gọi cô là chị cả, khiến cô mừng rỡ không thôi. Cuộc sống như vậy thật vui vẻ, có đứa nào trong đám có thể chạy trốn hoặc đánh thắng cô? Có ai đó còn bị cô đánh đến chảy máu đầu nữa cơ! (điều này thật đáng để kiêu ngạo -_-|||)

Sau đó học lên sơ trung thì ba chuyển nghề, cả nhà rời quân viện chuyển đến vườn hoa Tinh Sam, nhà cao tầng này quả thực rất đẹp, nhưng hàng xóm lại không qua lại với nhau, cô cũng không có bạn để chơi đùa, không thích ứng, tính tình càng ngày càng trầm, hơn nữa trường sơ trung Quảng Hoa có rất nhiều quy định, bài tập lại nhiều, cả ngày Tống Hàng Hàng chỉ vui đầu vào mấy cuốn sách giáo khoa, trở thành con một sách, thậm chí cũng không có mấy người bạn.

Sau khi thi đậu cao trung (cấp 3), cô ở ký túc xá trong trường học, ban ngày đi học, buổi tối tham gia giờ tự học tập thể, trở về túc xá đúng giờ, đến giờ tắt đèn thì phải tắt đèn đi ngủ nếu không sẽ bị xử lý, quy củ rất nghiêm, chấp hành không có nửa điểm qua loa.

Có thể thi đậu trường cao trung trọng điểm, ai cũng không phải là học sinh bình thường, cao thủ nhiều như mây, cô cũng hiểu đạo lý “khôn sống mong chết”. Lớp mười còn may, đến khi chia lớp mười một, nữ sinh vào ban khoa học tự nhiên vốn đã ít, lại cạnh tranh rất kịch liệt, vì vậy hầu như cô chẳng có nét nữ tính gì, tóc ngắn cùng đồng phục học sinh đen trắng rộng thùng thình, cả ngày chỉ biết vui đầu vào học. Kết quả là, hầu hết nam sinh ban khoa học tự nhiên đều chạy đến ban văn khoa tìm bạn gái...

Tống Hàng Hàng cô, thật bất hạnh chính là nữ sinh ban khoa học tự nhiên, hơn nữa còn phát huy “vui đầu khổ học” đến cảnh giới người thường không tưởng tượng nổi.

Thế nào là người bình thường không thể làm được? Nói thí dụ, giờ ăn cơm không ăn cơm, cầm bánh bao buổi sáng mới mua vừa đọc sách vừa ăn; thí dụ như, giờ ngủ trưa sẽ không ngủ trưa, mà là học, vì giữa trường hợp không cẩn thận ngủ mất, mang theo sách chạy ra ngoài hành lang vừa chịu gió lạnh vừa làm bài; thí dụ nữa, lúc tan lớp cũng không nghỉ ngơi, điên cuồng chạy lên giảng đài, chặn giáo viên lại, lấy ra một xấp bài thi thật dày bắt đầu hỏi han, đến nỗi giáo viên thấy cô cũng muốn trốn, giống như đang chạy nạn vậy,...

Nghĩ tới những điều này, Tống Hàng Hàng cũng cảm thấy chua xót ỉn ngày trước.

Nay được trùng sinh, Tống Hàng Hàng vẫn chưa quyết định cuối cùng sẽ học văn hóa hay học khoa học tự nhiên, nhưng nhất định phải thay đổi phương pháp học tập, nhất định phải sửa lại. Tối thiểu, cô nên chú trọng đến chất lượng cuộc sống, cũng nên ra dáng nữ tính một chút, học cách chủ động kết giao với mọi người.

Nhớ tới trước khi sống lại, lúc cao trung (cấp 3), chỉ cần nói chuyện một câu với nam sinh cô đã đỏ mặt, thật sự rất rất rất mất mặt! Nói vậy, từ giờ Tống Hàng Hàng cô sẽ chủ động nói chuyện với nam sinh, chính là lúc hồi bài... Nam sinh thôi, thường sẽ không liếc mắt đến nữ sinh hay “thẹn thùng” lại không ra gì.

Trừ “Con một sách”, còn có từ ngữ nào khác để hình dung Tống Hàng Hàng lúc đó sao?!

Nên hiện tại, Tống Hàng Hàng muốn thay đổi ngoại hình, không muốn làm “con một sách” ngoại trừ việc học thì không quan tâm đến điều gì khác! Không muốn làm Tống Hàng Hàng tự ti xấu hổ không dám nói lời nào trước mặt nam sinh nữa!

Không nghi ngờ gì nữa, Tống Hàng Hàng bây giờ, có cuộc sống từng trải 29 năm rưỡi, lúc nói chuyện với nam sinh đã không còn hèn nhát như vậy, đây là ưu thế của việc trùng sinh.

Nhưng như vậy còn chưa đủ!

Trong đầu Tống Hàng Hàng lại hiện lên hình ảnh bàn tay sạch sẽ thon dài kia.

Cô nghĩ: tối thiểu, tôi muốn lấy hình tượng hoàn toàn mới, đứng trước mặt mọi người.

Không chỉ vì lòng hiếu thắng, đó còn là tâm lý của một cô gái, luôn để ý đến suy nghĩ về bản thân trong lòng người khác, đó là sự tôn trọng tối thiểu nhất.

“Tôi, muốn trở thành người xứng đáng với cậu.”

Tống Hàng Hàng đứng trước gương thật lâu, mái tóc qua vai, nhớ trước mùa hè trước khi sống lại, cô đã bị mẹ “áp giải” đi cắt tóc thành kiểu đầu con trai, giờ thì không được, nhất định phải lưu lại! Quần áo trên người, T shirt cùng quần rộng, quá giống con trai, phải đổi! Nắn nắn khuôn mặt của mình, ừ, hơi mập, nhưng không tính là nghiêm trọng, tiết chế ăn uống là được. Cô lại nắn nắn phần eo đáng khinh bỉ, quá to! Nhất định phải vận động thật nhiều!

Lại nghĩ, không chỉ phải thay đổi về bề ngoài, mặc dù cô đã học qua cao trung, nhưng cũng đã quên gần hết kiến thức, phải dùng mùa hè này để tu bổ thật tốt, khi học kỳ mới bắt đầu cũng không cần cùng liều mạng như trước, cô không muốn trở thành “con một sách” kia lần nữa.

Thật ra ngoại hình Tống Hàng Hàng cũng rất khá, tuy chưa được xem là đại mỹ nữ, nhưng nếu điều chỉnh lại một chút cũng ra dáng một cô gái thanh tú mỹ lệ. Hơn nữa bây giờ Tống Hàng Hàng vẫn tương đối hài lòng với bản thân, tối thiểu khi so sánh với cô 14 năm trước, ngoại hình, sự việc cũng đã thay đổi. Nên hiện tại, chỉ khí cô đẩy mình, một lòng muốn cuộc sống sau khi trùng sinh được oanh oanh liệt liệt.

Ba Tống vừa mới chuyển nghề, công việc cũng coi như thuận lợi, cộng thêm Tống Hàng Hàng rất có tiền đồ, thi đậu trường cao trung trọng điểm, không khí mùa hè này rất vui vẻ thoải mái. Vì vậy Tống Hàng Hàng quyết định, xuống tay với ba Tống trước.

“Ba!” Tống Hàng Hàng chạy đến lấy lòng ba Tống.

“Sao vậy?” Ba Tống ngẩng đầu lên từ tờ báo.

“Con muốn nhân mùa hè này chuẩn bị sách vở cho cao trung, ba thấy được không? Nếu được buổi chiều con đi mua sách ngay!”

Thấy con gái ngoan như vậy, dĩ nhiên ba Tống lập tức đồng ý, lấy tiền từ trong ví ra.

Tống Hàng Hàng vội rên sất khi còn nóng, “Ba, con còn muốn thuận đường mua vài bộ quần áo mới, ba xem xem đồ trên người con đều đã mặc mấy năm!”

“Cũng đúng!” Ba Tống bị lừa, tại rút ra mấy tờ mệnh giá lớn.

“Cám ơn ba! Ba tốt nhất...!” Tống Hàng Hàng hô to, không quên nịnh bợ ba mình, sau đó quyết định chiều nay tìm Y Tuệ ra ngoài mua sắm.

Gọi điện thoại đến nhà Y Tuệ, vừa hay buổi chiều Y Tuệ cũng rảnh rỗi, hai người liền hẹn thời gian địa điểm cùng ra ngoài.

Xế chiều hôm nay, Tống Hàng Hàng và Y Tuệ cần quét hết con đường buôn bán nổi danh dành cho người đi bộ, hơn nữa Tống Hàng Hàng còn tân trang từ đầu đến chân, Y Tuệ kinh ngạc nhìn ngoại hình Tống Hàng Hàng sau khi tân trang tung hô xinh đẹp, khiến Tống Hàng Hàng mừng rỡ không thôi.

Ngoài quần áo giày dép, dĩ nhiên không thể quên sách vở cao trung. Dưới sự dẫn dắt của cô, Y Tuệ cũng mua mấy quyển sách giáo khoa, hơn nữa còn quyết định lúc rảnh rỗi hãy sẽ đến thư viện tự học cùng Tống Hàng Hàng.

Cửa ải khó qua nhất chính là mẹ Tống, Tống Hàng Hàng có thể nói dối để ba cho cô tiền mua đồ, lại tạm thời không nghĩ được biện pháp cắt giảm lương cơm trước lão mẹ, đặc biệt là với độ tuổi của cô bây giờ, mười lăm tuổi, vẫn là tuổi đang phát triển, chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý cho cô giảm cân.

Hơn nữa... Tống Hàng Hàng nhìn chữ số 158 cm trong gương, trước khi trùng sinh, cô chỉ cao đến 158 cm, không hơn, cô cũng chịu không ít thua thiệt với chiều cao này, kiếp này phải cố gắng thêm một chút, chắc chắn có thể cao thêm nữa.

Vì vậy Tống Hàng Hàng quyết định, ăn đủ ba bữa cơm, bỏ đồ ăn vặt, tích cực vận động... Rèn luyện rèn luyện lại rèn luyện!

Cứ như thế, kì nghỉ trôi qua cũng không tệ, Tống Hàng Hàng vận dụng thời gian quản lý công việc kiếp trước. Mỗi sáng năm giờ rưỡi rời giường, chạy bộ trong công viên một tiếng đồng hồ, sáu giờ rưỡi về nhà tắm rửa, sau đó ăn bữa ăn sáng rồi mang túi sách đạp xe đạp đến thư viện tự học; lúc ở thư viện cũng chú ý kết hợp học và chơi, đặc biệt bên cạnh thư viện còn có một sân thể dục miễn phí, Tống Hàng Hàng không có việc gì thì đi xuống chạy bộ hoặc nhảy dây; buổi trưa, Tống Hàng Hàng đến một quán cơm nhỏ ăn ít cá thịt, không ăn cơm; cơm tối sẽ về nhà ăn, sau khi ăn xong giúp mẹ rửa chén quét nhà đổ rác, sau đó cả nhà cùng ra ngoài tản bộ, trau dồi tình cảm, tiêu cơm lại quay về, cô còn xem ít tin tức tivi, cố gắng dung nhập vào cuộc sống mới; đúng mười giờ tối lên giường đi ngủ, hắc hắc, muốn đẹp da thì phải bảo dưỡng giấc ngủ.

Đúng rồi, Chủ nhật sẽ nghỉ ngơi, ra ngoài dạo phố hoặc đi chơi nơi nào đó với Y Tuệ, cuộc sống gia đình trôi qua rất vui vẻ, thoải mái nhàn nhã, tình cảm của hai người cũng là càng ngày càng tốt lên.

Đảo mắt, chỉ còn lại hai ngày nữa sẽ phải nhập học, giống như đã làm một tháng trước, Tống Hàng Hàng mở cửa tủ âm tường ra.

Đứng trước gương lớn, Tống Hàng Hàng đã không phải là Tống Hàng Hàng trước kia nữa rồi, cao 159 cm, tóc dài lay động, vóc người cân đối, khuôn mặt trứng ngỗng hồng hào, trên người là áo chiffon và quần jean, đi một đôi giày nhỏ cổ ngắn, mỹ lệ nổi bật, mười phần đẹp mắt.

Người này, là cô sao? Không phải cô nhóc tóc ngắn hơi mập mờ nghịch, cũng không phải người phụ nữ một thân hàng hiệu lạnh lẽo nghiêm trang, người này, là cô sao?

Cô từng dùng thái độ diêm dâm ít nói lao vào học tập để che giấu bản thân, đã từng dùng thái độ nghiêm túc lạnh khốc để làm việc. Đã bao lâu rồi, cô không có sự thanh xuân tươi trẻ, không có loại tự tin này?

Cô gái ít nói quái gở, đã từng tồn tại sao?

Người phụ nữ nghiêm túc lạnh lùng, từ thời không khác đi tới, không biết những người bên cạnh cô sẽ ra sao, nhất định ba mẹ sẽ rất đau lòng! Hiện tại, không biết bọn họ như thế nào...

Tống Hàng Hàng đứng yên thật lâu, thật lâu. Cho đến khi nghe thấy tiếng gào thét truyền tới...

“Tống niếp(*)! Con làm đáng gì chứ, mau tới rửa chén giúp mẹ!”

(*)niếp: cách gọi thân mật của mẹ với con gái.

Mẹ à! Tống Hàng Hàng trừng mắt, chắc là sau này cô sẽ trở thành nô bộc rửa chén ẹ mình rồi.

Mặc kệ đi, gia đình là quan trọng nhất!

Mẹ thân ái, con tới đây!

6. Chương 6: Trở Lại Thời .

Cuối cùng cũng khai giảng.

Một lần nữa Tống Hàng Hàng bước vào nơi đã để lại cho cô những kỉ niệm yêu hận khó quên.

Trường cao trung Trường Thanh, cô đã trải qua tuổi thanh xuân ở đây, ở đây, cả thể xác và tinh thần đã từng vui vẻ cùng vui sướng, ở đây, cô gặp được mối tình đầu, trân trọng anh ấy trong suốt 14 năm.

Trường cao trung Trường Thanh, Tống Hàng Hàng cô, đã từng hủy hoại chính thanh xuân của mình.

Là ai đã nói ——

“Thanh xuân, nếu trước kia không dám làm, về sau càng không dám làm.”

Tống Hàng Hàng Cô, từng có trước kia, từng có về sau, hiện tại, cô muốn một thanh xuân chân chính.

Đặt chân đến nơi này, cảnh sắc trước mắt rất đẹp: cây xanh núi xanh, nhà cao tầng nghỉ mát, đúng vậy, ngoài việc nghiêm khắc quản lý cùng đội ngũ giảng dạy ưu tú, trường cao trung này còn có cảnh quan đẹp mắt. Nằm ở ngoại ô, tất nhiên quang cảnh rất xuất chúng.

Đứng trong sân trường mĩ lệ, Tống Hàng Hàng hít một hơi thật sâu, trong lòng hô to: cao trung, từ hôm nay trở đi, ngay tại nơi này, tôi sẽ làm lại thanh xuân của mình, trải qua ba năm hoàn toàn mới!

Đứng trước bảng tin của trường tìm kiếm hồi lâu, Tống Hàng Hàng mới nhìn thấy tên của mình, xếp vào ban hai với Y Tuệ. Hình như bất đồng với lúc trước, Tống Hàng Hàng nghi ngờ, trước kia cô được xếp vào ban nào nhỉ? Dù sao cũng không phải là ban hai, cũng không có bạn học từ thời sơ trung tên là Y Tuệ học cùng lớp? Nếu không tại sao chút ấn tượng cô cũng không có? Chẳng lẽ khi đó cô thực sự mê sách đến ngây ngốc?

Y Tuệ không phát hiện ra sự khác lạ của Tống Hàng Hàng, chỉ mãi hưng phấn kéo tay Tống Hàng Hàng, vừa há miệng định nói, lại a ôi hồi lâu mà chưa nói ra lời.

Y Tuệ này, bây giờ đã trở thành cái đuôi của cô, được xếp vào cùng một ban cũng không cần vui mừng đến nói không ra lời như vậy chứ! Tống Hàng Hàng khinh bỉ liếc mắt nhìn Y Tuệ.

“Mình thấy điều gì chứ..., hai đứa mình cũng ban hai đó!”

“Không, không, không phải!” Cuối cùng Y Tuệ cũng nói ra tiếng, hưng hăng kéo tay áo Tống Hàng Hàng, “Bạn xem, Cỗ, Cỗ Ngự Lâm!”

“Đâu?” Tống Hàng Hàng nhìn chung quanh, thẳng nhóc mặt thối đó?

“Kia!” Y Tuệ chỉ hướng kia, cuối cùng cũng nói có đầu có đuôi, “Cậu ấy cùng một ban với chúng ta!”

Được rồi, Tống Hàng Hàng xác định lúc cô học cao trung không cùng lớp với tên nhóc này, xem ra vẫn đề không phải vì cô, cô vừa trùng sinh, rất nhiều chuyện không giống trước kia!

Thần Linh Phù Hộ, đây cũng không phải là lỗi của Tống Hàng Hàng cô. Có người nào vì cô trùng sinh, hoặc chết hoặc bị thương hoặc không thi đậu trường tốt, ngàn vạn lần không được tìm cô tính sổ nhé!

Sao cô lại có cảm giác lạnh lẽo phía sau lưng vậy!

Đi rất lâu, cuối cùng thì Tống Hàng Hàng và Y Tuệ cũng tìm được phòng học ban hai. Vào cửa, hai người tìm hai vị trí bàn thứ ba ngồi xuống.

Hôm nay là ngày đầu tiên bọn cô tập trung, nên chưa được xem là ngày khai giảng chính thức, chỉ phát sách vở và đồng phục học sinh, sắp xếp chỗ ngồi và dặn dò mấy việc vụn vặt khác, các học sinh lần lượt tự giới thiệu bản thân với chủ nhiệm lớp và các bạn học khác mà thôi.

Hai người Tống Hàng Hàng tới hơi trễ, đã phát sách giáo khoa hơn phân nửa, cô cầm một quyển sách đại số lên nhẹ nhàng lật xem, ha ha, cơ bản đều là nội dung khi nghỉ hè cô đã xem qua, lại lật xem sách giáo

khoa mấy môn khoa học tự nhiên Hóa học Vật lý, nhất định có khó khăn nhưng trụ cột cũng không tệ. Cô rất có tự tin là mình học thoải mái hơn những học sinh khác.

Về phần những môn học khác như Ngữ văn, tiếng Anh, cô cũng lười nhìn, nói nhảm, dựa vào trình độ của cô thì sợ gì mấy môn này. Ngữ văn, ở nhà rảnh rỗi cô đã đọc xong mấy tác phẩm nổi tiếng, thuộc lòng tiểu thuyết, cũng thường xuyên luyện chữ; mà tiếng Anh, chuyện cười, làm việc ở công ty mấy năm, cô ngoại giao trao đổi không ít, khẩu ngữ rất tốt; lịch sử chính trị đều cần sự tích lũy, sao cô có thể không bằng những đứa nhóc kia?

Điều khiến cô buồn bực chính là đồng phục học sinh, đồng phục học sinh! Nhìn đồng phục đen trắng quen thuộc trên bục giảng, cô đã có ý định liều chết, trong ấn tượng, đồng phục của cô trông vừa béo lại vừa dày, mặc vào đã có thể trở thành Đôrêmon rồi...

Tổng Hàng Hàng đang chìm trong than phiền của mình, Y Tuệ lại đẩy cô.

“Đại mỹ nữ Hàng Hàng, thật nhiều người nhìn bạn!” Kể từ sau khi cô thay đổi ngoại hình, Y Tuệ luôn gọi cô như vậy, dù sao Tổng Hàng Hàng cô rất hưởng thụ.

“Ừm?” Tổng Hàng Hàng ngẩng đầu lên, nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Y Tuệ. Nhất thời phía sau phòng học truyền đến một loạt tiếng hô.

“Ừ, phía sau, phía sau, đều đang nhìn bạn.” Y Tuệ nhỏ giọng nói với Tổng Hàng Hàng.

“Nhìn mình? Mình làm sao?” Tổng Hàng Hàng vội vàng lấy gương nhỏ từ trong túi xách ra, trên mặt không có vết bầm gì, nhìn mình làm gì?

“Nói nhảm, bạn thật ngu ngốc! Bạn xem trong lớp có người nào xinh đẹp bằng bạn?”

“A... Cái này...” Nhất thời Tổng Hàng Hàng cứng họng, mặc dù cô biết trải qua một kỳ nghỉ hè rèn luyện, cộng thêm lưu lại mái tóc dài cùng chú ý ăn mặc một chút, hẳn là trông cô không tệ, nhưng dù sao trước kia cô chưa từng được xem là mỹ nữ, trong khoảng thời gian ngắn không biết phản ứng như thế nào.

“Ngồi yên ngồi yên, chớ lo lắng ngu ngốc, phá hư hình tượng mỹ nữ!” Y Tuệ nhỏ giọng trách cứ cô.

“Á.” Bạn học Tổng Hàng Hàng rất im lặng.

“Bạn học tóc dài bên kia, không được nói chuyện!” Chủ nhiệm lớp Nguyên Điền đứng trên bục giảng nhẹ nhàng gõ bàn. Tổng Hàng Hàng vội vàng ngồi thẳng, chóng mặt, bên này chỉ có cô và Y Tuệ để tóc dài, cũng không thể để lại ấn tượng không tốt với giáo viên.

“Tôi tự giới thiệu, tôi là chủ nhiệm lớp của các em.” Nguyên Điền rồng bay phượng múa viết tên mình lên bảng đen, “Tên tôi là Nguyên Điền, “Nguyên” trong “khởi đầu”, “Điền” trong “ruộng vườn”, trong năm học tới đây, tôi sẽ dạy tiếng Anh cho các em.”

“Hôm nay là ngày đầu tiên các em đến trường cao trung Trường Thanh, có thể thi vào đây, tôi tin tưởng các em đều là những học sinh nổi bật so với đồng trang lứa. Nhưng tôi muốn nhắc nhở các em, ở Trường Thanh, người mạnh còn có người mạnh hơn, không nên quá kiêu ngạo! Rất nhanh các em sẽ phải nếm mùi thất bại! Phải có tinh thần thắng không kiêu bại không nản! Cùng tôi hô to: Thắng không kiêu! Bại không nản!”

Ôi, Tổng Hàng Hàng hết chỗ nói, sao giáo viên này giống nhân viên bán hàng tiếp thị vậy...

“Bên kia, bạn tóc dài, sao không hô, mau hô!”

Ừm, được rồi, Tổng Hàng Hàng không thể làm gì ngoài việc giả vờ kích động hô to.

“Ừ, rất tốt, còn nữa, tôi hi vọng mọi người có thể chuyên tâm cho việc học, tôi không phản đối việc nam nữ giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, nhưng không được ồn ào chuyện yêu sớm! Quy củ trường cao trung Trường Thanh rất nghiêm, nếu như bị giám thị bắt được, tôi cũng không thể bảo vệ các em, biết chưa?!”

“Thưa – biết”

“Tốt lắm, các học sinh phía dưới lần lượt tự giới thiệu bản thân đi. Ừm, bắt đầu từ nữ sinh tóc dài kia!” Nguyên Điền chỉ thẳng vào Tổng Hàng Hàng.

Được rồi, xem ra cô đã lưu lại ấn tượng sâu sắc không thể phai mờ trong lòng cô giáo Nguyễn Điền. Tổng Hàng Hàng bắt đầu đứng lên, bước lên bục giảng.

Dưới đài nhón nha nhón nháo, ha ha, rất nhiều nam sinh cũng xoa xoa tay, muốn biết tên tiểu nữ sinh xinh đẹp này.

“Mọi người khỏe, tên mình là...”

“Báo cáo!”

Ồi, người nào vậy! Tổng Hàng Hàng tức giận nghiêng đầu nhìn về ngoài cửa.

Tưởng người nào! Tiểu Chính Thái sao!

A? Cậu ta tới trễ hơn bọn cô!

“Vào đi, sau này không được đến trễ.” Nguyễn Điền gật đầu với Cố Ngự Lâm.

Cố Ngự Lâm bình tĩnh bước vào phòng học, đặt mông ngồi xuống hàng thứ nhất.

Ồi, cậu nhóc thật dũng mãnh, trừ cậu ra, hàng thứ nhất chỉ có một người là cô giáo Nguyễn Điền...

Tổng Hàng Hàng tiếp tục tự giới thiệu về mình —

“Cái đó, mọi người khỏe, mình tên là Tổng Hàng Hàng, “Tổng” trong “triều Tổng”, “Hàng” trong “Hàng Châu”, mình đến từ trường sơ trung Quảng Hoa, sở thích là... xà kép, roller skating, nhảy dây, ừm, còn có bóng bàn... Rất vui khi được làm quen với mọi người, cảm ơn!”

Cô mới không nói cô có sở thích là đọc sách đâu, nói mấy chục năm, bây giờ nhất định phải đổi! Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt cô giáo Nguyễn Điền, đoán chừng đã xem cô là một học sinh không đáng hoàng, không chừng đã có ấn tượng xấu về cô rồi.

Để tâm làm gì, dù sao cũng dùng thành tích để nói chuyện, chờ đến kì thi, cô có thể chứng minh thực lực của mình rồi!

Tổng Hàng Hàng vừa xuống bục giảng, một nam sinh đã chạy như bay lên, thiếu chút nữa Tổng Hàng Hàng đã đụng vào cậu ta.

Đứng vững, ngược lại nam sinh kia hơi nhăn nhó.

“Mọi, mọi, mọi người khỏe, tên mình là Lý Hoa Hưởng, năm, năm nay 16. Ừm, mình tốt nghiệp trường Quân Hoa, sở thích cũng là xà kép, còn có bóng rổ cùng bóng bàn, có thời gian sẽ chơi cùng mọi người.”

Sau khi nói xong, nam sinh kia còn không biết xấu hổ nhìn Tổng Hàng Hàng, rước lấy tiếng cười to dưới bục giảng, trong nháy mắt khuôn mặt của nam sinh tên Lý Hoa Hưởng lập tức đỏ bừng.

Tổng Hàng Hàng cũng cười, không chú ý đến “thằng nhóc” Cố Ngự Lâm liếc mắt “hừ” một tiếng.

Một tiếng “hừ” này, chỉ có cô giáo Nguyễn Điền ngồi hàng thứ nhất nghe được, lập tức thầm khen trong lòng, đứa bé này không tệ, có tiền đồ!

Các bạn học dần dần háng hái lên, cũng nói nhiều hơn, Tổng Hàng Hàng mới phát hiện rất nhiều người đều con cháu của ban ủy hoặc cán bộ hội học sinh gì đó, còn có rất nhiều người đoạt giải nhất giải hai các cuộc thi Olympic Toán học, tiếng Anh cả nước. Trong lòng cảm thán: Vào trường cao trung Trường Thanh, ai ai cũng không đơn giản! Lúc trước cô cũng chỉ chú ý vùi đầu vào học, không hề chú ý người chung quanh, thật đúng là đủ cô độc!

Cảm thấy các bạn học đã lên bục giảng tự giới thiệu mình xong, Cố Ngự Lâm ngồi hàng thứ nhất đứng lên, đi lên đài, cậu mặc một bộ quần áo cầu thủ bóng rổ, trông rất xuất sắc.

“Mọi người khỏe, tên tôi là Cố Ngự Lâm, “Ngự” trong “chỉ huy”, “Lâm” trong “dài lâu”, nhỏ tuổi hơn mọi người, sau này vẫn cần mọi người quan tâm nhiều hơn.”

Ồ, còn rất lễ phép, sao lần trước lại bày ra bộ mặt thối không để ý tới người nào? Chẳng lẽ là bề ngoài đáng yêu lễ phép, nội tâm lại lạnh như băng thiếc, trong ngoài trái ngược, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa...

Nhưng hình như có cao hơn trước... Đứng cao hơn nữa, cao hơn nữa thì không còn giống cậu nhóc nữa rồi.

Dưới bức giảng có người nhỏ giọng nghị luận, “Ngoại hình cậu ấy thật đáng yêu.”

“Ừ, mình thấy cậu ấy rất khốc.”

“Ha ha, vừa khốc vừa đáng yêu.”

.....

“Khụ! Khụ!” Nguyên Điền dùng sức ho hai tiếng, “Tốt lắm tốt lắm, cả lớp im lặng nào, các bạn học trong lớp cũng đã tự giới thiệu mình rồi, tất cả mọi người làm quen nhau đi, hiện tại tôi tuyên bố một tin khác, cả lớp chú ý lắng nghe!”

“Ngày mùng hai tháng chín, cũng chính là ngày mai, chính thức khai giảng, lát nữa cả lớp đến nhận chìa khóa phòng kí túc xá, xế chiều hôm nay phải đi chuẩn bị giường chiếu của mình, dọn dẹp túc xá, buổi tối còn lên phòng học tự học. Nghe rõ chưa?”

“Nghe – rõ.”

Giọng nói các bạn học đều có phần mệt mỏi, đến khi dọn dẹp xong ký túc xá cũng đã mệt sắp chết rồi, còn phải lên phòng tự học, người nào vui vẻ nổi? Nhưng mọi người đều là những học sinh top đầu, đều hiểu được tự học cũng là vì bản thân, không thể bị đẩy về phía sau, vì vậy cũng nhất trí đáp ứng.

Nguyên Điền cũng không chú ý đến bộ dáng ủ rũ của cả lớp, trực tiếp tuyên bố học sinh giải tán.

7. Chương 7: Nguyệt Hắc Phong Cao (*) (thích Hợp Làm Chuyện Xấu)

(*) Nguyệt hắc phong cao: Trời đen gió lớn

Tống Hàng Hàng và bạn học Y Tuệ được phân đến một phòng ký túc xá, hai người đều rất vui mừng.

Nữ sinh trưởng cao trung Trường Thanh sống trong ký túc xá, một phòng năm người, ngoài Tống Hàng Hàng và Y Tuệ ra, còn có 3 nữ sinh cùng phòng khác lớp. Khi hai người Tống Hàng Hàng đến ký túc xá, phát hiện những người khác đã dọn dẹp gần xong, một người trong đó còn trèo lên giường đọc sách.

Tống Hàng Hàng cất tiếng chào các cô, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình. Cô gái đọc sách trên giường tên là Chương Uyển, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, tóc tết đuôi sam, ngoại hình thanh tú, khí chất văn tĩnh (điềm đạm, dịu dàng ít nói); một cô gái tóc ngắn khác đang trải ga giường, tên là Diệp Nhất Đình, gầy gầy cao cao, mắt to linh động chiếm đến nửa khuôn mặt, trò chuyện rất sôi nổi.

Tống Hàng Hàng vẫn còn đang nghi hoặc sao lại thiếu một người, chợt từ trong nhà vệ sinh truyền đến giọng nói, “Nhất Đình, mau tới giúp mình, phần tường trên ỉnh không với tới!”

Diệp Nhất Đình đáp một tiếng chạy vội vào. Tống Hàng Hàng cũng theo sau cô vào bên trong phòng ký túc xá, dựa người vào ban công nhỏ, nơi đó có một nhà vệ sinh.

Thì ra trong nhà vệ sinh còn có một người, người cuối cùng này tên là Lâm Duyệt Lam, dáng người trung bình, tóc chạm vai, khi cười lên khiến người ta có cảm giác cực kỳ thân thiết. Tuy chưa được xem là đại mỹ nữ, nhưng chỉ nhìn cô ấy đã cảm thấy rất có hảo cảm. Lâm Duyệt Lam đã sớm dọn dẹp xong giường của mình, thấy nhà vệ sinh nhỏ không sạch sẽ, dứt khoát xắn ống tay áo vào nhà vệ sinh chà rửa, là một người chịu khó.

“Hàng Hàng, chúng ta cũng dọn dẹp đi!”

Y Tuệ đứng một bên hơi ngượng ngùng, xem người đầu đã dọn dẹp xong, còn bận rộn dọn dẹp khu vực chung, hai người bọn họ cũng thấy xấu hổ.

“Ừ.” Tống Hàng Hàng đáp, để sách xuống bắt tay vào dọn dẹp.

Đến buổi trưa, năm người cũng xem như quen thuộc. Tống Hàng Hàng vốn cho rằng cô gái ngồi đọc sách tên Chương Uyển kia không dễ gần gũi, trò chuyện mới biết, thì ra Chương Uyển chuẩn bị thi tiếng Anh, tuần sau phải đi thi rồi, nên tất cả mọi người đều suy nghĩ cho cô, không gọi cô dọn dẹp khu vực chung, Chương Uyển biết mấy người có ý tốt, mở lời bảo mời mọi người ăn cơm.

Tống Hàng Hàng cảm thấy kỳ tức xá này vô cùng tốt, ngoại trừ Chương Uyển khiến người ta cảm thấy hơi tĩnh lặng, những người khác đều không giống kiểu người “mọt sách”, ở chung rất hòa hợp. Nhất là Diệp Nhất Đình, cảm thấy là một người rất thú vị.

Đến thời gian cơm chiều, năm người cùng nhau đến phòng ăn ăn cơm, sau đó đi tới phòng tự học.

Đêm nay trôi qua rất yên tĩnh, mọi người cũng rất tự giác cầm sách giáo khoa chuẩn bị bài tập cho ngày hôm sau, ai cũng không muốn thua ở vạch xuất phát.

Nhưng Tống Hàng Hàng lại chú ý tới có một người tương đối khác thường, đó chính là bạn học Cố Ngự Lâm, cũng không biết tại sao qua một kỳ nghỉ hè tên này lại phát triển nhanh như vậy, hiện tại đã cao hơn cô, khiến cô cũng ngượng ngùng khi gọi cậu ta là cậu nhóc rồi.

Tại sao nói Cố Ngự Lâm khác lạ? Bởi vì tên kia, cứ nhiên trong suốt thời gian tự học buổi tối đều nằm ngủ.

Không phải mỗi lần thi học kỳ người này đều đứng thứ nhất sao? Chẳng lẽ đều là học trong giấc ngủ? Hay là cực kỳ thông minh?

Tống Hàng Hàng suy tư, cảm thấy người ta rất thông minh, nếu không sao có thể liên tục nhảy nhiều cấp như vậy, đúng không? Ôi, thế đạo này thật không công bằng, có vài người trời sinh thông minh, khiến một người phải chăm chỉ học tập mới thi đậu hạng nhất như cô làm sao chịu nổi!

Thời điểm tan học lớp tự học buổi tối, cuối cùng thì tên kia cũng tỉnh, vừa hay Tống Hàng Hàng ngồi hàng thứ ba có thể nhìn thấy một bên khuôn mặt của bạn học Cố Ngự Lâm ngồi hàng thứ nhất. Chỉ thấy cậu ta mơ mơ màng màng nâng đầu từ giữa hai tay lên, hai mắt còn chưa mở, khuôn mặt trẻ con ửng hồng rất có hỉ cảm.

Tống Hàng Hàng cảm thấy thật vui vẻ, cặp mắt kia chợt mở to đảo về phía sau, rõ ràng cậu chỉ đảo qua, vừa khéo nhìn về phía Tống Hàng Hàng một chút mà thôi, Tống Hàng Hàng lại cảm thấy có ánh mắt đang phóng điện về phía cô.

Ôi trời! Thằng nhóc này dám phóng điện!

Không đúng không đúng, cái này không gọi là phóng điện, cái này gọi là điện giật! (Tác giả: có gì bất đồng sao o()o) Tống Hàng Hàng cảm thấy toàn thân như bị kim châm, không rét mà run, lông tơ trên cánh tay đều dựng đứng.

Dừng! Không cho nhìn thì không nhìn, dữ như vậy làm gì. Chưa nói đến việc toàn bộ cả lớp đều nghiêm túc học tập, trừ cái đầu cậu ấy?! Ai bảo cậu dám ngủ trong giờ học?!

Tống Hàng Hàng đang âm thầm oán giận, tiếng chuông tan học vang lên, cô vươn vai đứng lên, Cố Ngự Lâm ngồi hàng thứ nhất ngẩng đầu ưỡn ngực ra khỏi phòng học.

Tống Hàng Hàng bước ra phòng học, nhìn xung quanh không có ai, một mình chạy tới sườn đồi phía sau trường. Bởi vì những bạn học khác đều là học sinh mới, chưa rõ sơ đồ trường học nên không biết phía sau phòng học, đi qua một lối nhỏ, có một sườn đồi rộng.

Tống Hàng Hàng muốn yên tĩnh một mình, cũng không đi cùng Y Tuệ.

Quả nhiên trên sườn đồi không có bóng người, chỉ có bóng đèn đường tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, chiếu vào cây cối hoa cỏ trước mắt.

Tống Hàng Hàng hít một hơi thật sâu, sau đó, giống như trước kia thường làm, hướng về khoảng không mênh mông trước mắt mà hét to:

“A a a a a a a a a a a!”

Thanh âm vang vọng nơi sườn đồi, rất lâu mới tiêu tán.

Tống Hàng Hàng cảm thấy phiền muộn, cảm xúc trong lòng bị kìm nén, chính cô cũng không rõ.

Một ngày chưa gặp ba mẹ, cô nhớ họ.

Chỉ khi có bọn họ ở đây, Tống Hàng Hàng mới cảm thấy mình tồn tại, mới cảm thấy cô đang ở trên thế giới này.

Cô cho là mình đủ dũng cảm, lại phát hiện thì ra cô chỉ là một đứa trẻ non nớt, ha ha, đúng vậy, cho dù cô đã sống bấy nhiêu năm.

Đã hơn hai mươi chín tuổi, nhưng cho tới bây giờ vẫn cô đơn, cho tới bây giờ vẫn rất sợ sự cô đơn.

Cô, cho tới bây giờ, đều chỉ có một mình.

Cô sợ một mình. Nhưng hiện tại cô chỉ có thể tự mình giấu giếm bí mật động trời này. Không có người nào có thể chia sẻ cùng cô.

Cô là một người không thuộc về thế giới này, cô là kết quả mà ông trời vui đùa tạo ra.

Cô chỉ có thể kìm nén, ngay cả ba mẹ mình cũng không dám nói, mở miệng thế nào? Nói năm nay cô đã hai mươi chín tuổi, đột nhiên bị ông trời thu nhỏ lại sao? Nói rằng cô đã là một thành phần tri thức hai mươi chín tuổi, không biết tại sao lại biến thành một học sinh trung học?

Chắc chắn ba mẹ cô sẽ cho rằng cô nói giỡn, sẽ nghĩ cô nằm mộng ban ngày.

Ha ha!

Tống Hàng Hàng a Tống Hàng Hàng, cô muốn làm lại tất cả từ đầu, nhưng ngay cả cửa ải đầu tiên trong lòng cũng không thể vượt qua, chẳng phải là châm chọc lắm sao?

Xoa xoa gò má của mình, hai hàng nước mắt đã lặng lẽ chảy xuống.

Tại sao vậy chứ? Tại sao khi cô nghĩ về chuyện này vẫn chảy nước mắt? Trong lòng phiền muộn, cảm giác giống như bị toàn thế giới vứt bỏ.

Cô từ từ ngồi xồm xuống, tùy ý mà phóng túng khóc thút thít. Ánh đèn xuyên qua cành lá, tà tà chiếu vào lưng cô, tạo nên một vầng sáng nhàn nhạt, giống như đang đồng cảm với sự bi thương của cô.

Cô nghĩ, hãy để cho tôi, một lần cuối cùng, một lần cuối cùng, tiễn biệt những năm tháng đã qua, mặc dù những năm kia trôi qua không như ý, nhưng có khóc có cười, có những ký ức khó quên.

Qua tối nay, cô sẽ kiên cường, cô phải kiên cường.

Cô lặng lẽ ngồi xồm xuống hồi lâu, lâu đến nước mắt khô lại, lạnh lạnh, giống như ngưng kết.

“Này, cô vẫn khỏe chứ?” Một giọng nói chột truyền tới.

“Người nào?” Tống Hàng Hàng kinh ngạc ngẩng đầu lên, bàn tay theo phản xạ có điều kiện vuốt vuốt cặp mắt.

“Là tôi.”

Là Cố Ngự Lâm, cậu cúi người đứng ở trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô.

“Tôi không sao! Cậu đừng để ý đến tôi!” Cô hơi phiền muộn.

“Cô xác định? Thật sự không có việc gì sao?”

Tống Hàng Hàng xoay xoay chân, xoay người lại.

Thằng nhóc chết tiệt, dám xen vào việc của người khác...

“Mắt của cô hồng hồng...”

“A!” Có thứ gì đập vào bả vai của cô!

“Cô dừng lại đi, khó nghe muốn chết. Cái này, cho cô.” Cố Ngự Lâm cầm gì đó trong tay đưa cho cô.

“Đây là gì?” Ánh đèn quá mờ, trước mắt lại mơ hồ.

“Cô mới vừa..., chẳng phải rất nhiều sao? Tôi thấm ướt khăn tay bằng nước nóng...” Cố Ngự Lâm dừng lại, giống như không biết nói gì cho đúng, ngừng chốc lát, một tay khác cứng rắn nắm lấy tay cô, đưa qua, “Ừm, cho cô, lau mặt đi.”

Khăn tay?

Tổng Hàng Hàng không khách khí nhận lấy, gấp lại, chườm lên mắt.

Không đúng! Cậu ấy còn thấm ướt bằng nước nóng?

Thì ra từ đầu đến cuối, cô đều bị người này nhìn thấy hết?

Thật mất mặt!

Tổng Hàng Hàng chợt lấy khăn tay xuống, trợn mắt nhìn Cố Ngự Lâm, “Cậu đều thấy được?”

“Ừ.”

“Thấy gì?”

“... Cô nhất định phải để tôi nói ra?”

“Thằng nhóc chết tiệt! Cậu dám ra ngoài nói lung tung thử xem?” Cô Tổng Hàng Hàng cũng không muốn để lại hình tượng mít ướt cho bạn học.

“Cô dám nói thêm một câu ‘thằng nhóc chết tiệt’ nữa đi!”

“Cậu.”

“Gì?!”

“Cái đó, cái đó, Cố Ngự Lâm, vừa rồi tôi thực sự không nên, cậu... cậu coi như chưa từng nhìn thấy gì được không!” Cư nhiên Tổng Hàng Hàng cô lại phải cầu xin một thằng nhóc mười ba tuổi, thiên linh linh địa linh linh, có chuyện gì mất thể diện hơn so với chuyện này.

“Hừ, để xem biểu hiện của cô đã.”

“...”

Tổng Hàng Hàng yên lặng rồi. Lúc này thật sự khóc không ra nước mắt, thì ra cô bị thằng nhóc đáng chết này đe dọa...

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người nhìn nhau không nói gì.

Lát sau, bỗng nhiên Tổng Hàng Hàng có cảm giác không còn thấy bóng đen trên đầu nữa.

Không thể nào, cứ bỏ đi như vậy? Cô ngẩng đầu lên.

Ôi... Đây là người nào??? Thằng nhóc đáng chết sao dám ngồi xuống chỗ của cô hả???

“Này!”

“Gì?” Tổng Hàng Hàng tức giận nói.

“Tại sao cô khóc?”

Tổng Hàng Hàng nhìn trời trợn trắng mắt.

“Nói cho tôi biết đi!”

“.” Thì ra cậu ta cũng chỉ là sinh vật nhiều chuyện, đúng là không nhìn ra.

“Cô nói cho tôi biết, tôi sẽ không nói chuyện này với người khác.”

“...” Cô rất muốn một phát súng bắn chết thằng nhóc này.

“Được rồi!” Cố Ngự Lâm đứng lên, “Xem ra cô thà chết chứ không chịu khuất phục.”

Làm sao? Cô thà chết không chịu khuất phục đấy, thì sao nào?

“Vậy tôi không thể làm gì khác ngoài...” Cố Ngự Lâm đưa mắt nhìn về phía lớp học sau lưng, đứng dậy nhắc chân muốn đi.

“Đừng! Đừng!” Tống Hàng Hàng cô đã tạo nghiệt gì vậy?! Cư nhiên luân lạc tới nông nổi ôm chân người ta, nhưng không thể không ôm..., không ôm lấy chân cậu ta, có quỷ mới biết cậu ta sẽ chạy đi rêu rao điều gì?!

“Cô, cô làm gì đấy, buông tay! Mau buông tay!”

Ồ? Thằng nhóc chết tiệt này đổ mặt? Không thể nào, sao da mặt lại mỏng như vậy?

Ôm chặt không buông, “Tôi không thả đấy! Cậu có thể làm gì tôi?”

“Cô! Cô thật không biết xấu hổ!” Cố Ngự Lâm liếc chết giãy dựa.

“Tôi không biết xấu hổ đó, thì sao nào? Dù sao cậu cũng sẽ chạy đi nói cho mọi người, đi nói đi! Cậu nói tôi cũng nói, tôi sẽ nói cậu bị tôi ôm rồi, để xem ai mất thể diện hơn ai!” Dù sao Tống Hàng Hàng cô cũng không sợ cá chết lưới rách!

“Cô buông tay ngay! Tôi không nói, tôi không nói đã được chưa?”

“Cậu thề!”

“Cô! Tôi, tôi Cố Ngự Lâm thề, tuyệt đối không nói chuyện Tống Hàng Hàng ngồi khóc ở sườn đồi cho người khác biết, nếu không, nếu không sẽ bị sét đánh, buông tay! Cô buông tay ra!”

“Hừ, tôi tin cậu không dám nói lung tung!” Tống Hàng Hàng buông lỏng tay, làm như tôi muốn ôm cậu ấy? — nhưng mà xúc cảm cũng không tồi... Ha ha...

Cố Ngự Lâm hung hăng quay đầu lại lườm cô, xoay người chạy đi, chốc lát đã không thấy.

Nhóc con, dám đo sự hung ác với tôi?

Trong lòng Tống Hàng Hàng rất vui vẻ...

8. Chương 8: Có Một Bạn Nam Hẹn Cô

Một ngày lại đi qua rất nhanh, náo loạn cùng Y Tuệ và cậu nhóc Cố Ngự Lâm, đảo mắt đã đi học được một tháng, tất cả kì thi sát hạch cũng dần có kết quả. Trái lại xếp hạng cùng điểm số cụ thể chưa được thông báo, nhưng tất cả thầy cô khi lên lớp thường lỡ dăng nói ra, không ngoài dự liệu của Tống Hàng Hàng, thành tích rất đáng nể.

“Hàng Hàng, điểm Ngữ văn của cậu là bao nhiêu?” Y Tuệ nịnh hót tiến tới.

“137.”

“Wow! Đây, Hàng Hàng, phần Đại số bạn bao nhiêu điểm?” Tiếp tục bắt khuất hỏi.

“143.” Tống Hàng Hàng nghiêng mắt liếc mắt nhìn người nào đó ngồi đầu, lên giọng.

“Thật trâu bò! Vậy cái kia??, Hàng Hàng, tiếng Anh? Bạn đạt mấy điểm môn tiếng Anh?” Trừ Y Tuệ, có mấy người cũng dựng lỗ tai lên lắng nghe.

“148.”

“Ôi... Hàng Hàng, bạn không phải trâu bò, bạn là thần tiên, mình phục bạn sát đất! Bạn mà không đứng nhất thì mình chặt đầu làm ghế cho bạn ngồi.”

Dừng! Bạn có cắt mình cũng không cần, Tổng Hàng Hàng nghĩ thầm, nhưng nếu là thằng nhóc kia, cô lại muốn. Đầu thằng nhóc kia, chắc chắn ngồi thoải mái hơn nhiều...

“Ngự Lâm, bạn thi thế nào?” Có nữ sinh lớn tiếng hỏi người nào đó ngồi bàn đầu.

“Tạm được.”

“Điểm Đại số của bạn bao nhiêu?”

“Vây điểm đại số của cô?”

“À? Minh? Minh thi không được tốt...”

“Vây tôi cũng thi không được tốt...”

Nữ sinh kia bị từ chối như vậy, không thể làm gì khác ngoài không cam lòng tránh ra, lúc đứng lên nghiêng mắt nhìn Tổng Hàng Hàng.

Dừng! Trừng tôi làm gì! Tôi cũng không bảo cậu ta nói với cô như vậy nha!

Tổng Hàng Hàng không biết, thành tích của cô đã khiến người thần đều cảm phẫn, trong lớp không biết có bao nhiêu người, dĩ nhiên, chủ yếu là nữ sinh, ước gì tìm cơ hội liên thủ giết chết nhục khí của cô.

Khi còn là học sinh Sơ trung (cấp 2), mọi người đều là nhân vật tinh anh trong trường, hôm nay gặp một nhân tài xuất chúng như Tổng Hàng Hàng, tất nhiên cảm thấy không cam lòng.

Thật ra thành tích tốt cũng không có gì phải soi mói như vậy, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, bọn họ không thấy cô bỏ công sức nhiều bằng họ. Nên ngủ thì ngủ, nên chơi thì chơi, không giống những người khác, trôn thầy cô thức suốt đêm, hoặc giả bộ ngã bệnh xin nghỉ tiết thể dục để ngồi học trong lớp, điểm này, khiến rất nhiều người cảm thấy không thoải mái.

Nhưng trái lại Cổ Ngự Lâm lại càng bỏ ít công sức hơn. Khảo hạch lần này của cậu cũng rất tốt, nhưng cũng không biết hơn kém Tổng Hàng Hàng như thế nào, chưa ai biết, phải đợi giáo viên công bố cụ thể mới biết được.

Tổng Hàng Hàng còn đang suy nghĩ rốt cuộc Cổ Ngự Lâm thi được bao nhiêu điểm, tiếng chuông vào học đã vang lên, tiết này là tiết sinh hoạt, Cô giáo Nguyên Điền cầm một xấp phiếu điểm, ngay lúc tiếng chuông vang lên đã bước vào phòng học.

Thành thật mà nói, lúc đầu Nguyên Điền không thích Tổng Hàng Hàng, thấy cô nhóc này mới ngày đầu tiên đã ăn mặc xinh đẹp như thế đến trường, nhìn mái tóc dài mềm mượt kia đã biết là từng đi bảo dưỡng ngoài tiệm uốn tóc (Tác giả: Cô giáo thật là tinh mắt, đồ mờ hôi!), lúc tự giới thiệu bản thân còn nói có sở thích roller skating lộn xộn gì đó, được nam sinh làm quen cũng không có chút xấu hổ nào của con gái, dù sao vẫn còn là một cô nhóc thành niên chưa trưởng thành.

Vốn cho rằng mình phải bỏ nhiều công sức giáo dục nữ sinh này một thời gian, không ngờ kết quả lại rất kinh người: Đúng nhất! Nhất là môn tiếng Anh mình dạy, được 148 điểm, còn cao hơn Chương Uyển, học sinh tham gia cuộc thi tiếng Anh toàn thành phố, thật khiến người ta không thể “nhìn mặt mà bắt hình dong”!

Ngoài Tổng Hàng Hàng, cô không nhìn lầm học sinh Cổ Ngự Lâm. Lần này trong ban hai Nguyên Điền dạy có hai người đứng đầu danh sách, nhờ hai học sinh này, tiền thưởng của cô tăng lên không ít...

Nguyên Điền đứng trên bục giảng, mở lời, “Tổng thành tích học kì này của lớp ta...” Nguyên Điền dừng một chút, học sinh dưới giảng đài yên lặng như tờ, “...không tệ!”

“Vạn tuế!” Bên dưới đã có người hoan hô.

Có người còn trực tiếp hỏi, “Không tệ tức là đứng thứ bao nhiêu ạ?”

Câu hỏi này vừa xuất hiện, rất nhiều người phụ họa.

“Ha ha, không tệ chính là không tệ, không tệ chính là đứng thứ nhất.” Nguyên Điền vui vẻ đáp.

Dưới giảng đường càng thêm huyên náo, Nguyên Điền cũng không quản, mặc cho các học sinh vui mừng cười đùa vỗ bàn.

“Tốt lắm tốt lắm, các em đã biết thành tích của tập thể lớp ta, sau đây tôi sẽ công bố thành tích từng cá nhân, đọc theo danh sách thứ tự, đọc đến tên ai người đó lên nhận phiếu điểm. Trở về xin chữ kí cha mẹ rồi nộp lại.”

Nhất thời dưới đài nghiêm túc hẳn lên, lỗ tai dựng lên thật cao chờ nghe đến tên mình, người có kết quả tốt thì tươi cười đứng lên nhận phiếu điểm, kết quả xấu thì buồn bã cúi đầu.

Cao trung là như vậy, đây cũng là một trong những “thủ đoạn” của trường Trường Thanh để “khích lệ” học sinh tiến bộ, trước kia Tống Hàng Hàng bị cái này làm hại, bị chính thành một “con mọt sách”, mặc dù bây giờ thành tích của Tống Hàng Hàng đã rất nổi trội, nhưng với “thủ đoạn khích lệ” này vẫn cảm thù đến tận xương tủy.

Nhưng cô cũng không có cách nào thay đổi, chỉ có thể được chẳng hay chớ, thật ra cô cũng muốn biết kết quả của Cổ Ngự Lâm như thế nào.

Giọng nói của cô giáo Nguyên Điền đề cao lên: “Tống Hàng Hàng, xếp hạng nhất.”

“Kìa! Mình nói đâu có sai!” Y Tuệ bên cạnh rất hưng phấn, đoán chừng vị trí “Lâm tử” trong lòng cô cũng đã bị Tống Hàng Hàng thay thế.

Tống Hàng Hàng bình tĩnh đi lên nhận bài thi, không quan tâm đến nghị luận của các bạn học khác, ha ha, chắc chắn là đang nói cô tài mạo song toàn rồi, cô đã sớm biết __-|||

Kết quả lần này còn tốt hơn cả thằng nhóc chết tiệt kia, xem còn có ai nói kết quả này là do may mắn nữa không! Bạn học Tống Hàng Hàng cảm thấy rất hài lòng.

“Cổ Ngự Lâm, xếp hạng hai.”

Cậu nhóc cũng bình tĩnh đứng lên, khuôn mặt phấn nộn, đang bĩu môi. Ha ha. (Tác giả: Đây là phán đoán của bạn học Tống Hàng Hàng...)

Tiếng nghị luận lại lớn hơn, dù sao hai người đứng thứ hạng cao nhất đều ở ban hai, thật khiến người ta vừa kinh ngạc vừa kiêu ngạo.

“Lâm Duyệt Lam, xếp hạng năm.”

Ồ, người cao điểm thứ 3 trong lớp lại là cô ấy? Tống Hàng Hàng không nghĩ tới, ha ha, nói như vậy, ba người đứng đầu lớp đều ở ký túc các cô, không tệ...

Kế tiếp Tống Hàng Hàng cũng không để tâm, chỉ chú ý đến mấy người quen có kết quả tạm được, Diệp Nhất Đình và Chương Uyển đều ở trong top 20 của lớp, Y Tuệ hơi thảm, đứng thứ bốn mươi, trong lớp 60 người cũng xem như hạng trung bình. Nhưng Y Tuệ cũng không mấy để ý lắm, riêng cô lại không có sự lạc quan này.

Phát xong phiếu điểm, Nguyên Điền cường điệu biểu dương Tống Hàng Hàng, Cổ Ngự Lâm cùng Lâm Duyệt Lam ba thứ hạng cao nhất, tiếp theo lại hô mấy câu khẩu hiệu giống buổi tập trung hôm khai giảng “Thắng không kiêu! Bại không nản!”, một tiết này cũng kết thúc.

Hết tiết sinh hoạt cũng là lúc tan học, Y Tuệ muốn hẹn đi ăn cơm tối cùng Tống Hàng Hàng, không nghĩ tới lại có một nam sinh đỏ mặt đi tới mở lời trước.

“Cái đó, bạn học Tống Hàng Hàng, bạn..., buổi tối bạn có thời gian không? Tôi muốn mời bạn ăn cơm.”

Ồ, đây không phải là người thứ hai tự giới thiệu bản thân hôm đó, Lý Hoa Hưởng sao?

Tống Hàng Hàng nhìn sang Y Tuệ, lại nhìn sang Lý Hoa Hưởng, cảm thấy khó xử, từ trước đến giờ cô đều theo Y Tuệ ăn cơm, thỉnh thoảng mới đi cùng ba người khác trong ký túc xá, hiện tại Y Tuệ ở đây, nhưng cũng không thể từ chối trực tiếp như vậy. Cô mong đợi Y Tuệ có thể giúp cô mở lời thoái thác cuộc hẹn này.

Không ngờ Y Tuệ ngó ngó Lý Hoa Hưởng, lại ngó ngó cô, nở nụ cười quái dị nói: “Không có việc gì, Hàng Hàng, bạn đi đi! Mình đi ăn cùng bọn Nhất Đình Chương Uyển, bạn không cần lo cho mình, yên tâm đi đi! Đi chơi vui vẻ nhé!”

Ồi... Đây là tình huống gì?

Tổng Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn gật đầu với Lý Hoa Hưởng, “Nếu như vậy, tôi ăn cơm cùng bạn. Nhưng tôi cũng không thể để bạn mời được, chúng ta cùng trả tiền nhé.”

Tổng Hàng Hàng vẫn tuân theo truyền thống của mình. Ừm, kiếp trước đã quen làm một nữ cường nhân, không quen với việc tùy tiện ăn cơm với các chàng trai khác phái.

Dường như Lý Hoa Hưởng cũng khá bối rối, “Điều này không được, mình... thật ra mình có chuyện, ừm, có chuyện... muốn nói với bạn.”

“Ha ha, không có việc gì, không cần khách khí điều này với tôi.”

Tổng Hàng Hàng nói xong, thu thập xong túi sách, cô đứng lên nói: “Vậy chúng ta đi bây giờ?”

“Việc này, việc này, đi thôi.”

Hai người sống vai ra khỏi phòng học, không chú ý tới cái nhìn chăm chú đầy kỳ quái của mấy người trong phòng học, đặc biệt là bạn học nào đó ngồi bàn đầu, trong mắt như muốn phun lửa.

9. Chương 9: Sự Kiện Tổ Tình Kỳ Cục

Tổng Hàng Hàng và Lý Hoa Hưởng cũng không đến phòng ăn của trường, Lý Hoa Hưởng đưa Tổng Hàng Hàng vào một quán cơm nhỏ ngoài trường.

“Sao lại không ăn trong trường?”

Tổng Hàng Hàng nghĩ thầm, vẫn còn là học sinh, chi tiêu gì cũng là tiền của ba mẹ, không nên phung phí lung tung.

“Cái đó, cái đó, hôm nay, hôm nay dịp đặc biệt! Có chuyện muốn nói với bạn nên...”

Có chuyện gì cần long trọng như vậy? Trong lòng Tổng Hàng Hàng cảm thấy kì quái, chợt vỡ lẽ, nhớ tới biểu hiện kì quái vừa rồi của Y Tuệ. Từ lúc nào Y Tuệ lại như thế? Còn nói với cô “Đi chơi vui vẻ”? Chuyện này có gì đó không hợp lý!

Không phải là... đi!

Tổng Hàng Hàng thấp thỏm, trong lòng thầm mắng cô sống nhiều năm như vậy cũng không nhìn ra điều này, nhưng cô lại thầm nghĩ: điều này cũng không thể trách cô, dù sao kiếp trước cô chưa bao giờ được người khác tỏ tình!

Nhưng bây giờ nên làm gì? Tổng Hàng Hàng luống cuống liếc trộm Lý Hoa Hưởng đối diện, cô nói chuyện với nam sinh này chưa quá năm câu, không thể “chơi” yêu sớm như vậy được! Huống chi trong mắt cô cậu ta vẫn chỉ là một đứa bé! Cô không có sở thích luyện đồng (yêu trẻ con – thuộc kiểu tình yêu nam nữ)!

Dường như Lý Hoa Hưởng ngồi đối diện cũng cảm thấy không yên, mở miệng muốn nói chuyện.

“Khoan đã, khoan đã.” Tổng Hàng Hàng vội vàng ngăn cậu ta lại, “Cái đó, chúng ta dùng bữa trước, dùng bữa trước, đồ ăn để nguội sẽ không ngon! Đúng vậy, sẽ ăn không ngon!”

“À, được.” Lý Hoa Hưởng đỏ mặt cầm đũa lên.

Chuyện này thật dọa người! Tổng Hàng Hàng oán thầm, làm thiếu nữ xinh đẹp cũng không tốt!

Món ăn còn chưa đưa lên hết, hai đĩa ăn trên bàn trong nháy mắt đã gần hết, Tống Hàng Hàng thầm kêu không tốt ——

“Nhân viên phục vụ, chúng tôi còn mấy món ăn nữa đâu rồi, mau đem lên nhé!”

“Được rồi!” Phục vụ viên kia rất năng suất, lập tức đưa món ăn lên.

“Hàng Hàng, cái đó.” Lý Hoa Hưởng lại lên tiếng.

Hồng rồi hồng rồi! Đã gọi “Hàng Hàng” rồi, vừa còn nói “bạn học Tống Hàng Hàng”! Tống Hàng Hàng cảm thấy máu xông lên não, nhất thời rơi vào ngõ cụt: ôi ôi, cô phải làm gì với thằng nhóc này đây!

“Hàng Hàng, mình muốn nói thẳng với cậu!”

“Khoan đã! Khoan đã! Lý Hoa Hưởng, tôi nói với cậu, tôi là một học sinh nghiêm túc, ban đầu cô giáo Nguyên Điền đã nói, đã nói, cái đó, tôi vẫn ghi nhớ đó!”

Lý Hoa Hưởng ngăn người, giống như không kịp phản ứng, chốc lát lại hăng hái gật đầu, “Đúng! Đúng! Mình cũng rất nghiêm túc học tập! Lời của cô giáo, mình vẫn nhớ!”

Tống Hàng Hàng buồn bực, vậy cậu còn tới tìm tôi làm gì! Ăn ở hai lòng? Muốn chuyện học tập và yêu sớm không liên quan đến nhau? Mơ tưởng! Chỉ có Tống Hàng Hàng cô loại người trâu bò mới làm được chuyện này, nói chi đến thằng nhóc Lý Hoa Hưởng, cô nhớ thành tích của cậu ta cũng không ra gì, lại muốn vừa học vừa yêu sớm, hai cái không can hệ đến nhau?

Cô đứng lên, “Đã vậy, ăn xong chưa? Tôi đi đây!”

Lý Hoa Hưởng rất kích động, trực tiếp đứng lên, thiếu chút nữa đẩy ngã cái ghế phía sau, “Ồ kìa, mình còn chưa nói sao bạn đã muốn đi rồi? Chẳng lẽ bạn đã biết mình muốn tìm bạn làm người phụ đạo bài tập? Bạn đồng ý?!”

“Nói nhảm, mọi chuyện rõ ràng như thế mà tôi còn không biết sao? Tôi cho cậu biết, tôi...” Tống Hàng Hàng chợt dừng lại, gì? Cô không nghe lầm chứ? Phụ đạo bài tập?

Ha ha ha! Cô thật muốn cười to!

“À, à, phụ đạo bài tập à, đương nhiên không có vấn đề gì, tôi đồng ý, đồng ý! Bạn cần tôi giúp đỡ thì trực tiếp tới chỗ ngồi tìm tôi không được sao, không cần phải hẹn tôi ăn cơm, ha ha, ha ha!”

Nhưng cô lại hơi nghi ngờ, “Vừa rồi, vừa rồi cậu nói ghi nhớ lời dặn của cô giáo Nguyên Điền? Cậu nhớ điều gì vậy?”

Lý Hoa Hưởng xoa xoa đầu, “Thẳng không kiêu! Bại không nản! Không phải bạn cũng nhớ sao?”

“A đúng, đúng đúng đúng, thẳng không kiêu! Bại không nản! Tôi nhớ, ha ha!” Tống Hàng Hàng vừa mới nhớ lại câu “Không cần ồn ào chuyện yêu sớm!”

Ha ha. Hiểu lầm lớn.

Ăn xong cơm tối, Tống Hàng Hàng nhìn đồng hồ, sáu giờ, cũng đã đến lúc trở về phòng tự học buổi tối rồi, vì vậy thu dọn cùng Lý Hoa chuẩn bị trở về. Lúc này cô cũng không giành nhau vụ trả tiền với Lý Hoa Hưởng, cô phải phụ đạo cho cậu ta kia mà, coi như là một bữa cơm mời phụ đạo!

Trên đường trở về trường, Tống Hàng Hàng cười ngây ngô một mình, nhưng vì còn có Lý Hoa Hưởng bên cạnh, cô chỉ có thể mím môi thật chặt, chỉ sợ không cẩn thận sẽ cười ra tiếng, lại khiến càng lúc càng cảm thấy buồn cười, người đi đường thấy bộ dạng này đều cho rằng cô đang vui mừng!

Đến cửa phòng học, Lý Hoa Hưởng rất thành tâm thành ý đứng thẳng, lần nữa cúi đầu cảm ơn Tống Hàng Hàng, Tống Hàng Hàng hơi thất thần, cười ra tiếng, khiến Lý Hoa Hưởng cảm thấy không giải thích được, nghĩ thầm: chẳng lẽ bạn học Tống Hàng Hàng rất thích phụ đạo bài tập cho cậu?

Mới vừa vào phòng học, bạn học Y Tuệ đã chạy lại hóng chuyện, “Ai ôi, bạn học Tống Hàng Hàng, nhìn khuôn mặt xuân sắc của bạn kìa, có phải có “gì đó” hay không? Hi hi.”

Biết ngay Y Tuệ hiểu lầm, vấn đề này không phải của riêng Tống Hàng Hàng cô đâu! Tống Hàng Hàng nghĩ thầm, véo véo hai má Y Tuệ, “Mình nói cho bạn biết, Y Tuệ, bạn đừng... Ôi! Người nào vậy... Cố Ngự Lâm, cậu kéo tôi làm gì, đừng kéo tôi! Cậu bị điên à!”

Kết quả là, bạn học Y Tuệ còn chưa hỏi thăm được chuyện bát quái cô muốn nghe, đã phải trở mắt nhìn bạn học ngồi cùng bàn bị một nam sinh khác lôi đi, cô kinh ngạc che miệng: Đây đây đây! Chẳng lẽ trong vòng một ngày bạn học Tống Hàng Hàng đã nhận được hai hoa đào lớn (ý nói có hai người theo đuổi)?!

Y Tuệ bên này còn đang suy nghĩ lung tung, Tống Hàng Hàng bên kia bị Cố Ngự Lâm kéo mạnh đến phát đau, nhưng dường như bạn học Cố Ngự Lâm còn khó chịu hơn cô!

Mẹ ơi! Thăng nhóc chết tiệt này lại phát điên gì vậy!

Cố Ngự Lâm trực tiếp kéo Tống Hàng Hàng tới sườn đồi sau lớp học. Tống Hàng Hàng khó chịu nhìn bốn phía, đây chính là nơi khiến tôi đau lòng đó! Cố Ngự Lâm lại định làm gì??

Đứng vững, Cố Ngự Lâm buông tay cô ra, Tống Hàng Hàng xoay người muốn đi, cô không muốn tiếp tục đứng cùng thăng nhóc mặt lạnh đang phát điên này thêm chút nào nữa!

“Cô, cô đừng đi, được không?”

Phía sau truyền đến giọng nói khàn khàn của Cố Ngự Lâm, cậu đang trong giai đoạn thay giọng, âm sắc cũng không còn mềm mại dễ nghe như trước kia.

A? Tống Hàng Hàng hơi kinh ngạc, cho tới bây giờ Cố Ngự Lâm chưa từng hạ giọng nói chuyện với cô như thế.

“Được rồi, ” Tống Hàng Hàng quay đầu lại, “Cậu muốn nói gì, nhanh lên một chút, sắp đến giờ tự học rồi.”

“Tôi, cô...” Cố Ngự Lâm dừng lại.

“Cái gì tôi tôi cô cô? Có chuyện gì thì mau nói đi, sao cậu không nói thẳng?”

Yên lặng trong chốc lát, Cố Ngự Lâm lên tiếng, “Cô, cô ở cùng với Lý Hoa Hưởng?”

“Đúng vậy, chúng tôi cùng nhau ăn cơm tối.”

Cố Ngự Lâm lặng lẽ cúi đầu.

Tống Hàng Hàng trầm nghĩ, thăng nhóc này bị gì vậy? Bỗng nhận ra cậu ta lại cao lên...

“Ah? Cậu lại cao thêm rồi hả? Bây giờ cậu cao bao nhiêu rồi?”

“...”

“Không phải chứ, chiều à cũng giữ bí mật à?”

“Tôi cao 1m67 rồi !”

Tống Hàng Hàng nghĩ thầm, cậu nhóc thực cao, khi nào thì cô mới cao được như vậy?

O()o

Cậu nhóc Cố Ngự Lâm đáng thương đứng sau lưng cô, trong lòng hô to: cô đã từng ôm tôi! Cô đã ôm tôi! Cô đã ôm tôi!

10. Chương 10: “thâm Giao”

Trong giờ tự học tối hôm đó, quả nhiên Lý Hoa Hưởng ôm một tập bài thi đến chỗ Tống Hàng Hàng.

Sau khi được Tống Hàng Hàng giải thích, Y Tuệ đã hiểu ý định thực sự của Lý Hoa Hưởng, nhưng vẫn khẳng khái ngồi một bên nhìn cảnh tượng đặc biệt kỳ quái này, bạn học Lý Hoa Hưởng cao gần 1m80

đang hỏi bài bạn học Tống Hàng Hàng chưa cao đến 1m60, thấy thế nào cũng rất kỳ cục! (Tác giả: Hiển nhiên bạn học Y Tuệ bị ảnh hưởng nghiêm trọng bởi tư tưởng “nam tôn nữ ti” rồi!)

Đúng rồi, còn có cả bạn học Cố Ngự Lâm, mặc dù Hàng Hàng chỉ coi vụ việc bị Cố Ngự Lâm kéo ra ngoài là nợ cũ, nhưng cô vẫn cảm thấy không bình thường. Nhìn ánh mắt của Cố Ngự Lâm xem, giống như lửa cháy, chập chập, có câu nói “củi khô lửa mạnh”, thật kỳ lạ!

Tống Hàng Hàng giảng giải cho Lý Hoa Hưởng đến miệng đắng lưỡi khô, đột nhiên cảm thấy sau lưng nóng rực, quay đầu lại, ôi trời, lại là thằng nhóc chết tiệt kia, tức giận chạy tới kéo cậu ra khỏi phòng học, để lại một mình Lý Hoa Hưởng khó hiểu ngồi đó.

Tống Hàng Hàng kéo Cố Ngự Lâm đến sườn đồi, trực tiếp mắng một trận:

“Cậu nói đi, cậu làm gì mà cứ nhìn tôi như thế? Không phải tôi chỉ đứng hạng nhất trên cậu thôi sao! Không phải Lý Hoa Hưởng tìm tôi phụ đạo bài tập mà không tìm cậu sao! Không phải trước kia tôi liều chết ôm chân cậu đó sao? Sao ngày nào cậu cũng lườm tôi?! Đi học nhìn, tan lớp nhìn, cậu không thấy mệt à? Nếu cậu đã để ý như vậy, lần sau tôi trả lại vị trí hạng nhất cho cậu là được, như thế không có gì lạ! Nhưng nếu cậu để ý chuyện phụ đạo như thế, tôi sẽ kín đáo để cậu phụ đạo cho Lý Hoa Hưởng là được!”

Không ngờ, Cố Ngự Lâm yên lặng lắng nghe, cư nhiên còn nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Cười cười cười, cậu cười gì đó? Chẳng lẽ cậu tức đến ngu ngốc rồi!”

“Không có, cô thật đáng yêu.”

“...”

Thử nghĩ xem, nếu bạn là Tống Hàng Hàng, một thành phần tri thức hai mươi chín tuổi, lại bị một cậu nhóc nói thẳng vào mặt ——“Chị à, chị thật đáng yêu!” (Editor: Theo cách nghe của Tống Hàng Hàng là vậy)

Bạn sẽ cảm thấy gì? Bạn sẽ cảm thấy gì? Bạn sẽ cảm thấy gì?!

Cho nên, bạn học Tống Hàng Hàng của chúng ta, hoa lệ đứng hình! ()

“Hàng Hàng.”

“Ừ.”

(Tác giả: Xin chú ý, Tống Hàng Hàng nghe thấy là “Tỷ tỷ”, không phải “Hàng Hàng”.)

“Hôm nay Lý Hoa Hưởng mời em(*) ăn cơm, chỉ bởi vì cậu ta muốn em phụ đạo bài tập giúp cậu ta?”

(Editor: Cố Ngự Lâm đã có “dấu hiệu” thích Tống Hàng Hàng, nên từ giờ mình sẽ để ‘tôi – em’ thay vì ‘tôi – cô’.)

“Ừ.”

“Vậy sau này tôi giúp em phụ đạo cho cậu ta.”

“Ừ.”

“Này, em cảm thấy tôi... Tôi như thế nào?”

“Sao? Cậu?” Tống Hàng Hàng tỉnh táo lại, “Cậu à, cậu vô cùng tốt, không phải cậu đứng hạng hai sao? Cậu cũng muốn tôi phụ đạo sao?”

“...”

“Bây giờ cậu cao bao nhiêu?”

“...1m67...”

Được rồi, Tống Hàng Hàng có chấp niệm với chiều cao của Cố Ngự Lâm! Vì sao cậu ấy phát triển nhanh mà cô lại chậm như vậy? Chẳng lẽ thiếu niên không cao thì không có ai yêu à.

Tổng Hàng Hàng chợt đặt mông ngồi xuống, không biết vì sao, cô có ý định muốn nói ra tất cả, có lẽ liên quan đến nơi sườn đồi quen thuộc này.

“Nhóc chết tiệt, cậu ngồi với tôi một lát nhé.”

“Ừ.” Lúc này Cổ Ngự Lâm không truy cứu cách gọi của cô. Dù cậu đang bực bội.

“Cậu có tin hay không, trên thế giới này, vẫn tồn tại một thời không khác?”

“...”

“Tôi lấy ví dụ tương tự, ví dụ như trong thời không hiện tại này, cậu mười ba tuổi, cao 1m67, nhưng ở một thời không khác, cậu đã mười tám tuổi, cao 1m85. Hai người cùng tồn tại, nói đúng hơn là, có một cậu cao 1m67, còn có một cậu 1m85, hai cậu đồng thời tồn tại trong hai thời khác nhau.”

Đồ mồ hôi ! Sao cô lại có cảm giác đang nói chuyện cổ tích với dì Cúc Bình(*) vậy!

(*)Cúc Bình: Một người dẫn chương trình thiếu nhi nổi tiếng ở Trung Quốc.

Nhưng Cổ Ngự Lâm lại nhẹ nhàng gạt đầu, “Tôi tin.”

Cổ Ngự Lâm tiếp lời, “Hoặc là, còn có thời không thứ ba, thời không thứ tư, thời không thứ năm... Hoặc trong một thời không, tôi hai mươi bảy tuổi, có nhà có xe có công ty riêng, nhưng tôi lại không sống vui vẻ...”

“Ừ! Đúng vậy! Cậu rất thông minh!”

“...”

“Vậy cậu có tin hay không, có một ngày, một cậu trong thời không đó, đột nhiên tiến vào một thời không khác, thành một người khác của chính mình?”

“Có ý gì, hai người đối thoại với nhau trong một thời không sao?”

“Không phải không phải, chính là cậu trở thành chính mình ở một thời không khác, đổi lại, cậu biến mất ở thời không đó.” Thật choáng váng, chính cô cũng hồ đồ.

“Vậy thời không kia? Sẽ không có tôi sao?”

“...” Đúng vậy, không có.

Sao cô lại rối rắm như thế. Ha ha.

“Nếu như cậu, từ mười tám tuổi quay trở lại lúc mười ba tuổi, cậu có muốn bù lại những nuối tiếc trước kia? Cậu có muốn cố gắng thay đổi đời người hay không?”

“Tôi cho rằng tôi muốn, có thể khiến tôi hạnh phúc cũng không chừng!” Cổ Ngự Lâm đặt tay sau gáy nằm xuống, “Mỗi một người đều có hai con đường, hạnh phúc và bất hạnh, không có con đường nào toàn là hạnh phúc, cũng không có con đường nào toàn là bất hạnh, mấu chốt ở chỗ, chúng ta dùng thái độ gì để đối mặt với nó.”

Cậu nhóc này nói thật thâm ảo, có vẻ cũng có đạo lý.

“Nếu là tôi, tôi sẽ thay đổi thái độ của mình, sửa lại những hiểu lầm đã từng xảy ra, bù lại những tiếc nuối trước kia, nhưng sẽ không cố ý đi thay đổi con đường của mình —— bởi vì tôi sẽ không biết được mình có càng đi càng lệch hay không, càng thay đổi thì có thích hợp với mình hay không.”

“Cuộc sống không phải vật thí nghiệm, có thể một lần lại một lần làm lại, nếu thật sự có một cơ hội, như vậy đã đủ rồi, tôi sẽ không mạo hiểm.”

11. Chương 11: Jq, Cuộc Cách Mạng Củng Cố Tình Hữu Nghị

Tổng Hàng Hàng và Cổ Ngự Lâm, mối quan hệ hiện tại đã không còn là mối quan hệ bạn học bình thường nữa.

Lần đó, sau khi hai người trở về từ sườn đồi, Y Tuệ trở thành kẻ nhiều chuyện lúc ẩn lúc hiện trước mặt Tổng Hàng Hàng.

“Sau lần đó, Cổ Ngự Lâm không lờm Lý Hoa Hưởng nữa đó!” Y Tuệ nói.

“Sau lần đó, Cổ Ngự Lâm còn giúp bạn phụ đạo bài tập cho Lý Hoa Hưởng!” Y Tuệ nói.

“Sau lần đó, ánh mắt cậu ấy nhìn bạn càng thêm chuyên chú!” Y Tuệ nói.

“Hừ! Đừng tưởng rằng cái gì không nói thì mình sẽ không biết, bạn ấy à, chính là trâu già gặm cỏ non!”

“Khụ, khụ, khụ!” Tổng Hàng Hàng không nhin được, cô bị sặc rồi.

“Nhìn đi nhìn đi, có tật giật mình kìa! Hừ, còn nói các bạn không có JQ gì, có quỷ mới tin!” Y Tuệ càng lúc càng chắc chắn với nhận định của mình.

“Khụ!” Tổng Hàng Hàng hắng giọng, “Y Tuệ, tư tưởng của bạn có bình thường không? Cái gì mà JQ với không JQ, giữa mình và cậu nhóc Cổ Ngự Lâm kia, gọi là..., là tình cảm hữu nghị bền vững!”

Y Tuệ trừng mắt, Tổng Hàng Hàng đúng là có bản lĩnh nói đen thành trắng.

Tổng Hàng Hàng nói tiếp, “Hiện tại, mình phát hiện về ngây thơ của cậu ấy chỉ là bề ngoài, thật ra con người cậu ấy rất thành thực, cứ nhiên có thể hiểu được những lý luận về thời không của mình, còn có thể nói ra những triết lý sâu sắc như vậy, chắc chắn, thật sự giống như..., gì nhỉ..., Bá Nha cùng Tử Kỳ(1), cao sơn lưu thủy(2)! Tâm đầu ý hợp!”

(1) Bá Nha và Tử Kỳ là đôi bạn tri âm thời Xuân Thu Chiến Quốc. bá Nha làm quan, Tử Kỳ là tiểu phu (người đồn củi).

(2) Xuất phát từ điển tích về Bá Nha và Tử Kỳ

Bá Nha có tài gảy đàn, Tử Kỳ có tài thưởng thức. Khi Bá Nha gảy đến đoạn miêu tả núi cao, nước chảy thì Tử Kỳ thốt lên: ‘Tuyệt! Tuyệt! cao như Thái Sơn, dài như Trường Giang!’

Tra cứu Google để biết thêm chi tiết về hai nhân vật này.

Cổ Ngự Lâm cũng trợn mắt, không phải chỉ là bạn thân thôi sao, giờ lại còn nói mơ hồ như vậy. Còn tưởng rằng Cổ Ngự Lâm cậu thật sự muốn làm bạn như vậy với cô sao... Cậu đang chờ, hừ, đang trông coi cô gái bên cạnh mình, cậu không tin, cô gái ngốc nghếch đó có thể chạy trốn?!!!...

Đến giờ cơm, Tổng Hàng Hàng thu dọn sách vở, gọi một tiếng, “Cổ Ngự Lâm, cậu đi ăn cơm không?”

“Ừ, lập tức xong ngay.” Cổ Ngự Lâm nhanh chóng thu thập xong, cùng Tổng Hàng Hàng ra khỏi phòng học.

Dừng! Bây giờ đi ăn cơm cũng tìm Cổ Ngự Lâm mà không tìm mình, còn nói không có chuyện gì, vậy mới không tin! Y Tuệ oán thăm, đúng là cái đứa thấy sắc quên bạn!

Hai người bọn họ vừa ra khỏi cửa đã có nữ sinh đã chạy đến bên cạnh Y Tuệ.

“Y Tuệ Y Tuệ, hai người bọn họ, thật sự có cái đó rồi?”

“Mình đoán chắc tám phần! Chẳng qua mình cũng không xác nhận được, Hàng Hàng sống chết không nhận.”

“A, bạn đã nói vậy thì nhất định là thật rồi, Hàng Hàng xấu hổ sao!”

Cô sẽ xấu hổ? Y Tuệ trừng mắt, nhỏ giọng nói với nữ sinh kia, “Mình cũng không chắc chắn, các bạn chớ nói lung tung, bằng không Hàng Hàng biết sẽ làm thịt mình đó!”

“Yên tâm đi! Chúng ta là người một nhà, chỉ nói chơi vậy thôi, hi hi.”

Hai người Tống Hàng Hàng và Cố Ngự Lâm đến phòng ăn, Tống Hàng Hàng chiếm chỗ ngồi trước, Cố Ngự Lâm sẽ cầm phiếu ăn của Tống Hàng Hàng đi lấy cơm giúp cô.

Ha ha, có cậu bạn này thật là tốt, tối thiểu tốt hơn con nhóc lười Y Tuệ kia nhiều, nhớ ngày đó, đều là Y Tuệ chiếm ngồi còn cô phải đi lấy cơm...

“Này, cơm của em đây.” Sau một hồi nỗ lực, Cố Ngự Lâm bưng hai phần cơm tới, oa, thật là thơm, vẫn là nam sinh tốt hơn, ngày trước cô không thể chen nổi vào đám người đông đúc trước quầy phát thức ăn.

“Cho cậu!” Tống Hàng Hàng rất hưng phấn, không quên báo đáp bạn tốt, cầm thìa cơm lấy một phần ba suất cơm cho vào hộp cơm của Cố Ngự Lâm, “Ừm, mình không ăn hết, cậu lại ăn không đủ, như vậy là vừa khéo!” Nhóc chết tiệt đang trong giai đoạn phát triển, cần phải ăn nhiều một chút! Nếu không chẳng phải cô đã ngược đãi trẻ em rồi sao! Ha ha!

“Lần sau cũng đừng chia nữa, em quá gầy.” Cố Ngự Lâm nhìn Tống Hàng Hàng đối diện, nói.

“Nào có? Cậu không thấy mặt mình lại mập thêm rồi à? Ha ha, nhưng giờ mình đã cao thêm 3 cm, hiện tại đã cao 1m62 rồi!”

Cố Ngự Lâm không trả lời cô, ừ, tránh việc đả kích bạn học Tống Hàng Hàng, cậu đã 1m68 rồi.

“Cậu cao bao nhiêu rồi?” Nhưng Tống Hàng Hàng lại muốn tìm kiếm đối tượng để đả kích, cậu cũng không còn biện pháp!

“...1m68...”

“Mới 1m68 sao! Không được, lần sau còn phải đều đặn chia cơm cho cậu!”

Ồ, Tống Hàng Hàng cô đã không còn ghen tỵ với chiều cao của Cố Ngự Lâm nữa sao! Hiện tại, cô lấy việc bồi dưỡng chiều cao cho cậu làm mục tiêu! Ha ha! Về sau chỉ có cô là có thể gọi cậu là “cậu nhóc”, người khác ư, cứ ngồi mà ngưỡng mộ phần tử trí thức là cô đây có công đào tạo đi!

Được rồi, Tống Hàng Hàng lại đang có giấc mộng Xuân Thu rồi...

“Ừ, bạn nhìn bên kia kìa, hai người kia ấy.”

“Ôi! Trông nữ sinh kia thật giống trẻ con!”

Ha ha, thính lực Tống Hàng Hàng không tệ, trong lòng đã có động tác hân hoan vui mừng, xem ra cô cố gắng nỗ lực lâu như vậy thật không uổng phí, lại có người nói cô có bộ dáng giống trẻ con. (Tác giả: Ặc, có người tự luyện như hoa thủy tiên... (*) bắt nguồn từ sự tích hoa thủy tiên)

“Nam sinh kia lại càng đẹp mắt!”

12. Chương 12: Jq, Cuộc Cách Mạng Của Cố Tình Hữu Nghị 2

Tống Hàng Hàng đưa mắt nhìn Cố Ngự Lâm, miệng hơi chu ra, dường như cậu ấy còn đẹp mắt hơn cả cô, người đó là thiên sinh lệ chất (trời sinh xinh đẹp), cô không cách nào so sánh được, thật là phiền muộn, rất phiền muộn.

“Nhưng lại hơi thấp.”

“Khụ!” Tống Hàng Hàng bị sặc, không được không được, người mà cô muốn đào tạo phải nhanh chóng cao lên mới được!

Cố Ngự Lâm ngẩng đầu nhìn Tống Hàng Hàng, trong lòng cười thầm.

“Hai người bọn họ thật sự là hạng nhất hạng hai ư? Tôi không tin, sao lớn lên có thể đẹp mắt như thế, làm sao có thể!”

“Khụ! Khụ! Khụ! Khụ!”

Không được, lúc này thật không được rồi, trong lòng cô biết khuất nhưng ngoài miệng lại không được nói, sắc đến không ra lời, ai nói bộ dạng xinh xắn thì không thể đạt được hạng nhất hạng hai! Chẳng lẽ người có thành tích tốt đều là con ếch hay khủng long sao?!

“Bạn đừng không tin, chính là hai người đó, nổi danh lắm!” Câu này mới coi như tạm được.

“Hai người bọn họ như vậy, thầy cô cũng không quản sao?” Hả? Như vậy? Là sao?

“Còn chưa có xác định thôi... Người có thành tích ưu tú, ngộ phán sẽ không tốt, phải cẩn thận.” Ngộ phán gì? Cẩn thận gì?

Cố Ngự Lâm chợt cầm lên túi xách đặt bên cạnh chỗ ngồi của Tống Hàng Hàng, “Ăn rồi thì đi thôi, trễ mất giờ tự học buổi tối đó.”

“Um, vẫn còn nhiều thịt nướng! Đợi lát nữa - đợi lát nữa!”

Cố Ngự Lâm cũng không để ý đến lời cô nói, trực tiếp một tay cầm hai túi sách, một tay nắm tay Tống Hàng Hàng dắt đi.

Được rồi, Tống Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ hiện vẻ xem thường, cậu nhóc lại động kinh rồi, nhưng vì sao cậu cứ nhất định kéo tay trái của cô mạnh như vậy? Cậu đổi tay cũng được mà, mỗi lần kéo tay lại khiến cô đau cả đêm! Không hiểu cậu nhóc lấy sức lực đâu ra mà lớn như vậy.

Giờ tự học buổi tối lần này cũng không còn yên bình như thường ngày nữa rồi.

Tống Hàng Hàng cùng Cố Ngự Lâm, hai người lần lượt bị thầy cô gọi đến phòng làm việc để nói chuyện.

Đầu tiên là cô giáo Nguyên Điền xuất quỷ nhập thần ló đầu vào từ ngoài phòng học, gọi Tống Hàng Hàng.

Trái lại Tống Hàng Hàng cũng không nghĩ nhiều, cô là ủy viên trong ban sinh hoạt lớp, thỉnh thoảng thầy cô sẽ gọi cô đi giúp một ít chuyện vụn vặt.

Đi theo sau cô giáo Nguyên Điền, Tống Hàng Hàng vào phòng làm việc, sau đó phát hiện có điểm không đúng. Đây không phải là phòng làm việc cô giáo Nguyên Điền, Ồi, sao còn có một người nữa? Nhìn lại lần nữa, đây không phải là giáo viên hướng dẫn được người ta ca tụng là “Diệt tuyệt đạo trưởng” Hứa chủ nhiệm sao?

Tống Hàng Hàng nghi ngờ nhìn cô Nguyên Điền.

Nguyên Điền hơi xấu hổ, “Hứa chủ nhiệm, anh nói đi.”

“Em là học sinh Tống Hàng Hàng?” Hứa chủ nhiệm mở miệng, “Có biết nguyên nhân gọi em tới đây không?”

Tống Hàng Hàng đầy bụng nghi ngờ lắc đầu.

“Có bạn học phản ánh, nói em yêu sớm! Em có điều gì để giải thích?”

“Sao? Em? Thầy oan uổng em rồi. Mỗi ngày em đều nghiêm túc học tập.” Nói nhảm! Cô yêu sớm? Sớm với ai chứ?

“Học sinh Tống Hàng Hàng, nghiêm túc một chút! Đừng tưởng rằng thành tích em tốt thì có thể vô pháp vô thiên! Giải thích với tôi, em với học sinh cùng lớp Cố Ngự Lâm cả ngày anh em em, có bạn học phản ánh, hành vi của các em đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới không khí lớp học!”

Trời đánh. Đây là người nào rảnh rỗi đi gây sự với tôi? Anh em em? Cô và cậu nhóc? JQ sao???

Tống Hàng Hàng đứng thẳng lưng, trịnh trọng nói, “Chủ nhiệm, em bảo đảm với thầy, em với bạn học Cố chỉ là quan hệ bạn học bình thường, học hỏi lẫn nhau, tuyệt đối không có hiểu lầm như vậy.”

Hứa chủ nhiệm và Nguyên Điền hai mặt nhìn nhau, đây là hai học sinh đứng đầu khóa này, bọn họ cũng không dám định loạn tội danh.

Tống Hàng Hàng vội rên sắt khi còn nóng,

“Chủ nhiệm, gần đây học tập khá căng thẳng, em và bạn học Cố thường thảo luận một số vấn đề, có thể như vậy mới khiến người khác hiểu lầm. Cô Nguyên cũng đã nói, giữa các bạn học cùng lớp nên hỗ trợ giúp

đỡ nhau, em có vài vấn đề không hiểu, thành tích của bạn học Cố tốt hơn, nên em thường hỏi bài cậu ấy. Nhờ vậy, trong cuộc thi lần trước đã đạt được thành tích tương đối tốt.”

Nghe thế, Nguyên Điền cũng cảm thấy mình đã hiểu lầm hai đứa bé này, nói với Hứa chủ nhiệm: “Đúng vậy, Hứa chủ nhiệm, thành tích hai học sinh này vô cùng tốt, đoán chừng là nhờ giúp lẫn nhau nên mới cùng nhau tiến bộ.”

Hứa chủ nhiệm sa sầm mặt, nhưng cũng không nói thêm câu gì, khoát tay nói với Tống Hàng Hàng: “Em ra ngoài trước đi.”

Tống Hàng Hàng cung kính chào, xoay người đẩy cửa ra ngoài, sau lưng lại truyền tới một câu ——

“Đợi chút, em xuống phòng học, gọi Cố Ngự Lâm tới. Còn cô Nguyên, cô cứ làm việc của cô đi, tôi có điều muốn nói.”

Ồi...

“Vâng, thưa thầy.”

Đây là một chuyện tồi tệ!

Cô ra khỏi văn phòng, đi đến trước cửa lớp, “Này, Cố Ngự Lâm, cậu ra ngoài đi.”

Cố Ngự Lâm chậm chậm thông thả đi ra ngoài. Tống Hàng Hàng không biến sắc quét một vòng quanh phòng học, quả nhiên nữ sinh kia có ánh mắt không bình thường. Hừ, miệng nói luyên thuyên, các người cứ chờ xem!

“Làm gì?”

“Giáo viên hướng dẫn Hứa chủ nhiệm đang ở văn phòng tầng bốn chờ cậu, cậu cẩn thận một chút, có người nói hai chúng ta yêu sớm, hừ.”

“Ồ, có chuyện như vậy sao.” Cố Ngự Lâm rất bình tĩnh.

“Có người nói luyên thuyên, cậu cứ nói chúng ta lập nhóm hai người để học tập. Không có chuyện gì, nên giáo viên hướng dẫn tìm chúng ta gây phiền toái, chúng ta ‘cây ngay không sợ chết đứng’, mình đã thuyết phục bọn họ, giờ họ tìm cậu để xác nhận. Cậu mau đi đi.”

“À, được.” Cố Ngự Lâm rời đi.

Ồi, cậu nhóc làm sao vậy, uống công cô phí sức lực “biên tập” ra câu chuyện lập tổ học tập hai người...

Tống Hàng Hàng ngồi trong phòng học chờ Cố Ngự Lâm trở lại, thật ra trong lòng hơi thấp thỏm, ngàn vạn lần cậu nhóc Cố Ngự Lâm đừng nói bậy, chính cô một thân trong sạch, nếu như bị vấy đen thì không hay chút nào! Cô còn muốn giữ học bạ trong sạch để nghênh đón lớp mười một đấy...

Không ngờ không đến mười phút Cố Ngự Lâm đã trở lại.

“Thế nào thế nào?” Tống Hàng Hàng vội vàng nghênh đón.

“Có thể như thế nào? Yên tâm đi, sau này chúng ta danh chính ngôn thuận ‘học tổ hai người’, thầy cô đã công nhận.”

Bạn học Cố Ngự Lâm hồi tưởng lại gương mặt của Hứa Nghiêu——“Không tệ lắm, nhóc con thật tinh mắt”—— vô nghĩa!

“Ha ha, thật giỏi!” Tống Hàng Hàng hưng phấn hô, đây có được coi là “trong họa có phúc” ?

Cô xem thường nghiêng mắt nhìn bóng dáng phía cuối lớp học, khuôn mặt nữ sinh tên Hoàng Ngọc bỗng tái nhợt. Hừ! Muốn hãm hại tôi? Không có cửa đâu!

Ngày thứ hai, bạn học Hoàng Ngọc thật bất hạnh bị dán tờ giấy sau lưng “Tôi là đứa lảm điều” cả ngày.

13. Chương 13: Ong Mật Làm Hồng Nương (*)

(*) Hồng nương: người se duyên, làm mối

Mỗi ngày, khi nên học Tống Hàng Hàng tuyệt đối nghe giảng nghiêm túc, buổi tối đến lúc nên đi ngủ, cũng tuyệt đối tuân theo chỉ huy thích chí đi ngủ, mỗi ngày tới trường cao trung Trường Thanh, lại cảm thấy không tệ.

Trước khi sống lại, cô vẫn hối hận khoảng thời gian bị giam cầm kia, hiện tại có tâm tình khác, liền nhận ra ngoại trừ rất ít chỗ chưa hợp lý (ví dụ như đồng phục học sinh...), hầu hết các phương pháp của Trường Thanh đều rất hợp lý.

Hơn nữa, Tống Hàng Hàng đã trải qua cuộc sống Đại học, nên cô hiểu thật ra thì bài tập không nhiều lắm, mấu chốt là ở phương pháp học tập cùng sự tiếp thu chuyên tâm hay không. Tống Hàng Hàng cô có sự tự tin này, nên lúc chơi cũng thỏa sức chơi đùa, là hành động hoàn toàn khác với hình ảnh “con mọt sách” trước kia.

Nói ví dụ, mỗi tuần sáu buổi sáng hoàn thành xong bài học, tất cả thời gian buổi chiều, Tống Hàng Hàng liền quyết định sử dụng thật tốt. Có lúc cô cảm thấy cô giáo để cô làm ủy viên thật là một quyết định sáng suốt, xem xem, cô đã góp phần làm muôn màu muôn vẻ cuộc sống của các học sinh trong lớp, ha ha.

Edit: August97 Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Đến đây, ghi danh sách các bạn học đến khu vui chơi sau núi vào chiều nay, tối đóng tiền vé vào cửa. Ăn cơm trưa xong, mười hai giờ sẽ xuất phát!” Tiết này, Tống Hàng Hàng kêu to khắp phòng học. Vừa khéo sau trường học là một khu du lịch phong cảnh.

“Hàng Hàng, tiền này!”

“Tính ình một chỗ. Ủ, năm nguyên cho bạn.”

“Còn có mình.”

“....”

Tống Hàng Hàng vừa đếm tiền mặt, đối chiếu danh sách một lần nữa, vừa đúng mười lăm người, so với lần trước thì lần này ít hơn mười người! Xem ra gần tới cuối học kỳ, tất cả mọi người lại càng không dám đi chơi.

Trái lại cô giáo Nguyên Điền lại rất tán thành ý kiến kết hợp học tập và vui chơi của cô, nhưng vẫn có không ít bạn trong quyết định buổi chiều ở lại trường học tiếp tục học tập, hoặc là sớm về nhà một chút, Tống Hàng Hàng cũng không nói được bọn họ, có lúc có ý tốt còn bị người ta hiểu lầm, cô cũng không muốn quản.

Dọn dẹp chút đồ, Tống Hàng Hàng đi ăn cơm cùng Cố Ngự Lâm.

“Cuối kỳ này cậu chuẩn bị như thế nào rồi?” Tống Hàng Hàng rất tò mò, trong giờ tự học buổi tối Cố Ngự Lâm đều nằm ngủ, tại sao thành tích vẫn tốt như vậy.

“Tạm được.” Cố Ngự Lâm nói, “Vị trí thứ hai thì không có vấn đề gì.”

“Ôi.” Tống Hàng Hàng ghen lời. Cũng là vì từ khi tựu trường đến bây giờ, dường như lúc nào cô cũng thứ nhất còn cậu đứng thứ hai, cục diện chưa từng thay đổi.

“Còn em, chỉ còn 2 tuần, em còn tổ chức ọi người đi chơi?”

“Chỉ một buổi chiều thôi, lúc nào cũng học sẽ không tốt, mọi người cũng nên nghỉ ngơi một chút, nên kết hợp lao động và vui chơi.” Tống Hàng Hàng đáp.

“Rất nhiều bạn học nói em, nghe nói còn phản ánh với cha mẹ, nói em học giỏi rồi cũng không quan tâm đến những bạn học khác, lôi kéo đi chơi.”

Ô, không phải đâu, xem ra chính mình thật đúng là phí sức, lại chẳng có kết quả tốt.

“Không phải cậu cũng sẽ nghĩ như vậy chứ?”

Cố Ngự Lâm liếc cô, trong đầu nhóc con này chứa gì vậy trời, “Em cứ nói đi?”

“Không phải đâu! Làm anh em với mình, sao cậu có thể chấp nhận như đám người kia chứ?!” Hiển nhiên Tống Hàng Hàng hiểu lầm, “Cậu nói một chút, không có mình mang các cậu đi leo núi mấy ngày nay, sao bây giờ cậu có thể cao như vậy? Có thể sao?!”

“...” Cố Ngự Lâm nghĩ thầm, nhóc con lại bắt đầu ngu ngốc rồi.

Tống Hàng Hàng lại cần nhân, “Hừ! Có lòng tốt mà lại bị coi là lừa bịp!”

Suy nghĩ một chút lại hỏi, “Không phải cậu nhớ tới mối thù vị trí đứng thứ hai đó chứ, không mang theo người hẹp hòi như cậu theo đâu! Mặc dù cậu nhỏ hơn mình, nhưng cũng là con trai nhé! Sao lại nhỏ mọn như vậy?”

Điều này đâm trúng vào chỗ đau của Cố Ngự Lâm, đến nay cậu vẫn không hiểu, cậu thi được kết quả tốt là do cậu thông minh, nhóc con ngu ngốc này lại có thể đạt thứ nhất? Cảm giác mỗi lần xếp dưới khiến cậu không biết làm sao...

“Đồ ngốc!”

“...”

“Em nói cho tôi nghe đi, một nhóc ngốc như em, sao mỗi lần đi thi đều được kết quả tốt như thế? ”

“Cậu! Đi! Chết! Đi!”

Bạn học Tống Hàng Hàng nổi giận.

Buổi chiều đó, Tống Hàng Hàng cũng không để ý Cố Ngự Lâm nữa.

Tống Hàng Hàng cảm thấy lòng tự ái của cô bị tổn thương nghiêm trọng. Không thể như vậy được? Cô, Tống Hàng Hàng, tuổi thật đã hơn hai mươi chín, ngoài mặt mới mười lăm tuổi, cư nhiên lại bị một thằng nhóc mười ba tuổi nói là đồ ngốc!

Khiến cô không khỏi suy nghĩ sâu xa, Tống Hàng Hàng cô, thật sự rất ngốc ư?

Nói nhảm, nếu cô ngốc sao có thể xếp thứ nhất. Suy nghĩ một chút, Tống Hàng Hàng cảm thấy vấn đề này không có chút giá trị nghiên cứu nào, coi thường! Coi thường! Nhất định cậu nhóc chết tiệt kia cố ý đả kích cô!

Nghĩ tới đây cô vừa trừng mắt nhìn bạn học Cố Ngự Lâm đang đi trước khoảng mười bước chân.

Cố Ngự Lâm đang chụp hình trước một phiến đá, cũng cảm thấy sau lưng bắn tới một ánh mắt sắc như dao, không cần nói cũng biết đó là nhóc ngốc rồi.

“Ai!” Cậu thở dài, lúc nào thì cô mới có thể thông suốt đây?

“Ai!” Bạn học Tống Hàng Hàng cũng thở dài, lúc nào thì cậu nhóc mới có thể không tỏ ra bộ dáng ông cụ non đây?

O()o

“Hàng Hàng, kia là cái gì vậy?” Y Tuệ cắt đứt suy nghĩ của Tống Hàng Hàng, chỉ vào cái gì đó trên một thân cây không xa, hỏi cô.

“Ừm, xem nào...” Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên, cô cận nhẹ, nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy gì đó vàng vàng xám xám, “Mình đoán là ổ chim.”

“A! Là ổ chim ư! Hàng Hàng, bạn có muốn ăn trứng chim hay không? Mình lấy xuống giúp bạn!” Bạn học Y Tuệ rất hưng phấn.

“Không cần... A! Bạn làm gì thế?” Tống Hàng Hàng còn chưa lấy lại tinh thần, Y Tuệ đã nhặt lên một hòn đá ném tới thân cây.

“Sao bạn lại làm như vậy, gia đình chim nhỏ đang sống rất hạnh phúc mà...”

Không đúng, không đúng! Sao lại có một đoàn đen thui, còn có thể vang lên tiếng “ong ong ong”, là cái gì vậy?

Tổng Hàng Hàng vẫn còn đang nghi ngờ, vừa lúc Cố Ngự Lâm xoay đầu lại.

“Chạy mau! Là ong mật!”

Cái gì?

Cố Ngự Lâm đã xông lại rồi, nắm được tay Tổng Hàng Hàng liền chạy về một hướng. Y Tuệ được một nam sinh khác kéo tay chạy về một hướng khác.

Trời ơi! Ong mật!

Cuối cùng thì Tổng Hàng Hàng cũng đã biết chuyện gì xảy ra rồi, vội vàng liều mạng chạy theo Cố Ngự Lâm.

“Phù phù!”

Tổng Hàng Hàng choáng váng, đây? Xảy ra chuyện gì? Tại sao Cố Ngự Lâm lại kéo cô nhảy xuống vũng bùn? !

“Nhanh ngồi xổm xuống, bôi bùn lên người!”

Sao?

“Đồ ngốc! Ong mật sợ cái này!”

Không phải đâu!

Tổng Hàng Hàng vẫn còn do dự, Cố Ngự Lâm bắt đắc dĩ thở dài, trực tiếp ấn cô vào trong vũng bùn.

14. Chương 14: Tiếp Theo

“Ừm, ừm, không cần!... Sao cậu thô lỗ như thế!” Tổng Hàng Hàng vẫn còn giãy giụa.

“Không thô lỗ thì em đã thành đầu heo rồi!” Cố Ngự Lâm vừa tức giận vừa ngồi bên cạnh bôi bùn lên.

“Ừm...”

Qua hồi lâu.

“Ong, ong mật đi chưa?” Tổng Hàng Hàng sợ hãi hỏi.

“... Đi rồi.”

“Vậy, vậy chúng tôi cũng đi thôi.” Tổng Hàng Hàng vẫn nhắm chặt hai mắt.

“Em, em, em thả quần tôi ra...”

“À? A! Ừ.” Tổng Hàng Hàng vội vàng buông tay, cái gì cô cũng không thấy!

Cố Ngự Lâm đỏ mặt sửa lại quần, tay lại nắm thật chặt đai lưng quần, lúc này mới kéo Tổng Hàng Hàng, hai người lao đảo đi ra từ trong vũng bùn.

Nhìn chung quanh một chút, mấy bạn học vừa mới ngắm phong cảnh ở đây cũng đã chạy mất dạng, những người khác cũng không biết đi chơi ở nơi nào.

Hai người hai mặt nhìn nhau, trên quần áo đều là bùn, khuôn mặt cũng đều thành quỷ đen, tóc dính bùn cũng đã bết dính thành cục. Trầm mặc chốc lát, chợt cùng chỉ vào đối phương cười ha ha.

Thật vất vả mới ngừng cười, Tổng Hàng Hàng nhìn sắc trời, khoát khoát tay, “Lần này tốt rồi, đoán chừng cũng không về nhà được nữa, dù sao mình cũng phải lết về ký túc xá tắm rửa.”

“Ừ, tôi cũng vậy, đoán chừng tối nay phải ngủ lại rồi.”

Vì vậy hai người cùng đi, đi hồi lâu, đến dưới chân núi đã gần tám giờ, cảnh khu thu vé ở cửa cũng bị dọa cho giật mình, chứ đừng nói là người gác cổng trường học, giải thích thật lâu mới để hai người bọn họ vào cửa.

Hai người chia tay ở cửa khu túc xá, Tống Hàng Hàng đi về phía kí túc xá nữ.

Đi tới cửa kí túc xá mới phát hiện, hỏng rồi! Cư nhiên trong túc xá không một bóng người! Bình thường cô đều trực tiếp về nhà, cô còn tưởng rằng hôm nay xảy ra chuyện này Y Tuệ sẽ trở về! Trên người cô không có chìa khóa!

Cả người dính bùn, còn rất lạnh, Tống Hàng Hàng đáng thương lưu luyến chung quanh cửa phòng ký túc xá hồi lâu, trời ơi! Tại sao cả nửa bóng người cũng không có?

Mở rộng phạm vi sang cả tầng lầu, không có ai! Lại có thể một bóng người cũng không có! Cô chưa bao giờ biết trường Trường Thanh hôm Chủ nhật lại ngủ lại ít người như vậy! Cô cho rằng chỉ một mình cô nhớ đồ ăn của mẹ làm thôi chứ!

Tống Hàng Hàng ngồi xổm trên mặt đất, người không có đồng nào, khoác áo ngoài vừa mới được hong khô treo trước cửa phòng ký túc xá, lại muốn khóc.

“Đồ ngốc!”

Ừ, người nào vậy?

“Đồ ngốc! Là tôi!”

Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên tội nghiệp nhìn quanh, không có ai, cô nghe nhầm rồi sao?

“Tôi ở chỗ này !”

Cuối cùng Tống Hàng Hàng cũng nhận ra giọng nói phát ra từ phía bên phải, nơi lan can sắt lộ ra nửa cái đầu, ừ, không phải cậu nhóc sao?

“Cô làm sao vậy? Không vào được à?”

“Tôi không có chìa khóa...” Tống Hàng Hàng thầm rơi nước mắt trong lòng.

“Sao...” Cố Ngự Lâm im lặng rồi.

Một hồi lâu, Cố Ngự Lâm lại truyền âm qua, “Trước tiên em đổi quần áo, sau đó ra ngoài, tôi có biện pháp.”

Cậu có biện pháp? Cậu có biện pháp gì? Mặc dù không nghĩ ra, Tống Hàng Hàng vẫn ngoan ngoãn nhận quần áo, đi ra khỏi khu ký túc xá nữ.

“Làm thế nào bây giờ? Mình không về được túc xá, lại không được tắm, không về nhà được, oa oa oa.” Tống Hàng Hàng lúc này, ôi, mất hết cả mặt mũi rồi.

“Này” Cố Ngự Lâm gãi gãi đầu, “Bên khu ký túc xá nam cũng không có ai, nếu không, em sang bên phòng tôi tắm?”

Cố Ngự Lâm hơi xấu hổ, Tống Hàng Hàng sẽ không nghĩ sai lệch chứ! (Tác giả: Ai nghĩ sai lệch? ())

“Thật, thật sự được ư?” Tống Hàng Hàng cố gắng thu nước mắt nước mũi về, không phải cô muốn khóc, thật sự không nhịn được thôi!

“Ừ...” Chỉ cần em được tôi liền được...

“Thật tốt quá, vậy chúng ta đi thôi!” Tống Hàng Hàng chuyển khóc thành cười, kéo lấy tay của cậu nhóc.

Cố Ngự Lâm thất thần trong chốc lát, cuối cùng vẫn không đẩy bàn tay nhỏ bé đầy bùn của nhóc con ra, ừm, cùng lắm thì lát nữa cậu tắm thêm lần nữa...

Trái lại Tống Hàng Hàng rất ngênh ngang đi vào tá túc phòng của Cố Ngự Lâm, cô chưa bao giờ tới, thì ra ký túc xá nam và ký túc xá nữ cũng gần giống nhau! Cố Ngự Lâm giúp cô chuẩn bị một chậu nước nóng, Tống Hàng Hàng phối hợp đi vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Cuối cùng sau hồi lâu cũng đi ra.

“Tóc còn chưa khô...” Cô chần chờ một lát, nói: “Cậu có máy sấy không?”

“Không có.” Sao con gái lại phiền toái như vậy?!

“VẬY, tôi chỉ có thể ở lại chỗ cậu thêm một lát, tóc khô tôi lại đi.” Tống Hàng Hàng lại nói.

“Em, em phải đi đâu à?” Đã trễ thế này...

Tống Hàng Hàng ngẩng đầu nhìn cậu, “Về nhà.”

“Một mình em là con gái, không an toàn...”

“Vậy làm sao bây giờ?” Ha ha, tiểu quý, mình chờ cậu mở miệng!

“Nếu không, thì...” Cậu nhóc Cố nhăn nhó.

“Thì sao?”

“Nếu không, em ngủ ở giường bên kia đi?” A, cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng!

“Có tốt không?” Nếu có người trở lại thì làm thế nào?

“... Trước tối mai, bọn họ sẽ không trở về.”

“Vậy thì tốt, mình ngủ đây, ngủ ngon!” Tống Hàng Hàng nhanh như chớp chui tọt vào chăn. Ha ha, cuối cùng cũng lừa gạt được một cái giường!

Cố Ngự Lâm gãi gãi đầu, cứ như vậy?

Tống Hàng Hàng lật người, “Đúng rồi, mình phải gọi điện thoại về nhà, cậu có điện thoại không?”

“Có...”

Tống Hàng Hàng gọi điện thoại báo bình an, lúc này mới thực sự buồn ngủ.

Cô cả đêm không mộng mị. Ngày hôm sau thừa dịp Cố Ngự Lâm còn chưa rời giường, sớm chuẩn tới phòng học đọc sách.

Hơn nửa đêm cậu cũng chưa ngủ, quá nửa đêm đó! Gì chứ??? Một chút mộng xuân cũng không có dấu vết gì.

15. Chương 15: Yên Lặng Trước Ly Biệt.

Chuyện này cứ như vậy mà trôi qua, hai người rất ăn ý không nhắc lại. Y Tuệ hỏi thì Tống Hàng Hàng nói hôm đó cô trở về ký túc xá ngủ.

Nhưng trái lại Y Tuệ bị ong mật đốt sưng cả khuôn mặt, bị chê cười hết một tuần. Đáng đời! Ai bảo cô là đầu sỏ gây chuyện !

Đảo mắt đã đến cuối kỳ, Tống Hàng Hàng và Cố Ngự Lâm không ngoài dự đoán đứng đầu và thứ hai. Hiện tại cô giáo Nguyên Điền đã xem hai người là bảo bối rồi.

Suốt kỳ nghỉ đông, bạn học Tống Hàng Hàng vui vẻ trải qua, bây giờ ba Tống mẹ Tống cũng cảm thấy con gái là một thiên tài, nhưng khai phá có hơi chậm.

Có thể trở thành kiêu ngạo của ba mẹ, Tống Hàng Hàng vô cùng tự hào. >__

Về phần cuối lớp mười, không có gì đáng nói, tóm lại chính là nên học thì học nên chơi thì chơi, hi hi ha ha cãi nhau ầm ĩ. Điều duy nhất đáng để nhắc tới chính là, sự nghiệp đào tạo chiều cao của cô thành công rực rỡ, cậu nhóc bây giờ đã cao 1m75 rồi, ha ha.

Đúng rồi, còn có một chuyện, chính là cả học kỳ, trong giờ thể dục Cố Ngự Lâm đều dạy cô chơi bóng rổ, vốn là cô không muốn học, nhưng Cố Ngự Lâm vẫn cứ răn nói chơi bóng rổ có thể tăng chiều cao, muốn Tổng Hàng Hàng chơi với cậu. Mặc dù cuối cùng cô cũng chỉ học xong một loại hình—— ném rổ ba điểm(*)—— nhưng, tỉ lệ chính xác chỉ có 40%! Ha ha, số liệu này được Cố Ngự Lâm đưa ra sau cuộc khảo nghiệm kéo dài một trăm ba mươi phút của cô, mạnh chứ?

(*) ném rổ ba điểm: một loại hình phổ biến của bóng rổ.

Sau đó, thành tích cuối học kỳ lớp mười được tuyên bố.

Sau đó, một kỳ nghỉ hè trôi qua.

Sau đó, đã đến lúc phân ban rồi.

Lúc này là phân thành hai ban Văn hóa và Khoa học tự nhiên, rất nhiều nữ sinh chọn khoa Văn, mà nhiều nam sinh lại chọn khoa Tự nhiên, cũng là một quy luật bất biến.

Trước khi trùng sinh, Tổng Hàng Hàng chọn ban khoa học tự nhiên, một mặt bởi vì cô học khoa học tự nhiên tốt hơn khoa văn, mặt khác bởi vì khi thi Đại học, khoa học tự nhiên có nhiều lựa chọn hơn.

Mà bây giờ, Tổng Hàng Hàng vẫn quyết định lựa chọn khoa học tự nhiên như cũ, có thể là bởi vì một câu nói của Cố Ngự Lâm...

“Nếu như là tôi, tôi sẽ thay đổi thái độ của mình, sửa chữa lại những hiểu lầm trước kia, bù lại những tiếc nuối, nhưng sẽ không cố ý thay đổi con đường của mình —— bởi vì tôi không biết có phải càng đi sẽ càng lệch hướng hay không, càng thay đổi thì có càng thích hợp với mình hay không.”

Tổng Hàng Hàng cô đã có kinh nghiệm học tập trong ban khoa học tự nhiên, mặc dù hơi khó khăn, nhưng cần gì thử nghiệm học khoa Văn chứ? Cô không muốn phải hối hận khi được trùng sinh.

Còn có một nguyên nhân khác, chỉ có một mình Tổng Hàng Hàng biết, đó chính là người kia.

Tổng Hàng Hàng đã sớm phát hiện, cô trùng sinh khiến thế giới này phát sinh biến hóa, hoặc là nói thế giới này vốn đã bất đồng với thế giới trước kia của cô, cô không xác định được người kia có tồn tại trong thế giới này hay không, nếu là trước kia, anh sẽ xuất hiện sau khi phân ban lớp 11, nhưng, ít nhất, cô muốn thử, cô muốn thử chờ đợi.

Người kia, là mười bốn, không đúng, bây giờ là mười lăm năm, anh là tình yêu mười lăm năm của cô.

Làm sao có thể dễ dàng quên đi như vậy?

Tổng Hàng Hàng chờ đợi đến càng ngày càng nóng, lớp mười một lớp mười một, cô mong đợi đến lớp mười một, cô nhớ, sau khi phân ban được một tuần, trong ban sẽ xuất hiện một học sinh chuyển trường, Tổng Hàng Hàng không biết mình có thể vì anh mà thần hồn điên đảo lần nữa hay không, cô chỉ biết, người kia, đến bây giờ, vẫn chiếm vị trí rất nặng trong lòng mình.

Nếu như anh xuất hiện, cô không muốn cảm thấy tiếc nuối lần nữa, cô muốn bù lại tiếc nuối này.

Không ngoài dự đoán, Cố Ngự Lâm cũng chọn ban khoa học tự nhiên, trời sinh cậu chính là người phi thường.

Tổng Hàng Hàng hoài nghi, sau khi vào ban khoa học tự nhiên, chỉ sợ vị trí đứng đầu của cô cũng nhường sang cho Cố Ngự Lâm rồi. Nhưng mà nhường thì sao, cô cũng không phải là người nhỏ mọn như vậy, huống chi người nợ là anh em của cô, không phải sao?

Nhìn bốn chữ “Khoa học tự nhiên” trên tờ giấy điền nguyện vọng, nét mặt Tổng Hàng Hàng vẫn bình tĩnh, mặc dù dãi mặt nước yên tĩnh đó là tầng tầng gợn sóng.

Y Tuệ chọn khoa Văn, cô rất đau lòng ôm Tổng Hàng Hàng khóc lớn một hồi.

Tổng Hàng Hàng nghĩ thầm: mặc dù người bạn này thường hay phạm phải mấy sai lầm ngu ngốc, nhưng trên thế giới này, trừ ba mẹ ra, Y Tuệ là người đầu tiên thật lòng đối xử tốt với cô. Cô cũng không muốn xa cách cô ấy.

Nghĩ như vậy, hốc mắt ửng đỏ. Cô lặng lẽ ôm đôi phương thật chặt.

Những người khác trong ký túc xá, Văn Tĩnh và Chương Uyển chọn khoa văn, Diệp Nhất Đình và Lâm Duyệt Lam cũng chọn Khoa học tự nhiên, trong ký túc xá này, ba tự nhiên hai văn, hơn nữa thành tích không tồi, cũng được xem là những người xuất sắc nhất trong ký túc xá nữ.

Nộp nguyện vọng xong, kết quả phân ban cũng đã có. Tổng Hàng Hàng đứng trước bản thông báo ghi danh sách lớp học mới của mình, ban 12, trong lớp chỉ có một người quen——

Diệp Nhất Đình.

Tổng Hàng Hàng cứ đứng hồi lâu như vậy.

Cô nghĩ, cuối cùng ngày này cũng tới, cũng không khác bao nhiêu khi cô chưa trùng sinh, một lần lại một lần, bây giờ lại bị khơi dậy lần nữa.

Cố Ngự Lâm ở ban 11, ngăn cách bởi một bức tường, nhưng thật ra mặt tường rất dày. Gắn bó một năm, cô lại có rất nhiều tình cảm với cậu nhóc.

Lâm Duyệt Lam ở ban 8, lầu dưới. Cô ấy luôn tươi cười, cô rất có hảo cảm.

Y Tuệ ban 3, Chương Uyển ban 1, phòng học cũng rất xa.

Về phần túc xá, hoàn toàn hỗn loạn.

Cũng may, bọn họ đều còn đó.

Tổng Hàng Hàng quyết định cải biến tâm tình buồn bã của mình một phen, chuẩn bị lần nữa tiến công.

Nếu trùng sinh mang đến nhiều hạnh phúc hơn cho cô, cô sẽ phải tin tưởng, giống như Cố Ngự Lâm đã nói, chỉ cần dùng thái độ tích cực nhìn nhận cuộc sống, dù ngày sau có thế nào, cô cũng sẽ có một cuộc sống rất hạnh phúc.

Tổng Hàng Hàng xoay người lại, chuẩn bị tham quan lớp học mới của mình một chút, thuận tiện chuyển sách qua.

Lại phát hiện có một người yên lặng đứng phía sau cô, giống như đã đứng ở đó thật lâu.

Tổng Hàng Hàng đánh anh, “Làm gì vậy? Học đáng vẽ cảm xuân thương thu của mình à?”

Cố Ngự Lâm thu lại ánh mắt rã rời, ngừng mắt nhìn cô gái trước mặt.

“Về sau tôi đã không thể canh giữ ở bên cạnh em nữa rồi, đồ ngốc ạ.” Anh nói.

“Được rồi được rồi, ngay lớp bên cạnh, mình sẽ thường xuyên tới tìm cậu!” Tổng Hàng Hàng cố gắng dịu dàng nói.

“Ừ, muốn chơi bóng rổ thì tìm tôi, còn nữa, tôi sẽ cao lên.”

“...” Tổng Hàng Hàng có hơi buồn cười.

“Muốn ăn cơm nhất định phải tới tìm tôi, ăn cơm với người khác sẽ không đủ no.”

“Ừ!” Tổng Hàng Hàng gật gật đầu.

“Đi chơi cũng phải tìm tôi, bằng không ném mình đi đâu cũng không biết.”

“Được rồi! Cậu đừng nói nữa! Lại dám nói tôi...” Mặc dù, cô đã khóc trước mặt anh rất nhiều lần, bộ dạng xấu xí nào cũng bị nhìn thấy hết rồi.

Cố Ngự Lâm không nói gì, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc cô.

“Đi đi!” Không khí có phần quái dị, Tổng Hàng Hàng đưa tay kéo tay áo của anh, “Mình đi vào phòng học, cậu nhóc chết tiệt cậu sẽ không khóc đó chứ? Mình đi thật á!”

“...” Cố Ngự Lâm dùng cặp mắt đầy nỗi niềm phức tạp nhìn cô, không nói gì.

“Vậy, vậy tôi đi đây.” Sao, sao cậu nhóc chết tiệt lại tốt với cô như vậy?

Cô trực tiếp đi về phía trước, thực sự không chịu nổi!

“Này!” Anh còn gọi lại.

“Làm gì vậy?” Cô không hề quay đầu nhìn anh.

“Về sau đừng gọi tôi là cậu nhóc nữa, nói thầm cũng không được!”

Anh không cần, không cần cô xem anh là một đứa bé!

“...” Thật nhỏ mọn...

16. Chương 16: Chủ Nhân Của Bàn Tay Kìa.

Tổng Hàng Hàng mang một chồng sách lớn trên phòng học lớp mười một.

Tới cửa phòng học ban 12, một nam sinh đi ra từ trong phòng học, “Bạn học, bạn ở ban 12 sao?” .

“Hả?” Tổng Hàng Hàng nghi ngờ ngẩng đầu lên, “Đúng vậy.”

“Tôi giúp bạn chuyển sách vào, thấy một mình bạn mang nhiều sách như vậy, chắc chắn rất mệt mỏi.”

“À, đây, cảm ơn bạn.” Tổng Hàng Hàng chia một phần sách cho cậu, đồng thời cẩn thận từng li từng tí quan sát đối phương.

Mặt chữ điền, sống mũi cao, dáng dấp cũng không tệ lắm, mang mắt kính, trông rất nghiêm túc.

Được rồi, bạn học Tổng Hàng Hàng đã quên cậu ấy chỉ là một học sinh mà thôi, đoán chừng cô cũng đã quên chính mình cũng đang là một học sinh.

Có kinh nghiệm từ Lý Hoa Hưởng lần đó, hiện tại Tổng Hàng Hàng cũng không dám tùy tiện đoán bậy, cô nghĩ, đoán chừng nam sinh này chỉ là một người bạn học thân thiện thôi.

Quả nhiên, sau khi Tổng Hàng Hàng tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, ngay sau đó lại có nhiều bạn học khác tiến vào, nam sinh mặt chữ điền cũng nhiệt tình tiến lên giúp một tay.

Lại chốc nữa, Diệp Nhất Đình tiến vào, Tổng Hàng Hàng vội vàng gọi cô một tiếng, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình ý bảo cô ấy tới đây ngồi.

Không ngờ Diệp Nhất Đình ngượng ngùng cười với cô, còn mình thì ngồi vào một vị trí khác.

Ồ? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thật kỳ quái, Diệp Nhất Đình lại vỗ vỗ vị trí bên cạnh cô ấy, “Hàng Hàng, không phải bạn nên ngồi bên này?”

Tổng Hàng Hàng tò mò nhìn bên kia, không có gì đặc biệt, chẳng lẽ Diệp Nhất Đình đặc biệt thiên vị chỗ ngồi đó sao? Bạn học lâu như vậy mà cô vẫn không phát hiện ra...

Cô còn đang nghi hoặc, ngồi ở trước mặt Diệp Nhất Đình là một nam sinh mặt chữ điền, quay đầu lại, đưa một ly trà sữa cho Diệp Nhất Đình, còn quen thuộc cười nói với cô ấy.

Không thể nào? Chẳng lẽ...

Tổng Hàng Hàng bắt đầu nhiều chuyện, vội vàng sắp xếp đồ liền chạy sang chỗ ngồi bên cạnh Diệp Nhất Đình, đặt mông ngồi xuống.

“Ha ha, Nhất Đình, mình tới đây.”

“Ừ...” Diệp Nhất Đình nhìn cô ngồi bên cạnh, dừng nói chuyện, cúi thấp đầu xuống.

Được rồi, xem ra người ta đang xấu hổ, lát nữa mới tra hỏi!

Giờ tự học buổi tối rất nhanh lại bắt đầu. Tống Hàng Hàng ngó ngó Diệp Nhất Đình có vẻ đang chăm chú làm bài tập, quyết định chọn lựa một phương thức kín đáo hơn.

Cô mở ra sổ bút ký mới mua ra, tiếp đó viết mấy chữ lên trang sau cùng của cuốn sổ, đẩy tới trước mặt Diệp Nhất Đình.

“Thành thật khai báo đi! Quan hệ như thế nào?”

Diệp Nhất Đình ban đầu còn bị dọa sợ hết hồn, thấy chữ trên cuốn vở, cũng không ngượng ngừng, cầm bút trực tiếp viết lên:

“Văn Trọng là bạn trai mình.”

Ồ, còn rất sảng khoái! Tống Hàng Hàng soàn soạt soàn soạt viết lên vài nét bút.

“Bản lĩnh giữ bí mật của bạn không tệ, trước kia cũng không đã nghe bạn nói gì.”

Diệp Nhất Đình suy nghĩ một chút mới đặt bút đáp lại ——

“Văn Trọng không để anh nói, sợ sẽ truyền tới tai thầy giáo. Chỉ có bạn biết, không được nói với người khác.”

Ồ, hoá ra là như vậy.

“Các bạn đã bắt đầu được lâu rồi?”

“Bắt đầu từ Sơ trung (cấp 2), chúng mình là bạn học.”

Hai người ghi lời nói lên cuốn sổ, Tống Hàng Hàng mới bắt đầu hiểu rõ về Diệp Nhất Đình. Thì ra Diệp Nhất Đình và Trần Văn Trọng là bạn từ thời tiểu học, hai người cùng học sơ trung, càng khó tin chính là, Diệp Nhất Đình chủ động theo đuổi Trần Văn Trọng!

Trước kia vẫn cảm thấy Diệp Nhất Đình là người hào phóng, nhưng không ngờ lại có hành động dững dưng cảm như vậy!

Có lẽ... Mình có thể lĩnh giáo cô ấy một chút? Tống Hàng Hàng nghĩ tới, từ từ chìm vào suy nghĩ của mình.

Một tiếng còn lại của buổi tự học buổi tối hôm đó, giáo viên chủ nhiệm Tống Hàng Hàng vẫn tò mò cuối cùng cũng đã xuất hiện, ngoài dự liệu của Tống Hàng Hàng chính là, chủ nhiệm lớp này, cô biết.

Dĩ nhiên, không phải cô của bây giờ biết, mà là cô trước khi trùng sinh biết. Người thầy giáo trên bục giảng, chính là chủ nhiệm lớp mười một kiếp trước của Tống Hàng Hàng, La Nhạc Sơn.

Tống Hàng Hàng sau khi kinh ngạc, ngay sau đó trong lòng không khỏi vui sướng, cũng giống như ngày đó, cô mong đợi, khả năng xuất hiện cũng nhiều lên một phần.

Diệp Nhất Đình ngồi ở một bên cô cũng không biết suy nghĩ của Tống Hàng Hàng lúc này, cô chọc chọc Tống Hàng Hàng, “Chủ nhiệm lớp chúng ta dạy vật lý đó!”

“Ừ.” Đúng vậy, Thầy giáo La dạy vật lý, Tống Hàng Hàng nhớ, dưới sự bồi dưỡng của thầy giáo La, thành tích vật lý của cô đứng đầu khối, cũng được xem là học trò đặc ý rồi. Nhưng sau đó, bởi vì đủ loại nguyên nhân, thành tích vật lý của cô rơi xuống ngàn trượng, kéo theo kỳ thi tốt nghiệp trung học cũng không làm tốt, thầy giáo La không chỉ một lần phê bình cô gay gắt.

Thầy giáo La, một thầy giáo rất tốt rất tốt đó...

Lần này, cô nhất định sẽ không để thầy phải thất vọng...

Sau khi La Nhạc Sơn tự giới thiệu mình, theo thường lệ các bạn học trong lớp cũng lần lượt tự giới thiệu mình.

Bởi vì vị trí thứ nhất, Tống Hàng Hàng cũng coi như nổi danh trong trường, nhưng nơi cô lui tới cũng chỉ giới hạn trong lớp, giao tiếp với các bạn cùng lớp nên chân chính quen biết cũng không có bao nhiêu người. Đến lượt Tống Hàng Hàng lên đài, cô mới vừa nói rõ tên họ, bạn cùng lớp cũng cảm thấy kinh ngạc, dù sao trong ấn tượng của bọn họ, một nữ sinh đứng nhất phải là một con mọt sách, ít nhất cũng không hoạt bát thanh lệ như nữ sinh trước mặt.

Lúc này Tống Hàng Hàng cũng không muốn để ý, cô tự giới thiệu mình như năm lớp mười, vội vàng đi xuống đài.

Tiết đó, cô chỉ chú ý tới một câu cuối cùng mà thầy giáo La nói:

“Hi vọng tương lai, các em cũng sẽ không hối hận với tuổi thanh xuân của mình: có yêu, có hợp, nghiêm túc sống.”

Thanh xuân —— vô hối (không hối hận).

Ngày hôm sau, ăn sáng xong, Tống Hàng Hàng tới phòng học trước mười phút, chờ tiết học đầu tiên sau khi tựu trường lớp mười một.

Cô mới vừa ngồi xuống, thầy giáo La đã tiến vào phòng học, đi theo phía sau là một người.

Nhìn trong phòng học một chút, phần lớn bạn học cũng đã tới, La Nhạc Sơn quyết định giới thiệu trước về bạn học mới chuyển về này.

“Các bạn học, hôm nay trong lớp tới một bạn học mới. Không muốn ảnh hưởng tới tiết học tiếp theo, hiện tại bạn ấy giới thiệu trước, để mọi người nhận thức.”

“Đỗ Tử Thăng, em bước lên đây đi.” La Nhạc Sơn vẫy tay về phía sau.

Nam sinh này tên Đỗ Tử Thăng, cách mười lăm năm, cuối cùng, cuối cùng thì cũng xuất hiện lần nữa.

Tống Hàng Hàng nhìn bóng dáng từng bước bước lên giảng đài. Vẫn là vóc người cao gầy, vẫn là gương mặt tuấn tú, ngay làn da trắng nõn quá phận cũng giống như trong trí nhớ của cô. Rất tốt, tất cả đều là bộ dáng đó, cô vẫn cho rằng nó đã bị chun vùi rất rất lâu rồi, nhưng không ngờ lại hiện ra rõ nét đến như thế.

“Mọi người khỏe, tên mình là Đỗ Tử Thăng, hai chữ “Đỗ Tử” trong “con cái”, “Thăng” trong “mặt trời mới mọc”. Mình là người Hân Thành, trước kia học ở cao trung Hân Thành, hi vọng trại Trường Thanh, mọi người sẽ vui vẻ hòa hợp.”

Dứt lời, Đỗ Tử Thăng xuống đài, La Nhạc Sơn xếp cho cậu vị trí bên cửa sổ. Cùng lúc đó, tiếng chuông vào lớp cũng reo vang.

Tiết đó, Tống Hàng Hàng choáng váng, trong đầu vẫn hiện lên chuyện ngày trước.

Lớp mười một trước khi trùng sinh, cô thầm mến Đỗ Tử Thăng, nhưng vẫn e sợ không dám thổ lộ, cô tự ti lại nhát gan, nói bóng nói gió hỏi thăm sở thích của anh, hao tâm tổn trí đi học đi nghênh hợp, sau đó vụng về triển hiện (thể hiện + triển lộ) ở trước mặt anh, nhưng anh vẫn chỉ xem cô như một bạn học bình thường.

Lần cuối cùng đó, cô lấy dũng khí sau khi tan lớp đi theo anh đến sườn đồi nhỏ, lại phát hiện anh và một nữ sinh khác đang ôm chầm lấy nhau. Một lần kia, Tống Hàng Hàng đau lòng trở về phòng học, sau mấy lần thi thử cô đều không phát huy tốt, chứ đừng nói lần thi tốt nghiệp trung học cuối cùng...

Sai một li, đi một dặm.

Tống Hàng Hàng vẫn nghĩ tới, cô không biết La Nhạc Sơn đã mấy lần nhìn về phía cô, cho đến khi Diệp Nhất Đình khê đẩy tờ giấy nhỏ đến trước mặt cô.

“Bạn làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao? Thầy giáo nhìn bạn nhiều lần.”

Nháy mắt thấy tờ giấy kia, cô chợt tỉnh.

Đúng vậy, cô làm sao vậy? Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Không phải là cô vẫn nói muốn trải qua một cuộc sống hoàn toàn mới sao? Không phải vẫn luôn tự nhủ rằng phải bù lại những tiếc nuối trước kia sao? Hiện tại thì thế nào, chẳng lẽ cô lại muốn phạm phải sai lầm trước kia?

Đúng vậy, cô thích Đỗ Tử Thăng là không có lỗi, mặc kệ đối phương có phản ứng thế nào, cô cũng muốn dũng cảm nói ra lời nói mà kiếp trước cô không dám thổ lộ, đúng là bây giờ, cô không cần hao tổn tâm cơ đi nghênh hợp, cô không phải là kẻ yếu thế trong tình yêu, cô lại càng không cần vì anh mà đau đớn thương tâm.

Cô, chỉ muốn biết, nếu như cô mở lời, tất cả sẽ như thế nào? Kết quả kỳ thi tốt nghiệp trung học của cô có khác trước kia hay không? Tương lai của bọn họ, sẽ như thế nào?

Nhưng cái “thích” này, cũng không phải là toàn bộ cuộc sống, cô muốn vứt bỏ sự mềm yếu của mình, dừng cảm yêu, nhưng cô cũng phải chăm chỉ với những năm Cao Trung của mình, không cần vì anh mà một lần nữa thất bại trong kỳ thi tốt nghiệp trung học!

Lên tinh thần, Tống Hàng Hàng quyết định lên một kế hoạch mới trong lớp mười một!

Phần sau tiết học, Tống Hàng Hàng rất nghiêm túc nghe thầy giáo giảng bài.

Lúc chuông tan học vang lên, cô đuổi theo thầy giáo La

“Thầy giáo La...”

“Thầy giáo La...”

Không ngờ, một giọng nói khác đồng thời vang lên, Tống Hàng Hàng quay đầu lại, lại là Đỗ Tử Thăng.

La Nhạc Sơn dừng bước, “Hai người các em có chuyện gì thì đến phòng làm việc của tôi nói đi.”

Trên đường, Tống Hàng Hàng biết mục đích của Đỗ Tử Thăng, thì ra anh còn chưa nhận một phần sách giáo khoa, chuẩn bị đến phòng làm việc của thầy giáo để lấy. Đến phòng làm việc, La Nhạc Sơn lấy sách cho Đỗ Tử Thăng từ trong ngăn kéo, sau đó Tống Hàng Hàng mới mở lời, “Thầy giáo La, là như thế này, em muốn tự đề cử mình cho chức lớp phó học tập.”

“Vậy à? Nói nguyên nhân một chút đi.”

Tống Hàng Hàng có chuẩn bị mà đến, vì vậy chậm rãi đáp:

“Thầy giáo, đầu tiên em rất có tự tin với thành tích học tập của mình, tiếp theo, em từng là ủy viên sinh hoạt trong lớp, đã có kinh nghiệm nhất định trong việc phối hợp giữa các bạn học, có tự tin gánh vác chức lớp phó học tập. Cuối cùng, bởi vì mới phân ban, bạn học trong lớp chưa quen biết nhiều, em muốn nhân cơ hội này để tiếp xúc với các bạn. Hi vọng thầy giáo có thể phê chuẩn.”

La Nhạc Sơn trầm tư một chút, nói: “Thật ra thầy chuẩn bị ngày mai họp lớp sẽ nói, em đã nói ra, thầy liền nói trước nói với em, Đỗ Tử Thăng, em cũng tới đây.”

Gi? Tống Hàng Hàng nhìn Đỗ Tử Thăng đang ôm chồng sách đến gần.

La Nhạc Sơn nói tiếp: “Tống Hàng Hàng, thành tích của em không cần hoài nghi, lớp mới nên tất cả mọi người đều chưa quen, nhưng tên các bạn học em đều đã biết, ha ha, còn rất có quyền uy. Thầy cũng đã nghe cô Nguyên nói, em rất dung hiệp với các bạn, cho nên ——”

La Nhạc Sơn dừng một chút mới nói: “Thầy muốn để em đảm nhiệm vị trí lớp trưởng, em đồng ý không?”

Thầy lại quay đầu sang phía Đỗ Tử Thăng, “Về phần lớp phó học tập, thầy muốn để Đỗ Tử Thăng đảm nhiệm, trợ giúp em quen thuộc nhiều bạn học hơn.”

Tống Hàng Hàng vốn là muốn mượn chức lớp phó học tập để đốc thúc mình nghiêm túc học tập, La Nhạc Sơn vừa nói như thế cô cảm thấy không thể từ chối, còn nữa, chức lớp trưởng cũng có thể có tác dụng đốc thúc, nghĩ một lát cô liền gật đầu. Đỗ Tử Thăng cũng đồng ý.

Ngày hôm sau họp lớp, Thầy giáo La lại ủy nhiệm thêm mấy cán bộ lớp, các bạn học các tự do tranh cử. Như vậy vừa dân chủ vừa công bằng. Cán bộ lớp được bầu ra cũng không có dị nghị gì.

17. Chương 17: Dịu Dàng Mời

Chờ nhìn bề ngoài hai người Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng, trông có vẻ yếu đuối văn nhược, làm việc lại rất có khí phách, nói ví dụ có người không nộp bài tập, Đỗ Tử Thăng lập tức vung bút ghi tên, không

nói với đối phương nửa câu, nếu trong giờ tự học buổi tối có người nói chuyện, Tống Hàng Hàng cũng không chút lưu tình trực tiếp lên bục giảng vỗ bàn, không được nữa thì ghi tên báo cho thầy giáo. Sau mấy tuần, tỉ lệ nộp bài tập của ban 12 bọn họ cao hơn các ban khác rất nhiều, thành tích học tập kỷ luật cũng rất tốt.

Nhưng hai người làm việc, trong mắt người ngoài đều đã không phân rõ giới hạn nữa rồi.

Vì sau khi tan lớp Tống Hàng Hàng thường xuyên ghi chép danh sách rồi mới đi ăn cơm, lúc chỉnh người cũng chỉnh họ đến không gượng dậy nổi. Cho nên phần lớn bạn học rất tin phục hai người.

Bởi vì nguyên nhân công việc, Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng ít nhiều tiếp xúc nhiều hơn. Tống Hàng Hàng vốn có hảo cảm, cộng thêm với hành động và tác phong của hai người tương đối thống nhất, thường xuyên tiếp xúc nên thuận nước đẩy thuyền trở thành bạn tốt.

Ha ha, không phải hầu hết các mối tình đôi lứa đều bắt đầu từ tình bạn sao? Tống Hàng Hàng tự mình vùng trộm vui mừng...

Hôm nay lúc tan lớp, Y Tuệ đi lên ban 12.

Nhìn thấy Tống Hàng Hàng cùng Diệp Nhất Đình đều ở đây, Y Tuệ rất vui vẻ: “Ha ha, mấy người ký túc xá chúng ta đã lâu rồi không đi chơi cùng nhau, buổi trưa tụ tập làm một bữa đi! Hai bạn có đồng ý không?”

Vừa khéo Tống Hàng Hàng không có chuyện gì, tất nhiên không do dự đáp ứng, mà Diệp Nhất Đình lại quyết định dời lịch hẹn với Trần Văn Trọng, đi ăn cùng các cô.

Vì vậy cả đám ước hẹn, mười hai giờ gặp mặt ở phòng ăn.

Đến phòng ăn, năm người hi hi ha ha nói chuyện duyên duyên, Y Tuệ lên nhìn Chương Uyển, chợt nói: “Ha ha, tất cả mọi người khai rõ tình trạng gần đây của mình một chút đi, ví dụ như, lớp học mới có điểm ngộ(*) gì hay không, ha ha.”

(Editor: (*) điểm ngộ: ở đây có nghĩa là tình yêu, bạn trai, hoặc thích ai đó...)

Tống Hàng Hàng nhìn bộ dáng xấu hổ của Chương Uyển, cũng biết Y Tuệ lại bắt đầu phát bệnh nhiều chuyện rồi.

“Khụ khụ...” Y Tuệ vùng về ho hai tiếng, “Trước tiên là nói về mình nhé, ban khoa Văn thật đúng là, sự nhiều cháo ít(*)! Lớp bọn mình chỉ có mười lăm nam sinh, ai cũng như đầu gỗ, khiến mình thật hoài niệm đến ban hai chúng ta năm ngoái... Chương Uyển, bạn thì sao? Mình nghe nói, ha ha, hiện tại cũng đã có người đặc biệt đưa bữa sáng cho bạn rồi.”

(*) sự nhiều cháo ít: Chỉ sự mất cân đối (nữ nhiều nam ít)

Nháy mắt Chương Uyển đỏ mặt, ấp úng nửa ngày, mới nói: “Đó là tôi Kiên ca ca của mình...”

“Mình cũng biết, nam sinh ban hai năm ngoái rất hay dùng một chiêu này để theo đuổi nữ sinh, gì mà, Kiên ca ca này, Trần ca ca nọ, ha ha, khẳng định không có gì tốt!”

Nhìn vẻ mặt không biết làm sao của Chương Uyển, Tống Hàng Hàng vội vàng tạo một bậc thang đi xuống cho cô (giải vây), “Y Tuệ bạn cũng đâu có tốt gì, mình không có ai nên mới đánh chủ ý lên người khác!”

“Đúng đó!” Lâm Duyệt Lam cũng vội vàng phụ họa, “Chương Uyển, bạn đừng để ý tới cô ấy, bạn nói với mình là được!”

Gì? ... Bốn người khác ngồi đó đồng loạt hiện vạch đen.

Y Tuệ không cam lòng, lại quay sang Diệp Nhất Đình, “Bạn nói đi bạn nói đi? Nghe nói.”

“Được rồi, đừng “nghe nói” mãi nữa, thật sự mình đã có bạn trai, tên là Trần Văn Trọng, học cùng ban, xem bạn còn bất quá nửa không? Sớm muộn cũng đến phiên chúng mình trừng trị bạn!”

“Ồ!” Y Tuệ lập tức kích động, Lâm Duyệt Lam cùng Chương Uyển cũng trông mong nhìn Diệp Nhất Đình, trông cậy vào sự táo bạo của cô.

Diệp Nhất Đình cũng không ngượng ngùng, ào ào nói lại mọi chuyện, cũng giống như nói với Tống Hàng Hàng hôm đó, cuối cùng lại nhìn Tống Hàng Hàng, “Hàng Hàng cũng có điểm ngộ đó, Y Tuệ cứ tra hỏi đi.”

Khá lắm! Mượn đao giết người! Tống Hàng Hàng thậm lo lắng, mình? Diễm ngộ? Chẳng lẽ Diệp Nhất Đình lại tinh mắt như thế?!

“Ha ha, Hàng Hàng ơi, Hàng Hàng còn cái diễm ngộ gì, đã sớm...” Y Tuệ nói xong trừng lớn mắt, “Không đúng! Hàng Hàng, không phải Cố Ngự Lâm của bạn đang ở ban 11 sao? Chẳng lẽ bạn lại thừa dịp anh ấy không có ở đây liền hồng hạnh xuất tường(*)?”

(*)hồng hạnh xuất tường: ngoại tình

Hả?... Y Tuệ lại động kinh rồi... Tống Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là ngồi thẳng, một lần nữa giải thích câu nói đã nói tám trăm lần với Y Tuệ, “Y Tuệ này, mình nói một lần cuối cùng, nghiêm túc, thanh minh với bạn, mình, và Cố Ngự Lâm, là mối quan hệ tình bạn trong sáng! Không cho bạn nói lung tung!”

“Những điều này cũng không phải là vợ vắn lung tung...” Y Tuệ cô thì thầm, trong lòng ai thán cho Lâm Tử đáng thương của cô, nghĩ ngợi hồi lâu mới nói, “Không phải Cố Ngự Lâm, vậy bạn thành thật khai báo đi, diễm ngộ gì?”

Tống Hàng Hàng vừa định chết không nhận, Diệp Nhất Đình xông tới, “Hàng Hàng... Ha ha, mình đã nói rồi mà, mọi người cũng vui về... Đồ...”

Được rồi được rồi, xem ra cô Tống Hàng Hàng thật bất hạnh lại kết bạn với một lũ xấu xa, cô nhận mệnh!

“Chuyện đó thì có gì đâu! Là học sinh chuyển trường ban mình!” Đủ hào phóng chứ!

Tống Hàng Hàng không chú ý tới, nơi đó có một người, sau khi nghe xong câu đó, trong nháy mắt ngăn người, rồi mất tự nhiên cúi sát đầu ăn cơm.

Dĩ nhiên bạn học Y Tuệ không muốn bỏ qua cho Lâm Duyệt Lam cuối cùng, nhưng người ta liệu chết chống chọi, nói mình không có bạn trai, Y Tuệ cũng đành thôi.

Một bữa cơm này diễn ra rất vui vẻ hân hoan. Có một phải có hai, sau đó năm người thường xuyên liên hoan ở đây, Y Tuệ nhiều chuyện trong lúc vô tình trở thành người liên lạc, ai bảo cô cứ muốn biết “Tình trạng gần đây” của mọi người?

Rất nhanh đã đến cuộc thi giữa kỳ lớp mười một, nửa học kỳ này, Tống Hàng Hàng mất nhiều công sức hơn trước kia nhiều, một mặt là bởi vì trong ban khoa học tự nhiên người tài giỏi quá nhiều, cô hiểu, đi ngược dòng không tiến tất lui, mặt khác, cô không muốn dẫm lên vết xe đổ.

Nhưng cuộc thi giữa kỳ này, Tống Hàng Hàng không thể nắm chắc vị trí thứ nhất nữa rồi, dù sao trước khi trùng sinh, về khoa học tự nhiên gì gì đó, từ khi tốt nghiệp cô không hề tiếp xúc qua, hiện tại người cố gắng bỏ công sức không chỉ có một mình cô, sức bật của từng người được quyết định ở đó.

Ba ngày bốn môn thi, Tống Hàng Hàng cảm thấy hơi mệt, đi ra từ trường thi, Tống Hàng Hàng một mình đi tới phòng ăn.

“Đồ ngốc!” Có người ở sau lưng gọi cô.

“Là cậu à...” Tống Hàng Hàng không nhìn cũng biết là ai.

Cố Ngự Lâm chạy chậm tới trước mặt Tống Hàng Hàng, bây giờ anh đã cao 1m78 rồi, ước chừng cao hơn Tống Hàng Hàng gần một cái đầu.

“Đã rất lâu rồi em không tìm tôi ăn cơm!” Dừng lại, Cố Ngự Lâm tức giận chất vấn.

Cũng đúng, hình như sau khi phân ban, hai người chỉ đi ăn cùng nhau sáu bảy lần.

Nhưng chia trung bình cũng là một tuần một lần, không phải ư?

“Cậu nhóc cậu vẫn còn chề ít à? Mình đã bận bịu muốn chết rồi!” Tống Hàng Hàng hừ một tiếng, cậu nhóc chết tiệt này có luyện mẫu tình kết (ý ở đây là bám váy mẹ) sao?

“Vậy hôm nay cùng nhau ăn cơm đi!” Cố Ngự Lâm nắm lấy cánh tay Tống Hàng Hàng tiến vào căn tin.

“Ai ai ai cậu buông ra đi! Đau! Đau!” Tại sao cậu cứ nhất định nắm lấy tay trái mình? Tống Hàng Hàng buồn bực.

“A, ngượng ngùng, vậy...” Cố Ngự Lâm quay đầu lại cười với cô, nắm bàn tay nhỏ bé của cô, “Cứ như vậy đi!”

“...”

“Vẫn là cơm chiên, đúng không?”

“Ừ...”

“Vậy thì ngồi chỗ này nhé!” Vào căn tin, Cố Ngự Lâm tiện tay chỉ vào một vị trí gần cửa sổ, “Ngoan ngoan ngồi ở đó chờ tôi, tôi lập tức sẽ trở về!”

“Được...” Sao cô lại có cảm giác có gì đó không đúng.

Tống Hàng Hàng mê mải nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, sau khi ngồi xuống, vuốt lại mái tóc có chút hỗn độn, cô bị cuộc thi làm mỳ mẫm đầu óc rồi! Lại đưa mắt nhìn cây mỳ miên(*) ngoài cửa sổ, vẫn nên nghỉ ngơi thôi, mấy ngày gần đây đọc sách quá nhiều, tiếp tục như vậy nữa lại biến thành ngu ngốc mất...

(*) Cây mỳ miên: Cây gạo

Mùa này cây gạo còn chưa nở hoa, lá cây cũng không còn mấy, chỉ còn gốc cây trơ trọi ở nơi đó, nhưng Tống Hàng Hàng nhìn, cũng cảm thấy có một phen mỹ cảm khác. Đến mùa hạ, hoa gạo kết lại thành từng đám bông, bay múa đầy trời, giống như tuyết rơi, cực kỳ xinh đẹp.

Tống Hàng Hàng đắm chìm trong trong tưởng tượng của mình, không chú ý đến người đứng đối diện.

“Tống Hàng Hàng?”

“A! Cậu đã trở lại à?” Tống Hàng Hàng lấy lại tinh thần thoát khỏi mạch suy nghĩ của mình, nghiêng đầu qua.

Không phải Cố Ngự Lâm.

Thấy Đỗ Tử Thăng, trong nháy mắt, trong lòng Tống Hàng Hàng có hơi chột dạ, “Sao, tại sao lại là cậu?”

“Tại sao không thể là mình?” Đỗ Tử Thăng khẽ mỉm cười, cong người về phía cô, “Xem bạn kia, ngồi một mình ngẩn người, sao không ăn cơm?”

Đỗ Tử Thăng nở nụ cười dịu dàng, dưới ánh mặt trời, nụ cười càng trở nên ấm áp rực rỡ.

Nhất thời Tống Hàng Hàng nhìn đến ngây người.

“Sao vậy?” Đỗ Tử Thăng nghi hoặc, bàn tay quơ quơ trước mặt cô.

“À, à, không có việc gì, mình mới vừa thi xong.” Tống Hàng Hàng hốt hoảng thu lại ánh mắt, làm sao vậy? Sao cô lại trở thành hoa si vì anh ta rồi?

“Nghĩ tới cuộc thi cũng không thể không ăn cơm được.” Đỗ Tử Thăng mỉm cười, “Mình có thể ngồi xuống hay không?”

“Không ngại không ngại, bạn ngồi đi.” Tống Hàng Hàng nói nhanh, trong lòng hồi hộp.

Đỗ Tử Thăng bưng hộp cơm ngồi xuống, trước đó vài ngày hai người thường xuyên bàn chuyện công tác, cũng có thể nói là bạn bè.

“Vốn muốn tan học giờ tự học buổi tối mới tìm bạn, hiện tại gặp ở đây, nên nói luôn.” Đỗ Tử Thăng nói.

Tống Hàng Hàng vội vàng ngồi thẳng nghe anh ta nói chuyện.

Đỗ Tử Thăng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, ngược lại bật cười, “Ha ha, không cần nghiêm túc như vậy. Thật ra cũng không có chuyện gì, chính là mới vừa rồi, mình gặp thầy giáo La.”

“Hả? Thầy cũng tới căn tin à?” Tống Hàng Hàng ngạc nhiên, không phải bình thường các thầy giáo đều trở về ký túc xá ăn sao?

“Thầy và cô giáo Trương, nên cùng nhau ăn ở căn tin.” Đỗ Tử Thăng giải thích với cô.

“Cô giáo Trương? Cô giáo Trương nào? Không phải là... cô giáo Trương Cầm?”

“Chính là cô ấy!” Đỗ Tử Thăng khẳng định gật đầu.

“Ồ! Xì căng đan giữa bọn họ là thật à?” Tống Hàng Hàng không khống chế được thốt lên.

Trái lại Đỗ Tử Thăng lại nghi ngờ, “Xì căng đan? Xì căng đan gì?”

“Bạn không biết à...”

Không được không được, tại sao cô có thể lưu lại hình tượng nhiều chuyện trước mặt Đỗ Tử Thăng được chứ? Tống Hàng Hàng nghĩ tới đây, vội khoát khoát tay cười, “Không có việc gì không có việc gì, đều là bạn học nói lung tung, ha ha, không nên tưởng thật. Bạn nói bạn gặp thầy giáo La, sau đó thế nào?”

“Là thế này, Thầy giáo La nói, qua giữa học kỳ chính là kỷ niệm ngày thành lập trường, tới nay thầy không lên lớp, bảo mình thông báo với cả lớp, để mọi người chuẩn bị ghi danh tham gia tiết mục vào 2 tuần lễ sau.”

Kỷ niệm ngày thành lập trường, trái lại Tống Hàng Hàng biết chuyện này, lúc học lớp mười cũng đã tham gia, nhưng hình như mỗi năm mỗi ban chỉ cần chuẩn bị một tiết mục thôi mà? Sao giờ lại phải thông báo cả lớp ghi danh?

Tống Hàng Hàng nói ra nghi vấn trong lòng, Đỗ Tử Thăng nói cho cô biết, bởi vì năm nay là kỷ niệm ba mươi năm thành lập trường, nên mới làm tương đối long trọng, hội học sinh tổ chức mười mấy hạng hoạt động, hi vọng thu hút được tất cả học sinh tham gia.

“Tất cả đều tham gia? Đây là ý gì?” Tống Hàng Hàng hỏi.

“Nghe ý tứ của thầy giáo La, chia đều xuống ước chừng một ban phải có hai phần ba học sinh tham gia hoạt động.”

“Điều này...” Tống Hàng Hàng hơi do dự nói, “Cái này tương đối khó khăn, bạn xem, nhất là ban khoa học tự nhiên chúng ta, mọi người tương đối nhiệt tình với học tập, nhưng muốn nhiều người tham gia loại hoạt động mang tính chất giải trí này như vậy, chỉ sợ sẽ không có nhiều người hưởng ứng.”

“Mình cũng nghĩ tới vấn đề này, đây cũng là nguyên nhân mình tìm bạn.” Đỗ Tử Thăng dừng một chút, “Mình có một ý định này, chúng ta chủ động đi đầu, tham gia hoạt động.”

“Đây cũng là một biện pháp.” Tống Hàng Hàng gật đầu.

”Cho nên mình muốn tìm bạn lập đội, tham gia tranh tài ‘khéo tay khắc đẹp’. Nếu như bạn đồng ý, tới hôm nay lúc chúng ta thông báo với cả lớp, có thể thuận tiện kêu gọi bạn học gia nhập vào đội chúng ta

Sao? Tống Hàng Hàng chợt ngắc đầu, khéo tay khắc đẹp?

“À, bạn còn chưa biết ‘khéo tay khắc đẹp’ đi, ‘khéo tay khắc đẹp’ là một hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường năm nay.”

Đỗ Tử Thăng nói, “Ở cảnh khu bên trường học, không phải vừa hay có một bờ cát sao? Đến lúc đó ‘khéo tay khắc đẹp’ sẽ cử hành bên đó, nội dung cụ thể chính là dùng các loại vỏ sò vỏ ốc, còn có các loại kim loại, nhựa, cao su,... hợp thành một bức đồ họa, sau đó sẽ do thầy cô trường Mỹ thuật và tất cả các bạn tham gia cũng tới chấm điểm, bình luận chọn ra các giải thưởng.”

“Ra vậy...” Tống Hàng Hàng mất tự nhiên lên tiếng, trong lòng dấy lên chút đau đớn.

Ha ha, sao cô lại không biết ‘khéo tay khắc đẹp’ được chứ? Đây không phải là hoạt động trước khi cô trùng sinh, hoạt động mà lớp 11 cô tham gia nhân ngày kỷ niệm thành lập trường hay sao?

Nhưng Tống Hàng Hàng cô chưa từng nghĩ tới, không ngờ lại có một ngày, có thể tham gia hoạt động này cùng Đỗ Tử Thăng...

Cô còn nhớ rõ khi đó, Đỗ Tử Thăng cùng mấy bạn học khác cùng nhau lên sân khấu, trên đài dựng một tấm bản khổng lồ đầy vỏ sò, vỏ ốc sắp xếp đẹp mắt, dùng dao khắc lên vỏ sò, vỏ ốc các hoa văn xinh đẹp độc đáo, lại dùng màu nhuộm, tô vẽ lên các vỏ sò tạo nên những điểm nhấn mê người.

Bộ bối họa (*) kia, tên là “Hải âu và cá heo – tình yêu say đắm vĩnh viễn không thể đến được với nhau.”

(*) Bối họa: (Hiểu theo hai nghĩa: tranh khắc, khắc hoặc tranh vẽ bằng vỏ ốc, vỏ sò)

“Bạn nói lần này, ‘khéo tay khắc đẹp’ được cử hành trên bờ cát?” Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên hỏi Đỗ Tử Thăng.

“Ừ!”

Tống Hàng Hàng đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ suy nghĩ, chậm rãi gật đầu.

“Được! Mình với bạn, cùng nhau tham gia!”

Cô không biết, giờ phút này này, cô ngồi dưới ánh nắng mặt trời, có vẻ đẹp mỹ lệ mà tự tin, tựa như cây mộc miên ngoài cửa sổ, hiên ngang sừng sững.

18. Chương 18: Lần Đầu Giao Chiến.

Đỗ Tử Thăng sững sờ nhìn Tống Hàng Hàng, anh vẫn biết Tống Hàng Hàng rất xinh đẹp, nhưng cho tới nay vẫn chưa từng thấy cô như trước mắt, tràn đầy hơi thở tự tin, ánh mặt trời chiếu lên người cô gái hiện lên màu vàng lấp lánh, giống như ánh quang của lợi kiếm khi rút ra khỏi vỏ, ưu nhã mà mỹ lệ tự nhiên.

Đỗ Tử Thăng vẫn còn đang thất thần, trên vai bỗng ép xuống.

“Vị bạn học này, phiền cậu tránh ra!”

Phiền? Tránh ra? Tại sao?

Đỗ Tử Thăng vô cùng nghi hoặc xoay người, vừa định mở miệng, chợt nghe thấy giọng nữ sau lưng...

“Cố Ngự Lâm, cậu tới rồi!”

Cố Ngự Lâm nhàn nhạt mở miệng, “Ừ, tôi tới đây.”

Anh liếc nhìn Đỗ Tử Thăng, “Không giới thiệu một chút sao?”

Tống Hàng Hàng nhìn Đỗ Tử Thăng, lại khấn trương chỉ vào Cố Ngự Lâm nói: “Tử Thăng, Cố Ngự Lâm là bạn học hồi lớp 10 với mình, bạn thân của mình!” Lại quay đầu nói với Cố Ngự Lâm: “Đỗ Tử Thăng, bạn học hiện tại của mình.”

“Này, Cố Ngự Lâm, nhanh ngồi xuống cùng ăn đi!”

Cố Ngự Lâm “Ừ” một tiếng nặng nề ngồi xuống, đẩy phần cơm trước mặt tới đối diện, “Cơm chiên của em!”

Hỏa khí thật lớn, “Sao, sao hôm nay lại chậm như vậy...”

“Chậm? Hôm nay quá nhiều người!”

Được rồi, Tống Hàng Hàng nhanh chóng ngậm miệng ăn cơm chiên trước mặt, nói nhiều sai nhiều, nói ít sai ít, không nói không sai!

Về phần Đỗ Tử Thăng, trước hết khoan hãy để ý tới, quả bom hẹn giờ trước mắt vẫn quan trọng hơn...

Tối hôm đó, hai người Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng đứng trên bục giảng, tuyên bố kêu gọi mọi người tham gia hoạt động kỷ niệm ngày thành lập trường, tiếng kêu than la hét vang vọng khắp lớp, khấn trương nói rõ mình cũng sẽ tham gia hoạt động kỷ niệm thành lập trường. Đỗ Tử Thăng giới thiệu đơn giản các hoạt động, sau lại cường điệu nói với bọn họ về cuộc thi tài “Khéo tay khắc đẹp”, quả nhiên sau khi tan lớp có bạn học tới báo danh.

Đây chính là sức quyến rũ của nhân cách! Tống Hàng Hàng nghĩ thầm, Diệp Nhất Đình ghé đầu qua...

“Ha ha, bạn cũng tham gia “kéo tay khắc đẹp” với Đỗ Tử Thăng à?”

Người này...

Kể từ lần trước, sau khi bị vạch trần bí mật ở buổi liên hoan, Tống Hàng Hàng càng thay đổi cách nhìn với Diệp Nhất Đình, người này cảm tình con chó ư? Lại có thể phát hiện được tâm sự được giấu kín của cô!

“Mình và Văn Trọng cũng muốn tham gia, bạn xem, thêm hai chúng mình đi chứ?”

“Việc này, mình đang muốn hỏi Đỗ Tử Thăng xem có bao nhiêu người tham gia, đoán chừng là không thành vấn đề, trong vòng mười người liền OK.” Dù sao chuyện này không phải một mình cô phụ trách.

Khi giờ tự học buổi tối kết thúc, Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng đếm lại số người báo danh, đã vượt qua hai phần ba, vẫn có nhiều người muốn tham gia “Khéo tay khắc đẹp”, cộng thêm hai người bọn họ là 16 người!

Hai người hai mặt nhìn nhau, thảo luận thống nhất quyết định không muốn làm mọi người mất hứng, vì vậy đổi thành hai tổ cùng nhau tham gia.

Tất nhiên Tống Hàng Hàng, Đỗ Tử Thăng, Diệp Nhất Đình, Trần Văn Trọng nằm trong một tổ, cộng thêm bốn người khác, vừa vặn chia làm tám người một tổ.

Ngày hôm sau, Đỗ Tử Thăng cùng triệu tập tám người đến một nơi, bắt đầu chính thức phân công: tổ trưởng do Đỗ Tử Thăng đảm nhiệm, phụ trách toàn bộ quá trình hoạt động, Tống Hàng Hàng đảm nhiệm vị trí Phó Tổ Trưởng, phụ trách thiết kế và khắc hoa văn, về phần còn lại như dự tính chi tiêu, thu nhập vớ vớ vớ sò,... sẽ do toàn bộ thành viên cùng nhau hoàn thành.

Theo an bài như thế, nhất định Đỗ Tử Thăng và Tống Hàng Hàng phải làm nhiều việc hơn, cách an bài này, cũng vì muốn kích thích những tổ viên khác càng thêm có ý thức trách nhiệm với nhiệm vụ của mình.

Tống Hàng Hàng cảm thấy an bài như thế rất hợp tâm ý của cô, nguyên nhân rất đơn giản, Tống Hàng Hàng phụ trách thiết kế đồ án, mà vừa hay cô muốn tái diễn “Hải âu và cá heo” một lần nữa – đó là một kinh điển, Tống Hàng Hàng nhớ, bức bối họa kia được giáo sư trưng bày trong trường học, cho đến khi cô tốt nghiệp vẫn chưa dỡ xuống.

Không thể không nói, chủ đề “Hải âu cùng cá heo” là chủ đề không thể tốt hơn được nữa, đầu tiên việc này được cử hành ở bờ cát ven biển, hải âu và cá heo, không nghi ngờ gì, rất phù hợp với cảnh tượng này, tài liệu tìm kiếm cũng rất nhiều...

Tiếp theo, “Hải âu và cá heo” là một câu chuyện tình yêu, nó đại biểu cho “tình yêu say đắm nhưng vĩnh viễn không đến được với nhau.” Cái này có hàm nghĩa rất đúng với khẩu vị học sinh, mà học sinh cũng tán thành với quan điểm này; quả thật, có thể thầy cô sẽ có ít nhiều dị nghị, nhưng trên đời không có chuyện hoàn mỹ, lại nói điểm thầy giáo cho chỉ chiếm một phần mười tổng điểm, Tống Hàng Hàng tạm thời quyết định bỏ qua.

Đề nghị của Tống Hàng Hàng được đại đa số tổ viên đồng ý, có ý kiến phản đối là vì bạn học lo lắng thầy cô sẽ có ý kiến, Tống Hàng Hàng dùng lý do của cô thuyết phục cậu ta.

Hôm sau là Chủ nhật, Tống Hàng Hàng để Đỗ Tử Thăng trợ giúp cô phác thảo “Hải âu và cá heo”, Tống Hàng Hàng cũng không phải là lười biếng, cũng không phải muốn mượn cơ hội để tiếp cận Đỗ Tử Thăng, cô chỉ cảm thấy: nếu trước kia bức họa này là do anh làm, bây giờ phải là anh vẽ mới có cảm giác cô mong muốn, hơn nữa cô không muốn “Đạo văn” sáng tạo và đồ họa của Đỗ Tử Thăng.

Trong lúc Đỗ Tử Thăng vẽ tranh, Tống Hàng Hàng dùng bút chì nhẹ nhàng ghi xuống tờ giấy trắng hai dòng chữ:

“Hải âu muốn ôm cá heo, nhưng nước biển lại sâu như vậy; cá heo muốn hôn hải âu, nhưng bầu trời lại cao không với tới. Cuộc đời của chúng ta, thường gặp được yêu, lại dễ vượt mất yêu, hối hận không muốn yêu, trước giờ lại không biết, không phải không yêu, mà là yêu sai thời gian, yêu sai địa điểm, yêu sai đối tượng, đợi đến khi tất cả đã chân chính hình thành, mới phát hiện ra, chúng ta... không thích hợp.”

Hai dòng này, là ngày trước mẹ từng nói với cô, mẹ Tống mơ hồ biết được chuyện cũ trong lòng Tống Hàng Hàng, biết trong lòng Tống Hàng Hàng vẫn không quên được người kia, ngày đó, mẹ ôm Tống Hàng Hàng khóc thầm, để cô quên anh ta, để cô đi theo đuổi hạnh phúc chân chính thuộc về cô, mẹ nói:

“Đợi đến khi tất cả đã hình thành, mới nhận ra, chúng ta, không thích hợp.”

Nhưng mẹ, mẹ không biết, chúng con chưa bao giờ yêu nhau, sao lại trở thành không thích hợp rồi? Cho tới bây giờ chỉ mình con đơn phương, con là cá heo ngẩng đầu nhìn hải âu, một lòng muốn xin anh một cái hôn, nhưng anh cũng không muốn cho con một cái ôm hải âu.

Nước biển xanh như vậy, sâu như vậy, làm sao hải âu có thể nhìn thấy cá heo? Điều anh nhìn tới, chỉ có những loài chim đồng loại xung quanh.

Ngày trước, anh là vết sẹo trong lòng tôi, tôi là bụi trên áo anh. Tôi chỉ mong có một ngày, đợi đến khi có câu trả lời, tôi có thể đem bụi của tôi, khảm vào tim anh.

Đỗ Tử Thăng dùng bút chì phác họa cả một buổi chiều, cuối cùng cũng hoàn thành phác đồ.

Tổng Hàng Hàng đứng một bên đưa mắt nhìn thật lâu, tán thưởng thật lâu, Đỗ Tử Thăng, vẫn tài hoa hơn người như trong kí ức của cô, bức “Hải âu và cá heo” này, kết cấu sắp xếp đan xen hợp lí, chủ thứ rõ ràng, chi tiết cũng sắc nét hoàn mỹ, ngay cả ánh mắt đắt đắc dĩ của cá heo, cùng giọt lệ trong mắt hải âu cũng được vẽ phác thảo đẹp để cuốn hút.

Nhưng có một vấn đề, trước mắt chỉ là bản phác thảo bằng bút chì, thành phẩm của “Hải âu và cá heo” là dùng vỏ sò vỏ ốc cùng màu dính lên, mấu chốt ở cách chạm trổ của vỏ ốc, vỏ sò, nếu không đáp ứng được hai điểm này, bản phác thảo có đẹp đến mấy cũng vô dụng.

Tổng Hàng Hàng đưa mắt từ bản phác thảo chuyển sang khuôn mặt Đỗ Tử Thăng, hai người nhìn nhau hai giây đồng thời nở nụ cười, xem ra bọn họ lại phải đi cùng nhau rồi.

“Bây giờ?”

“Ừ!”

Ăn ý mười phần, hai người quả quyết đeo cặp sách lên lưng, mang theo bản phác họa vừa mới hoàn thành cùng mấy túi ny lon ra khỏi trường.

Đến bờ cát đã là bốn giờ rưỡi chiều, trời và biển giao nhau, hơi có áng mây vàng xuất hiện.

Đỗ Tử Thăng lấy giấy vẽ ra, hai người nghiên cứu hình ảnh ngay trên bờ biển.

“Mình thấy cái đuôi này, có thể dùng vỏ ốc hình ống dài, hoặc mảnh vảy hình dẹt.”

“Thân mình hải âu có thể dùng vỏ ốc sò loại nhỏ, nhưng phải mài qua trước.”

“Phần mắt thì trực tiếp dùng đá hoa.”

“Mặt trời thì dùng màu đỏ chu sa (đỏ son – màu chu sa).”

...

Hai người càng nói càng hưng phấn, dần dần xác định rõ bộ phận nào cần vật liệu gì, Đỗ Tử Thăng cắt bản thảo vào trong cặp sách, lại nhét tờ giấy ghi từng loại vật liệu vào túi, Tổng Hàng Hàng nháy mắt với Đỗ Tử Thăng, “Vậy bây giờ, bắt đầu?”

“Bắt đầu!”

Vì vậy dưới nắng chiều, chỉ thấy hai bóng dáng, hai người khom người trên bờ cát tìm kiếm, dấu chân càng lúc càng dài, thân thể càng lúc càng nhỏ, giống như vốn đã như vậy, vẫn, vẫn, vĩnh viễn như vậy...

Có lẽ, cô cũng không cần cái khác, cô chỉ cần một kí ức tốt đẹp nho nhỏ như vậy, để bổ khuyết ười lăm năm trống rỗng nhớ nhưng trước kia của cô.

19. Chương 19: Khắc Nền Tình Yêu

Đến khi toàn bộ tổ viên tập hợp lại một lần nữa, Đỗ Tử Thăng trải bản thảo “Hải âu và cá heo” lên bàn, Tống Hàng Hàng cũng đặt vỏ sò vỏ ốc hôm qua tìm được ở bãi biển với Đỗ Tử Thăng lên bàn, lần nữa trình bày lại vị trí nào cần nguyên vật liệu nào, mấy tổ viên kinh ngạc tại chỗ, khuôn mặt đầy hưng phấn.

“Hai người thật tuyệt! Bản này là do ai vẽ? Quá tuyệt vời!” Không biết người nào mở miệng trước.

“Còn ai ngoài đội trưởng đại nhân của chúng ta!” Thấy phản ứng của mọi người, Tống Hàng Hàng đắc ý chỉ sang bên cạnh.

“Tử Thăng, bạn thật trâu bò!” Một nam sinh giơ ngón tay cái lên, “Minh không biết bạn có tài này đây!”

“Không tồi..., nhưng ý tưởng cũng không phải của mình.” Đỗ Tử Thăng tán thưởng nhìn Tống Hàng Hàng, “Lớp trưởng đại nhân chúng ta tổn không ít tế bào não mới nghĩ ra được chủ đề này đó, không có sáng ý của cô ấy, mình cũng chẳng vẽ ra được thứ gì tốt.”

Tống Hàng Hàng ngưỡng ngừng cười với mọi người, trong lòng hơi trống rỗng, chỉ có mình cô biết, sáng ý gì đó, không phải là của cô.

Mấy nữ sinh lại rất có hứng thú với mấy thứ nho nhỏ họ nhặt được...

“Cái vỏ ốc này, hình dáng thật độc đáo!”

“Đúng vậy, mình cũng cảm thấy những thứ này thật là đẹp! Mình chưa từng thấy qua vỏ sò đẹp như vậy.”

“Còn có viên đá nhỏ màu đỏ.”

Trái lại Trần Văn Trọng ngẩng đầu lên, một tay xoa xoa mắt, hỏi: “Chắc các bạn đã tìm rất lâu, lần sau bảo chúng mình giúp một tay, không thể để mình hai người vất vả, chúng mình ngưỡng chết.”

“Không vất vả!” Tống Hàng Hàng vội vàng khoát tay, “Chúng mình cũng nhất thời vui mừng, nên khi vẽ xong đã trực tiếp tới bờ cát.”

“Hơn nữa, chân chính vất vả vẫn còn ở phía sau, ” Đỗ Tử Thăng tiếp lời, đồng thời cầm lên một vỏ ốc, “Các bạn nhìn này!”

Ánh mắt của mọi người đồng thời nhìn về vỏ ốc trong tay Đỗ Tử Thăng.

Đỗ Tử Thăng nhẹ nhàng đặt vỏ ốc lên phần đuôi hải âu, “Các bạn nhìn vỏ ốc này, hình dáng và họa tiết đều rất phù hợp với phần đuôi của hải âu, nhưng vẫn thua kém khá lớn, cho nên phải tu sửa thêm.”

“Còn có những thứ này...” Anh đặt lên bàn mọi chai nước khoáng, bên trong chứ ít cát mịn, “Cát này là do Hàng Hàng đào về, dùng để tô vẽ cho bức tranh, còn dùng để lấp các khe hở, độ mảnh rất tốt, nhưng hiển nhiên màu sắc còn chưa được, cần tìm thuốc màu chuyên dụng để pha.”

“Những thứ khác còn chưa nói đến, chỉnh sửa vỏ ốc vỏ sò, còn nhuộm màu, hai công việc này, chính là công trình lớn.”

Đỗ Tử Thăng vừa nói xong, mọi người trầm mặc mấy giây, sau đó có giọng nói nữ sinh vang lên.

“Mình có người dì buôn bán màu vẽ, mình sẽ đi hỏi một chút, khả năng dì ấy sẽ giúp đỡ.”

Tiếp đó lại có nam sinh nói: “Còn có mình, mình có họ hàng làm gia công chế tạo sản phẩm thiên nhiên, nói không chừng cũng làm đồ mỹ nghệ về vỏ sò vỏ ốc..”

“...”

Mọi người cùng thảo luận, cuối cùng quyết định khi về nhà sẽ trưng cầu ý kiến bạn bè người thân, cộng thêm phải đưa dụng cụ cần thiết tới trường học, hôm chủ nhật trước khi chính thức tranh tài, tất cả sẽ ở lại trường học làm xong công việc chuẩn bị cuối cùng.

Rất nhanh đã đến chủ nhật, mọi người dựa vào kinh nghiệm học hỏi được, cùng dụng cụ mang tới, đồng loạt chỉnh sửa vỏ sò vỏ ốc, nhuộm màu cát, nam sinh chủ yếu làm vỏ sò vỏ ốc, nữ sinh chủ yếu nhuộm cát, nhóm người khí thế ngất trời vừa làm vừa trò chuyện hết cả một ngày, cũng không cảm thấy mệt mỏi, đặc

biệt là khi nhìn thấy thành quả cuối cùng - vỏ ốc vỏ sò được mài dũa xinh đẹp cùng mấy lọ cát màu trang trí, trong lòng mọi người đều chìm trong vui sướng.

Chớp mắt, ngày mai, đã là trận thi đấu chính thức.

Ngày hôm sau, tranh tài “Khéo tay khắc đẹp”, chính thức được cử hành ở khu vực bờ cát bên cạnh trường cao trung Trường Thanh.

Tám giờ sáng, tám người Tổng Hàng Hàng đã tới bờ cát, cuộc tranh tài chính thức bắt đầu vào chín giờ, bọn họ quyết định tới đây chuẩn bị trước một chút.

Hai người đặt máy ghế dài đặt trên bờ cát sau đó trải lên một lớp giấy mỏng, hai người khác cẩn thận mở bản phác thảo của Đỗ Tử Thăng, gắn lên ván gỗ, hai người khác cất công cụ và vật liệu, đứng canh chừng.

Mà Tổng Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng, bị nhóm người tổ viên khuyên can mãi bảo đi trước nghỉ ngơi một chút, lát nữa chính thức ra sân, hai người bọn họ là quân chủ lực, không thể mệt nhọc.

Không có cách nào, Tổng Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng không thể làm gì khác ngoài đi dạo trên bờ cát.

Lần trước khi tìm vật liệu với Đỗ Tử Thăng, chính là lúc mặt trời ngả về tây, nơi chân trời đỏ hồng một vùng, chiếu lên mặt biển vốn màu xanh dương, in một mảng đỏ cam. Mà bây giờ, tám giờ sáng, tuy nói đã sớm bỏ lỡ thời gian mặt trời mọc, nhưng nơi chân trời, mặt trời vừa tròn vừa lớn vừa đỏ, mang theo nặng lượng phồn thịnh mạnh mẽ, nhưng vẫn khiến lòng người hết sức ấm áp.

Gió biển thổi qua hết sức êm ái, Tổng Hàng Hàng tay xách xăng đan đi theo phía sau Đỗ Tử Thăng, nhìn bóng lưng phía trước, có loại cảm giác hạnh phúc không giống thực.

Cô cẩn thận đặt bàn chân của mình lên dấu chân của Đỗ Tử Thăng đi phía trước, chân to bao lấy chân nhỏ, khiến cô vui vẻ bật cười.

“Làm sao thế?” Đỗ Tử Thăng nghe thấy tiếng cười, nghi ngờ quay đầu lại.

“A, không có gì, không có gì.” Tổng Hàng Hàng vội vàng bước tới trước mấy bước, hi vọng dùng thân thể của mình che kín tầm mắt đối phương.

Cô không biết vì sao phải che đi tầm mắt của Đỗ Tử Thăng, cô chỉ chợt phát hiện, hiện tại, tình huống rất quỷ dị.

Thì ra, khi Tổng Hàng Hàng tiến lên phía trước một bước, Đỗ Tử Thăng vừa vặn quay đầu lại, trong khoảng thời gian ngắn, hai cái đầu tiến đến rất gần, rất gần.

Đỗ Tử Thăng rất cao, khoảng cách gần như vậy đứng trước mặt Tổng Hàng Hàng, cái mũi vừa vặn vịn ngửi được hương thơm từ tóc Tổng Hàng Hàng, tầm mắt dời xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng như sắp nở ra máu của cô, anh kim lòng không được thoáng nghiêng thân thể về phía trước, cảm nhẹ nhàng chạm đến cái trán của cô, sau đó một chút, lại một chút, từ từ di chuyển xuống dưới.

Tổng Hàng Hàng nắm chặt đôi dép xăng đan của mình, cúi đầu thật thấp, chợt cái trán có xúc cảm lạnh lạnh, trong phút chốc cô cảm thấy...

Cảm thấy đầu óc trống rỗng.

“Hàng... Hàng...”

Anh thì thầm, cô cảm giác có gì đó nhẹ nhàng mềm mại đang dán trên trán cô, khăn trương không dám động.

“Tử Thăng ——! Hàng Hàng ——!”

Bên tai chợt truyền đến tiếng hô xa xôi, Tổng Hàng Hàng chợt tỉnh, cuống quýt lui về phía sau một bước, nhỏ giọng lắp bắp nói: “Đã, đã bắt đầu, chúng ta, trở về thôi...”

Nói xong, cô cũng không dám nhìn phản ứng của Đỗ Tử Thăng, quay đầu chạy đi.

Đỗ Tử Thăng nhìn bóng dáng hốt hoảng rời đi của cô, tầm mắt dời xuống, nhìn thấy một hàng dấu chân, chân lớn bao lấy chân nhỏ, khéo miệng nhẹ nhàng giương lên, lát sau, trên khuôn mặt lại thoáng qua vẻ khổ sở cùng do dự, cuối cùng nâng bước, đi theo Tổng Hàng Hàng quay về.

Tổng Hàng Hàng đến nơi so tài không bao lâu, Đỗ Tử Thăng cũng trở lại.

“Mình còn đang nói sao hai người lại chạy xa như vậy, may mà tranh tài còn chưa bắt đầu.” Diệp Nhất Đình lẩm bẩm lâu bầu nói, “Đâu, tất cả đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn dư hai phút nữa, nhanh uống ngụm nước rồi bắt đầu tranh tài đi.”

Diệp Nhất Đình đưa cho hai người mỗi người một bình nước, không quên cúi đầu nhỏ giọng bên tai Tổng Hàng Hàng, “Mặt của bạn thật là đỏ~”

Tổng Hàng Hàng theo bản năng liếc mắt nhìn Đỗ Tử Thăng, mới cúi đầu xoa xoa khuôn mặt nóng bừng của mình, không biết trong lòng là cảm giác gì.

Mặc kệ là cảm giác gì, hiện tại cũng không đã không còn nữa rồi. Cô trợn mắt trừng Diệp Nhất Đình, sau đó mới nhận lấy nước, từ từ hít sâu bình phục tâm tình của mình.

Trên bờ biển vang lên tiếng loa...

“Cuộc tranh tài ‘khéo tay khắc đẹp’, tất cả mười ba đội dự thi đã trình diện đầy đủ, thời gian tranh tài là một giờ, hiện tại, cuộc tranh tài chính thức bắt đầu!”

Tổng Hàng Hàng ổn định tinh thần, cùng Đỗ Tử Thăng ngồi trên bản phác họa “Hải âu và cá heo”, bắt đầu nghiêm túc tiến hành bản vẽ một cách nhanh chóng.

Đỗ Tử Thăng phụ trách hai con vật, tức là chủ yếu dán vỏ sò vỏ ốc lên, dùng dao trổ công nghệ cao tiến hành tân trang chi tiết, để đạt được độ cong hoàn mỹ ăn khớp.

Tổng Hàng Hàng phụ trách mảng tô vẽ, bao gồm mặt trời, biển, bờ cát. Cô tỉ mỉ dùng keo dán đặc biệt dán đều đặn quanh hình ảnh mặt trời, chú ý không dây ra ngoài, sau đó đổ cát đỏ vào, cẩn thận điều chỉnh, cố gắng tán đều. Hoàn thành chi tiết mặt trời, những chỗ khác cũng được xử lý tương tự.

Công việc này nhìn như đơn giản, thật ra không dễ chút nào. Bởi vì khi vẩy cát phải nắm bắt độ dày mỏng, quá mỏng cả hình ảnh sẽ mất tính lập thể, quá dày lại mất đi cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, đồng thời khi vẩy cát, độ kết dính với keo dính càng giảm, có lúc còn phải thêm keo dán, cho nên không chế tốc độ và lượng phun cũng là một nghệ thuật.

Càng khó hơn, chính là phần Đỗ Tử Thăng phụ trách. Đợi đến Tổng Hàng Hàng khi hoàn tất nhiệm vụ của mình, Đỗ Tử Thăng mới vừa tiến hành được nửa con thứ hai – đuôi hải âu còn chưa dán.

“Mình tới giúp bạn!” Tổng Hàng Hàng nhận lấy vỏ ốc đã mài dũa từ trong tay Đỗ Tử Thăng, cẩn thận thoa keo dán, đắp lên phần đuôi, ần nhẹ, cô mỉm cười, nói: “Xem ra cũng không tệ lắm!”

Đỗ Tử Thăng nhìn cô thật sâu, đưa một vỏ ốc khác cho cô, vì vậy hai người một người chỉnh sửa vỏ ốc, một người dán keo lên, người này tiếp người kia, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Khi thời gian còn mười phút nữa, Tổng Hàng Hàng vỗ nhẹ tay đứng lên, Đỗ Tử Thăng chỉnh tằm ván gỗ, bảo đảm độ vững chắc của tấm bối họa, kết quả rất hài lòng —

“Hải âu và cá heo”, cuối cùng cũng hoàn thành!

Mười giờ, tất cả tác phẩm được đem lên, để thầy cô trường nghệ thuật bình luận chấm điểm, sau đó đặt ở một gò đất cao để triển lãm, vừa triển lãm đồng thời còn để học sinh tự do bình chọn, 3 điểm, 2 điểm hoặc 1 điểm dán vào phía sau tác phẩm, mỗi người một lần, đúng mười một giờ sẽ kiểm phiếu, chọn ra Top 5 cao nhất để ban phân thưởng.

Nhóm tám người Tổng Hàng Hàng hưng phấn nhìn tác phẩm của mình đang được triển lãm, lại nhìn các tác phẩm của các tổ khác, có “Bát Tiên quá hải”(*) “Bồng Lai Tiên cảnh” đủ loại chủ đề, mặc dù đều liên quan đến biển, nhưng bởi vì các tác phẩm khác đều chỉ đơn thuần là dùng vỏ sò vỏ ốc, không tỉ mỉ gia công chỉnh sửa, hình ảnh cũng sai lệch, thua xa sự tinh mỹ của “Hải âu và cá heo”. Mà cát màu thì chỉ có tổ bọn họ dùng, xa xa nhìn lại, rõ ràng “Hải âu và cá heo” giống như hạc trong bầy gà (nổi nộ nhất).

(*) “Bát Tiên quá hải” (Bát tiên vượt biển): Bắt nguồn từ câu chuyện Tám vị bát tiên trong Đông du ký. Khi tám người dùng những cách khác nhau để vượt biển.

Ý của câu “bát tiên quá hải” là mỗi người một cách, một phương thức riêng.

Mười một giờ, sau khi kiểm phiếu liên công bố kết quả, “Hải âu và cá heo” hoàn toàn xứng đáng được 103 điểm, xếp thứ nhất! Điểm số gấp đôi nhóm xếp thứ hai!

20. Chương 20: Mỗi Khi Tình Yêu Đến Gần

Nhờ vào “Hải âu và cá heo”, tổ của Tống Hàng Hàng không chỉ nhận được danh hiệu quán quân, mà còn nhận được phần thưởng 500 tệ, mặc dù chia đều cho tám người mỗi người cũng không được bao nhiêu, nhưng cũng đủ để bọn họ vui mừng một thời gian rồi.

“Đội trưởng đại nhân, chúng ta đi đâu đó ăn mừng đi, ăn cơm? Hay ca hát?” Có một nam sinh trong tổ đề nghị.

“Đúng vậy đó, dù sao buổi chiều là hoạt động khác, lại không cần lên lớp.”

“Chúng ta đi ca hát đi! Mình biết trong nội thành có một KTV (phòng Karaoke) rất tuyệt!”

“Bạn muốn nói “Nhạc đảo” sao? Mình cũng đã hát ở đó, không tệ.”

“...”

Đỗ Tử Thăng vẫn trầm mặc lắng nghe, nhìn Tống Hàng Hàng vẫn không tỏ thái độ gì, liền quay đầu gọi cô, “Hàng Hàng, bạn muốn ăn cơm hay là ca hát?”

“À? Mình à...” Tống Hàng Hàng né tránh ánh mắt anh, “Mình, mình hơi mệt, muốn về ký túc xá nghỉ ngơi trước...”

Không biết vì sao, mấy chuyện xảy ra sáng nay, khiến cô lại có cảm giác sợ hãi không nói nên lời. Loại cảm giác này, giống như “cận kề kinh hãi”, lại giống như sợ hãi từ tận đáy lòng, sợ..., sợ rằng bản thân sẽ bị tổn thương lần nữa...

“Ai, mình nói nè Hàng Hàng, tất cả mọi người vui vẻ như thế thì cùng nhau đi chơi đi! Nói thế nào bạn cũng là đại công thần mà!”

“Đúng vậy đó Hàng Hàng, thiếu bạn thì chơi không vui rồi!”

Tất cả mọi người khuyên cô, chỉ có Diệp Nhất Đình vươn tay kéo Tống Hàng Hàng sang một bên, “Bạn không sao chứ? Đỗ Tử Thăng làm gì bạn rồi?”

“Gi?” Tống Hàng Hàng nhất thời luống cuống, “Không có, không có gì... Mình, mình chỉ cảm thấy không thoải mái...”

“Hàng Hàng! Bạn cũng đừng gặt mình nữa, sao mình lại không biết chứ, từ sáng nay hai người các bạn đã không thích hợp!” Diệp Nhất Đình trừng hai mắt hỏi, “Bạn thổ lộ với anh ta?”

“Không, không phải.”

“Vậy chẳng lẽ..., anh ta thổ lộ với bạn?”

Vậy sao? Như vậy, được coi là thổ lộ sao? Tống Hàng Hàng không biết, cô nhẹ nhàng lắc đầu.

“Haiz, mình thật không hiểu nổi hai người!” Diệp Nhất Đình bắt đầu dĩ buông tay Tống Hàng Hàng ra, “Hàng Hàng, mình là người từng trải, cái gì cũng nhìn thấy rõ ràng, khẳng định Đỗ Tử Thăng có cảm tình với bạn, bạn đi ca hát với bọn mình đi, đây chính là một cơ hội tốt!”

Tống Hàng Hàng ngẩng đầu, nhìn Diệp Nhất Đình, cô hỏi: “Nhất Đình, bạn, bạn cảm thấy mình với anh ấy, hai chúng mình, thích hợp sao?”

Đúng vậy, cô sợ, cô do dự, hình như mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng cô hy vọng, nhưng lại giống như đang thoát khỏi lòng bàn tay cô. Bọn họ, nếu thật sự ở cùng một chỗ, như vậy sau này, mọi chuyện đã không giống như trước nữa rồi...

Diệp Nhất Đình hăng hái gật đầu, “Dĩ nhiên! Dĩ nhiên hai người rất thích hợp! Bạn là lớp trưởng, anh ta là lớp phó học tập, bạn là phó tổ trưởng anh ta là tổ trưởng, bạn rất xinh đẹp, anh ta lại anh tuấn, bạn là gió anh ta là cát, hai người không thích hợp thì còn có ai thích hợp?!”

“Phốc!” Tổng Hàng Hàng bị chọc cười, cô nắm tay Diệp Nhất Đình thật chặt, “Nhất Đình, cảm ơn bạn!”

“Cảm ơn mình làm gì! Ôi ôi ôi, chớ nhân cơ hội sờ ngực mình nhé, mình không muốn làm les.”

“Ồ! Thì ra là bạn đã sớm biết lòng mình, nhanh vút tên Trần Văn Trọng đó đi, ngày mai cùng mình đến gặp cha mẹ!”

“Xuống địa ngục đi! Bạn vẫn nên đi với Đỗ Tử Thăng đi! Ôi, bọn họ cũng thật vội vàng, chúng ta nhanh đi thôi.”

“Ừ.”

Diệp Nhất Đình kéo Tổng Hàng Hàng trở lại trong tổ tám người, đặc ý nói với mọi người: “Tốt lắm, Hàng Hàng đã bị mình lôi kéo thành công! Vậy chúng ta thống nhất đi ca hát ở ‘Nhạc đảo’ chứ?”

“Đồng ý!” Mọi người nhất trí tán thành, vì vậy một nhóm người hưng phấn bồng bồng đi tới trạm xe ven đường.

Nơi giải trí “Nhạc đảo” cũng không xa, qua ba trạm là đến nơi, lúc xuống xe, Đỗ Tử Thăng cố ý tách khỏi nhóm người kia dời đến bên cạnh Tổng Hàng Hàng, khiến khuôn mặt Tổng Hàng Hàng lập tức ửng đỏ.

Là Đỗ Tử Thăng đang tỏ thái độ? Tổng Hàng Hàng cảm thấy hơi khó chịu.

Vào “Nhạc đảo”, Đỗ Tử Thăng lên trước quầy hỏi nhân viên phục vụ, nhân viên phục vụ dẫn bọn họ vào một phòng lớn. August97// #di#enn.#dan.l#e.qu#uy.do#n

Tất nhiên Diệp Nhất Đình và Trần Văn Trọng ngồi chung một chỗ, nhưng sau khi Diệp Nhất Đình tranh được hai chỗ cho bọn họ, lại vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, gọi Tổng Hàng Hàng.

“Hàng Hàng Hàng Hàng, tới ngồi cạnh mình đi, à, tổ trưởng đại nhân bạn cũng đến đây đi! Bên này còn chỗ!”

Vì vậy, hiện tại bốn người ngồi như sau: bên trái ghế sofa là Đỗ Tử Thăng, sau đó là Tổng Hàng Hàng, sau đó là Diệp Nhất Đình, bên phải đầu cùng là Trần Văn Trọng. Diệp Nhất Đình cô thật đúng là xả thân giúp người, cam tâm để Tổng Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng cùng cô ấy và Trần Văn Trọng trở thành hai cái bóng đèn lớn với nhau...

Bọn họ mới ngồi xong, bên ghế sa lon đầu kia đã có người chọn bài hát, không ngờ lại là bài của Lưu Đức Hoa “Đàn ông cứ khóc đi khóc đi, không phải sai lầm”, nam sinh kia còn hiện vẻ đau khổ vì tình gào khóc thảm thiết. Được rồi, Tổng Hàng Hàng thừa nhận cô bị (quẫn), nhưng có Đỗ Tử Thăng bên cạnh, cô lại cười không nổi.

Nam sinh kia thật vất vả mới hát xong, còn muốn tiếp tục, lập tức bị một nam sinh khác gõ đầu, “Đừng đừng đừng, quý ngài nghỉ ngơi một lát đi, quý ngài mà cứ hát nữa thì cả đám không ăn được cơm tối đâu. Này, Tử Thăng, cậu hát một bài đi, muốn hát bài gì, mình tìm giúp.”

Đỗ Tử Thăng đứng lên, suy nghĩ một lát mới quyết định “Vậy thì chọn ình bài “Mỗi khi tình yêu đến gần” đi, Lưu Nhược Anh .”

Chỗ ngồi bên cạnh đã không còn, trong lòng Tổng Hàng Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm, tại sao khi Đỗ Tử Thăng ngồi bên cạnh, cô lại cảm thấy không được tự nhiên?

Âm nhạc vang lên, Đỗ Tử Thăng cất tiếng hát.

Tổng Hàng Hàng biết bài hát này, “Mỗi khi yêu đến gần”, đã từng, cô cũng vô cùng thích, tối nào cũng nghe đi nghe lại mới ngủ.

Đây là bài hát do nữ thể hiện, nhưng khi Đỗ Tử Thăng hát lên lại có một phong cách khác, Tống Hàng Hàng không thể không thừa nhận, giọng hát Đỗ Tử Thăng rất êm tai, khiến người ta rất cảm động, một từ rất “thanh khiết” chính là dùng để hình dung giọng hát này.

“Đất trời đều yên tĩnh, an bình hay không là quyết định của mỗi người...” August97//[#di#enn.#dan.l#e.qu#uy.do#n](#)

Đây là một câu cuối cùng rồi, trong phòng ngoài tiếng hát của Đỗ Tử Thăng đã không còn tạp âm nào khác, tất cả mọi người đều yên lặng đắm chìm trong ca khúc. Nhưng Tống Hàng Hàng cảm giác, khi Đỗ Tử Thăng hát đoạn này, ánh mắt không chớp nhìn cô, khiến cô sợ hãi.

Âm nhạc dừng lại, yên lặng hồi lâu, Diệp Nhất Đình dẫn đầu vỗ tay, “Đỗ Tử Thăng, hát thật hay! Bạn không làm ca sĩ thì thật đáng tiếc!”

“Đúng vậy, Đỗ Tử Thăng, bạn thật có tài!” Có người tán thành.

Đỗ Tử Thăng khẽ mỉm cười không trả lời, đặt mic xuống trở về chỗ ngồi. Lúc ngồi xuống thâm ý nhìn Tống Hàng Hàng.

Buổi trưa này hầu như tất cả mọi người đều lên hát, bao gồm cả Tống Hàng Hàng, cô khó có thể chối từ thịnh tình của mọi người, hát bài “Kẻ nhất gan” của Lương Vịnh Kỳ, không sai, hiện tại tâm tình của cô chính là như vậy, một kẻ nhất gan.

Thái độ của Đỗ Tử Thăng đã rất rõ ràng, hiện tại là ở cô.

Nhưng Tống Hàng Hàng lại nghĩ tới trước mấy chuyện trước khi trùng sinh, những chuyện kia, vẫn là ám ảnh trong lòng cô.

Cô nhớ năm lớp mười hai, một buổi trưa cô không đi ăn cơm mà một mình ngồi tự học trong lớp, sau đó nghe thấy dưới tầng truyền đến tiếng cười đùa ầm ĩ. Cô đi tới hành lang, nhìn xuống mới phát hiện đó là Đỗ Tử Thăng cùng một nhóm nữ sinh, bọn họ ngồi vây quanh anh, xếp thành một vòng, trong chỉ có Đỗ Tử Thăng là nam, Tống Hàng Hàng mơ hồ nghe thấy bọn họ đang thảo luận về “[Hong Lau Mong](#)”.*)

(*) [Hong Lau Mong](#) (Tào Tuyết Cần – Cao Ngạc)

Tác phẩm xoay quanh câu chuyện tình duyên trắc trở giữa hai anh em con cô con cậu: Giả Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc, từ đó mô tả cuộc sống nhiều mặt của một đại gia đình quý tộc đời Minh từ lúc cực thịnh cho đến lúc suy vi trong vòng tám năm.

“[Hong Lau Mong](#)” được xếp vào hàng một trong Tứ đại kì thư Trung Hoa gồm [Hong Lau Mong](#), Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Tây du kí của Ngô Thừa Ân và Thủy Hử của Thi Nại Am, được đánh giá là “tuyệt thế kì thư” (pho sách lạ nhất đời), thật sự phản ánh toàn diện và sâu sắc gương mặt văn hoá Trung Hoa.

Tống Hàng Hàng không biết vì sao Đỗ Tử Thăng là một học sinh chuyển trường lại có thể làm quen với nhiều bạn bè trong thời gian ngắn như vậy, chủ yếu đều là nữ sinh khoa Văn. Cô đứng trên hành lang tầng sáu thật lâu, nhìn thật lâu, nghe thật lâu, bọn họ rất vui vẻ, Đỗ Tử Thăng rất vui vẻ, các nữ sinh đứng quanh Đỗ Tử Thăng bàn về “[Hong Lau Mong](#)” cũng rất vui vẻ.

Thời điểm đó, Tống Hàng Hàng chưa xem qua “[Hong Lau Mong](#)”, cũng không thể nói là chưa xem, nhưng khi cầm lên, nhìn mấy chương đã không kiên trì được mà buông tha, mà Đỗ Tử Thăng lại khác, mặc dù thành tích của anh ngang với cô, nhưng rất nhiều thứ đều biết, đọc sách rất nhiều, lại đàn hay, nghe nói còn có thể sửa chữa đồ điện, cộng thêm ngoại hình hào hoa lịch sự, vì vậy rất được nữ sinh yêu mến.

Chiều hôm đó, Tống Hàng Hàng quyết định đọc hết cuốn “[Hong Lau Mong](#)”, quyết định này chiếm đi một tháng thời gian tự học của cô. August97+//[d+ienn.d+an.le.qu+uy.d+on](#)

Sau đó, cô lại để ý đến anh, nhìn hai ba nữ sinh vây quanh anh, nghe anh đàn một ca khúc, cô ngồi ngoài cửa sổ mà mê mẩn, đến khi bài hát dừng lại, cô nghe thấy bọn họ nói về Chopin và Tchaikovsky(*), nhưng không biết những người đó là ai. Vì vậy cô lại tốn thời gian một tuần lễ nghiên cứu âm nhạc cổ điển Phương Tây, trong lòng ngóng trông sẽ có một ngày, mình có thể trở thành một trong những nữ sinh vây quanh anh.

(*)Chopin và Tchaikovsky: Hai nhà soạn nhạc thiên tài.

Frédéric François Chopin (Phiên âm tiếng Việt: Phơ-rê-đê-rích Phơ-răng-xoa Sô-panh (1810–1849) là nhà soạn nhạc thiên tài người Ba Lan.

Pyotr Ilyich Tchaikovsky (Phiên âm: Trai-cốp-xki) (1840 – 1893) là một nhà soạn nhạc người Nga thời kỳ âm nhạc lãng mạn.

Cô chính là như vậy, càng ngày càng chìm sâu vào, càng ngày càng quên việc mình đang là học sinh cấp 3, mà anh, không biết, không hiểu.

Cô sẽ không quên, có người từng nhắc tên cô với Đỗ Tử Thăng, không ngờ, anh lại hỏi lại:

“Tổng Hàng Hàng? Tổng Hàng Hàng là ai? Là học sinh lớp chúng ta sao?”

Ha ha. Cô ngồi ngay trước bàn anh, bàn luận về “Gỗ đá tiền duyên”, cô ôm “Truyện kí Tchaikovsky” thật dày đi qua trước bàn anh, mà Đỗ Tử Thăng, không ngờ anh lại không biết cô là ai, anh có thể biết nhiều nữ sinh khoa Văn như vậy, lại không biết cô – một người bạn cùng lớp sớm chiều gặp mặt.

Tổng Hàng Hàng không rõ cô đã thích anh từ khi nào, là từ bức tranh “Hải âu và cá heo” kia? Hay là từ những ngón tay bay múa trên phím đàn của anh? Hay là từ khi anh viết xuống dòng chữ “Cảm động với cái chết của Đại Ngọc”? Hay là từ khi len lén nhìn anh mặc lễ phục màu đen sồi nổi nói chuyện với một nhóm nữ sinh khác?

Anh tựa như một thân sĩ ưu tú nhất, mà cô là tên ăn mày nằm rạp dưới tường thành của anh. Thế giới của anh, cô không có cách nào với tới, có phải vì vậy mà cô mới càng muốn tới gần hay không? Có phải vì nguyên nhân này, mà cô mới đắm sâu vào, không cách nào thoát khỏi?

21. Chương 21: Tình Định?

Hát xong, tám người ngồi xe trở về trường học, ăn xong cơm tối liền an tâm tiếp tục giờ tự học buổi tối.

Lúc nghỉ ngơi trong giờ học, Tổng Hàng Hàng trốn khỏi ánh mắt truy tìm của Đỗ Tử Thăng, tới ban 11 tìm Cố Ngự Lâm.

Cô vốn định nói chuyện trên hành lang, nhưng nhìn dòng người huyên náo chung quanh, bèn kéo Cố Ngự Lâm đến sườn đồi nhỏ.

Cố Ngự Lâm vẫn không nói tiếng nào đi theo phía sau cô, từ sau lần ăn cơm trước, đã rất lâu rồi anh không đi qua tìm Tổng Hàng Hàng, nhưng anh chưa bao giờ bỏ qua tin tức về cô, bao gồm việc cô mới vừa giành được giải quán quân cuộc thi “khéo tay khắc đẹp” với Đỗ Tử Thăng, kể anh gặp ở căn tin hôm đó, bao gồm cả việc bọn họ vui chơi ở “Nhạc đảo”.

Trong lòng anh rất không thoải mái.

Tổng Hàng Hàng buông cánh tay anh ra, cô nói: “Cố Ngự Lâm, có một số việc mình chỉ nói cho cậu nghe. Cậu phải nghĩ kế giúp mình.”

Tổng Hàng Hàng nói: “Mình nhớ cậu đã nói, ‘Những điều tôi cho rằng tôi muốn, không nhất định có thể giúp tôi có được hạnh phúc chân chính.’”

Cố Ngự Lâm khẽ gật đầu.

“Mình vẫn cho là, mình thích một người, nhưng bây giờ mình lại bắt đầu hoài nghi.” Tổng Hàng Hàng ngồi xuống, nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, “Trước kia là mình luôn đơn phương theo đuổi chạy theo anh ấy, nhưng bây giờ, anh ấy tiếp cận mình, mình liền sợ. Cố Ngự Lâm, cậu hiểu không?”

Cố Ngự Lâm lại gật đầu.

“Ha ha, cậu không hiểu, một thằng nhóc như cậu thì biết cái gì đây? Mình thật ngạc nhiên mới hỏi cậu.” Tổng Hàng Hàng lẩm bẩm nói, nhẹ giọng tự giễu, “Nhưng mình vẫn muốn nói cho cậu đó.”

Cố Ngự Lâm cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì, khuôn mặt của anh chìm trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt.

“Cậu nói, anh ấy tiếp cận mình, mình có nên tiếp nhận hay không?”

“Em, thích anh ta?” Giọng nói của anh buồn bã, là tiếng lòng của anh.

“Mình không biết, chính mình cũng không biết.”

“Nếu như em không xác định là thích, vậy thì, nhất định em không thích, tối thiểu, em còn chưa đủ thích...”

“Ha ha, sao nói giống nhiệm chú vậy? Cố Ngự Lâm, lời này là ai dạy cậu?”

“Không có ai dạy tôi, nhưng tôi biết!” Cố Ngự Lâm giận dữ nhấn mạnh, “Nếu như, nếu như anh ta khiến em hoang mang không muốn tiếp nhận, vậy thì hãy chờ đến khi anh ta có thể khiến em tin tưởng. Chờ một chút đi!”

Cố Ngự Lâm ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh lấp lánh như kim cương, “Hàng Hàng, em hãy tìm một người mà em hoàn toàn tin tưởng!”

“ ”

Nhưng, trên thế giới này, liệu có ai đủ để cô hoàn toàn tin tưởng không?

Kỷ niệm ngày thành lập trường chưa đi qua, Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng vẫn trong trạng thái giằng co. Trong việc công, thái độ của Đỗ Tử Thăng đối với cô không khác thường ngày, khi thảo luận lớp vẫn khiêm tốn kiên định như cũ, không vì cô mà nhượng bộ, nhưng khi tan học anh lại chủ động hẹn Tống Hàng Hàng cùng đi ăn cơm, ban đầu Tống Hàng Hàng còn cự tuyệt, sau mấy lần như vậy, lúc Đỗ Tử Thăng gọi cô đi ăn cơm sẽ rủ theo đám người Diệp Nhất Đình, Trần Văn Trọng, Tống Hàng Hàng cũng không có lý do cự tuyệt nữa.

Tống Hàng Hàng hỏi Diệp Nhất Đình mình nên làm gì, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý, tiếp nhận một người đã khiến cô vướng bận nhiều năm như vậy, vấn đề là cô lại đơn phương.

Thái độ Diệp Nhất Đình rất rõ ràng, vẫn muốn cô mở lòng tiếp nhận, thích hợp cứ tiếp tục, cảm thấy không hợp thì chia tay...

“Cũng không phải là đứa bé, cũng không phải sẽ là cả đời, không dừng cảm đi thử một lần thì sao mà biết có đúng hay không? Coi như sau này chia tay, cũng tốt hơn bây giờ bạn hao tâm tổn trí!”

Diệp Nhất Đình còn nói: “Nếu bạn vẫn chần chừ do dự như vậy, sợ rằng đến ba mươi tuổi vẫn là một gái già độc thân!”

Những lời này, đã động đến Tống Hàng Hàng.

Buổi tối hôm đó, Đỗ Tử Thăng lại tới hẹn Tống Hàng Hàng ăn cơm.

“Hàng Hàng, cùng nhau ăn cơm chứ? Nhất Đình và Văn Trọng cũng đi cùng.”

Diệp Nhất Đình nhìn Tống Hàng Hàng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với cô.

Vì vậy Diệp Nhất Đình lắc đầu với Đỗ Tử Thăng, nói: “Hôm nay mình với Văn Trọng có chuyện, không đi được, bạn và Hàng Hàng đi ăn đi.”

“Việc này...” Đỗ Tử Thăng nghi ngờ nhìn sang Tống Hàng Hàng.

“Đi thôi.” Dọn dẹp qua sách vở, Tống Hàng Hàng đứng lên.

Đỗ Tử Thăng mừng rỡ đứng một bên Tống Hàng Hàng chờ cô.

Hai người một đường không nói gì đến căn tin.

“Mình, mình lấy cơm giúp bạn, bạn muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Vốn là muốn nói là cơm chiên, không biết vì sao, lời nói đến khóe miệng lại thu về.

“Tốt, vậy bạn ngồi đây chờ mình.”

Tháng mười một, thời tiết càng ngày càng lạnh, Tống Hàng Hàng vuốt vuốt bàn tay không có nhiệt độ, từ từ ngồi xuống, lát nữa, mình muốn nói gì đây?

Hôm nay căn tin không có nhiều người, một lát sau Đỗ Tử Thăng đã mangg hai phần cơm đi tới.

“Đây, ớt xanh xào thịt, canh cà chua trứng gà, hi vọng hợp khẩu vị của bạn.”

“Ừ, cảm ơn.”

“Hàng Hàng.”

“Ừ.”

“Bạn, hôm nay, tại sao bạn lại chịu theo tôi đi ăn cơm?”

Tại sao vậy? Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên, nhìn nam sinh đối diện.

Lời nói của Diệp Nhất Đình lại vang vọng bên tai cô: “Không dùng cảm thử một lần, sao mà biết có đúng hay không?”

Cô cúi đầu, thật lau sau mới lấy ra một bao tay từ trong túi xách.

“Thời tiết lạnh, cái này, cho bạn.”

Như vậy, chính là chấp nhận sao?

Tóm lại, khi cơm nước xong, Đỗ Tử Thăng đi tới, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Ở chung một chỗ, thì cứ vậy đi.

Rất nhanh Kỷ niệm ngày thành lập trường đã qua, đối với nhiều người mà nói, đây là những kỉ niệm vui vẻ, nhưngg khi vui vẻ qua đi, đến kỳ thi giữa kỳ, trong lòng mọi người cũng có ít nhiều lo lắng.

Mấy ngày qua, vốn Tống Hàng Hàng bận rộn với hoạt động “Hải âu và cá heo”, sau đó lại đến chuyện Đỗ Tử Thăng, cho đến ngày hôm trước xác định quan hệ giữa hai người, cô mới nghĩ tới chuyện thi giữa kỳ này.

Trong lòng Tống Hàng Hàng có hơi lo lắng, nhưng lại rất mong đợi thành tích của học kỳ đầu tiên của lớp 11 này.

Lúc La Nhạc Sơn bước vào phòng học, thấy Tống Hàng Hàng đang cúi đầu nghĩ gì đó.

“Tống Hàng Hàng.”

“Dạ!” Cô vội vàng đứng lên.

“Tôi giúp thầy phát bản thành tích cá nhân.”

Thời gian chấm bài thi lần này tương đối dài, phiếu điểm và thành tích tất cả các khoa cũng được công bố. Trong lòng Tống Hàng Hàng thấp thỏm tiến lên nhận xấp giấy từ tay thầy giáo, “Thưa thầy, có cần theo thứ tự không ạ?”

“Không cần, đọc tên là được.”

Lúc này cô mới cúi đầu, thấy tờ danh sách trước mắt, lập tức trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cũng may, tờ thứ nhất là bài cô, thứ hạng đứng đầu như cũ.

Cô tách riêng bảng điểm của mình, bắt đầu đọc, bạn học nghe thấy tên mình được gọi, vẻ mặt khác nhau lên nhận bảng điểm.

Đến khi toàn bộ mọi người nhận được bảng điểm của mình, Tống Hàng Hàng mới trở lại vị trí, cẩn thận xem xét thành tích của mình.

Ba môn Ngữ văn, tiếng Anh và Vật lý đều xếp thứ nhất, Số học xếp thứ hai, những môn khác có hơi thua kém, nhưng đều nằm trong top 20.

Cô nhìn thấy điểm vật lý tối đa của mình, cảm thấy hết sức hài lòng.

Không biết Cố Ngự Lâm, thi thế nào? Cô thật muốn lúc tan lớp tìm anh khoe khoang.

Ngẩng đầu lên mới nhìn thấy Đỗ Tử Thăng đang quay đầu lại nhìn cô, kết quả của Đỗ Tử Thăng cũng khá tốt, xếp thứ tám lớp, so với trước khi Tống Hàng Hàng cô trung sinh, xem như tốt hơn rất nhiều.

Tống Hàng Hàng nháy mắt với anh, bày tỏ mình cũng rất hài lòng với thành tích bản thân.

Đỗ Tử Thăng là học sinh chuyển trường, chỉ biết thành tích của cô không tệ, nhưng cũng không rõ ràng lắm chuyện cô vẫn luôn giữ vững vị trí thứ nhất trong trường, bây giờ thấy dáng vẻ buồng lỏng của cô, lúc này mới yên tâm.

Bởi vì tiết này là tiết Vật Lý mà không phải sinh hoạt lớp, nên La Nhạc Sơn chỉ phê bình bài thi vật lý, cũng không tiến hành giải thích đáp án, bài thi của Tống Hàng Hàng xem như bài mẫu đáp án, trình chiếu trên máy chiếu, còn có một bài thi khác cùng được điểm tối đa, nhưng bị cố ý che tên.

Lúc tan lớp, Tống Hàng Hàng rất vui mừng chạy ra phòng học, thấy Cố Ngự Lâm cũng đang đứng ở hành lang lớp học.

“Này, Cố Ngự Lâm, cậu cũng ở đây sao, thi thế nào?”

Cố Ngự Lâm cười không trả lời.

“Mình đoán vật lý của cậu cũng được điểm tốt đa phải không, hôm nay chúng mình thấy thầy giáo làm mẫu, vừa nhìn chữ viết đã biết ngay là của cậu.”

“Một cái khác là của em, tôi cũng nhận ra.”

“Vậy cậu xếp thứ hai?” Cô đang muốn cười nhạo “Lão nhị vạn năm” (luôn luôn xếp thứ hai), không biết vì sao, vừa đứng trước mặt Cố Ngự Lâm, cô đã cảm thấy mình cũng nhỏ tuổi lại theo, thật là bất đắc dĩ!

Cố Ngự Lâm không lên tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Không thể nào... Tống Hàng Hàng không tin Cố Ngự Lâm không xếp được thứ hai, vừa định mở miệng tiếp tục hỏi, chợt phát hiện sắc mặt Cố Ngự Lâm thay đổi.

“Hàng Hàng, bạn lại đây.” Là Đỗ Tử Thăng ở sau lưng gọi cô, “Thầy giáo La tìm chúng ta đấy.”

“A, Tử Thăng, bạn chờ chút, mình quay về ngay.” Tống Hàng Hàng vội vàng nói với Cố Ngự Lâm, “Lần sau nói tiếp, mình đi vào trước đã.”

Cố Ngự Lâm lạnh lùng nhìn Đỗ Tử Thăng, không nói câu gì đã trực tiếp vào phòng học ban 11.

“Hàng Hàng”?, “Tử Thăng”?, đã thân mật như vậy rồi ư?

Em đã không chờ được nữa sao? Mà anh, có còn kịp hay không?

22. Chương 22: Hòn Đá Xấu Xí

Cuộc sống sau khi nói lời thích với Đỗ Tử Thăng cũng không thay đổi nhiều, chỉ là khi ăn cơm có thêm một người bạn, thường thì lúc tan lớp, hai người sẽ tán gẫu với nhau dọc hành lang, thi thoảng Chủ nhật sẽ hẹn nhau leo núi hoặc câu cá. Chỉ cần chính cô không mù quáng, những ngày như vậy trôi qua cũng không có gì đặc biệt.

Bạn cùng lớp ít nhiều nhìn ra, hai người bọn họ đều không ngại người khác sẽ biết, vì vậy cũng không có chỗ gọi là đảm bảo an toàn bí mật riêng tư, huống chi thầy giáo La đã sớm nói: không cấm “Yêu sớm”, thái độ của La Nhạc Sơn chính là: không trải qua cuộc sống yêu sớm, sẽ là một cuộc sống không hoàn chỉnh, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là không ảnh hưởng đến học tập.

Nhưng, ở trước mặt cô, Đỗ Tử Thăng vẫn thần bí như cũ, Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng, nói trời nói đất nói học tập nói sở thích, nhưng Đỗ Tử Thăng không nói đến chuyện gia đình của mình.

Trước khi sống lại, Tống Hàng Hàng cũng không biết rõ về gia đình Đỗ Tử Thăng, chỉ biết là anh mua ba bộ lễ phục sang quý nhất trường học để thay thế bộ đồng phục vừa to vừa rộng màu trắng kia, lại đưa đàn ghi-ta, đàn vi-ô-lông cùng không ít nhạc cụ đến trường học.

Cô vẫn cho rằng, gia đình của anh nhất định không phú thì quý.

Nhưng mà nếu anh không nói, cô cũng không muốn hỏi, cứ như vậy đi, hiện tại thái độ của Tống Hàng Hàng đối với chuyện tình cảm của bọn họ, chính là được đến đâu hay đến đó.

Suy tư nhiều, thật sự quá mệt mỏi.

Cuộc sống lại trôi qua, rất nhanh đã nghênh đón lớp mười hai.

Nhiệm vụ học tập nặng hơn rất nhiều, thời gian Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng gặp nhau cũng tương đối ít.

Tống Hàng Hàng còn nhớ rõ chuyện mình vì anh mà kết quả thi tốt nghiệp trung học không tốt, hiện tại hai người bên nhau, cô lại càng thêm nghiêm túc học tập, sợ sẽ dẫm lên vết xe đổ.

Tống Hàng Hàng biết một vài cặp đôi thích học nhóm cùng nhau, nhưng cô không quen, kiếp trước lên đại học, cô thấy nhiều cặp đôi ở thư viện, nói là tự học, nhưng lại chỉ lo nói chuyện phiếm và ăn đồ ăn vặt, cô không muốn như vậy.

Diệp Nhất Đình nhiều lần khuyên Tống Hàng Hàng và Đỗ Tử Thăng cùng nhau tự học, nhưng Tống Hàng Hàng và cô ấy không giống nhau, cô ấy và Trần Văn Trọng đã được xem là đôi “vợ chồng già” rồi, Tống Hàng Hàng thường hâm mộ hai người bọn họ có thể thương lượng trao đổi mọi chuyện với nhau, khích lệ cho nhau, hầu như giữa hai người không có bí mật, nghe nói nhà họ Liên cũng đã đồng ý.

Khi đi học, Diệp Nhất Đình nhỏ giọng nói với Tống Hàng Hàng, “Hàng Hàng, có người nhìn thấy Đỗ Tử Thăng ở chung với một nữ sinh khác, bạn cần phải chú ý một chút.”

Chú ý một chút? Có thể chú ý gì đây? Tống Hàng Hàng thầm nói, lên lớp mười hai, hình như Đỗ Tử Thăng trong trí nhớ ngày trước đã trở lại, lễ phục Piano, Hồng Lâu Mộng, anh biến thành “lam nhan tri kỷ” của của rất nhiều người, sao cô lại không biết? Nhưng Đỗ Tử Thăng vẫn luôn nói mình chỉ coi những người đó như bạn bè, cô nghĩ dù sao cô cũng là người duy nhất được công nhận, vì vậy được đến đâu hay đến đó.

Tình cảm của bọn họ, vốn không có nền tảng vững chắc.

Nhưng Diệp Nhất Đình vẫn chưa từ bỏ ý định, cường điệu nói, “Hàng Hàng, lần này không giống! Là một nữ sinh, Văn Trọng thấy qua nhiều lần.”

Vậy sao? Một nữ sinh...

Lúc giải lao giờ tự học buổi chiều, Đỗ Tử Thăng lại lần nữa ra phòng học mà không gọi Tống Hàng Hàng. Diệp Nhất Đình nhẹ nhàng kéo Tống Hàng Hàng, miệng lại bắt đầu kêu la.

Tống Hàng Hàng nhìn thấy, dưới ánh mặt trời, cô nhìn thấy bên ngoài có một nữ sinh đứng trong góc, vóc dáng bậc trung, tóc hơi dài, không thấy rõ ngoại hình.

Cô nhìn thấy, Đỗ Tử Thăng mặc lễ phục đi tới, sau đó, kéo tay của cô ta.

Hai người không thấy cô.

Diệp Nhất Đình mở miệng, “Bọn họ tới sườn đồi rồi, hôm qua Văn Trọng nhìn thấy bọn họ ở đó”

Vậy ư? Sườn đồi nhỏ? Lại là sườn đồi sao.

Tất cả đều không thay đổi, cô nên biết, từ lúc bắt đầu đã nên biết, mặc dù quá trình không giống, nhưng kết quả lại giống nhau.

“Hàng Hàng, bạn... Mình với bạn đi xem đi. Đỗ Tử Thăng như vậy là không có trách nhiệm!” Diệp Nhất Đình nói.

Muốn đi sao? Không phải kết quả đã rất rõ ràng sao? Hình ảnh đó đã sớm mọc rễ nảy mầm trong lòng cô, cô có cần đá kích mình một lần nữa không?

Cô lắc đầu, cô sợ.

“Hàng Hàng!” Diệp Nhất Đình nắm lấy bả vai cô, nghiêm mặt nói: “Hàng Hàng, ban đầu là mình khuyên bạn kết đôi với anh ta, hiện tại anh ta lại khiến bạn đau lòng, mình rất áy náy, nhưng mình vẫn muốn nói cho bạn biết: cho dù như thế nào, bạn cũng phải kết thúc với anh ta. Dứt khoát đi, chúng ta cầm lên được cũng phải thả xuống được!”

Kết thúc, kết thúc, được rồi, vậy thì kết thúc đi... Cô mờ mịt đứng dậy, thật ra trong lòng cô không đau, thật sự không đau, cô chỉ cảm thấy, ha ha, thế giới này thật hoang đường, quanh đi quẩn lại, chỉ là trăm sông đổ về một biển thôi.

Cô dùng sức hít mũi, nhìn Diệp Nhất Đình, từ từ nhấc khóe miệng, “Được, Nhất Đình, mình muốn chia tay!”

Lúc đi tới sườn dốc nhỏ, Đỗ Tử Thăng đưa lưng về phía họ, hướng mặt về nữ sinh kia, thấy nữ sinh kia đang khóc, sau đó, Đỗ Tử Thăng nhẹ nhàng ôm cô ta.

Ánh đèn chiếu xuống lưng bọn họ, hai người tựa đầu vào nhau nên không thấy rõ lắm.

Màn này thật quen thuộc biết bao! Trong phút chốc, Tống Hàng Hàng đã không phân rõ cô đang ở hiện tại, hay đã quay trở về ngày trước.

Tim thắt chặt, cô nhìn chằm chằm về phía trước không nói lời nào.

Vẫn là Diệp Nhất Đình mở miệng trước ——

“Đỗ Tử Thăng, cậu làm gì ở đây?!”

Hai bóng dáng hoảng hốt tách ra, toàn bộ chỗ tối được chiếu sáng, đột nhiên Tống Hàng Hàng ngẩn người, mở to mắt nhìn sự thực trước mặt, một sự thật tàn khốc buộc cô phải đối mặt.

Diệp Nhất Đình cũng ngây người, sau đó run run chất vấn: “Lâm Duyệt Lam, tại sao lại là bạn?”

Đúng vậy, đó là Lâm Duyệt Lam, là Lâm Duyệt Lam kia, đã từng là chị em tốt ngủ cùng phòng mỗi ngày! Tình tiết cầu huyết chừng nào, Tống Hàng Hàng cô tạo nghiệt gì, lại có may mắn trở thành vai diễn thật sự trong phim truyền hình ngôn tình tám giờ?!

Lâm Duyệt Lam phát run, sau đó chột vung tay khỏi bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô, nhào tới Tống Hàng Hàng.

Cô nói: “Hàng Hàng, bạn đừng hiểu lầm!”

Cô nói: “Hàng Hàng, chuyện không phải như bạn nghĩ!”

“Cô, cô đừng tới đây.” Tống Hàng Hàng lão đảo lui về sau một bước.

Cô không thể trả lời, vốn chỉ có sợ hãi, nhưng bây giờ, trong lòng lại đầy sự thất vọng, “Lâm Duyệt Lam, tại sao lại là cô? Cô biết Đỗ Tử Thăng là bạn trai của tôi.”

“Hàng, Hàng Hàng, Tử Thăng là anh trai mình, thật sự, anh ấy là anh trai mình, bạn đừng hiểu lầm, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!”

Diệp Nhất Đình đứng một bên tức giận chỉ trích: “Lâm Duyệt Lam cô lại là loại người này sao? Cô đừng nói các người là Kiền Ca Ca Kiền Muội Muội, tôi thấy tình ca ca muội muội của các người đúng là vô cùng tốt!”

“Không phải, không phải như thế! Tử Thăng thật sự là anh trai mình!”

“Cô cho tôi là đứa trẻ ba tuổi sao? Cô họ Lâm anh ta họ Đỗ, hai người là anh em gì chứ?”

Mất thấy dáng vẻ kích động của Diệp Nhất Đình, Lâm Duyệt Lam đành phải hướng mắt về Tống Hàng Hàng một lần nữa, “Hàng Hàng, Hàng Hàng, bạn phải tin mình, chuyện này mình thật sự không rõ!”

“Không nói được thì không cần nói!” Cuối cùng Đỗ Tử Thăng vốn trầm mặc cũng mở miệng, “Hàng Hàng, mình muốn lời nói xin lỗi! Mình nghiêm túc với bạn, nhưng mình không dối được trái tim mình.”

Anh chuyển mắt về phía Lâm Duyệt Lam, trong mắt mang theo nồng đậm đau thương và kiên định. Mà cô ấy khi nghe lời của anh, yên lặng nhìn người trước mắt thật lâu, mới chậm rãi ngồi xổm người xuống, âm thanh nứt vỡ mang theo giọng mũi.

“Hàng Hàng, Tử Thăng, thật xin lỗi... Thật xin lỗi...”

Đây là một cuộc đối thoại dài dòng kì quái, Tống Hàng Hàng, Diệp Nhất Đình, Đỗ Tử Thăng, còn có Lâm Duyệt Lam, bốn người ngồi trên sườn đồi nhỏ, tiếng chuông báo tiết thứ hai của giờ tự học buổi chiều đã vang lên, nhưng bọn họ vẫn vờ như chưa nghe thấy, vẫn ngồi như cũ.

Giống như một cuộc thương lượng, Tống Hàng Hàng thật muốn cười to.

Diệp Nhất Đình muốn mở miệng, lại bị Tống Hàng Hàng ngăn lại.

Cô nói: “Để bọn họ nói đi, mình muốn một giải thích rõ ràng.”

Lâm Duyệt Lam muốn mở miệng, cũng bị Đỗ Tử Thăng ngăn lại.

Anh nói: “Lam Lam, để anh nói đi.”

Nhìn Lâm Duyệt Lam, “Lam Lam, xin em hãy đứng về phía anh, anh sẽ nói với dì, anh không muốn buông tha, chỉ cần em kiên trì, nhất định dì sẽ đồng ý.”

Lâm Duyệt Lam không nói lời nào, hốc mắt đầy nước.

Tống Hàng Hàng mắt lạnh nhìn màn diễn.

Đỗ Tử Thăng lại nhìn Tống Hàng Hàng, “Lam Lam là em gái của mình, nhưng chúng mình không có quan hệ máu mủ, cha mình là cha dượng của cô ấy, mẹ của cô ấy là mẹ kế của mình, bạn rất thông minh, nhất định đã đoán được chuyện gì xảy ra.”

Cho nên, vì Tống Hàng Hàng cô thông minh, thông minh đến nỗi nhất định phải đóng vai phụ muôn đời này?

“Dì cho rằng chúng mình chỉ là nhất thời bùng bột, cho nên sau khi cha mình qua đời liền mang theo Lam Lam vào trong thành phố học, rồi cuộc mình theo tới thành phố này, nhưng Lam Lam sợ dì đau lòng, cự tuyệt mình. Mình với bạn lui tới, mình đã cho là mình quên được cô ấy, nhưng mình sai rồi.”

Đúng vậy, anh cũng biết anh sai rồi, nhưng anh lại không thẳng thắn nói rõ ràng, mà lại lén lút giấu bạn gái để gặp riêng? Anh không cảm thấy anh không giống một thằng con trai sao!

“Hàng Hàng, bạn là một cô gái tốt, mình không nên lợi dụng bạn để bù đắp vết thương của mình, chúng ta đã bên nhau được một năm rồi, nhưng Lam Lam chưa từng rời đi trái tim mình. Nên mình mới lui tới với nhiều nữ sinh như vậy, mình muốn kích thích Lam Lam, nhưng nó lại khiến bạn tổn thương.”

“Lam Lam là tính mạng của mình, mình nhất định sẽ thuyết phục dì để cho chúng mình được bên nhau. Hàng Hàng, mình chúc phúc bạn có được hạnh phúc chân chính thuộc về bạn.”

Tống Hàng Hàng cười, “Dĩ nhiên, tôi sẽ có hạnh phúc của riêng tôi.”

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, khi bọn họ diễn trò, Tống Hàng Hàng cô chẳng là gì cả, kiếp trước đã như vậy, kiếp này cũng như vậy, hiện tại cuối cùng đã hiểu rõ nguyên do của bọn họ, việc gì cô phải mù quáng lao đầu vào?

Bọn họ muốn yêu, thì cứ việc dùng hết toàn lực để yêu, liều sống liều chết đi yêu, Tống Hàng Hàng cô đã sống một đời, tuyệt đối không thiếu nào như vậy nữa, không muốn một lần nữa làm vật hy sinh cho tình yêu hoa lệ chân thành của họ!

“Hàng Hàng...” Lâm Duyệt Lam khóc mở miệng, “Hàng Hàng, mình biết bạn trách mình, mình... Mình cảm thấy mình và anh trai không có tương lai, mình không hề muốn làm bạn thương tâm như vậy.”

“Nhưng các người đã khiến tôi đau lòng.” Tống Hàng Hàng lạnh lùng nói, “Lâm Duyệt Lam, tôi sẽ không trách cô, trong lòng tôi, cô sẽ luôn luôn là chị em tốt luôn tươi cười đáng yêu mà tôi yêu mến, nhưng về sau, chỉ sợ tôi không có cách nào đối xử với cô như trước kia được nữa.”

Lâm Duyệt Lam như vậy, cô không quen, mặc kệ người nào là thật, người nào là giả, hay là toàn bộ đều là Tổng Hàng Hàng cô nhìn lắm, cô đều không muốn truy cứu gì nữa, cần gì làm đau lòng chính mình?

“Đỗ Tử Thăng, Lâm Duyệt Lam, tôi thật lòng chúc phúc hai người, mong hai người hạnh phúc.”

Đỗ Tử Thăng, anh hãy phụ trách, đối xử tử tế với người đã từng là chị em của tôi.

Tổng Hàng Hàng nghiêng đầu, nắm tay Diệp Nhất Đình thật chặt, “Nhất Đình, chúng ta trở về thôi.”

Nắm chặt trong tay, mới thật sự thật lòng với cô, cô cần gì phải đau lòng khổ sở vì người khác.

Trước khi sống lại, cô đơn phương, cô làm nhiều chuyện ngu ngốc như vậy, đổi lại 14 năm mộng tưởng.

Sau khi sống lại, cô thay đổi mình, ngày đêm chờ đợi anh, mong mộng ảo sẽ trở thành hiện thực, nhưng lại phát hiện ra một âm mưu khác.

Đã từng tiếc nuối, nay lại đau lòng, nhưng cô không hối hận, nếu không như vậy, sao cô có thể thoát khỏi ám ảnh dai dẳng kia.

Cuối cùng cô cũng đã mở ra chiếc hộp báu tâm tâm niệm niệm lâu nay, sau đó phát hiện, thì ra bên trong không có bảo bối gì, chỉ là một viên đá xấu xí mà thôi, cuối cùng cô đã không cần ngày đêm sống trong ảo tưởng nữa, cuối cùng cô cũng buông tha, tiến về phía trước.

Thật tốt.

Cảm tạ trời xanh, từ đó về sau, cô sẽ không vướng mắc những hư ảnh trong mơ kia nữa.

23. Chương 23: Tình Dị!

Mấy ngày qua, lúc nào Diệp Nhất Đình cũng làm bạn bên cạnh cô.

Cô luôn cười nói: “Nhất Đình, mình không sao, mình thật sự rất tốt, bạn vẫn nên quan tâm Trần Văn Trọng của bạn đi.”

Nhưng Diệp Nhất Đình sẽ nói: “Văn Trọng mới không dễ giận như vậy đâu, hơn nữa mình cũng không phải là người trọng sắc khinh bạn!”

Tổng Hàng Hàng không có cách nào. Sau đó, Diệp Nhất Đình lại gọi Y Tuệ đến, kể chuyện cười cho cô nghe, rõ ràng cô đã nghĩ thông rồi, hai người này lại ngày ngày kể chuyện cười cho cô, cô vừa buồn cười lại không cười nổi, thường xuyên bị ghen chết, Diệp Nhất Đình càng cho rằng cô còn chưa buông xuống đoạn tình cảm này.

Đến khi Y Tuệ tìm tới, đã rất lâu rồi không liên lạc với Cố Ngự Lâm.

Đúng là rất lâu rồi chưa kiên lạc, kể từ khi Cố Ngự Lâm biết quan hệ giữa cô và Đỗ Tử Thăng, anh đã tự động nhượng bộ lui binh, rõ ràng chỉ là bạn bè, lại sợ bị người khác hiểu lầm.

Cô đã từng rất nghi hoặc, bởi Cố Ngự Lâm không phải là người cố kỵ người khác, dần dần, cô cũng đã hiểu, anh suy nghĩ cho cô, anh đã suy tính toàn bộ những chi tiết cô không lưu ý.

Một người bạn như vậy, một người bạn có thể làm đến mức này, tới cùng là loại tình cảm gì, cho dù Tổng Hàng Hàng có ngu ngốc thế nào đi nữa, cũng đại khái đoán được mấy phần.

Nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận, lúc đầu bị chính cô xem là em trai, sau đó lại trở thành bạn thân, nếu như muốn cô thay đổi tình cảm với anh, trong thời gian ngắn cô không thể tiếp nhận nổi, không thể làm gì khác ngoài tránh mặt Cố Ngự Lâm. Nhưng cô vẫn rất nhớ anh, rất nhớ thời gian trước kia không hề giấu diếm anh điều gì.

Đã bao lâu hai người không thật sự nói chuyện với nhau? Từ lần thi giữa kì lớp mười một, đến bây giờ, gần một năm, khi gặp mặt cũng chỉ chào hỏi, không quen thuộc thân thiện giống như trước kia.

Thật lâu, Tống Hàng Hàng vẫn cảm thấy trong lòng trống rỗng, cô cho là Đỗ Tử Thăng đã đưa đến cho cô nhiều cảm giác mơ hồ không xác định, hôm nay chia tay, mới phát hiện không phải như vậy, mà bởi vì một người bạn thân từng hiểu cô rồi đi, rồi đi rất xa, cô không chạm tới, tâm, trống rỗng.

Cô đột nhiên phát hiện, thì ra người chân chính không cách nào thay thế được, là anh.

Cô sớm xem anh là thói quen, khi mà cô còn ngu ngốc chưa nhận ra. Di»ễnđànL«êQuýĐ»ôn

Cố Ngự Lâm và Y Tuệ đứng ở cửa phòng học ban 12, Cố Ngự Lâm chỉ đứng ở nơi đó, trầm mặc, cũng không có ý định bước vào phòng học .

Y Tuệ thở dài, mặc dù cô nhiều chuyện, thi thoảng nói bậy bạ đôi câu, nhưng cô tận mắt nhìn Cố Ngự Lâm và Tống Hàng Hàng như thế nào trở thành một đôi bạn thân, trong lòng anh, tới bây giờ không hề có quan hệ nam nữ đơn thuần, cô tin chắc Cố Ngự Lâm thích Tống Hàng Hàng, cô tin chắc Tống Hàng Hàng phải ở bên Cố Ngự Lâm, vì vậy, thậm chí cô đã tranh cãi với Diệp Nhất Đình.

Mất thấy vai nam chính cô nhận định muốn tới an ủi nữ chính thất tình, trong lòng cô thật sự không cam lòng thay Cố Ngự Lâm, nhưng người cũng là cô tìm, cô càng không thể bỏ mặc.

“Cậu đứng ngoài này đi, mình vào gọi cô ấy ra ngoài.” Y Tuệ nhẹ nói, sau đó đi vào phòng học.

Thật ra Tống Hàng Hàng đã sớm thấy anh rồi, Y Tuệ tiến vào, cô cũng không do dự nữa, không thể làm gì khác là đứng lên, “Tiểu Tuệ, mình sẽ tự đi ra.”

Y Tuệ nhìn cô, lại quay sang nhìn Cố Ngự Lâm đang ngây người không có tinh thần, nhẹ nhàng lên tiếng, xoay người đi ra phòng học, trong lòng cầu nguyện, chỉ mong Cố Ngự Lâm có thể vực dậy tinh thần cho Hàng Hàng, ngàn vạn đừng làm mọi chuyện trở nên rối rắm

Khi Tống Hàng Hàng thấy Cố Ngự Lâm, anh còn đang nhìn theo cô nàng Y Tuệ hay xen vào việc của người khác, đến khi ra khỏi phòng học, Tống Hàng Hàng dần dần suy nghĩ cẩn thận, vỗ vỗ bả vai Cố Ngự Lâm, “Chỗ cũ?”

“Ừ, chỗ cũ.”

Sáng sớm, sườn đồi nhỏ hơi ẩm ướt, mưa rơi tí tách trên ngọn cây, nhưng không làm trở ngại hai người nói chuyện công bằng.

Tống Hàng Hàng thở nhẹ nói: “Y Tuệ gọi cậu tới an ủi mình, muốn nói gì thì cứ nói đi, cậu biết mình không thích kéo dài dây dưa .”

Cố Ngự Lâm thoáng buông lỏng, mỉm cười, “Chỉ có em mới là người kéo dài dây dưa.”

“Cậu là đồ chết tiệt, được! Là mình kéo dài dây dưa đó, chỉ có cậu là nhanh nhẹn hoạt bát!”

“Em đừng tức giận, em nói chuyện vẫn nhanh nhẹn hoạt bát, nhưng trong lòng vẫn kéo dài dây dưa.”

“...” Vậy sao? Cô nghĩ, Tống Hàng Hàng cô, có thể trước kia đã như vậy, nhưng về sau, cô muốn quả quyết.

“Hàng Hàng, lúc này, trong lòng em đã rõ ràng rồi sao?” Cố Ngự Lâm đơn giản mở lời, anh không muốn trong lòng cô vẫn lưu lại bóng dáng một người khác, “Em đã từng hỏi tôi, em nói anh ta tiếp cận em, em sợ hãi, em không xác định được, em không biết có nên tiếp nhận hay không, nhưng cuối cùng em vẫn đón nhận. Hiện tại thì sao, em đã buông tay?”

Tống Hàng Hàng không chút do dự ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt của anh, từng chữ từng câu trả lời, “Đúng, mình xác định, mình buông tay.”

Những chuyện khác cô không biết, nhưng với chuyện này, Tống Hàng Hàng cô đã hoàn toàn xác định, hoàn toàn buông tay. Người kia từng là ảo ảnh hoàn mỹ kiếp trước cô không cam lòng tạo ra, cô chìm trong ảo ảnh tình yêu của anh ta, sau đó biết rõ chân tướng trong hiện thực. Phần cảm tình này kéo dài thật lâu, nhưng không hề sâu, bởi vì nó là giả.

Có lẽ không nghĩ tới cô sẽ chắc chắn như vậy, Cố Ngự Lâm nhất thời thất thần không lên tiếng, hồi lâu sau mới mở miệng, cũng chỉ có bốn chữ, “Vậy thì tốt rồi.” Nếu đã vậy, anh an tâm.

Sau đó lại trầm mặc thật lâu.

Thật lâu sau, cô khẽ ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Cố Ngự Lâm có vẻ quái lạ, hơi chần chừ.

Trong lòng cô cảm thấy thấp thỏm, chân hơi tê, vì vậy cẩn thận xê dịch bước chân.

Đột nhiên Cố Ngự Lâm trở nên thiếu kiên nhẫn, vội vàng mở miệng:

“Vậy tôi thì sao? Hàng Hàng, đã lâu như vậy, em có biết lòng tôi hay không?”

Anh chợt cầm tay cô lên, “Tôi vẫn cho rằng tôi có thể đợi, tôi ngu ngốc cho rằng em sẽ đứng yên tại chỗ, nhưng thiếu chút nữa em đã cất bước rời đi, em có biết tôi sợ thế nào không?”

Chưa từng thấy qua một Cố Ngự Lâm như vậy, Tống Hàng Hàng luống cuống lui về sau một bước, vội vàng rút tay mình ra, thầm cổ vũ chính mình: Tống Hàng Hàng, bình tĩnh! Bình tĩnh! Cũng không phải chưa từng bị anh nắm tay, tim đập nhanh như vậy là tim đường chết!

Sắc mặt Cố Ngự Lâm không tốt lắm, nhìn thấy Tống Hàng Hàng rút tay về, trong lòng thất vọng lại tự lên án mình: chờ đợi lâu như vậy, thật vất vả người mới trở lại, sao anh lại nóng lòng đến thế!

Anh nhìn Tống Hàng Hàng chăm chú, chỉ sợ cô thừa cơ chạy mất, nhưng lại không dám nắm tay cô lần nữa, cứ chần chừ do dự như vậy, anh không biết trong lòng Tống Hàng Hàng cũng đang chờ đợi anh, mong anh sao không nói lời nào, mong anh tại sao lại trầm mặc như vậy, khiến cô không biết phải làm sao.

Thôi thôi, lùi một bước là vực sâu, tiến lên phía trước một bước ít nhất sẽ có khả năng sống sót, bỗng anh có dũng khí:

“Tống Hàng Hàng, anh thích em! Anh thích em hai năm rồi! Thỉnh cầu em, em hãy cho anh một câu trả lời thẳng thắn đi!”

Như vậy coi là thổ lộ sao? Tống Hàng Hàng trầm nghĩ, nhưng lại nhất thời không biết nên đáp lại như thế nào, đơn giản ngậm miệng không nói.

Cô kinh ngạc với tâm tình của mình bây giờ, nhịp tim đập nhanh, đây gọi là hưng phấn ư? Cô lại hưng phấn vì cậu nhóc chết tiệt này tỏ tình với mình?! Hoàn toàn bất động với Đỗ Tử Thăng.

Cô, thích anh? Thích, đến thời khắc tỏ tình mới nhận ra?! Tay cô run run, cảm thấy nếu bây giờ cô mở miệng nói chuyện, nhất định giọng nói cũng sẽ run, cô không nên như thế! Đúng! Cô cần phải cẩn thận suy nghĩ đối sách!

Mắt thấy Tống Hàng Hàng dứt khoát trầm mặc không nói lời nào, Cố Ngự Lâm càng thêm uể oải, ngón tay bấu mạnh lên đùi mình, trán nhăn lại, đôi môi không tự chủ được cong lên, như trẻ con giận dỗi.

“Cố Ngự Lâm.”

Cuối cùng Tống Hàng Hàng cũng mở miệng, nhưng không nhìn vào mắt anh, “Bây giờ mình không chấp nhận lời tỏ tình của cậu, cậu biết trong lòng mình vẫn chỉ xem cậu là bạn thân.”

Cuối cùng, vẫn thất bại... Cố Ngự Lâm vô lực rũ tay, hận mình vì sao lại nóng vội đánh vỡ mộng cảnh của mình như vậy.

“Nhưng là...” Tống Hàng Hàng dừng một chút, “Mình cho phép cậu tự học với mình, giúp mình mua cơm chiên, mỗi ngày sau khi ăn xong sẽ tản bộ cùng mình, về phần những chuyện khác... Chờ mình quan sát đã, nếu thấy hợp lý hãy nói!”

Tống Hàng Hàng đắc ý ngẩng đầu lên nhìn anh, “Thế nào? Không chấp nhận coi như xong, mình cũng không miễn cưỡng.”

Cố Ngự Lâm ngây ngốc đứng nơi đó, trái tim nhảy loạn, sau đó nhìn như điem tĩnh bước đến trước mặt Tống Hàng Hàng, tiến tới gần, chợt dùng lực ôm lấy hông cô, ôm cô điên cuồng xoay vòng tròn, Tống Hàng Hàng không kịp phản ứng, không thể làm gì khác là nắm chặt lấy tay anh hết lớn.

Mưa rơi tí tách lên người anh và cô, chiếu xạ bảy sắc cầu vồng, nơi chân trời mây đen đã tản đi, ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi xuống, ánh sáng kéo dài trên mặt đất, thật là một bức tranh hạnh phúc tuyệt đẹp.

Sau đó ——

“Ai da!” Một tiếng, trong lùm cây bên cạnh ngã xuống hai người.

Không nghi ngờ chút nào, là hai bạn học nhiều chuyện Y Tuệ và Diệp Nhất Đình.

24. Chương 24: Ngoại Truyện Cổ Ngự Lâm: Lỡ Miệng Dẫn Đến Lời Tỏ Tình

Anh vẫn tin chắc cô sẽ không rời khỏi anh, đã cho rằng cô là sinh mệnh của anh, không thể không tồn tại, nụ cười đáng yêu, lúc ngây thơ ngu ngốc, khi mạnh mẽ, khi lại khóc thút thút không rõ nguyên do.

Lần đầu tiên anh thấy nước mắt cô, cô ôm lấy chân anh vừa buồn cười vừa đáng yêu buộc anh phải thề, cô sẽ nở nụ cười sáng lạn khoe thành tích với anh, cô thổ lộ tâm sự với anh dưới ánh trăng, cô khoác áo ngoài lếch thếch đáng thương ngồi ở cửa phòng ký túc xá mà không về nhà được, là cô cười hì hì kiên quyết bỏ thịt nướng vào phần cơm của anh, là cô chơi trò ném bóng rổ ba điểm với anh...

Những ký ức này, chỉ thuộc về anh và cô, không có người thứ ba.

Anh cho rằng, một ngày nào đó, anh sẽ khiến cho nhóc ngốc của anh thông suốt.

Lần đầu tiên anh biết sợ, là khi cô luống cuống vì tên nam sinh kia, vẻ mặt anh không đổi, nhưng trong lòng lại dấy lên sóng biển mãnh liệt, cô, không ngờ lại nhắc tới một nam sinh khác trước mặt anh, không ngờ cô lại hỏi anh có nên tiếp nhận một nam sinh khác hay không.

Vậy anh ở trong lòng cô, được xem là gì? Nỗ lực lâu như vậy, nhưng chỉ từ quan hệ là một cậu em trai, biến thành quan hệ bạn thân đơn thuần thôi sao?

Anh đã từng chắc chắn như vậy, thậm chí chứng kiến tới cảnh bọn họ tay trong tay đi với nhau bên ngoài phòng học, còn tưởng rằng chỉ là cơn ác mộng, tỉnh mộng, tất cả lại trở lại điểm xuất phát.

Nhưng Y Tuệ nói cho anh biết, cô không còn là của anh, bên cạnh cô, đã có người có thể thay thế anh.

Lúc ban đầu, tim anh đau, anh tức giận, nghĩ tới việc trực tiếp đoạt lại cô nhóc ngốc ngếch kia, nhưng khi anh vọt tới cửa phòng học cô, anh nhìn thấy cô ngược khuôn mặt nhỏ lên, cười nhẹ nhàng nói chuyện với người kia, anh sợ, anh nhìn thấy nụ cười ấm áp của cô, trong lòng rất vui, chỉ cần cô vẫn giữ được nụ cười này, vậy là đủ rồi, anh nghĩ, vậy là đủ rồi, nếu như người kia có thể khiến cô vui vẻ, anh sẽ không làm khó cô.

Không có cô trong cuộc sống, hình như cuộc sống của anh cũng không có gì thay đổi, vẫn ăn cơm, đi học, giờ tự học buổi chiều vẫn nằm ngủ như cũ, các bạn học đều nói anh là ông cụ non, người khác không để nhận ra tâm tình anh đang biến hóa.

Chỉ có chính anh biết, mỗi lần nhìn thấy cô, thấy cô ở trong căn tin ăn phần cơm người kia lấy cho cô, thấy cô nói chuyện cười đùa trên hành lang với người kia, thấy bàn tay nhỏ bé của cô được người kia thân mật nắm lấy, tim của anh, rất đau, đau đến nỗi, chỉ có thể dùng vẻ mặt vô cảm để che giấu.

Anh bắt đầu chủ động xa cách cô, anh bắt đầu chủ động từ bỏ thói quen trước kia, ví dụ như lúc tan học sẽ không kêu cô đi chơi bóng, không hề kéo cô đến sườn đồi nhỏ tâm sự, thậm chí cô đến tìm anh cũng từ chối bằng mọi cách. Sau đó, dần dần, cô không đến tìm anh nữa, anh chỉ có thể giống như tên trộm, núp trong bóng tối lặng lẽ nhìn cô, mỗi lần thấy, lại là một lần đau lòng, nhưng lại không có cách nào từ bỏ.

Người kia, nhất định biết, bởi vì lần đầu tiên chạm mặt ở căn tin, anh chưa hề che dấu tham muốn giữ lấy cô ấy, trừ nhóc ngốc kia, trên đời này cũng không có người thứ hai không nhìn ra. Sau đó cô và người kia bên nhau, mỗi lần gặp riêng người kia, anh cũng không hề che giấu địch ý của mình, anh muốn khiến người kia lúc nào cũng nhớ tới mình.

Anh ngây ngốc nghĩ: Chỉ cần có sự hiện hữu của anh, người kia sẽ có cảm giác nguy cơ, mới có thể càng đối xử tốt với cô ấy.

Anh, muốn cô, vẫn luôn tươi cười như vậy, vẫn luôn hạnh phúc như vậy.

Một năm rồi, một năm nhớ nhung, một năm khổ sở, cho đến khi Y Tuệ nói cho anh biết, bọn họ, chia tay. Một khắc kia, phản ứng đầu tiên của anh không phải vui vẻ mà là lo lắng, lo lắng cô nghĩ quẩn, sợ cô đau lòng, Y Tuệ bảo anh đi an ủi cô, anh lại hèn nhát, bọn họ đã rất lâu rồi không nói chuyện nghiêm túc, trong lòng cô, anh vẫn là người bạn thân thấu hiểu cô trước kia sao? Lần đầu tiên, anh hi vọng cô chỉ coi anh là thằng nhóc chết tiệt, là bạn thân. Anh muốn nói chuyện với cô, anh muốn cô được vui vẻ.

Cô đi ra phòng học, cô đến gần, cô vươn tay, vỗ bờ vai anh, tựa như ngày trước vẫn làm, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Chỗ cũ?”

Ồi, cảm tạ trời cao, cô còn nhớ rõ, bọn họ có một chỗ cũ.

“Ừ, chỗ cũ.” Anh biết nhất định mình đang trưng ra bộ mặt than vô cảm, lần đầu tiên gặp mặt, cô đã gọi anh là “Mặt cương thi” (mặc xác chết), nhưng hiện tại tâm tình anh rất phức tạp, cũng không bình tĩnh như vẻ ngoài.

Cô rất trực tiếp, “Y Tuệ gọi cậu tới an ủi mình, muốn nói cái gì cứ nói đi, cậu biết mình không thích dài dòng dây dưa mà.”

Câu nói này khiến anh yên tâm, nhóc ngốc nói như vậy, rõ ràng cô cũng không khổ sở như lời Y Tuệ nói, lập tức nảy lên ý định trêu chọc cô, “Chỉ có em mới là người dài dòng dây dưa.”

Tính tình của cô vẫn không đổi, vẫn không nhận được phép khích tướng, tức giận mở miệng nói: “Cậu nhóc chết tiệt, được! Mình dài dòng dây dưa đó, chỉ có cậu là nhanh nhẹn hoạt bát!”

Anh vội vàng an ủi, “Em đừng tức giận, em nói chuyện vẫn rất nhanh nhẹn linh hoạt, nhưng trong lòng vẫn dài dòng dây dưa.”

Cô không trả lời, không biết lại nghĩ gì, anh muốn tiếp tục hỏi, muốn lý trí hỏi, hỏi cô có phải rất đau lòng không, hỏi cô đã thật sự buông tay với người kia chưa. Anh nói rất nhiều, mặc dù anh cũng không rõ mình đang nói gì.

Anh không kỳ vọng mọi chuyện sẽ quay trở lại như xưa, anh chỉ là mong rằng cô có một cuộc sống hạnh phúc.

Nên anh cũng không nghĩ đến, cô lại kiên định nói với anh...

Rằng cô buông tay, hoàn toàn buông tay.

Sau đó thì sao? Anh đến để an ủi cô, nhưng cô không cần anh an ủi, anh còn có thể làm gì?

Anh âm ừ nói “Vây thì tốt”, dừng khí trong lòng cũng lặng lẽ biến mất, sau đó từ từ dâng lên một nỗi sợ hãi khác: cô buông tay, có phải cũng đồng nghĩa với việc cô không cần anh nữa hay không, vậy anh cũng không còn lý do đứng ở đây nữa hay không? Anh..., anh sẽ phải rời đi, đúng hay không...

Anh vẫn còn đang do dự, trầm nghĩ sẽ không rời đi, bỗng nhận thấy lùm cây sau lưng hơi rung, sau đó một cái đầu dần dần lộ ra, lại là Y Tuệ!

Không chỉ có cô, còn có Diệp Nhất Đình nữa ngồi bên cạnh, hình như hai người đã ở đây một khoảng thời gian.

Trong lòng anh nghi ngờ, lại thấy Y Tuệ đặt tay che miệng bảo yên lặng, sau đó hé miệng, dùng khẩu hình.

Thổ, thổ lộ? Y Tuệ nói “Thổ lộ” ! Cô, cô ấy nói anh “thổ lộ”?

Anh cực kỳ kinh ngạc, trong lòng rất loạn, nhóc ngốc của anh mới thất tình, nếu anh tỏ tình, có thể sẽ hù dọa cô chăng? Nhưng Y Tuệ là bạn thân của cô, nếu Y Tuệ nói như vậy, nhất định là có chủ ý riêng, chẳng lẽ, chẳng lẽ nhóc ngốc lại nói thích anh với Y Tuệ? Nhưng anh, anh thật sự không thể tin được...

Anh lại nhìn phía sau cô, Diệp Nhất Đình cũng lộ người ra, sau đó cũng dùng khẩu hình như Y Tuệ, bộ dáng kéo Y Tuệ muốn rời đi.

Vừa lúc đó, nhóc ngốc đứng đối diện xoay người, hình như muốn rời đi.

Anh luống cuống, trong đầu chột trống rỗng, đôi tay không khống chế được mà nắm lấy tay cô lớn tiếng nói: “Vậy tôi thì sao? Hàng Hàng, lâu như vậy, em có biết trong lòng tôi nghĩ gì không? Tôi vẫn cho rằng tôi có thể chờ, tôi ngu ngốc cho rằng em sẽ đứng yên ở đó, nhưng thiếu chút nữa em đã rời đi, em có biết tôi sợ hãi đến thế nào không?”

Nhưng sắc mặt cô thay đổi, lui về phía sau mấy bước, bàn tay nhỏ bé vội vàng rút khỏi tay anh.

Anh chưa bao giờ tỏ tình với ai, từ nhỏ đến lớn, anh chỉ thích cô gái này, trong lòng anh rất sợ hãi, cô làm vậy là có ý gì? Cô làm vậy, có phải là vì cô không thích? Muốn cự tuyệt anh?

Không dám lần nữa nắm lấy tay cô lần nữa, sợ cô chạy đi, sợ rằng đến cả bạn bè anh cũng không làm được.

Hai người giằng co, anh không biết làm gì. Trong nháy mắt, trong lòng anh chợt bùng lên dũng khí, còn có thể thế nào! Không thể hèn nhát hơn nữa! Anh tiến lên phía trước một bước.

“Tổng Hàng Hàng, anh thích em! Anh thích em hai năm rồi! Thỉnh cầu em, em hãy cho anh một câu trả lời thẳng thắn đi!”

Không có tiếng trả lời, anh nhìn cô chăm chú, nhưng cô vẫn im lặng.

Vậy là thất bại ư, anh chán nản nghĩ, ngón tay bấu mạnh vào chân mình, anh không muốn rơi lệ, đau, thì cứ đau đi.

Cô lên tiếng, chậm rãi, nhưng lại là những từ động trời với anh.

“Không chấp nhận”, “Bạn thân”...

Vô lực rũ tay xuống, tâm, đau như cắt.

Ha ha, vô luận cố gắng như thế nào, anh, chung quy, chỉ là, bạn thân.

“Nhưng là...”

Anh ngẩng đầu lên, “nhưng” gì? Còn có gì nữa?

“Mình cho phép cậu tự học với mình, giúp mình mua cơm chiên, mỗi ngày sau khi ăn xong sẽ tản bộ cùng mình, về phần những chuyện khác... Chờ mình quan sát đã, nếu thấy hợp lý hãy nói!”

Trái tim của anh cuồng loạn, ngơ ngác nhìn cô, cô đặc ý ngẩng đầu lên nhìn anh, “Thế nào? Không chấp nhận coi như xong, mình cũng không miễn cưỡng.”

Ngay sau đó, anh từ từ tiến đến trước mặt Tổng Hàng Hàng, lại gần, chợt dùng lực ôm lấy hông cô, ôm cô điên cuồng xoay vòng tròn. Cô hét chói tai trên đỉnh đầu anh, vang xa nơi sườn đồi, anh nghĩ thầm, đây là giọng nói tuyệt vời nhất trên thế giới!

25. Chương 25: Sự Rối Rắm Ngọt Ngào

Cổ Ngự Lâm nằm trên bàn, khoe miệng giường lên, lộ ra hai lúm đồng tiền thật sâu, khó có khi anh chàng cụ non lại lộ ra bộ dáng “Người đẹp nằm ngủ”.

Tổng Hàng Hàng nghĩ thầm, cũng đúng thôi, như vậy mới là vẻ mặt của chàng trai trong lòng cô nên có!

Nhưng quyền vờ phía dưới kia, vết ả ướt phía trên đã phá hỏng phong cảnh.

Anh còn đang ngủ say, sau gáy bị vỗ nhẹ, mơ mơ màng màng tỉnh lại, trước mặt không có một bóng người.

Xem laptop trên bàn, khuôn mặt không nhìn được mà đỏ lên, vội vàng nhét nó vào hộc tủ.

“Ha ha, chó dẫu, em đã nhìn thấy!” Tổng Hàng Hàng đặc ý đứng sau lưng anh.

Cố Ngự Lâm vội vàng nhìn quanh bốn phía, may mắn bây giờ là giờ nghỉ trưa, trong phòng học không có những bạn học khác, nếu không anh chẳng còn mặt mũi nào nữa!

“Sao em lại ở đây? Chưa trở về túc xá ngủ à?”

Tổng Hàng Hàng hừ một tiếng, nghĩ thầm đừng nghĩ là cô không biết anh đang chuyển đề tài, trong lòng nảy sinh ý định trêu chọc anh, “Tôi thăm anh.”

Cố Ngự Lâm lại càng đỏ mặt hơn.

Hai người bên nhau đã được hơn nửa năm rồi, Tổng Hàng Hàng nghiêm túc tra hỏi mới biết Cố Ngự Lâm đã có tình cảm với cô từ rất lâu. Sau khi nói thẳng ra, trái lại anh lại hay xấu hổ hơn.

“Sao hôm nay lại chăm chỉ như vậy? Thời gian ngủ trưa lại tự học trong phòng học?” Cô hỏi.

“Sắp thi tốt nghiệp trung học rồi.”

A, cũng đúng, còn hai tuần nữa, không bao lâu nữa sẽ thi tốt nghiệp trung học...

“Em có nguyện vọng gì?” Anh hỏi.

“Còn chưa nghĩ ra, anh thì sao?”

“Anh cũng nghĩ chưa ra.”

“...”

Trong lòng anh đang có ý tưởng, rất đơn giản, anh muốn học chung một trường với cô.

Không phải cô không nhìn ra, cô cũng đang nghĩ, nhưng lại không dám nói.

Tuần trước khi cô rời trường về nhà, cha đã nói chuyện với cô, nói cô tranh thủ thời gian ôn thi vào Đại học kinh tế thành phố K.

Đại học A bất đồng với các trường đại học quốc nội khác, ngoài việc đạt thành tích tốt nghiệp trung học còn phải thi phỏng vấn môn tiếng Anh, thông thạo ngôn ngữ cũng là một trong những điều kiện quan trọng nhất để trúng tuyển.

Cha vừa nói như thế, cô mới nhớ tới xác thực kiếp trước cô cũng đã có tham vọng thi vào Đại học A, nhưng khi đó thành tích của cô chỉ ở bậc trung, không dám hy vọng quá xa vời, cuộc phỏng vấn lúc đó cũng diễn ra không suôn sẻ.

Tổng Hàng Hàng không dám nói cho Cố Ngự Lâm, bởi vì thành tích tiếng Anh của Cố Ngự Lâm không được tốt, nhất là khả năng nói và nghe, thành tích môn nào của Cố Ngự Lâm cũng đều tốt, rất nhiều môn khoa học tự nhiên có điểm số trên cô, duy chỉ có tiếng Anh là anh vẫn kém cạnh, đây cũng là lý do vì sao cô lại xếp vị trí thứ nhất.

Nhưng cô không muốn buông tha cơ hội tốt này, trước khi sống lại cô không thích không khí nong đậm cảnh buôn bán của Đại học trong tỉnh, cô vẫn muốn đi Bắc Kinh, nhưng sau khi thi tốt nghiệp trung học chỉ có thể thi đậu vào một trường Đại học hạng hai ở Bắc Kinh, sau khi tốt nghiệp ở lại công tác tại địa phương, sau đó lại nhờ năng lực nghiệp vụ tốt mà nhanh chóng thăng chức, người khác hâm mộ cô, trái lại cô lại hâm mộ người khác có thể cả nhà đoàn tụ với cha mẹ, không giống cô, vẫn cô đơn một mình...

Trước kia không hiểu, cho rằng đi Bắc Kinh còn có thể tùy lúc về nhà, nay đã hiểu, không thể nghỉ ngơi thành phố K gần nhà là lựa chọn tốt nhất, huống chi thành tích tiếng Anh của cô xuất sắc như vậy...

Trong lòng cô đã có chủ ý, nhưng lại không biết mở miệng với Cố Ngự Lâm như thế nào.

Thời gian không chờ ai, hai tuần lễ đi qua, trong giờ tự học buổi chiều, chủ nhiệm lớp phát giấy ghi nguyện vọng, dặn một tuần sau nộp lại.

Tổng Hàng Hàng điền Đại học A thành phố K và một số trường Đại học có tiếng khác ở ngoại tỉnh.

Cô dấu rất kĩ, nhưng cuối cùng nguyện vọng vẫn bị Cố Ngự Lâm nhìn thấy.

Anh không hề nói gì, một câu nói cũng không nói, xoay người rời đi.

Tổng Hàng Hàng biết đây là dấu hiệu anh đang tức giận, cô hơi chột dạ.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Ngự Lâm không tới tìm cô nữa, cô bắt đầu hoảng hốt.

Buổi chiều nộp nguyện vọng, thông qua bạn học ban 11 cô mới biết nguyện vọng một của Cố Ngự Lâm là trường Đại học B – một trường quốc nội khác ở Bắc Kinh, chuyên ngành máy tính.

Trong đầu có nhàn nhạt mất mát, cô cười nhạo mình, chẳng lẽ mày lại trông cậy vào anh, không màng hậu quả ra sao, điền nguyện vọng vào Đại học A với mày ư? Mày đã không muốn trả giá, tại sao còn miễn cưỡng người khác trả giá vì mình?

Nhưng cái gì Cố Ngự Lâm cũng không nói, ngay cả một câu tra hỏi cô hay chỉ trích cũng không có, cô bắt đầu hốt hoảng, gần như thất vọng.

“Đây không phải là chuyện đáng ngại, trước kia ở đại học, mấy cặp đôi chia tay nhau cô đã thấy nhiều”, cô không ngại tự biên tự diễn một hồi.

Cô không biết, Cố Ngự Lâm vẫn không tìm cô, thật ra là vì anh đang chờ chính cô tự mình giải thích, sao anh có thể buông tha được chứ?

Chờ hai năm mới chờ được cô quay đầu lại nhìn anh, anh sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Nhưng anh không hề nghĩ đến Tổng Hàng Hàng lại hiểu lầm anh, cô cho rằng anh muốn chia tay.

Hai người vẫn như vậy, “Chiến tranh lạnh” đến khi kỳ thi tốt nghiệp trung học kết thúc.

Trong nháy mắt ra khỏi trường thi, Cố Ngự Lâm không nén được tức giận, anh vọt tới ký túc xá của Tổng Hàng Hàng, muốn tìm cô nói chuyện rõ ràng.

Cô không có ở đây.

Một mình anh chần chừ dưới khu ký túc xá nữ, trong lòng anh rất thấp thỏm, anh nghĩ sẽ biểu đạt nỗi nhớ nhưng không nguôi trong lòng, anh muốn giải thích với cô.

Nhưng cô không có ở đây.

Qua hôm nay, bọn họ đã không còn học chung một trường, hôm nay, là cơ hội cuối cùng, nhưng cô không có ở đây, thậm chí anh không biết số điện thoại nhà cô là bao nhiêu, hôm nay không thấy, bọn họ, có thể sẽ không gặp mặt nữa.

Cô đã vội vàng đi trước sớm như vậy, chỉ có mình anh luôn để ý thôi ư? Cô, chẳng lẽ không hề để ý chút nào sao?

Bạn cùng phòng của cô cũng lục tục rời đi, trước khi đi nói cho anh biết, tối hôm qua cô đã dọn dẹp xong đồ dùng cá nhân, sáng sớm hôm nay cha mẹ cô đã đến đây mang hành lý đi, nói cô thi xong sẽ trực tiếp rời đi.

Trong ký túc xá, không còn chút hình bóng nào của cô.

Anh rất sợ, anh không hề trách cô nữa rồi, không hề trách cô không nói tiếng nào với anh mà đã điền nguyện vọng vào Đại học A xa xôi nữa, chỉ cần cô nguyện ý ở bên anh, không gặp mặt nhau cũng không sao, yêu xa cũng đâu có gì đáng nói?

Nhưng cô không có ở đây, không nghe lời giải thích của anh.

Cố Ngự Lâm chán chường bước trên con đường nhỏ nơi trường học, anh không muốn trở về ký túc xá, tất cả mọi người đều đang dọn dẹp, quá ồn ào.

Anh chỉ muốn ở một mình, muốn được yên tĩnh.

Chờ đợi cô lâu như vậy, lúc này sẽ mất đi thật sao? Anh không tin, không muốn tin.

Trên đường nhỏ rất yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng hót của chim đỗ quyên, âm thanh trầm ấm kích thích trái tim anh.

Anh chợt nghĩ đến điều gì, điên cuồng chạy đi, chạy đến phong học của bọn họ, chạy ra phía sau, chạy qua một lối nhỏ, chạy nữa, chính là sườn đồi nhỏ của bọn họ.

Cô, có ở đó không?

Khi tiếng bước chân hốt hoảng vang lên sau lưng thì Tống Hàng Hàng đang một mình rơi lệ, vừa khóc nước mắt vừa sụt sùi, lại càng không ngừng mắng Cố Ngự Lâm.

Khi anh gọi cô, cô sợ hết hồn, vội vàng dùng mu bàn tay lung tung xoa nước mắt, xoay người nhào tới.

“Hu hu hu, tại sao anh lại không có ở ký túc xá... Em đã cho rằng không thể nhìn thấy anh nữa,... hu hu ...”

Cố Ngự Lâm khó khăn thở phào nhẹ nhõm, thấy cô bổ nhào về phía mình như vậy, nhất thời trong lòng anh trăm vị tạp trần, thì ra cô và anh, đều quan tâm đối phương, đều không bỏ được nhau.

Cũng may, anh nghĩ đến nơi này, nhớ tới “chỗ cũ” của bọn họ...

“Đồ ngốc, anh một mực chờ em ở ký túc xá, anh còn tưởng rằng...”

“Anh cũng cho rằng em đã đi rồi?” Cô xoa nước mắt nước mũi của mình lên người anh, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, “Vốn em đã đi, ai bảo anh không để ý đến em!”

“Anh, không phải anh đã tìm được em rồi sao?” Cố Ngự Lâm thâm buồn cười, rồi lại đau lòng.

Anh kéo cô ngồi xuống, lấy tay lau nước mắt cho cô, “Còn khóc, khó coi chết đi được.”

“Hừ, khó hơn nữa thì anh cũng đừng hòng bỏ mặc em!” Tống Hàng Hàng lăm bầm lầu bầu nói, trong lòng cô còn tức giận lắm.

Cố Ngự Lâm thoáng dừng tay, “Hàng Hàng, anh không hề bỏ mặc em, anh nghĩ là em không quan tâm đến anh nữa, em, không phải em sẽ thi vào Đại học A sao...”

Đây là cái gai trong lòng Cố Ngự Lâm, có nhiều lựa chọn như vậy, cô lại cố tình chọn trúng Đại học A anh không thể đi, anh nghĩ rồi nghĩ, có đôi lúc đã chệch hướng, dù sao, anh còn chưa vượt qua kỳ khảo sát (ở đây nói đến “kỳ khảo sát tình cảm” của Hàng Hàng), cô cũng chưa từng công khai công nhận anh là bạn trai cô, liệu, đây có phải là một phương thức bày tỏ sự cự tuyệt của cô không?

Tống Hàng Hàng lau nước mắt, “Đại học A... đại học A là lựa chọn tốt nhất của em, em lại sợ anh hiểu lầm, nên mới không dám nói cho anh.”

Cố Ngự Lâm từ từ bình ổn hỗn loạn trong lòng, cầm lấy tay cô nghiêm túc nói:

“Hàng Hàng, anh biết em không muốn tình cảm của chúng ta ảnh hưởng đến việc thi vào Đại học, đến lựa chọn tương lai. Thật ra anh đã từng muốn thi vào cùng một trường đại học với em, nhưng đó là vì thành tích học tập của chúng ta không khác nhau lắm, người này không ảnh hưởng đến người kia, em có lựa chọn tốt hơn, tất nhiên là không thành vấn đề, cho dù ở hai thành phố thì thế nào? Anh chỉ hy vọng em sẽ thẳng thắn với anh, em hiểu chứ?”

Tống Hàng Hàng gật đầu, lại lầu bầu lăm bầm nói nhỏ một câu.

Cố Ngự Lâm vừa mừng vừa sợ, “Em, em nói gì?”

“Đồ ngốc! Em nói, kỳ khảo sát của anh! Anh đạt tiêu chuẩn rồi!”

26. Chương 26: Ôm Một Người

Một tháng sau, thư trúng tuyển của trường Đại học cũng đến, Tống Hàng Hàng và Cố Ngự Lâm như ý nguyện thi đậu vào trường Đại học lý tưởng.

Tổng Hàng Hàng đưa số điện thoại nhà của cô cho Cố Ngự Lâm, nhưng lại không dám cho anh tảo bạo gọi điện thoại, chỉ ước định chuông điện thoại reo một tiếng, nếu như không ai nhận hoặc có người khác nhận thì nhanh chóng dập máy, như vậy do dù cô không kịp nhận điện thoại cũng biết là anh gọi đến.

Mỗi ngày cô như thiếu nữ hoài xuân, chờ đợi điện thoại của anh. Nhưng không biết cảnh mình ngày ngày nhìn chăm chăm điện thoại đã sớm bị mẹ nhìn thấu.

Thật ra mẹ Tổng không hề cổ hủ giống như cô nghĩ, bà cũng không muốn bóc trần tâm sự của con gái, trong lòng lại rất vui vẻ, xem ra nữ nhi đã thật sự trưởng thành, ha ha.

“Reng reng reng...” Điện thoại lại vang lên, Tổng Hàng Hàng đang trong phòng đọc sách vội vàng đứng dậy cầm điện thoại lên.

Ba Tổng đang ngồi trong phòng khách kỳ quái nói: “Sao gần đây điện thoại lại nhiều như vậy.” Mẹ Tổng liếc ông một cái, trong lòng thầm nghĩ đầu óc ba Tổng thật chậm chạp.

“A lô.” Tổng Hàng Hàng nhỏ giọng nói về phía ông nói.

“Ừ, Hàng Hàng, là anh.”

“Em biết rồi.”

“Hàng Hàng, anh nhớ em lắm.”

“Em cũng nhớ anh...”

“Trưa nay ăn gì?”

“Mẹ nấu sườn xào chua ngọt, rất ngon, lần sau mời anh tới ăn.”

“Hàng Hàng.”

“Ừ...”

“Không thể để ba mẹ em biết chuyện của chúng ta sao? Mẹ anh đã cho phép rồi.”

“Anh, anh nói với mẹ anh rồi?”

“Ừ, bà ấy không có ý kiến.”

“Mẹ anh thật tốt, em cứ sợ mẹ sẽ mắng em, bà lại cảm ảm.”

“Hàng Hàng, em đi xuống được chứ?”

“Xuống..., xuống?”

“Anh ở dưới lầu.”

“A? Anh, sao anh lại tới đây, anh chờ một chút, em lập tức xuống ngay.”

Tổng Hàng Hàng vội vàng cúp điện thoại, ông trời phù hộ, sao anh lại tới cơ chứ, mẹ mà biết không phải sẽ làm thịt cô sao! Di”ẽđ”ànL”êQu”ýĐ”ôn

Giả vờ trấn định đi ra khỏi phòng, “Mẹ, con xuống dưới lầu mua chút đồ nhé!”

“Đừng quên cây dù.”

“Dạ.” Bên ngoài đang mưa, cô không biết, không ngờ anh ấy lại đội mưa chạy tới.

Ra khỏi nhà, cô không biết mẹ cô đang trừng mắt sau lưng, Tổng niếp này (*niếp: cách gọi thân mật giữa mẹ với con gái), lên chạy đi tìm tình lang cũng thôi đi, lại dám nói tôi dài dòng!

Tổng Hàng Hàng vòng quanh cả tòa nhà, mới phát hiện Cố Ngự Lâm đang đứng dưới mái hiên ở quầy bán đồ ăn vặt, cả người ướt nhẹp.

Cô vội vàng chạy tới, “Anh không mang ô à?”

“Tối rồi trời mới mưa, không có việc gì, mưa không lớn.”

“A...” Tống Hàng Hàng ngừng một chút, lấy ra khăn tay lau khô vạt áo giúp anh.

“Sao đột nhiên lại chạy tới?”

“Không phải đột nhiên...”

Tống Hàng Hàng nghi ngờ, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Cố Ngự Lâm cẩn thận nhìn vào mắt cô, “Ngày mai, anh đã lên tàu rồi.”

“VẬY Ờ...”

Nhanh như vậy sao, thời gian khai giảng của trường Đại học ở thành phố K tương đối trễ, cô đã quên anh sẽ rời đi trước cô...

“Hàng Hàng, mẹ anh rất thích em.”

“A?”

“Em vẫn chưa biết đi, ” Cố Ngự Lâm chợt cảm thấy không được tự nhiên, “Mẹ anh, chính là Hứa Yến, Hứa Nghiêu Thực, là cậu nhỏ của anh.”

Hứa Yến? Hứa Nghiêu Thực? Tống Hàng Hàng nhất thời không hiểu, cái tên này, sao lại quen thuộc như vậy.

Tìm kiếm trong đầu, cô chợt nhảy lên, “Anh, mẹ anh là Hứa hiệu trưởng? Còn nữa, còn có Hứa chủ nhiệm!”

“Đúng vậy.”

“Ông trời ơi..! Anh chính là công tử Trường Thanh trong truyền thuyết? Anh, anh che giấu thật sâu!” Tống Hàng Hàng khó có thể tin nói, sau đó chợt nhớ tới một chuyện, “Không đúng, vậy lớp 11, chẳng phải Hứa chủ nhiệm tìm chúng ta nói chuyện ư, tại sao?”

Cố Ngự Lâm ngưng ngừng gãi gãi đầu, “Cậu nhỏ nói muốn gặp cháu dâu tương lai...”

Ặc, nếu để cho đám học sinh Trường Thanh biết, người nghiêm khắc hung dữ “xuống tay” với những đôi nam nữ yêu sớm, bị xưng là giáo đạo “Diệt tuyệt đạo trưởng” quản lý kỷ luật – Hứa chủ nhiệm lại... lại là... A trời ơi...

“Mẹ anh không giống vậy, lúc trước bà ấy không biết.” Cố Ngự Lâm không muốn phá hỏng hình tượng tốt đẹp của Hứa hiệu trưởng, “Bà ấy đã biết từ nửa năm trước... Bà ấy nói không phải em, bà sẽ không đồng ý.... ” Di”ẽđ”ànL”êQu”ýĐ”ôn

“...”

Được rồi cô thật sự được đối đãi với ánh mắt khác, thì ra Hiệu Trưởng đại nhân luôn tới lớp cô thị sát, may mắn cô tuân thủ bốn phạm!

“Vậy anh với hiệu trưởng trường Quảng Hoa, có quan hệ gì?” Tống Hàng Hàng lại nghĩ tới lúc tốt nghiệp sơ trung, chuyện bất quá của Y Tuệ.

“Đó là cha anh.”

Orz (*), lại là thật, Tống Hàng Hàng hoa lệ hạnh phúc, một đôi cha mẹ hiệu trưởng, thư hương thể gia cơ đấy, chẳng trách lại sinh ra một quái thai như vậy.

(*)Orz: một thuật ngữ của cư dân mạng (giống một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất).

“Hàng Hàng...” Cố Ngự Lâm lấy một tờ giấy từ trong túi áo, phía trên ghi một chuỗi các con số, “Đây là số điện thoại di động của anh, sau này, sau này đừng quên gọi điện thoại cho tôi.”

“Tốt!” Cô đưa tay tiếp nhận .

“...Hàng Hàng, ngày mai em... có thể tới đưa tiễn anh không?”

“Không!” Cô không chút suy nghĩ lập tức cự tuyệt, cô không thích cảnh sinh ly tử biệt.

Cố Ngự Lâm đau lòng, cúi đầu nói “Vây cũng tốt”, bộ dáng muốn rời đi.

Còn kỳ cục như vậy, cô thầm nghĩ, trong lòng lại cảm thấy ấm áp không thôi.

Cô từ từ tiến lên, đưa tay ôm lấy anh, “Đáng ghét, em không muốn khóc trước mặt anh, thật là khó coi.”

Thân thể anh khẽ run rẩy, giờ tay ôm lấy cô, “Đồ ngốc...”

Cô vùi đầu trước ngực anh, thật ấm, còn xen lẫn hương thơm sữa tắm cùng nước mưa mát lạnh, cô không nhận được tham lam hít sâu, đầu lại chôn sâu hơn.

“Em sẽ rất nhớ anh, anh cũng phải nhớ em đó!”

“Ừ.” Anh ôm thật chặt, sợ cô rời đi, mặc dù trên thực tế, người phải rời đi chính là anh.

Bên ngoài mái hiên, mưa rơi tí tách, yên lặng hòa vào giọng nói của bọn họ...

Cô đưa ô cho anh, muốn ngày mai khi anh đến nơi thì phải báo bình an cho cô ngay.

Cô nhìn bóng lưng rời đi của anh, trong lòng thầm hỏi, Tống Hàng Hàng à Tống Hàng Hàng, lần này, mày thật sự đã mở lòng? Nếu không tại sao phải cười vì anh, khóc vì anh, lần lượt nghĩ về hình bóng của anh?

Cảm giác này, thì ra lại tốt đẹp như vậy...

Cảm tạ trời cao, đã cho em gặp được anh.

Chờ anh đi xa, cô mới phát hiện trên tay mình không có ô, hơn nữa gạt mẹ phải xuống nhà mua đồ, nhưng ngay cả tiền cũng không mang, không thể làm gì khác hơn là đợi mưa tay không chạy về.

May mắn quãng đường chỉ dài khoảng hai đến ba phút, trên người không quá ướt, cô lo lắng ngồi trên mặt đất rất lâu, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để đối phó với sự tra hỏi về chuyện cái ô của mẹ.

Mẹ Tống mở cửa, nhìn thấy bộ dáng như đưa đám của con gái, liếc mắt nhìn đôi tay trống rỗng, bĩu môi không nói gì, xoay người lại đi về phòng bếp. Di”ẽđ”ànL”êQu”ýĐ”ôn

Oa? Sao lại không tra hỏi cô? Tống Hàng Hàng cô vẫn còn đang tìm ình một cái cơ đó.

Trái lại ba Tống kỳ quái nhìn cô, “Không phải là mua đồ sao?”

“Dạ, quên mang về, cái ô cùng mấy thứ đều ném ở siêu thị rồi.”

Cha còn dễ đối phó, cô nói nhanh những lời này, trực tiếp chạy vào phòng của mình, cũng không biết mẹ đang trừng mắt trong phòng bếp.

Quả nhiên con gái đều là người ngà người ta, mẹ Tống nghĩ vậy, hơn nữa lại bắt đầu hối hận tại sao lúc đầu không kiên trì sinh thêm một đứa con trai.

Ngày hôm sau, Tống Hàng Hàng nhốt mình trong phòng cả ngày, lại lấy cớ không thoải mái, cả buổi chiều nằm trên giường giả bộ nghỉ ngơi.

Cô nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, xanh thẫm xanh thẫm, giống như được gột rửa.

Đương nhiên là có nước mưa gột rửa rồi..., cô ảo não vỗ vỗ đầu mình, không phải ngày hôm qua mới vừa mưa sao, trong không khí vẫn còn lưu lại mùi thơm của mưa đấy.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt cô đỏ lên, mùi hương trên người Cố Ngự Lâm, thật dễ ngủ.

Nhớ tới cái ôm với anh ngày hôm qua, lúc ấy tim của cô đập rất nhanh, anh cũng rất khẩn trương, còn hơi giật mình, rất lâu không nói gì.

Cô, rất nhớ anh, lúc này mới là ngày đầu tiên, cô cũng đã hết thuốc chữa mà nhớ nhung anh rồi.

Cho đến lúc này, trong lòng cô mới hối hận, sớm biết vậy đã báo nguyện vọng cùng vào Đại học B với Cố Ngự Lâm.

Gió nhẹ nhàng thổi vào từ cửa sổ, thổi qua chuông gió, phát ra âm thanh “Đing linh linh” dễ nghe.

Có phần lạnh.

Cô không mặc thêm áo mà xuống giường, đi tới trước cửa sổ, cây ngọc lan dưới lầu đang nở hoa, lá cây xanh ngắt tinh khiết, đóa hoa thuần trắng muốt.

Một nhánh hoa vừa lúc sà vào cửa sổ, cô vươn tay muốn bắt, nỗ lực rất lâu cũng không bắt được, đành thôi. Hừ, ngay cả một bông hoa anh cũng chưa từng tặng cho cô.

Nhưng là... Cô nhớ anh đã tìm một ít cây cỏ bốn lá, trồng trong chậu hoa nhỏ anh tìm được, đặt trên bàn học của cô.

Đáng tiếc đó đã là chuyện thật lâu trước kia rồi, lớp mười đi, khi đó, cô cười nhạo anh, nói anh là một nam sinh mà còn chơi mấy loại hoa cỏ cỏ này. Anh bị cô nói vậy, buồn bực, sau đó đoạt cỏ bốn lá về, cả ngày không nói với cô câu nào.

Ha ha, cái tên kia, đã sớm có lòng dạ xấu xa với mình rồi, mình lại trì độn đến thế.

Thật không biết... Là anh ngốc, hay là cô ngốc...

Anh buồn bực, mày sẽ nhấn lại thành hình chữ “Xuyên” (), xụ má, nhịn không được, nhịn không được muốn vươn tay ra nhéo.

Ha ha, nếu nhéo thật, anh mới thật sự buồn bực.

Sau đó cô mới biết, anh vẫn không thổ lộ với cô, cũng bởi vì cô một mực gọi anh là “cậu nhóc”, anh sợ trong lòng cô vẫn coi anh là đứa bé.

Mới không phải đâu, Tống Hằng Hằng thầm nói, ai bảo anh lại có khuôn mặt trẻ con như thế chứ, khiến người ta nhịn không được yêu thích như em trai, đáng tiếc sau khi được cô “đào tạo” đã phát triển rất tốt... Sau đó, sau đó lại trở thành bạn thân, cô cũng coi anh là bạn rất thân, nhiều nhất chỉ gọi “cậu nhóc” thế mà thôi. Ai nói chỉ có đứa bé mới có thể đáng yêu, cô còn thích bạn trai đáng yêu của cô!

Cố Ngự Lâm thật khờ, cũng bởi vì điều này, lại ngây ngốc giữ mình hai năm...

Nhưng cô lại còn muốn anh đợi thêm bốn năm nữa. Nghĩ tới đây, cuối cùng cô cũng ý thức được mình đã sai lầm đến thế nào.

Cậu nhóc chết tiệt, dường như cô đã nợ anh quá nhiều...

Cô giơ tay lên lay lay chuông gió, trong lòng lại cảm thấy không kiên nhẫn rồi, tức giận trở lại nằm xuống giường.

Ngây ngốc chốc lát, không khống chế được, nhẹ nhàng giương lên khóe môi.

...

Cho dù đáng yêu chính là anh, kỳ cục chính là anh, đều là Cố Ngự Lâm yên lặng thủ hộ cô, đều là Cố Ngự Lâm ngày nào cô cũng nhớ nhưng, là Cố Ngự Lâm cô chôn sâu dưới đáy lòng.

...

Thân ái, thuận buồm xuôi gió.

27. Chương 27: Nhớ Nhưng

Anh cũng rất nhớ cô, điện thoại di động là nhờ bạn bè của ba ở Thượng Hải giúp đỡ mới mua được số, không biết vì sao lại không gọi được, có lẽ phải đến Thượng Hải mới có thể dùng.

Anh suốt ruột muốn nghe giọng nói của cô, vẫn nằm trên giường trần trọc.

Ngoài cửa xe, từng hình ảnh nhanh chóng lướt qua, trong mắt anh lại đầy ắp những hình ảnh về người anh tưởng niệm kia.

...

Cô có một mái tóc dài đen nhánh mềm mại, mang theo mùi hương phiêu tán trong gió.

Cô thích mình ăn mặc thật xinh đẹp, nhưng tùy tiện lại không giống một cô gái.

Cô luôn đóng giả làm người sâu sắc nói với bản thân, nhưng lại thường xuyên có vài hành động ngu ngốc.

Có lúc nũng nịu, có lúc lỗ mãng, có lúc yếu ớt, có lúc lại giả trang làm người lớn... Thật là một cô gái kì lạ...

Nhưng đó mới chính là cô, khiến lòng anh ngày đêm nhớ mong, trước mặt cô, anh cũng biến thành dễ nhất gan. Ngày cô đáp lại anh, anh hỗn loạn cho là mình đang nằm mơ.

Nhớ tới ngày hôm qua cô chủ động nhào tới trong ngực mình, khéo miệng không tự chủ được mà nâng lên.

Ôm cô, muốn khảm cô vào trong thân thể mình, trái tim không khống chế được mà cuồng loạn, anh chỉ muốn ôm thật chặt, vĩnh viễn ôm chặt, giống như nâng niu món đồ chơi yêu thích nhất, không nỡ buông tay.

Nhận định, trừ phi cô chủ động rời đi, nếu không anh sẽ không buông tay, tuyệt đối, không buông.

...

Trong lòng càng lúc càng xao động, anh nghĩ sau khi anh đến Thượng Hải, nhất định phải ngày ngày gọi điện thoại cho cô, nhóc ngốc kia, không thể cột chặt cô, anh thật sự không yên lòng.

Cầm điện thoại di động lên, lại một lần nữa nhấn dây số đã nhớ kĩ, nhưng từ điện thoại vẫn truyền tới bài ca giọng nữ muôn thuở, anh có chút tức giận, không nhịn được hung hăng ném di động lên giường.

Anh em giường dưới cuối cùng không nhịn được mà mở miệng, “Anh nói nhé Ngự Lâm, cậu có thể an phận chút không?”

“Thật xin lỗi!” Anh buồn bực nói, lật người, nhắm hai mắt lại.

Ngủ ở giường dưới, là một bà con xa trong nhà, tên là Lâm Phi Cương, lớn hơn anh vài tuổi, lúc trước lúc đang học sơ trung, một mình chạy đến Thượng Hải đánh lẻ, lúc này mới chung đường gặp nhau.

Cố Ngự Lâm cùng anh chỉ coi như quen mặt, nhưng mẹ rất coi trọng anh, nói muốn một mình anh ra ngoài gây dựng sự nghiệp không dễ dàng, trước mắt công ty cũng có nét khởi sắc, nghe lời mẹ, anh cũng làm chuyên ngành máy vi tính, không ngờ lại giống như Cố Ngự Lâm.

Nhưng hiện tại Cố Ngự Lâm không muốn để ý chuyện này, chính anh còn đang phiền lắm.

Trái lại anh em giường dưới lại rất dũng cảm: “Ngự Lâm, cậu có tâm sự chứ gì, nói cho anh, anh tìm cách giúp cậu.”

“Không có.” Anh lại lật người.

“Kinh nghiệm của anh đây hơn cậu nhiều! Là vì chuyện về một cô gái, anh đoán không lầm chứ?”

“...”

“Hắc, không lầm chứ gì!” Lâm Phi Cương nói xong, dứt khoát ngồi dậy, “Anh nói thật với cậu, nói cho cậu hay, mẹ cậu cũng đã nói với anh rồi. ”

“Mẹ tôi? Bà ấy nói gì hả?”

“Nói mấy chuyện giữa cậu với bạn gái nhỏ chứ sao.”

“Mẹ tôi thật sự nói như vậy? Nói tôi náo loạn?” Cố Ngự Lâm không tin, rõ ràng mẹ thật sự rất thích Tống Hàng Hàng.

“Cô cũng không có ý kia, nhưng thấy cậu còn tuổi nhỏ, để anh chăm sóc cậu nhiều hơn, sợ cậu khốn khổ vì tình.”

Lâm Phi Cương nói xong, chợt chống người lên, thò đầu nhìn giường trên, “Vốn là anh còn không tin, cậu cũng người lớn như vậy, khi anh đây bằng tuổi cậu cũng đã có bao nhiêu cô gái, nhưng bây giờ nhìn cậu, chặc chặc, hắc hắc, đúng là đứa bé mới lớn.”

“Tôi, sao tôi có thể mới lớn được chứ?” Cố Ngự Lâm tránh né ánh mắt có thâm ý của Lâm Phi Cương, tay nắm chặt.

“Con gái ấy, muốn trối lại cũng không trối được. Bọn cậu ở hai nơi như vậy, nếu người ta thật sự thích cậu, tất nhiên tâm sẽ đặt lên người cậu, đây cũng không được, không thích cậu, cho dù cậu quần lầy cũng vô dụng.”

“...”

Tất nhiên Cố Ngự Lâm hiểu đạo lý này, nhưng anh có thể làm thế nào, hai người xa nhau như vậy, nếu cả điện thoại cũng không gọi, càng không biết quan tâm nhau như thế nào.

“Cho nên, theo ý của anh, cậu cứ mặc kệ cô ấy, mình ở Thượng Hải tìm mối tình mới, hai người vui vẻ cả ngày quần quýt một chỗ không phải sẽ hay hơn ư, ha ha.”

...

Trước kia ở nhà, đã nghe nói mấy chuyện yêu đương của Lâm Phi Cương rồi, bộ dáng cà lơ cà phát kia, vẫn nên tránh xa thì tốt hơn, anh lại muốn toàn tâm toàn ý với Tống Hàng Hàng, tuyệt không thay đổi đấy!

Cố Ngự Lâm nhắm hai mắt lại, quyết tâm không để ý đến Lâm Phi Cương nữa, anh ta cũng đành sờ mũi, ngượng ngùng nằm lại trên giường mình.

Cuối cùng xe lửa đến trạm, đẩy hành lý xuống buồng xe, Cố Ngự Lâm cầm điện thoại di động lên, muốn gọi điện thoại cho Tống Hàng Hàng trước tiên.

May mắn, cuối cùng lần này điện thoại cũng đã thông.

“Đô... Đô...”

“A lô? Xin hỏi ai vậy?” Không phải là giọng nói của Tống Hàng Hàng.

Nhưng điện thoại thật vất vả mới đã thông, anh thật sự nóng lòng, quyết định bất cứ giá nào.

“Vâng, dì mạnh khỏe, cháu là... bạn học của Tống Hàng Hàng, làm phiền dì gọi cô ấy nghe hạ điện thoại, được chứ?”

Trong lòng hơi thấp thỏm, hi vọng mẹ Tống không phải là người không tâm lý như nhóc ngốc nói.

“A! Tìm Hàng Hàng à, cháu đợi một lát nhé.”

Anh thầm thở phào nhẹ nhõm, “Cám ơn dì.”

Tống Hàng Hàng rất nhanh đã tiếp điện thoại nội bộ nổi lên phòng mình, “A lô?”

“Hàng Hàng, anh, anh đến nơi rồi.”

“Thật sự là anh sao? Làm sao anh dám... Mẹ em, mẹ em không nói gì chứ?”

“Em yên tâm, cô ấy cũng không nói gì. Em, em cũng không quan tâm đến anh trước!”

Lời này vừa nói ra, chính anh cũng cảm thấy có gì đó không đúng, tại sao mình lại thành ra như vậy rồi, sao mình lại nói những lời này.

Tống Hàng Hàng cũng ngẩn người, mới vội vàng lên tiếng: “A, a, vậy anh, anh vẫn khỏe chứ? Một mệt mỗi không?”

“Ừ, không mệt. Mới xuống xe, trên xe lửa điện thoại di động không dùng được!”

“Nha.”

Hai ba câu xong, hai người cũng không biết nói gì nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên đầu kia điện thoại di động chợt truyền đến tiếng khóc lóc nức nở, “Cậu nhóc chết tiệt... Hu hu... em nhớ anh lắm... hu hu... Em nhớ anh lắm... Em hối hận...”

“Đồ ngốc...”

Anh nắm chặt điện thoại, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất ấm áp, rất ấm áp.

Nghe cô khóc, cư nhiên cũng là một loại hạnh phúc đau lòng.

Sau khi Cổ Ngự Lâm rời đi một tuần lễ, Tống Hàng Hàng cũng chuẩn bị lên đường rồi.

Mẹ chuẩn bị cho cô không ít thức ăn, Tống Hàng Hàng nói đồ quá nhiều không mang được, còn nói để lâu sẽ hư, mẹ Tống cũng không để ý, bảo cô đưa tới chia cho các bạn học trong trường ăn.

Tống Hàng Hàng từng bao từng bao hành lý: kẹo đường, bánh đậu nành, đồ ăn nhạt, cư nhiên còn có đậu phộng (lạc) thím ở quê đưa lên! Cô thật là hết ý kiến.

Không biết mẹ Tống từ lúc nào, lặng lẽ lên vào phòng con gái.

Tống Hàng Hàng vẫn còn oán giận đầu đầu, bỗng nhiên mẹ Tống chợt đứng trước người cô.

“A!” Tống Hàng Hàng hét lên một tiếng, “Mẹ, sao mẹ không nói câu gì? Mẹ định hù chết con à?”

“Tống niên, ” mẹ nhẹ nhàng ngồi xuống trên giường cô, gợn gàng dứt khoát mở miệng, “Con hãy thành thật nói với mẹ đi, gần đây luôn có nam sinh gọi điện thoại tới tìm con, lần trước trời mưa, con lừa mẹ muốn đi mua đồ sau đó đi xuống gặp mặt thằng đó, phải không?”

À? Lộ tẩy rồi à? Tống Hàng Hàng hơi hốt hoảng cúi đầu, lặng yên hồi lâu, mới nhẹ nhàng gạt đầu.

“Anh là bạn học con? Trường Thanh à?”

“Ừ.”

“Đi Thượng Hải rồi hả ?”

“Ừ.”

“Niếp Niếp, đừng trách mẹ cầu nhàu, mẹ không phản đối con có bạn trai, nhưng các con xa nhau như vậy... Mẹ sợ sau này con sẽ bị tổn thương, con hiểu ý mẹ không?”

“Mẹ, con hiểu.” Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên, “Mẫu nhân đại nhân yên tâm, trong lòng con, con có lòng tin với anh ấy. Huống chi, con gái mẹ cũng không phải là đứa dễ bị lừa .”

“Vậy thì tốt. Niếp Niếp à, nói ẹ, các con đến bước nào rồi? ”

“A?” Tống Hàng Hàng nhất thời hồ đồ, mẹ, mẹ có ý gì!

“Mẹ nói cái gì vậy! Sao lại kéo chuyện đến chân trời rồi!”

“Ha ha,” mẹ Tống chợt cười to, “Ai bảo con lừa mẹ! Mẹ cô là người thiếu hiểu biết như vậy sao? Hừ! Hơn nửa năm trước mẹ đã nhìn ra con không thích hợp rồi! Còn muốn lừa gạt mẹ?”

À? Thì ra mẹ cô đã sớm biết!

“Mẹ!”

“Con cũng đừng buồn bực. Mẹ biết, con còn nhỏ, có lúc hồ đồ, nhưng với chung thân đại sự thì vẫn rất khôn, chẳng phải mẹ đang sợ con gái mẹ khiến người ta thương tâm ư? Nhưng mẹ nghe ngóng rồi, cái thằng bé đó, là một thằng bé tốt, con đừng có phụ người ta, ha ha...”

...

Có có người mẹ này sao? Không quan tâm con gái mình mà lại quan tâm tới người khác? Tống Hàng Hàng lần đầu tiên hoài nghi cô không phải là con ruột của mẹ.

Ngày Tống Hàng Hàng rời đi, mẹ Tống nhìn về đoàn tàu mà rơi lệ, cuối cùng cũng khiến Tống Hàng Hàng được an ủi, thâm nghĩ: Cho dù là vài giọt nước mắt cá sấu, hay là mẹ ghẻ, cô cũng đã định người mẹ này rồi!

28. Chương 28: Kiểm Duyệt

Sau khi đến Thành phố K mấy ngày, Tống Hàng Hàng cũng chưa quen thuộc.

Ngôn ngữ không quen, khí hậu không quen, ngay cả ra cửa, bắt xe buýt cũng không quen, cô nhốt mình trong trường học tận năm ngày.

Tống Hàng Hàng là thuộc nhóm đến trường học trước, nên trong sân trường trống rỗng không có mấy người, tâm tình cô buồn bực lại càng thêm nghẹn uất không hiểu được, chỉ có thể mỗi ngày phát tiết tâm tình với Cố Ngự Lâm ở bên kia điện thoại, lúc này, cô càng thêm cảm nhận được tầm quan trọng của chàng trai này. Truỵ nn-ch ỉ-đ ượcc-đã ng-t ại-Di ễnn-dà n-L ê-Q uý-Đô n

Tống Hàng Hàng tới thành phố K trước để tham dự một số tiết học tâm lý, đặc biệt là khóa học năng lực thích ứng dành cho học sinh du học, văn hóa thành phố K và văn hóa quốc tế có nhiều điểm tương đồng hơn, lúc ấy cô đánh giá phạm vi nghiên cứu của khóa học này rồi.

Trên khóa, giảng viên đã nói qua, tiến vào một hoàn cảnh hoàn toàn mới, người bình thường phải trải nghiệm cả bốn giai đoạn: giai đoạn mới mẻ, giai đoạn chán nản, giai đoạn trốn tránh, cuối cùng mới là giai đoạn thích ứng kỳ.

Thứ nhất và thứ tư đều không khó lý giải, nhưng cái gọi là “Giai đoạn chán nản”, chỉ là hết sức chán ghét với hoàn cảnh mới, nhưng vẫn miễn cưỡng chính mình tự tiếp nhận, tự thích ứng, “Giai đoạn trốn tránh” là trực tiếp từ che giấu cái tôi không thích ứng với hoàn cảnh, chỉ lựa chọn chỉ một vài yếu tố quen thuộc để tiếp thu, tỷ như du học sinh trong cộng đồng người Hoa, chỉ đi phố người Hoa mua đồ, chỉ xem một chương trình tivi quốc gia, dần dần.

Nhớ tới những lý luận trên khóa, Tống Hàng Hàng rất nghi hoặc, chẳng lẽ cô không phải người bình thường sao? Sao cô lại có cảm giác mình không tuân theo quy tắc này, mà trực tiếp tiến vào “Giai đoạn trốn tránh” rồi?

Ký túc xá thuộc dạng công cộng, điều kiện rất tốt, tủ lạnh máy điều hòa không khí TV tất cả đầy đủ hết, còn có một phòng bếp nhỏ kèm ban công. Bạn cùng phòng còn chưa tới, vì vậy ở nơi này trong năm ngày, Tống Hàng Hàng chiếm cứ hoàn toàn, trở thành một “trạch nữ” thời đại mới, trốn trong ký túc xá xem phim truyền hình đại lục, đồng đồ ăn mẹ cô mang đến cũng không ngại thiếu rồi.

Không phải cô không muốn ra khỏi cửa, thật sự là không thể ra cửa, cô nghe người ta nói tiếng Quảng Đông thật không hiểu! Không “Trốn tránh” còn có thể dùng từ gì?

Cô chỉ có thể chờ kì học chính thức, mặc dù có hơn phân nửa khóa trình là toàn giảng bài bằng tiếng Anh, nhưng theo ý cô, so với tiếng Quảng Đông còn dễ hiểu hơn!

Thật ra, Tống Hàng Hàng không phải hoàn toàn không hiểu tiếng Quảng Đông, ngày trước cô xem không ít phim truyền hình TVB, nhưng ra cuộc sống thực, tốc độ nói của họ quá nhanh, cô nhất thời nghe không rõ ràng lắm, muốn nói tiếng Quảng Đông thì khó càng thêm khó rồi.

Sinh hoạt kiểu “Trạch” ngày thứ ba, vũ trụ nhỏ của Tống Hàng Hàng cuối cùng cũng đột phá thành tự suy ngẫm và tự giác, cô quyết định đổi loại phương thức “Trạch” – từ phim truyền hình Đại lục đổi thành phim Hồng Kông, cô thề phải đánh hạ cửa ải tiếng Quảng Đông này!

Sau khi xem phim truyền hình tiếng Quảng Đông hai ngày, ngày này gần tối, Tống Hàng Hàng thói quen đưa tay muốn đi lấy lương khô trên bàn, không ngờ lại chỉ mò đến một cái bàn trống, được, đã xong rồi.

Được rồi, Tống Hàng Hàng nghĩ thầm, cũng nên ra cửa tôi luyện một chút khẩu ngữ rồi. Cô quyết định đi đường mười phút đến căn tin mua bữa ăn tối nóng hổi.

Đến căn tin, áp úng nửa ngày, cuối cùng cũng khiến đối phương thành công nghe rõ lời của cô..., thời điểm trả tiền bị bơm căng nghe nửa ngày mới nghe rõ giá tiền.

Nhưng bước đầu tiên đã thành công, trong lòng Tống Hàng Hàng có cảm giác thành tựu nho nhỏ.

Ở trong căn tin giải quyết xong bữa ăn chân chính đầu tiên của mình ở Thành phố K, Tống Hàng Hàng quyết định trở về tiếp tục thao luyện tiếng Quảng Đông của mình.

Thời điểm đến ký túc xá lại phát hiện có điểm không đúng, ah? Chẳng lẽ lúc ra cửa cô không tắt đèn sao?

Lại đến gần, không đúng, sao cửa cũng không đóng? Chẳng lẽ... là bạn cùng phòng trở lại?

Tổng Hàng Hàng nghi ngờ đến gần cửa phòng, xuyên thấu qua khe hở nhìn vào, lại chỉ thấy một bóng lưng gầy gầy cao cao, một cái đầu tóc đỏ.

Cái này, là bạn cùng phòng của cô? Cô đang muốn đẩy cửa ra, trong cửa đầu “Ầm” một tiếng dọa cô giật mình, đợi cô phục hồi tinh thần lại nhìn lên, phát hiện bên trong không ngờ không chỉ một người!

Lúc này Tổng Hàng Hàng mới thấy rõ, trước mặt cô gái buộc tóc đuôi ngựa còn đứng một chàng trai, âm thanh “Ầm” vừa rồi, là chàng trai kia

cô gái, đẩy ngã tượng Quan Âm bằng ngọc mẹ cho cô để phù hộ bình an!

Mẹ nó! Tổng Hàng Hàng nổi giận, cư nhiên đồ của mẹ cô cũng có người dám đụng?

Tổng Hàng Hàng đang muốn vọt vào, không tốt, cô phát hiện chàng trai kia chợt có động tác tiến thêm một bước, cô bị sợ đến nhất thời tâm hoảng ý loạn.

Đàn ông kia blah blah blah

âm thanh kia...

Này, này, này, cũng quá kích tình đi, phiền toái bọn họ làm ra màn biểu diễn kích tình này cũng nên đóng cửa lại!

Tổng Hàng Hàng nhất thời đỏ mặt không biết làm gì, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn tránh trước.

Ngay vào lúc này, khuôn mặt của chàng trai xoay tới đây, vừa đứng lộ ra một đôi mắt, thẳng tắp nhìn về hướng cô, vừa vịn xuyên thấu qua khe cửa đối mắt với Tổng Hàng Hàng!

Thấy Tổng Hàng Hàng đứng ở cửa, chàng trai hơi kinh ngạc, nhưng chỉ là trong nháy mắt, trong nháy mắt, tròn mắt thoáng qua ánh sáng thâm ý, Tổng Hàng Hàng rõ ràng nhìn thấy khóe miệng anh ta cong nhẹ, ngay sau đó... lần này, khuôn mặt chàng trai hoàn toàn lộ ra ánh sáng đứng trước mặt Tổng Hàng Hàng.

Chắc chắn, Tổng Hàng Hàng đã gặp qua nhiều chàng trai đẹp mắt cũng không khỏi lên tiếng khen ngợi, gương mặt này thật đúng là xinh đẹp vô cùng, mày nhỏ mắt xệch môi mỏng, ngay cả làn da cũng tốt đến nỗi cô cảm thấy xấu hổ, nhưng nhìn thế nào có chút quen mắt, nhưng là một chàng trai yêu nghiệt như vậy, nếu cô đã gặp qua thì sao có thể quên? Tổng Hàng Hàng nhất thời sửng sốt, ngây ngốc đứng ở cửa miệng không nhúc nhích.

Chàng trai nở một nụ cười yếu ớt mập mờ, tiếp tục cúi đầu xuống, có phần cuồng dã.

Dựa vào tủ giày bên cửa, Tổng Hàng Hàng nghe thấy rất rõ ràng, khóe môi cô gái

.

Từ góc độ của Tổng Hàng Hàng, chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt của cô gái, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt chàng trai rõ ràng, cô nhìn thấy trên khuôn mặt của chàng trai xuất hiện rất nhiều mồ hôi

tới gần.

Cái tay kia càng không ngừng

rên rỉ.

Chàng trai

rất kích thích.

Trái tim nhỏ của Tổng Hàng Hàng bị kích thích lợi hại, mặc dù kiếp trước cô chưa từng làm chuyện yêu đương, vẫn có xem qua mấy cuộn phim Nhật Bản với nhóm bạn xấu xa thời Đại học! Tổng Hàng Hàng nhất thời đứng hình, không chút nào ý thức được “diễn viên” ở đây đang chú ý đến cô, cô cũng chỉ còn lại một đôi mắt là phát huy công hiệu của mình.

Tay của chàng trai cũng không nhàn rồi,

, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, dường như cũng khiến Tống Hàng Hàng căng thẳng theo, khụ khụ, cô lại có chút mong đợi đó.

Nhưng cái tay kia đột nhiên thu về, sau đó ý thức cũng bay đi

, chàng trai tùy tiện nhét cái áo T shirt cô gái vừa mới cởi ra, lạnh lùng mở miệng, “Mặc vào đi, cửa còn không đóng, cũng không sợ cảm lạnh.”

Cô gái

mặt, “Thực... tiếp tục đi...”

Khóe miệng chàng trai nở nụ cười xấu xa, thoáng nghiêng đầu

, “Tôi không ngại, nhưng, em gái ngoài cửa sẽ bị dạy hư đó.”

“Mặc vào!” Nam nhân chợt trở nên nghiêm nghị. Cô gái nghe thấy lời này, có chút kinh nghi nhìn về phía ngoài cửa, nhất thời về mặt ngưỡng ngừng, vội vàng mặc áo T shirt vào.

Tống Hàng Hàng mắt thấy xem kịch hay không thành, thế này mới ý thức được dường như trong lúc vô tình trở thành người nhìn lén, mặt trắng xanh rồi đỏ, ngưỡng ngừng vào cửa.

“Cái đó, ngưỡng ngừng, quấy rầy hai người, cái đó, tôi, tôi vào phòng trước, hai người, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục ha.”

Cô thẳng tắp đi về trước, nghe nói làm chuyện đó bị người khác cắt đứt nhưng là sẽ tổn hại đến năng lực XX, khụ khụ, cô cũng không muốn gánh cái tội này.

“Tống Hàng Hàng.”

“A!” Cô vội vã quay đầu lại, “A, còn có chuyện gì sao?”

“Ký túc xá của mình cũng không thèm quan tâm, cứ nhiên không cần hỏi tiến vào phòng là người nào?”

“À?” Tống Hàng Hàng ngốc lảng, nhìn chàng trai đang hỏi cô, nhìn lại cô gái làm bộ không lên quan đến anh đang đứng bên cạnh, “Cô, không phải cô, cái đó, cũng ở phòng túc xá này sao?”

“Chuyện cười!” Cô gái ngẩng đầu lên chê cười, “Loại địa phương tồi tàn này tôi mới lười phải ở.”

Lúc này Tống Hàng Hàng mới thấy bộ dáng cô gái, nói thật, đứng gần như vậy, cô vẫn không có thấy rõ, mặc dù mũi ắt to khiến ngũ quan hết sức tinh xảo, nhưng lại lớp trang điểm phấn son nồng nặc lại che dấu đi vẻ mỹ lệ đó, cô gái này xa không bằng chàng trai xinh đẹp bên cạnh.

“Cô, cô không ở phòng túc xá này? Vậy cô muốn đi bên ngoài ở?” Tống Hàng Hàng lần nữa nhìn hai người, không phải là cô gái này muốn dọn ra ở chung với người khác, hôm nay tới thông báo cho cô đấy chứ?

“Tôi không ở nơi này, tôi theo Honey của tôi tới.” Cô gái nói xong, chuyển ánh mắt nhìn về chàng trai, “Honey, anh tán gẫu với cô ta đi, em ra bên ngoài chờ anh, đừng quên Party tối nay đó.”

Cô gái tặng một cái hôn, lắc lắc eo nhỏ đi ra khỏi phòng.

Ặc, chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ, chẳng lẽ bạn cùng phòng của cô, là chàng trai trước mắt này? Tống Hàng Hàng lại mờ mịt một lần nữa, không thể nào, cô phải ở với một gã đàn ông suốt bốn năm?

“Khụ!” Nam nhân dùng sức ho một tiếng, Tống Hàng Hàng hoàn hồn.

“Anh, anh mới là bạn cùng phòng với tôi?” Tống Hàng Hàng khó có thể tin hỏi.

“Khụ khụ! Bạn học Tống Hàng Hàng, mời nghiêm túc một chút, tôi tới thông báo cho cô.” Chàng trai thay đổi giọng điệu nói chuyện.

“Thông báo? Thông báo gì?”

“Giấy thông báo đã để trên bàn rồi, ngày mai chính thức nhập học, vốn là bạn cùng phòng bởi vì tạm thời chọn một trường Đại Học quốc nội khác, nên tạm thời gian phòng này chỉ có một mình cô ở.”

“A, tốt.” Tống Hàng Hàng gật đầu, đi về phía phòng khách cầm lên giấy thông báo.

Nam nhân đợi đã lâu đều trầm mặc, anh nhất thời có chút nhức đầu, muốn mở miệng.

“Honey, xong chưa?” Ngoài cửa vang lên tiếng gọi của cô gái.

Tống Hàng Hàng ngẩng đầu lên, “Bạn gái của anh gọi anh kìa, yên tâm, tôi biết chuyện ngày mai rồi, cảm ơn anh đã cho tôi biết.”

“...Cô cũng không hỏi xem tôi làm thế nào tiến vào phòng?”

“A? Không phải là tôi quên đóng cửa sao?”

“...” Chàng trai nhất thời cứng họng.

“Vậy anh nói với tôi đi, sao anh tiến vào được?”

“Cô không sợ tôi là người xấu?”

“Anh đã hỏi như thế tại sao có thể là người xấu?”

Tống Hàng Hàng lại lên tiếng: “Nhiều lắm là không phải có chút háo sao? Trong nhà người khác mà cũng gấp đến nỗi khó nhin nỗi như vậy...”

“...”

Chàng trai tức giận đá cửa đi ra ngoài, đoán chừng là anh ta đi cùng honey dự party gì đó rồi.

Trái lại Tống Hàng Hàng lại hân hoan kích động rồi, hắc hắc, về sau nhà trọ này chỉ có một người cô độc bá rồi, có thể không vui mừng sao! Những việc vợ vẫn khác thì vứt một bên đi!

29. Chương 29: “diệt Tuyệt Đạo Trưởng”...

Dựa theo giấy thông báo, tám giờ sáng ngày hôm sau cô tới lễ đường trong trường học tập hợp, đại hội chào mừng tân sinh viên.

Tống Hàng Hàng thật vất vả bò xuống giường trước tám giờ, trong sân trường dùng tiếng Quảng Đông kém cỏi hỏi đông hỏi tây, cuối cùng cũng tìm đến được lễ đường.

Trước lễ đường treo một bảng thông báo lớn, đánh dấu chỗ ngồi các khu, Tống Hàng Hàng là học viên khoa Kinh tế mật dịch Quốc tế, tìm một chỗ ngồi ở giữa, ngồi xuống.

Chưa quen cuộc sống nơi đây, Tống Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là như thực nữ thứ thiệt ngồi thẳng, một phong cách thanh tao lịch sự, tóc dài MM (muội muội) ngược lại hấp dẫn không ít ánh mắt, nề hà hỏi thăm như thế nào cũng không biết, ai bảo cô không quen ngôn ngữ ở đây, lại “trạch” nằm ngày mới ra cửa.

Người ngồi bên cạnh Tống Hàng Hàng là người hoạt bát, lập tức chủ động tiến lên hỏi thăm.

“Bạn cũng học khoa Kinh Tế?”

Cô ấy nói tiếng Quảng Đông, Tống Hàng Hàng mơ hồ đoán, không ngờ lại đoán trúng.

“Đúng vậy.” Cô cũng dùng tiếng Quảng Đông, coi như luyện tập khẩu ngữ thôi.

“Ha ha!” Nữ sinh kia cười, vội vàng dùng tiếng phổ thông nói, “Bạn cũng không phải là thành phố K phải không? Ha ha, mình cũng không phải.”

Khó có dịp gặp gỡ một người nói tiếng phổ thông, Tống Hàng Hàng rất vui mừng.

“Nhưng tiếng Quảng Đông lại rất tốt.”

“Mình là người Quảng Tây, người Quảng Tây cũng nói vậy đó.”

“A..., mấy ngày mình nán lại trong túc xá, thấy rất nhiều tiếng Quảng Đông, nhưng tiếng Quảng Đông lại là nửa chín nửa sống, thực đáng ghét.”

“Hoá ra là như vậy, mình còn nhớ, ngày hôm qua cùng ngày hôm trước, trong học viện có rất nhiều hoạt động, cũng chưa từng thấy qua bạn, thì ra là bạn đang học thêm tiếng Quảng Đông, không có việc gì, chỉ cần bạn nói nhiều, trao đổi nhiều, rất nhanh sẽ quen..”

“Ừ, cảm ơn bạn...”

Nữ sinh kia đảo mắt một vòng, đưa một bàn tay ra, “Mình còn chưa tự giới thiệu đâu, tên mình là tên là Đồng Nhạc Mai, bạn một Kinh tế học, rất hân hạnh được biết bạn.”

“Mình cũng vậy.” Tống Hàng Hàng vội vươn tay, “Mình là Tống Hàng Hàng, kinh tế học... À? Chia lớp rồi hả?”

Đồng Nhạc Mai “Hi hi” một tiếng cười nói, “Bạn xem bạn đi, thật sự đã bỏ lỡ rất nhiều đấy.”

Cô cong người xuống lấy điện thoại di động từ trong ba lô ra, tìm chốc lát, kéo Tống Hàng Hàng tới trước mặt, “Nè, đây là số điện thoại của phụ đạo viên, bạn nhanh lưu lại đi, hỏi anh ấy lại xem, không chừng anh ấy quên gửi tin nhắn cho bạn! ”

“Nhưng mình, mình không có điện thoại di động.” Tống Hàng Hàng chợt nhớ tới biểu đơn ghi danh khi mới vào trường học, lúc ấy thấy ô ghi số điện thoại di động, cô nghĩ mình còn chưa mua nên cũng không để ý, không ngờ phụ đạo viên lại thông báo qua nhắn tin điện thoại, không phải cô đã bỏ qua chuyện quan trọng gì chứ.

Đồng Nhạc Mai lộ ra nét mặt đại nhân, “Chẳng trách, chẳng trách bạn không biết mình ở ban mấy, buổi chiều không có việc gì, mình đi cùng bạn mua điện thoại di động đi, nếu không sau này sao phụ đạo viên liên lạc với bạn được?”

“Tốt quá, vậy cảm ơn bạn nhé.”

“Cảm ơn cái gì chứ, ha ha, đều là bằng hữu.”

Hai người trò chuyện với nhau, rất nhanh đã trở nên thân thiết. Di”ẽđ”ànL”êQu”ýĐ”ôn

Về phần Đại hội chào mừng tân sinh viên, Tống Hàng Hàng cũng không chú ý lắng nghe, nhưng thường thì mấy loại đại hội này cũng không có bao nhiêu nội dung hữu ích, Tống Hàng Hàng cũng không sợ sẽ bỏ qua chuyện gì.

Hội nghị kết thúc, nhóm sinh viên đang muốn tản đi, một người ngồi phía trước đứng lên, giơ loa hô tới phía sau: “Các bạn học viên ngành Kinh tế mật dịch Quốc tế! Xin lưu lại, hội nghị riêng chuẩn bị khai mạc!”

Tống Hàng Hàng cảm thấy giọng nói này thật quen tai, nhưng quá xa, lại bị một đám người che khuất, không thấy rõ chủ nhân của giọng nói.

Đồng Nhạc Mai vốn đang kéo Tống Hàng Hàng muốn rời khỏi, nghe thấy thông báo không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống, nhưng vẻ mặt rất kỳ quái, hình như, có chút mong đợi, có chút hưng phấn.

“Sao vậy Nhạc Mai?”

“Phụ đạo viên của chúng ta sắp lên đài rồi.”

“Phụ đạo viên lên đài?” Cùng hiệu trưởng lên đài có gì bất đồng ư?

“Cũng chỉ có bạn không biết đi!” Đồng Nhạc Mai cúi đầu xuống nhẹ nói, “Phụ đạo viên của chúng ta, là một đại suất ca! Siêu cấp có sức quyến rũ!”

Thật? Sau khi gặp chàng trai yêu nghiệt kia, Tống Hàng Hàng cũng có chút mong đợi, dường như trường Đại học này có rất nhiều đại suất ca. Di”ẽđ”ànL”êQu”ýĐ”ôn

Trong đầu chợt xuất hiện một giọng nói, “Nhiều cũng không phải chuyện của mày! Đừng quên mày còn có một Cổ Ngự Lâm !”

Cũng đúng...

Tổng Hàng Hàng nhất thời mất hứng, lại cảm thấy hẫ hẫ không hiểu. Độc thoại tâm hồn lại nói vọng ra: Hắc hắc, mày đã là người “có gia đình”, tuy nói đã bỏ qua cả một rừng rậm... nhưng với trai đẹp, có thể tùy tiện ôm ấp, còn một lòng say mê mày... Vạn vạn cái đại xuất ca cũng chẳng bằng anh, ha ha...

“Hàng Hàng, trên khán đài! Mình không lừa cậu chứ!”

Tổng Hàng Hàng vội giương mắt, bóng dáng người ngồi trên đài cũng rất nhỏ, từ đây cô không thể nhìn thấy rõ bộ dáng, nhưng trên màn ảnh lại hiện ra khuôn mặt của “suất ca”, đặc biệt rõ ràng, nhìn khuôn mặt đang nghiêm túc trang trọng trước mặt, Tổng Hàng Hàng im lặng.

Chẳng trách anh ta một câu có thể nói ra tên của cô, chẳng trách anh ta có chìa khóa phòng ký túc, chẳng trách anh ta lại chỉ trích cô không chú ý an toàn trong ký túc xá, tối hôm qua sau khi lấy lại tinh thần cô cảm thấy rất kỳ quái, hiện tại biết anh ta là phụ đạo viên của cô, đây là lời giải thích tốt nhất.

Nhưng, hình ảnh kích tình nóng bỏng tối hôm qua vẫn lượn lờ trong đầu cô hồi lâu không tiêu tan, cô vốn tưởng rằng là sinh viên trong hội, hôm nay... cư nhiên... thật sự là phá hỏng phong cảnh!

“Nhạc Mai, có vài người ra vẽ đạo mạo, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa, bạn cũng phải cẩn thận đó!”

“A?” Đồng Nhạc Mai như tên hòa thượng mười thước (*câu nói bỏ lửng, không rõ xảy ra chuyện gì), sững sờ hồi lâu thấy cô không nói gì nữa, tiếp tục ngẩng đầu lên nhìn suất ca của mình.

Ai! Tổng Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là yên lặng than thở, lại một thiếu nữ đảng hoàng luân lạc ma trảo rồi...!

...

Tổng Hàng Hàng giơ tay lên xem đồng hồ, sắp mười hai giờ, nhìn bộ dạng nói chuyện của “Phụ đạo viên” kia, đại khái sắp kết thúc rồi chứ?

Cô đang suy nghĩ, đã nghe thấy “Phụ đạo viên” nói:

“Được rồi, cũng đã đến thời gian cơm trưa, tất cả mọi người đói bụng không? Có hẹn với bạn học thì có thể rời đi, không có hẹn bạn học, buổi trưa hôm nay Hứa Nghiêu Thực tôi mời khách, mọi người đến Phù Dung Cư dùng bữa!”

Mời khách? Còn Phù Dung Cư?

Gần trăm người đó, “Phụ đạo viên” này vung tay thật mạnh!

Không đúng! Giống như... Hình như... Có chỗ nào...

Không đúng! Có chỗ nào không đúng!

? ? ?

! ! !

Hứa Nghiêu Thực?

Trùng tên trùng họ?

.

Cặp mày này, cái kia là... Đã quên...

Cặp mắt xéch này, cái kia là... Đã quên...

Cô nhớ người kia vẫn mang một cái gọng kính đen, hơn nữa bộ dáng luôn rất nghiêm túc, làm sao dám cẩn thận mà xem xét chứ?

Cặp môi mỏng này, cái đó phải là... Hình như là, giống như không phải...

Nhưng người kia là “Diệt tuyệt đạo trưởng” mà? Vừa nghĩ tới tới qua người này dùng cặp môi mỏng đó

lên người cô gái kia, ặc, đánh chết cô cũng không tin sẽ là cùng một người!

Làn da rất tốt, ít nhất cũng trắng bằng cô, cái đó... Hình như có chút đen thôi...

Đúng đúng đúng, đơn thuần nhìn làn da, xác định làn da, Tống Hàng Hàng cô tuyệt đối không tin tưởng hai người này là một!

Hứa Nghiêu Thực vẫn còn ở trường Cao Trung Trường Thanh trông nom kỷ luật mà, hừ hừ, lại nói, nếu như thực sự là cùng một người, sao Cố Ngự Lâm lại không nói với cô? Đúng đúng đúng, Tống Hàng Hàng thâm nghĩ, nhất định là trùng tên trùng họ, nhất định là vậy!

Nhưng trong lòng cô thật không nở, cô vừa bị Đồng Nhạc Mai kéo đi, vừa nhìn lên, nhìn lần hai, lần ba, trời ạ, sao càng nhìn càng giống?!

Ah? Đây là nơi nào? Phù Dung cư? Sao cô lại tới nơi này!

Đứng ở cửa lớn Phù Dung Cư, Tống Hàng Hàng nhất thời sợ hãi: tôi không muốn! Tôi mới không cần vào nơi này! Tôi không muốn đâu! Tôi không muốn cùng nhau ăn cơm với “phụ đạo viên háo sắc”! Tôi lại càng không muốn ăn cơm cùng “Diệt tuyệt đạo trưởng”!

“Hàng Hàng, Hàng Hàng bạn làm gì đấy! Nhanh vào, mình muốn chiếm chỗ trước, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!”

Cứ như vậy, cô đánh không lại móng vuốt vô địch của Đồng Nhạc Mai, cứ như vậy bị kéo vào Phù Dung cư!

Sau khi cô ngồi xuống, Hứa Nghiêu Thực mới chậm rãi đi vào, lúc đi qua chỗ cô ngồi thì “đình đương” một tiếng giống như rót thứ gì đó, anh cúi người xuống nhặt lên chuỗi chìa khóa, lúc đứng lên dùng âm lượng chỉ có Tống Hàng Hàng có thể nghe được nói:

“Thế nào, kỹ thuật hóa trang của tôi không tệ đi, ‘cháu ngoại dâu’ thân ái?”

30. Chương 30: Tên Tuổi Lên Cao

Trời ạ, chẳng lẽ người này là Cố Ngự Lâm phái tới giám thị cô ở bên ngoài sao? Quả thật Tống Hàng Hàng bị anh ta làm phiền đến tức điên!

Cô đọc sách ở phòng tự học, Hứa Nghiêu Thực cũng chạy đến ngồi ở phòng tự học, khiến vô số thiếu nữ hoa si thét chói tai; cô thực hành ở phòng thí nghiệm, Hứa Nghiêu Thực sẽ giả bộ thị sát đi vào phòng thí nghiệm, dẫn đến số liệu bị thiếu sót, tính thiếu thời gian, cả quá trình thí nghiệm hoàn toàn tê liệt; cô ăn cơm ở căn tin, cũng sẽ bắt gặp anh ta đi lấy phần cơm, quay đầu lại cười với cô, khiến hàng loạt thiếu nữ vô tội bị đồn ngả; thậm chí buổi chiều, trên đường cô từ phòng tự học về kí túc xá cũng bắt gặp anh ta đang thân mật tiếp xúc với đủ loại cô gái!

Nhưng cô quan sts, những cô gái này không giống sinh viên trong trường, cũng may, đường đường là phụ đạo viên của khoa Kinh tế mật dịch Quốc tế Đại học A lại không màng đến lương tri và đạo đức hãm hại nữ học trò.

Thường thì ngoại trừ thời điểm đêm khuya yên tĩnh, một mình trình diễn trước mặt Tống Hàng Hàng, trái lại Hứa Nghiêu Thực không hề có biểu hiện là một kẻ hoa tâm háo sắc, cơ bản các sinh viên (đương nhiên, nhất là nhóm nữ sinh) đều “tiếng lành đồn xa” với anh ta, rằng phụ đạo viên này nhân phẩm hạng nhất, mà Tống Hàng Hàng – thật sự không dám gặt bừa!

Tống Hàng Hàng cảm thấy kỳ quái, Cố Ngự Lâm thuần lương như vậy, tại sao có thể có một cậu nhỏ về ngoài đạo mạo bên trong cái này một ra về đạo mạo trong ngoài bất nhất như vậy chứ?

Bởi vì thời gian biết Hứa Nghiêu Thực là cậu của Cố Ngự Lâm cũng không lâu, Tống Hàng Hàng không kịp tìm hiểu ngọn nguồn sự việc, càng thêm hoài nghi Hứa Nghiêu Thực là do Cố Ngự Lâm phái tới, cô quyết định gọi điện thoại cho Cố Ngự Lâm để hỏi cho rõ.

Đáng tiếc gọi điện thoại, Tống Hàng Hàng vẫn vô kế khả thi, bởi vì, ngay cả Cố Ngự Lâm cũng không biết Hứa Nghiêu Thực tới đại học A, chỉ nói trước kia cậu nhỏ một mình ở bên ngoài, hình như còn tạo ra một truyền kì, sau lại không biết thế nào, chợt thay đổi ngoại hình đến trường cao trung Trường Thanh, còn tưởng là làm chủ nhiệm giáo vụ, những thứ khác, anh cũng không hề biết.

Xem ra, Tống Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là gặp chiêu phá chiêu, thích ứng theo hoàn cảnh rồi. Sáng hôm đó tiết thứ nhất, tầng 9 lớp 527, lịch sử thế giới cận hiện đại.

Vốn chỉ là một tiết khô khan không thú vị, nhưng bởi vì có đại suất ca Hứa Nghiêu Thực nổi tiếng gần xa tạm thời dạy thay, hấp dẫn không ít người đến nghe giảng một phòng học 527 nho nhỏ vốn chỉ chứa chừng 40 người, hiện tại tạm thời đã tăng lên hơn 50 người, trên lối đi cùng nhét đầy người.

Hứa đại soái ca tới lớp học khi tiếng chuông reo, dưới đài nhất thời vang lên tiếng thét chói tai.

“Các bạn học tốt, hôm nay...” Hứa đại soái ca ngẩng đầu, “Hôm nay nhiều người như vậy à? Ha ha, thì ra nhiều người cảm thấy hứng thú với lịch sử như vậy.”

Tống Hàng Hàng im lặng mà trừng mắt xem thường, thật là, thú vị sao?

“Giáo sư Lý ngã bệnh, cho nên hôm nay do tôi tạm thời dạy thay, tôi tên là Hứa Nghiêu Thực, cho dù biết hay không biết, về sau mọi người đều là bạn bè.”

Thật là, sẽ làm quen ư... Chẳng trách phân lượng trong lòng sinh viên lại như vậy, đại khái Tống Hàng Hàng đã hiểu tại sao Đồng Nhạc Mai lại hoa si như vậy rồi.

Ngày đó ăn xong cơm trưa ở Phù Dung cư, Đồng Nhạc Mai giải thích mấy nghi vấn của Tống Hàng Hàng, đầu tiên, Hứa Nghiêu Thực được hoan nghênh như vậy, đương nhiên là bởi vì dáng dấp đẹp trai yêu nghiệt của anh; tiếp theo cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, Hứa Nghiêu Thực này, rất biết làm người, nghe nói khi Tống Hàng Hàng còn chưa mua điện thoại di động cho nên không nhận được thông báo mấy ngày đó, mấy sinh viên trong học viện tham gia hoạt động đều biết, Hứa Nghiêu Thực nhảy một vũ điệu ngay tại đó, sau đó còn mời một nữ tân sinh viên cùng nhảy một đoạn đơn giản.

Có nữ sinh nào chống lại được chàng trai lịch sự quân tử này? Hiển nhiên thủ đoạn thu hút nữ sinh của Hứa Nghiêu Thực quá cao! Diễm nhiên Lữ Quý Đồng Hơn nữa sau dạ vũ còn mời mọi người ăn cơm, rõ ràng chính là con nhà giàu, loại tư chất này đủ để anh ta đứng trong hàng ngũ “thạch vương lão ngũ” (*những chàng trai hội đủ những tiêu chuẩn: đẹp trai, nhiều tiền, gia thế tốt, tính cách được, độc thân) khiến một đám nữ sinh đổ xô nhảy vào! Cho dù không kết thân, cũng có lợi cho thành tích điểm số, hay bài luận văn tốt nghiệp.

Nhưng Tống Hàng Hàng vẫn cảm thấy kỳ quái, nếu như chỉ bằng những thứ này, Hứa Nghiêu Thực vẫn không tính là gì, ngày trước ở Trường Thanh, nhiều lắm giáo đạo chỉ đắm đuối mấy chuyện vụn vặt, ăn bản không cần nhiều, hưởng chi hơn phân nửa là chức vị do chị gái sắp xếp.

Nhưng bây giờ là đại học A nổi tiếng cả nước, bao nhiêu tài tử thành tích tốt từ bỏ qua Bắc Đại Thanh Hoa chạy tới đây học, ở đại học A có thể trở thành phụ đạo viên, trừ phi người này có tài năng chân chính! Phải biết, chỉ bằng những thứ chiêu số nịnh hót của sau, tuyệt đối không thể nào nắm giữ chức vị quan trọng như vậy.

Thế nhưng rốt cuộc Hứa Nghiêu Thực này có lai lịch như thế nào đây? Sao ngay cả Cố Ngự Lâm là họ hàng thân thích cũng không biết, đối với cái gọi là “truyền kì” mà Cố Ngự Lâm nói trong điện thoại, Tống Hàng Hàng rất tò mò.

Cô đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Hứa Nghiêu Thực ở trên đài cũng nói rất chuyên tâm, sau đó Tống Hàng Hàng chợt bị một hồi tiếng vỗ tay như sấm đánh thức, cô nghe thấy một nam sinh lúc này còn bày ra bộ dáng khinh thường công kích Hàm Bình, giờ lại gật đầu khen ngợi: “Quả nhiên là sinh viên tài năng của Yale University(*), giải thích thật độc đáo!”

(*)Yale University:

Viện Đại học Yale hay Đại học Yale (tiếng Anh: Yale University) là viện đại học tư thục ở New Haven, Connecticut. Thành lập năm 1701 ở Khu định cư Connecticut, Yale là một trong những viện đại học lâu

đời nhất ở Hoa Kỳ, chỉ sau Trường Đại học Harvard (1636; sau này là Viện Đại học Harvard) và Trường Đại học William & Mary (1693).

Được kết hợp thành “Collegiate School”, học viện này truy nguyên nguồn gốc của mình đến thế kỷ 17 khi giới lãnh đạo giáo hội tìm cách thành lập một trường đại học nhằm đào tạo mục sư và chính trị gia cho khu định cư.

Năm 1718, trường đổi tên thành “Yale College” nhằm vinh danh Elihu Yale, Thống đốc Công ty Đông Ấn Anh Quốc.

Năm 1861, Trường Cao học Nghệ thuật và Khoa học là học viện đầu tiên ở Hoa Kỳ cấp bằng Tiến sĩ (PhD.).

Đại học Yale là thành viên sáng lập của Hiệp hội các Viện Đại học Mỹ vào năm 1900.

Từ đầu thập niên 1930, Yale College được cải tổ thông qua việc thành lập các cơ sở đại học (residential college): hiện có 12 cơ sở, dự định sẽ thành lập thêm hai cơ sở nữa. Yale sử dụng hơn 1 100 nhân sự để giảng dạy và tư vấn cho khoảng 5 300 sinh viên chương trình cử nhân, và 6 100 sinh viên cao học.

Tài sản của viện đại học bao gồm 19,4 tỉ USD tiền hiến tặng, đứng thứ hai trong số các học viện nhận tiền hiến tặng nhiều nhất. Có 12, 5 triệu đầu sách được phân phối cho hơn hai mươi thư viện của viện đại học. Trong số những quán quân giải Nobel, 51 người có quan hệ với Yale như là sinh viên, giáo sư, hay nhân viên.

Những nhân vật nổi tiếng xuất thân từ Yale có 5 tổng thống Hoa Kỳ, 19 thẩm phán Tối cao Pháp viện Hoa Kỳ, và vài nguyên thủ quốc gia nước ngoài.

Trường Luật danh giá của Yale là trường tuyển sinh gắt gao nhất nước Mỹ.

Đội thể thao Yale Bulldogs thi đấu liên trường trong Bảng I Ivy League thuộc Hiệp hội Thể thao Đại học Quốc gia (NCAA). Yale và Harvard là hai đối thủ cạnh tranh khốc liệt, với những đỉnh cao truyền thống là The Game (trận đấu bóng bầu dục hằng năm giữa hai viện đại học), và Harvard-Yale Regatta (cuộc đua thuyền hằng năm cũng giữa hai trường).

Màu sắc chính thức của viện đại học và các đội thể thao là màu Lam Yale.

Xem thêm: vi.wikipedia.org/wiki/Yale

Gì? Yale University?! Cô bị kinh sợ rồi. Di»ẽđầnl«êQuýĐ»ôn

“Đúng vậy, bạn không phải biết không?” Nam sinh nghe thấy nghi vấn của cô, xoay đầu lại nói, đầu tiên là ánh mắt sáng lên, sau đó mới ngồi thẳng mở miệng, “Sư muội em còn chưa biết đi, trước kia thầy giáo Hứa chính là sinh viên đại học A chúng ta, là sinh viên trao đổi với Yale University, nghe nói luôn đạt được học bổng toàn phần, là PrinceChinese nổi tiếng của Yale.”

Lúc này Tổng Hàng Hàng mới thấy rõ nam sinh này, mày kiếm mắt sáng, dáng dấp hết sức tuấn lãng. Tin đồn đại học A nhiều đại suất ca thật đúng là không phải giả.

“Nhưng, nhưng Hứa...” Tại sao Hứa Nghiêu Thực lại chạy đến Trường Thanh làm một chủ nhiệm giáo đạo nho nhỏ?

“Em là tân sinh viên sao?” Hình như nam sinh rất có hứng thú với cô.

“Đúng vậy.” Ngồi ở đây, không phải là tân sinh viên sao?

“Khó trách em không biết.” Nam sinh khẽ mỉm cười, nụ cười kia khiến Tổng Hàng Hàng nhớ lại người nào đó đã lâu không gặp, “Em xem, vốn khóa này chỉ có ba mươi người, nhưng bây giờ lại có nhiều người đến nghe giảng như vậy, vì sao chứ? Đó là bởi vì...”

Bởi vì sao? Không phải là bởi vì Hứa Nghiêu Thực là một thạch vương lão ngô đẹp trai lại ga-lăng sao?

“Chính là bởi vì, rất nhiều sinh viên đại học năm ba năm tư, thậm chí là cả nghiên cứu sinh ngưỡng mộ tên tuổi của anh ta mà đến, nghe vị sư huynh khóa trước giảng bài, ví dụ như anh.”

Như vậy à...

“Anh, là sư huynh?”

“Đúng vậy, không giống sao?”

“Ha ha...” Vậy xem ra, Hứa Nghiêu Thực này thật sự là một nhân vật lớn đó...

“Thật ra thì tất cả mọi người cảm thấy rất kỳ quái, nghe nói Hứa sư huynh sau khi tốt nghiệp Yale University, khi mời anh ấy ở lại trường làm giáo sư, lại bị anh ấy cự tuyệt, anh cũng nghe thầy hướng dẫn nói, nghe nói sau hai năm, Hứa sư huynh giống như bốc hơi, cho đến năm nay mới chợt trở về.”

“Vậy à.” Sau hai năm, đó không phải là thời gian làm chủ nhiệm giáo đạo ở Trường Thanh ư?

Hình như chuyện càng ngày càng thú vị đây.

“Vị bạn học này, nói nhiều như vậy còn không biết tên của em đó. Anh là nghiên cứu sinh Trần Tiêu, có thể làm quen không?”

À? A...

“Em là...” Cô đang muốn nói tên mình, chợt nghe thấy trên bục giảng truyền tới giọng nam:

“Vấn đề này, xin mời nữ sinh mặc áo trắng ngồi hàng cuối cùng trả lời đi!”

Hàng cuối cùng, mặc áo trắng, cô nhìn chung quanh, cũng chỉ có chính mình cô, không thể nào! Cô chậm rãi đứng lên, nhưng Hứa Nghiêu Thực hỏi chuyện gì thế?

“Bạn học, ngồi trả lời là được, không cần quá gò bó.” Hứa Nghiêu Thực nói.

“A...” Cô lại ngồi xuống, muốn cô nói gì?

Nam sinh tên Trần Tiêu lặng lẽ đưa qua một tờ giấy: “Liên quân tám nước(*) gồm có các quốc gia nào?”

Cái này không khó! Tổng Hàng Hàng ổn ổn tâm trạng, ngẩng đầu lên “Liên quân tám nước bao gồm Anh, Nga, Đức, Mĩ, Pháp, Nhật Bản, Italia, còn có Đế quốc Áo-Hung.”

(*)Liên quân tám nước hay Bát Quốc Liên Quân () là liên minh của tám quốc gia để quốc nhằm chống lại sự nổi dậy của phong trào Nghĩa Hòa Đoàn tập kích vào các sứ quán của tám quốc gia này ở Trung Quốc.

Tám nước đó gồm: Anh, Pháp, Mỹ, Đức, Ý, Nhật, Nga và Đế quốc Áo-Hung.

Liên quân tám nước phản công thành công Nghĩa Hòa Đoàn.

Nghĩa Hòa Đoàn một tổ chức tôn giáo thần bí và đồng thời là một tổ chức chính trị đã lãnh đạo phong trào Nghĩa Hòa Đoàn do Chu Hồng Đăng lãnh đạo[1]. Có thuyết cho rằng tổ chức này liên quan tới Bạch Liên giáo. Lực lượng nòng cốt của Nghĩa Hòa Đoàn bao gồm nhiều người giỏi võ nghệ. Do đó, Nghĩa Hòa Đoàn còn bị những người không ưa nó gọi bằng cái tên “quyền phi”.

Sách giáo khoa trung học cơ sở của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa gọi Nghĩa Hòa Đoàn là những người yêu nước.

Tuy nhiên, có không ít người mà chủ yếu là người nước ngoài lên án Nghĩa Hòa Đoàn và quy kết tổ chức này đã gây ra sự thảm sát hàng chục ngàn người mà phần lớn là người nước ngoài. Khẩu hiệu hành động của tổ chức này là “phù Thanh diệt Dương” nghĩa là “ủng hộ Thanh triều, tiêu diệt người Tây”.

Sự kiện: Tháng 8 năm 1900, liên quân 8 nước tập trung tiến đánh Bắc Kinh.

Dưới sức ép mạnh mẽ của Nghĩa Hòa Đoàn và sự uy hiếp của pháo hỏa liên quân 8 nước, triều đình nhà Thanh đứng đầu là Từ Hi Thái Hậu đã áp dụng thủ đoạn “Tuyên chiến giả, đầu hàng thật”. Đối ngoại thì đầu hàng chủ nghĩa đế quốc, đối nội thì đàn áp phong trào Nghĩa Hòa Đoàn. Từ Hi Thái Hậu cầu hòa.

=> Ngày 7 tháng 9 năm 1901, triều đình nhà Thanh cùng đại diện 11 nước Anh, Pháp, Nhật, Nga, Đức, Mỹ, I-ta-li-a, Áo, Tây Ban Nha, Bỉ, Hà Lan đã ký bản “Hiệp ước Tân Sửu”. Đây là một hiệp ước bất bình đẳng, là hiệp ước bán nước nhục nhã xưa nay chưa từng có.

Từ đó, triều đình nhà Thanh hoàn toàn dựa vào bọn đế quốc, trở thành tay sai trung thành của chúng thống trị nhân dân Trung Quốc, khiến xã hội Trung Quốc rơi vào tình trạng nửa phong kiến, nửa thuộc địa.

“Thế vận hội Olympic thế giới lần thứ nhất được của hành ở đâu? Khi nào?”

“Năm 1896, thể vận hội Olympic tại Athen.”

“Ngòi nổ của chiến tranh thế giới lần thứ nhất?”

“Sự kiện Sarajevo (*).”

(*)Sarajevo:

Cuộc Đại chiến Chiến tranh thế giới thứ nhất mở đầu với sự kiện Hoàng thái tử Áo-Hung bị ám sát, dẫn đến việc người Áo - Hung tuyên chiến với Serbia.

Nguyên nhân trực tiếp dẫn đến việc Đế quốc Áo-Hung tuyên chiến với Serbia cũng như của Thế chiến thứ nhất là vụ ám sát thái tử Áo-Hung Franz Ferdinand tại Sarajevo, Bosna. Ngày 28 tháng 6 năm 1914, khi thái tử Franz Ferdinand tham gia buổi diễn tập của quân đội Áo-Hung tại Sarajevo thì bị một số thành viên của Tổ chức Bàn tay đen thực hiện kế hoạch ám sát. Sự kiện này đã châm ngòi cho cuộc chiến tranh thế giới lần thứ nhất.

“Thời gian Liên Hợp Quốc thành lập?”

“Tháng 10 năm 1945.”

“Các quốc gia nhận viện trợ từ Mỹ trong kế hoạch Marshall trong thời kì Chiến tranh lạnh?”

“16 nước(*) gồm Anh, Pháp, Italia, Áo, Bỉ, Hà Lan, Luxembourg, Thụy Sĩ, Đan Mạch, Na Uy, Thụy Điển, Bồ Đào Nha, Hy Lạp, Thổ Nhĩ Kỳ, Ireland, Iceland”

(*)Đỉnh chính: Theo mình tra cứu tài liệu, 16 nước đó gồm: Anh, Áo, Bỉ - Luxembourg, Bồ Đào Nha, Đan Mạch, Đức, Hà Lan, Hy Lạp, Iceland, Ireland, Na Uy, Pháp, Thụy Điển, Thổ Nhĩ Kỳ, Thụy Sĩ, Ý – Trieste.

=> Thiếu Đức, vùng Trieste (nay thuộc Italia) và Luxembourg (được xếp chung với Bỉ, dù đây là một quốc gia độc lập)

Có thể tác giả đã nhầm lẫn.

Những vấn đề này cũng muốn hỏi cô? Lúc thi tốt nghiệp trung học cô đã sớm thuộc lòng rồi!

“Rất tốt, ” Hứa Nghiêu Thực dừng một chút, “Xin hỏi nội dung của khoản thứ hai của “Hiệp ước Mã Quan”(*) là gì? ”

(*)Hiệp ước Shimonoseki (tiếng Nhật: 下関条約, “Shimonoseki Jōyaku”) hay Hiệp ước Mã Quan (tiếng Trung giản thể: 马关条约, tiếng Trung phồn thể: 馬關條約; pinyin: Mǎguān tiáoyuē) được ký kết ở sảnh đường Shunpanrō, thành phố Akamaseki, Yamaguchi, vào ngày 17 tháng 4 năm 1895 giữa Đế quốc Nhật Bản và nhà Thanh, kết thúc chiến tranh Trung-Nhật lần thứ nhất. Hội nghị hòa bình diễn ra từ ngày 20 tháng 3 đến ngày 17 tháng 4 năm 1895 và hiệp ước được ký kết đã nối tiếp và áp đảo Hiệp ước thương mại và hữu nghị Trung-Nhật năm 1871.

(Theo Wikipedia)

“Khoản thứ hai của “Hiệp ước Mã Quan”: Trung Quốc chuyển nhượng cho Nhật Bản vĩnh viễn chủ quyền đầy đủ của quần đảo Bành Hồ, Đài Loan và phần phía đông vùng biển của bán đảo Liêu Đông cùng với tất cả các tài sản có trên đó như: công sự, kho vũ khí, ...”

Khi giọng nói của cô cất lên đã khiến toàn trường xôn xao, nam sinh tên Trần Tiêu cũng kinh ngạc nhìn cô.

“Thầy giáo Hứa, xin hỏi thầy còn có những vấn đề khác sao?” Tổng Hàng Hàng trầm hả hê, muốn gây khó khăn cho cô, Tổng Hàng Hàng cô sống nhiều năm như vậy chẳng phải uống phí sao?

“Bạn học, tên của bạn là gì?”

“Tổng Hàng Hàng.” Biết rõ còn hỏi!

“Cám ơn câu trả lời của Tổng Hàng Hàng, tôi không có vấn đề gì nữa. Chúng ta hãy vỗ tay cho cô ấy nào.”

Nhất thời tiếng vỗ tay như sấm động.

“Tôi rất bội phục trí nhớ của bạn học Tống Hàng Hàng, mọi người cần học tập cô ấy. Đồng thời tôi cũng hi vọng ngoài rèn luyện trí nhớ, các bạn cần rèn luyện kỹ năng suy nghĩ và năng lực phân tích.”

“Tốt, chúng ta tiếp tục giảng bài thôi.”

Thôi gì chứ! Muốn gây khó khăn cho cô, kết quả không thành công còn muốn dẫm lên một cước, Tống Hàng Hàng không khỏi thâm mắng.

Nhưng suốt tiết, Tống Hàng Hàng không khỏi không thừa nhận, Hứa Nghiêu Thực lên khóa thật khá, không nói đến nội dung sâu sắc, rất nhiều vấn đề về góc độ suy tư cô chưa bao giờ nghe thấy, nếu giáo viên nào ở Đại học A cũng được như Hứa Nghiêu Thực, Tống Hàng Hàng cô thật sự cảm thấy kiểm hời rồi.

Một kẻ trâu bò như vậy, cư nhiên lại là chủ nhiệm giáo đạo ở Trường Thanh 2 năm mà không có tiếng tăm gì? Tống Hàng Hàng lại lâm vào nghi ngờ.

Những chuyện này không nói đến, sau tiết đó, ngoài truyền ngôn “Hứa sư huynh danh bất hư truyền”, danh tiếng Tống Hàng Hàng cũng truyền ra, người người biết rõ khoa Kinh tế Mậu dịch Quốc tế Đại học A có một tiểu nữ sinh trí nhớ tuyệt vời, nắm rõ lịch sử cận đại thế giới như lòng bàn tay, còn có người nói ra chuyện Tống Hàng Hàng là trạng nguyên của kỳ thi vào trường đại học ra tám, tiếp theo còn đàm luận gượng mặt vóc người, tới cách ăn mặc và dầu tóc, thêm dầu thêm mỡ. Không ngờ Tống Hàng Hàng lại trở thành một tân sinh viên rất được hoan nghênh.

Tống Hàng Hàng lại không biết, ngày đó sau khi Trần Tiêu trở lại ký túc xá của nghiên cứu sinh, liền tuyên bố lời thề với hai anh chàng cùng phòng, nhất định trong vòng một tháng phải tóm được vị tiểu sư muội này.

31. Chương 31: Lăn Tiếp Xúc Thân Mật Đầu Tiên.

Hứa Nghiêu Thực mang theo Tống Hàng Hàng ra khỏi phòng khiêu vũ, lưu lại một Trần Tiêu tâm thần không yên đứng nguyên tại chỗ.

Sau khi ra khỏi phòng khiêu vũ, bị gió thổi qua, Tống Hàng Hàng bắt đầu có mấy phần tỉnh táo, nhưng thân thể vẫn không có khí lực như trước, cũng không biết bên cạnh đã thay đổi bao nhiêu chàng trai.

Hứa Nghiêu Thực lái xe chở Tống Hàng Hàng đến bệnh viện trước, bác sĩ xét nghiệm dạ dày, quả nhiên phát hiện thuốc mê, may mắn được tính không mạnh, cho cô uống ít thuốc, lại dặn dò anh cho cô uống nhiều nước và nghỉ ngơi mấy ngày.

Lúc rời bệnh viện, Tống Hàng Hàng vẫn ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê như cũ, Hứa Nghiêu Thực không thể làm gì khác hơn là đỡ cô vào xe, chở cô trở về ký túc xá.

Lúc đến ký túc xá đã gần mười hai giờ. Dừng lại trước phòng ký túc, anh tìm trên người cô một lúc mới thấy chìa khóa, ôm cô vào an trí tốt, vốn định xoay người rời đi, lại nghe thấy Tống Hàng Hàng mê sảng, ngừng lại.

Tống Hàng Hàng một mực chìm trong mơ màng, mặc cho anh bày trí, trong thoáng chốc cho là đã trở lại kiếp trước.

“Mẹ...” Cô lẩm bẩm nói. Cánh tay ấm áp này, là mẹ sao? Là mẹ sao?

Mẹ... Con nhớ mẹ lắm... Nhớ mẹ an ủi con, nhớ mẹ thu xếp cho con xem mắt, nhớ mẹ, rất nhớ mẹ...

Mẹ, mẹ ở bên kia, sống có tốt không? Nhưng còn có một Niếp Niếp đang chăm sóc mẹ? Không cần đau lòng đâu, trong lòng Hàng Hàng vẫn nhớ mẹ, Hàng Hàng cũng sẽ yêu mẹ như yêu mẹ bây giờ...

Người trước mắt vốn là phải đi, chợt xoay người nhìn mình, từ từ tại phóng đại trước mắt mình.

A, không phải mẹ.

“Cậu nhóc... Cậu nhóc chết tiệt, ha ha... Cuối cùng thì anh cũng đến thăm em... ha ha, em, em rất vui về... Ách!”

Bởi vì cô ợ một cái, chàng trai đối diện nhú mày.

” Cậu nhóc... Cậu nhóc chết tiệt, em thật sự rất thích anh...” Cô bắt được tay áo của anh, anh lại muốn hất ra.

Cô lại liều chết không buông.

“Anh đừng đi... không có mẹ... hu hu... em yêu mẹ! Thích anh... anh đi rồi, em biết làm thế nào bây giờ...”

...

Hứa Nghiêu Thực không đẩy tay cô ra nữa, lẳng lặng ngồi ở bên giường cô, trong mắt là do dự và bi thương.

Tổng Hàng Hàng rất nhanh đã ngủ, dưới ánh trăng, anh đưa mắt nhìn khuôn mặt của cô, thật lâu sau, còn nhẹ nhàng, một ngón lại một ngón, đẩy ra ngón tay cô đang nắm chặt lấy tay anh.

Anh tìm trong di động của cô số điện thoại của Đồng Nhạc Mai, “Tôi là Hứa Nghiêu Thực. Hàng Hàng uống say, yên tâm, có tôi chăm sóc cô ấy.”

Hôm sau trời nắng đẹp.

Tổng Hàng Hàng tỉnh lại vì tiếng chuông điện thoại chói tai.

Vuốt vuốt hai mắt phát đau, cô chậm chạp nhấn nút trả lời.

“Tổng Hàng Hàng!”

“... A?”

“Thành thật khai báo! Bạn đang ở đâu! Làm gì đó!”

“A?”

“Đừng giả ngốc với mình!”

“Mình, mình ở ký túc xá mà...”

“Bạn lừa gạt ai chứ, mình gõ cửa nửa tiếng rồi !”

“A? Bạn ở ngoài cửa?” Tổng Hàng Hàng giật mình, ngồi dậy, “Bạn chờ một chút, mình, mình lập tức mở cửa cho bạn!”

“... ”

Đợi đến khi Đồng Nhạc Mai vào cửa, sau khi tới lui trong phòng vài chuyển mà không có thu hoạch, mới đen mặt chất vấn Tổng Hàng Hàng.

“Thành thật khai báo ình, ngày hôm qua làm cái gì?”

“Ngày hôm qua... Ngày hôm qua? Không phải là theo bạn tham gia vũ hội ư?”

“Hừ, mình chỉ nhảy một điệu, quay đầu lại thì bạn đã không thấy tăm hơi!”

“...Không phải là bạn đưa mình về sao?” Tổng Hàng Hàng vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu, “Mình, mình giống như nằm mơ, nằm mơ thấy...”

Lời của cô còn chưa nói hết, khuôn mặt Đồng Nhạc Mai lập tức phóng đại trước mắt cô, biểu tình kỳ dị...

“Nằm mơ thấy cái gì?”

“À? Nằm mơ thấy mình, rồi nằm mơ thấy bạn trai mình...”

“Tổng Hàng Hàng!”

“Làm gì vậy!”

“Thật sự cái gì bạn cũng không nhớ à?”

“Nhớ cái gì?”

“Ha ha... Vậy... Bạn nằm mơ thấy... bạn với bạn trai đang làm chuyện gì?”

“ ... ”

“Khụ khụ! Thân ái, thành thật nói với bạn, ngày hôm qua không phải mình đưa bạn về.”

“ ... Vậy là ai?”

“Phụ đạo viên! Hơn nửa đêm phụ đạo viên gửi tin nhắn ình, nói đang ở cùng bạn!”

“Gi?”

Do dự mãi, Tống Hàng Hàng vẫn gửi tin nhắn cho Hứa Nghiêu Thực.

“Tôi là Tống Hàng Hàng, cảm ơn tối hôm qua anh đã đưa tôi về.”

Qua thật lâu, không có tin nhắn trả lời.

Cô lại nhắn thêm.

“Xin hỏi... Tối hôm qua, tôi không làm phiền anh chứ?”

Qua thật lâu, đến khi Tống Hàng Hàng nóng nảy, cầm điện thoại di động muốn nhắn tin thứ 3, điện thoại di động “Tích” một tiếng vang lên, tin nhắn tới.

“Đầu giường có thuốc, cơm trưa xong thì uống, sau đó đi bệnh viện kiểm tra lại dạ dày.”

?

“Tích.” Tin nhắn thứ 2 lại tới.

“Về sau cẩn thận một chút, không nên tùy tiện tiếp xúc với trai lạ.”

Trai lạ?

Đầu bỗng nhiên lại đau, Tống Hàng Hàng cau mày xoa xoa huyệt thái dương, trong trí nhớ, đêm qua, hình như, là có trai lạ...

Liên hệ với tin nhắn, Tống Hàng Hàng đoán được gì đó, vội vã trở về phòng cầm lọ thuốc đến bệnh viện.

Quả nhiên, mình... Bị người ta hạ thuốc mê.

Nói như vậy, là Hứa Nghiêu Thực, cứu mình?

Một tuần này tiết lịch sử thế giới cận đại, vẫn là Hứa Nghiêu Thực dạy thay.

Bởi vì kinh nghiệm lần trước, giáo vụ sắp xếp cho lớp này phòng học lớn, chứa được khoảng hai trăm người, khi Tống Hàng Hàng đến, cả phòng học đã đầy người.

Cô tới quá muộn, chỉ có thể một mình ngồi ở hàng cuối cùng.

Lúc cô ngồi xuống rất cẩn thận, cũng không có chút tiếng động. Nhưng Hứa Nghiêu Thực vốn đang vui đầu sửa lại giáo án lại khẽ ngẩng đầu lên, liếc mắt về hướng cô.

Hai ánh mắt dường như chạm nhau trong nháy mắt, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Tống Hàng Hàng hơi sững sốt, cúi đầu.

Hứa Nghiêu Thực dạy hết sức sinh động, Tống Hàng Hàng vốn đang mơ màng không ngờ lại càng nghe càng tỉnh táo.

Người trên bục giảng kia, chân mày nâng lên, khóe miệng hơi vểnh, mỗi câu mỗi chữ mười phần có phân lượng, giơ tay nhắc chân, có một phen khí độ.

Trừ lần gặp mặt đầu tiên rất kỳ quái ra, thật ra thì Cố Nghiêu Thực luôn luôn biểu hiện rất có phong phạm, về phần tác phong sinh hoạt, không phải là điều cô nên quan tâm đi.

Hơn nữa, tựa như có lẽ đã thật lâu, không nhìn thấy anh có cử chỉ kỳ quái gì với cô gái nào rồi.

Làm một vị giáo sư, Hứa Nghiêu Thực là một người rất đáng được kính trọng, hưởng chi hiện tại anh còn là ân nhân cứu mạng của cô.

Tổng Hàng Hàng cô, đại khái, nhìn vấn đề quá mức phiến diện rồi.

Tiết khóa này, Trần Tiêu cũng không hề xuất hiện.

Sau mấy lần vô tình gặp trên đường, Trần Tiêu luôn hốt hoảng tránh cô, giống như trong lòng có quỷ.

Tổng Hàng Hàng thâm hiểu, cô vốn là người không chịu thua thiệt, nhưng nhìn đối phương như vậy, biết nhất định anh ta đã bị trừng phạt, cũng không truy cứu nữa, chỉ làm như người qua đường không quen biết.

Sau lại nghe nói, Trần Tiêu bởi vì cướp thành tích luận văn của người khác, bị trường học xử lý.

Chuyện ồn ào “Tiêu Dao công Tử PK Băng sơn tài nữ”, theo thời gian biến mất, từ từ bị người quên lãng.

Đảo mắt, Tổng Hàng Hàng vượt qua học kỳ thứ nhất ở thành phố K.

Về đến nhà, tất nhiên trong lòng rất vui mừng, nhưng thì ra lại không hưng phấn như trong tưởng tượng.

Chỉ vì một cú điện thoại của Cố Ngự Lâm, nói anh muốn ở lại Thượng Hải làm một hạng mục, không thể phân thân.

Cố Ngự Lâm một mực nói xin lỗi, cô bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận, trong lòng tính toán tự mình đi Thượng Hải, cho anh một niềm vui bất ngờ.

Nhưng cũng không thành công lên đường. Bởi vì vốn bà có sức khỏe tốt chợt vấp ngã, nằm trên giường bệnh.

Tổng Hàng Hàng nhớ lại, cô hiểu rõ bà nhất, chính một năm này, bởi vì không chịu đựng nỗi đau đớn khi bị gãy xương, cuối cùng ra đi khi đang ngủ.

Kiếp trước, cô đau lòng nửa năm, hàng đêm nhớ tới, hàng đêm khóc lóc, người vẫn nâng niu cô, che chở trong lòng bàn tay, người bà.

Năm tháng cuối cùng cũng lặp lại. Không có người có thể sửa đổi khi nó vốn là quỹ tích.

Sau khi cô về đến nhà bà ngày thứ năm, bà đột ngột mất.

Cô điều khiển xe chạy tới huyện nhà, khóc lóc trước trước dinh cữu của bà.

Cô biết với một người đã 91 tuổi như bà cô mà nói, thật ra cũng là một chuyện may mắn.

Trời cao cho cô trở lại, cho cô thêm 3 năm ở chung với bà, đây là sự cảm thông lớn nhất.

Cô ở trong lòng, thông hận trời xanh tàn nhẫn, rồi lại cảm tạ trời xanh đã ban ân.

Núi vẫn ở đây, cây vẫn còn đây, cả vùng đất ở đây, năm tháng này, tôi ở đây, còn muốn thế giới tốt đẹp đến thế nào nữa?

32. Chương 32: Hoa Hồng Tứ Tán.

Đây đã là lần thứ N Tổng Hàng Hàng gặp phải Trần Tiêu ở trên lớp rồi.

“Tổng sư muội, chào em.”

“A, là sư huynh à, chào anh.”

“Ha ha, lại gặp mặt.”

“Đúng vậy, sao anh cũng dự tiết khóa này?” Đây không phải khóa trình cơ bản dành cho sinh viên đại học năm nhất sao?

“Giáo sư Bang ghi âm đó.” Trần Tiêu chỉ chỉ trên đài, mặc dù thật ra anh ta cũng không biết thầy giáo kia là người ra sao.

Tới cùng có mấy vị giáo sư? Tổng Hàng Hàng ở thầm nói trong lòng, đây đã là giáo sư thứ năm bị anh chỉ ra và xác nhận rồi, cũng không biết là may mắn hay là bi ai.

Nhiều ngày như vậy, cô ít nhiều cũng biết này lai lịch Trần Tiêu, khoa chính quy ở Đại học A, nay là nghiên cứu sinh, được người ta gọi là “Tiêu Dao công tử”, thành tích nổi trội rất được giáo viên yêu thích, nhưng tác phong làm việc hết sức không tốt, thỉnh thoảng khiêu khích thỉnh thoảng cuồng phóng, chỉ có “Hoa tâm” là có tiếng, nghe nói từ năm nhất đến năm tư, số lần đổi bạn gái đã lên đến ba chữ số, hàng năm cũng sẽ lựa chọn con mỗi trong đội ngũ tân sinh viên. Có thể thấy được người này, vô cùng nguy hiểm!

Thuận tiện nói một câu, những thứ này đều nhờ BBS (*Bảng thông báo điện tử) “Tân sinh viên cần phải học” của Đại học A, vô cùng may mắn là sáng nay cô đã đọc thấy trên Internet!

Đối với sự thật cô trở thành con mỗi của Trần Tiêu, trong lòng Tổng Hàng Hàng dở khóc dở cười, đoán chừng là vì dáng người nhỏ xinh tựa như con sơn dương đợi làm thịt đi, vấn đề là đối phương không xác minh thái độ, Tổng Hàng Hàng cô cũng không biết nói gì, vạn nhất mở miệng hỏi anh ta mà không phải ý tứ kia, cô không phải là tự tìm mất mặt sao?

Huống chi, phải biết rằng người hâm mộ “Tiêu Dao công tử” của Đại học A cũng không thiếu, trai không xấu, gái không thương, tất cả nữ sinh đều cho rằng mình là người có thể khiến anh ta “quay đầu là bờ”.

Cô Tổng Hàng Hàng cũng không ngại thơ, cô có một nhị thập tứ hiếu(*) Cố Ngự Lâm, mặc dù cách xa một chút, nhưng so với lãng tử không thể chạm tới ở đầu bên kia thì gần hơn nhiều.

(*)nhị thập tứ hiếu: Tên một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có tài liệu ghi Quách Cư Kinh) biên soạn vào thời nhà Nguyên.

Câu này dùng để chỉ những người con có hiếu.

Hiện tại cô lại lo lắng chờ của Trần Tiêu tỏ thái độ, sau đó trực tiếp cự tuyệt anh ta, thật là, chờ đợi đến nong lòng!

Trần Tiêu chờ đã lâu mà không thấy cô đáp lại, thời điểm tan lớp lại tiến thêm một bước.

“Tổng sư muội, anh với em thương lượng chuyện này nhé! Em thấy đó, một mình anh lên khóa mà không có người quan nào, một tiết khóa lại cần hơn 10 phút đi bộ, lần sau em có thể giúp anh chiếm chỗ ngồi hay không? ”

“Được.” Tổng Hàng Hàng ở thầm gợn ngón giữa với anh ta.

“Tạ ơn sư muội, như vậy đi, để báo đáp lại, tối hôm nay anh mời em đi ăn cơm tối, thế nào?”

Cuối cùng thì sư tử cũng vươn ma trảo rồi sao? Tổng Hàng Hàng thầm khinh bỉ, nhẹ nhàng cười đáp: “Tốt, thật cảm tạ sư huynh.”

Hừ! Cô chịu đựng! Để xem tối nay anh ta định làm trò gì!

“Vậy lưu số điện thoại của anh vào đi, 17295279527, em là?”

“?”

“À, trao đổi điện thoại mới dễ dàng liên lạc với nhau vào buổi tối chứ sao.”

Được rồi, báo số điện thoại cũng không đến nỗi thế nào đi, Tống Hàng Hàng suy nghĩ một chút cũng đưa số điện thoại cho đối phương.

“Này, bây giờ, nhà hàng Tây Học Uyển, không gặp không về?”

“Ừ.”

Tống Hàng Hàng vốn muốn một mình đi đến nơi hẹn, một khi Trần Tiêu thổ lộ với cô thì trực tiếp cự tuyệt, nhưng cẩn thận ngẫm lại lại cảm thấy như vậy còn chưa an toàn, kết quả là quyết định đổi phương thức.

Cô bấm số điện thoại Đồng Nhạc Mai.

“A lô.”

“Nhạc Mai, Hàng Hàng nè, tối nay bạn có rảnh không?”

“Mình xem đã nào... Ừ, vừa lúc tối nay không có lớp, tìm mình có việc à?”

“Mình muốn bạn giúp một chuyện, tối hôm nay ở nhà hàng Tây Học Uyển, Trần Tiêu...”

Tống Hàng Hàng hai ba câu đã nói ra chuyện Trần Tiêu hẹn cô, mà cô cảm thấy đi một người không được tự nhiên, hỏi Đồng Nhạc Mai có thể theo cô cùng đi hay không.

“Nhưng... Người Trần Tiêu ta muốn theo đuổi chính là cậu mà!” Đồng Nhạc Mai có chút do dự.

“Nhưng không phải mình đã có bạn trai ư! Như vậy, chúng ta đi cùng nhau, sau đó giữa chừng mình nói bạn tai mình tìm mình có việc, chúng ta cùng nhau rời đi, được không?”

“Như vậy... Được rồi, vậy tối gặp.”

“Đến tối gặp, sau đó mời bạn một bữa! Đáp lễ!”

Phương pháp này, vừa có thể tỏ rõ cô không muốn một mình ăn cơm với Trần Tiêu, còn khiến đối phương biết cô có bạn trai, từ đó biết khó mà lui, vừa đúng một mũi tên trúng hai con chim.

Đáng tiếc cô không biết Trần Tiêu lại là người như thế nào.

Lúc sáu giờ rưỡi, Tống Hàng Hàng cùng Đồng Nhạc Mai gặp nhau dưới lầu, liền cùng nhau đi tới nhà hàng Tây Học Uyển, nơi các cặp đôi vườn trường thường lui tới.

Đến nơi hai người cũng cảm thấy kỳ quái, trong phòng ăn tối đen như mực, hình như hôm nay không buôn bán.

“Hàng Hàng, có lẽ bạn nhớ nhầm địa điểm? ”

“Không thể nào...”

“Nhưng cũng đã bảy giờ, nhìn tình trạng nơi này có vẻ như hôm nay không buôn bán, Trần Tiêu cũng không có xuất hiện mà.”

“Như vậy đi, bạn chờ một chút, mình gọi điện thoại hỏi anh ta một chút. ”

Tống Hàng Hàng mới vừa cầm điện thoại di động lên, từ cửa nhà hàng Tây Học Uyển đi ra một người, mặc đồng phục nhân viên phục vụ.

“Xin hỏi, hai người có ai là Tống Hàng Hàng tiểu thư không?”

“À? Tôi đây, sao vậy?”

“À, là như thế này, Trần Tiêu tiên sinh mời ngài vào.”

“Trần Tiêu? Anh ta đang ở bên trong?”

“Dạ, Trần tiên sinh đã chờ ngài rất lâu rồi.”

Đồng Nhạc Mai muốn lui bước, “Hàng Hàng, xem ra anh ta chuẩn bị hoạt động gì đó, nếu không cũng không mời một mình cậu vào, mình, mình đi trước đây!”

“Đừng mà, Đồng Nhạc Mai! Đồng Nhạc Mai! Bạn, bạn cùng vào với mình đi, mình không được tự nhiên...”

“Nhưng...”

“Trở về mình mời cậu ăn kem!” Cái Trần Tiêu này, hại cô chảy bao nhiêu máu!

“Ha, Kem à... Đây, được rồi, chẳng mình không nói gì đâu, chính bạn tự xử lý đó nhé!”

“Được rồi được rồi! Đồng đại tiểu thư, đại ân đại đức của ngài mình cả đời không quên!” Ai, cuối cùng cũng giải quyết được một...

Hai người lần mò vào cửa hàng, mắt còn chưa quen trong bóng tối, cả đại sảnh chợt bừng sáng lên ánh nến.

Rất nhanh toàn bộ cây nến được thắp lên, Tống Hàng Hàng vừa nhìn, trong lòng nhất thời sầu khổ, đó là một hình trái tim được làm từ những cây nến, mà chính giữa hàng nến, không nghi ngờ chút nào, là Trần Tiêu còn đang cầm một bó hoa hồng đỏ tươi.

Anh ta, thật nóng vội... Tống Hàng Hàng cảm thấy mình đã đánh giá anh ta quá cao, ý tưởng xưa cũ như thế này mà còn đem ra khoe khoang, coi cô là sơn dương trên núi mặc người chém giết chắc...

Trần Tiêu tự động không để mắt đến bạn học Đồng Nhạc Mai bên cạnh Tống Hàng Hàng, đi tới phía Tống Hàng Hàng, nâng lên đóa hoa hồng, thâm tình khẩn thiết mở miệng: “Hàng Hàng, hãy làm bạn gái anh đi!”

“Trần sư huynh... Nhưng tôi đã có bạn trai, thật xin lỗi.” Tống Hàng Hàng tận lực nói chậm lại.

“Hàng Hàng, anh biết thời gian chúng ta quen nhau không lâu lắm, nhưng kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em rồi, tâm ý của anh được nhật nguyệt ngoài kia làm chứng, hy vọng em đừng hoài nghi, tiếp nhận anh đi!”

Rất rõ ràng đối phương bỏ ngoài tai lời nói của cô, còn nhật nguyệt chứng giám nữa chứ...

“Rất xin lỗi đã cô phụ tâm ý của ah, nhưng tôi là người toàn tâm toàn ý, thật sự tôi đã có bạn trai, thật xin lỗi!”

Như thế là được đi, nếu như đối phương vẫn liều chết dây dưa, vậy thì thật sự không biết thời thế rồi. Cô kéo Đồng Nhạc Mai xoay người muốn rời đi.

“Hàng Hàng.” Không ngờ đối phương không chịu lùi bước, nắm lấy tay cô.

“Anh làm gì thế!” Tống Hàng Hàng tức giận, hơi dùng sức tránh thoát kiềm chế của đối phương, nhưng không nghĩ vồ tới lại va vào bó hoa hồng trên tay Trần Tiêu, bó hoa hồng đỏ lập tức rơi trên mặt đất

Ánh đèn chợt sáng lên, Đồng Nhạc Mai giật mình bùm miệng, Tống Hàng Hàng cũng sợ hết hồn, thì ra bên trong nhà hàng Tây không chỉ có mấy người bọn họ, một đồng nam sinh đứng ở cuối, hiển nhiên một mục quan sát bọn họ.

Mà trên bàn nhà hàng Tây, hoa hồng tứ tán nhìn rất ghê người.

Tống Hàng Hàng có chút nghi ngờ. Đây là tình huống gì?

Chỉ có Trần Tiêu tự mình biết, lần này, anh ta đã mất hết thể diện rồi.

Tống Hàng Hàng chỉ thầm nghĩ: mặc kệ nó, chỉ cần cuối cùng Trần Tiêu ngừng miệng là tốt rồi.

Khi Tống Hàng Hàng sắp bước ra cửa chính nhà hàng Tây, cô nghe thấy sau lưng truyền đến một câu nói.

“Tống Hàng Hàng! Anh nhất định sẽ theo đuổi được em! Em hãy chờ đó!”

Chuyện cười! Tống Hàng Hàng thầm cười nhạo, tốt, vậy Tống Hàng Hàng cô sẽ mãi mãi mong chờ rồi!

33. Chương 33: Tranh Đấu Trên Diễn Đàn.

Ngoài Tống Hàng Hàng dự liệu chính là, ba ngày sau, Trần Tiêu cũng chưa từng xuất hiện trước mặt cô.

Cứ như vậy dễ dàng biết khó mà lui rồi sao? Tống Hàng Hàng rất nghi hoặc, nhưng vẫn không dám khinh thường như cũ.

Ba ngày qua này, trái lại BBS trường học lại nổ oanh, không biết là người nào đem chuyện này ra ngoài, “Tiêu Dao Công Tử” đại danh鼎鼎 của trường đại học lần đầu tiên bị từ chối, còn là một tân sinh năm nhất, “Băng sơn tài nữ” Tống Hàng Hàng, cái đề tài này, nhất thời khơi mào hưng phấn của vô số đồng chí bất quá.

Thậm chí, còn công bố chuyện Trần Tiêu ở nhà hàng Tây Học Uyển thổ lộ, bị cự tuyệt tại chỗ đưa lên BBS. Tình cảnh này, trong khoảng thời gian ngắn dẫn đến một cuộc thảo luận sôi nổi khác thường.

Trong hình, một bó hoa hồng đỏ chói mắt nằm trên mặt đất, tứ tán, hình như Trần Tiêu ngốc lăng đứng đó, sau lưng là một trái tim làm bằng nến, Tôn Hàng Hàng đứng đối diện, một tay nắm lấy Đồng Nhạc Mai, một tay khác đang nắm chặt thành quyền, trên khuôn mặt là dáng vẻ tức giận, thân thể hơi nghiêng, dáng vẻ muốn xoay người rồi đi.

Có người liên tiếp trầm trồ khen ngợi, nói rốt cuộc thì Hoa hoa công tử cũng chỉ là thằng thối tha, là lời xuất khẩu ác ý của nhiều nữ sinh.

Có người khen Tống Hàng Hàng không chỉ có tài, còn rất hiệp nghĩa, thậm chí mấy ngày trước có người còn đăng lời mắng mỏ rằng “Tiêu Dao công tử” là kẻ vô tâm vô đức đưa ra làm bằng chứng bênh vực Tống Hàng Hàng, khiến người kinh ngạc. Tống Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là than thở mình không đề phòng, trực tiếp lập ID.

Còn có người suy đoán thái quá về nguyên nhân của chuyện này, rằng người Trần Tiêu theo đuổi thật ra là cô gái đi bên cạnh Tống Hàng Hàng, Tống Hàng Hàng chỉ xuất phát từ sự trượng nghĩa, thay bằng hữu lên tiếng cự tuyệt mà thôi. Theo cách này, thật sự khiến Tống Hàng Hàng dở khóc dở cười, mất không ít lời lẽ và đáp lễ bồi tội với Đồng Nhạc Mai.

Nhưng nhìn lại, Tống Hàng Hàng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, Bài đăng này cũng là bài công chúng, đã đạt 500 người xem, lúc trước mọi người đều để ý đến nó, hiển nhiên sau này lại không thích hợp.

Đầu tiên Tống Hàng Hàng phát hiện, có người tự xưng là người biết chuyện, tuyên bố lần này Trần Tiêu thực sự thật lòng, ý vị sâu xa khuyên mọi người sẽ khoan dung tiếp nhận lãng tử này.

Ngay sau đó, lại có người đứng ra, nói đến chuyện Trần Tiêu cùng Tống Hàng Hàng ở trên lớp học thân mật trò chuyện, thêm dầu thêm mỡ nói nhiều lần thấy hai người ở chung một chỗ, thậm chí nói Tống Hàng Hàng đã sớm ám chỉ với Trần Tiêu rồi, hơn nữa khuyên cáo mọi người không nên can thiệp sâu vào chuyện tình cảm riêng tư của bọn họ.

Lúc này đã có một số người không biết chuyện phụ họa trên BBS, tuyên bố đã gặp Tống Hàng Hàng và Trần Tiêu cùng đi học.

Tiếp theo, chợt có một ID “Nhiều người như vậy” tuôn ra một câu, nói là trong tiết khóa lịch sử thế giới cận đại của sư huynh Hứa Nghiêu Thực lúc trước, Hứa sư huynh hỏi thì vừa vặn thấy Trần Tiêu đưa cho Tống Hàng Hàng một tờ giấy.

Lời vừa nói ra, những người khác nhất thời xôn xao, mọi người rồi rít suy đoán: chẳng lẽ “Băng sơn tài nữ” lại nhờ tờ giấy nhỏ của “Tiêu Dao Công Tử” mới đáp được những vấn đề mà thầy giáo Hứa đưa ra? Vậy thì cái gọi là “Tài nữ” cũng quá mất mặt rồi!

Những bình luận phía dưới hoàn toàn lệch hướng chủ đề, trái lại lại thảo luận nhân phẩm và tài danh của Tống Hàng Hàng, xem tới cùng là như thế nào.

Nhìn đến đây, Tống Hàng Hàng thực sự nổi giận, kéo chuột xuống dưới, mặt cô ngày càng đen.

Thì ra là, có người dùng ID “Sự thật trắng ở hùng biện” bày tỏ chuyện hoa hồng hôm đó, lúc chuyện xảy ra, anh ta đang hiện trường.

Theo như anh đang nói, chân tướng sự tình là: Trần Tiêu muốn cho bạn gái Tống Hàng Hàng một kinh hỉ, đặc biệt cùng các anh em tốn thời gian cả một buổi chiều, cùng nhau chuẩn bị hình trái tim bằng cây nến cùng 99 đóa hoa hồng đỏ, vậy mà Tống Hàng Hàng sau khi xuất hiện, lại ghét bỏ hoa hồng là màu đỏ mà không phải màu trắng cô thích, lập tức phát giận rời đi.

Thậm chí “Sự thật thắng ở hùng biện” còn bày tỏ, Trần Tiêu đã nói xin lỗi với Tống Hàng Hàng, nhưng anh ta thấy cô thật quá quắt, không hy vọng anh em của mình vì một tiện nữ thấp kém như vậy mà phải ăn nói khấp nép, còn phải gánh chịu sự hiểu lầm của toàn trường!

Nhìn thấy sự thật bị bẻ cong, Tống Hàng Hàng đã giận đến tột cùng, trong miệng tuôn ra một câu thô tục, đôi tay để xuống bàn phím bắt đầu thoăn thoắt đánh chữ:

“Vị đồng học có ID “Sự thật thắng ở hùng biện: này, mới bạn dùng lương tâm của mình mà nói chuyện! Xác thực bạn “hùng biện” rất đặc sắc, nhưng xin bạn đừng bẻ cong sự thật như vậy!!! Chứng cứ của bạn ở đâu? Chỉ bằng một mình bạn nói? Lại còn không biết xấu hổ nói đó là “sự thật”? Nếu bạn vũ nhục nhân phẩm của tôi, tôi không ngại tìm kiếm sự giúp đỡ từ phía nhà trường và cảnh sát, tôi không ngại đối chất với bạn, càng không ngại bạn đối chất với đồng học Trần Tiêu!

Tôi là Tống Hàng Hàng, như bạn học trước đã nói, “songhh” chính là ID của tôi, đối với những bình luận mà ID này gửi đi tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm. Tôi nghiêm túc thanh minh, tôi cùng bạn học Trần Tiêu, chỉ là quan hệ bạn bè nhưng cũng không thân thiết, chưa từng và tuyệt đối không phải là quan hệ bạn trai bạn gái! Tất cả những lời nói của “Sự thật thắng ở hùng biện” tôi hoàn toàn phản bác, bởi vì nó hoàn toàn là những lời lẽ hư cấu phỉ báng!

Bạn học ‘Nhiều người như vậy’, tôi mười phần chân thành nói ngay lúc này, hướng bạn, cùng với tất cả những người đã hoài nghi nhân phẩm của tôi, tôi xin thanh minh, trên tiết khóa của thầy giáo Hứa Nghiêu Thực, đúng là bạn học Trần Tiêu đã đưa cho tôi một tờ giấy, nhưng chỉ là bởi vì tôi không chú ý, anh ta chỉ cho tôi biết vấn đề thầy giáo đang hỏi, đó cũng là lần đầu tiên tôi và bạn học Trần Tiêu quen biết nhau, sau đó mấy lần đi chung, nguyên nhân tại sao, xin mọi người hỏi bạn học Trần Tiêu. Tôi cũng rất nghi hoặc vì sao anh ta phải đưa ra vô số lý do phong phú để lên dự tiết học của sinh viên năm nhất. Còn nữa, tôi chưa từng xưng mình là “tài nữ”, nếu như mọi người thất vọng với tôi, mời rời đi, không cần công kích với nhân phẩm của tôi, có thể không?

Đối với người đã đăng ảnh lên, tôi cũng xin nói rằng, có người thổ lộ tôi, tôi cự tuyệt, như thế mà thôi, không có chuyện mưu đồ gì ở đây cả, trên đời không có nhiều mưu đồ như vậy. Nếu có người vì vậy mà bắt mối với tôi, xin quang minh chính đại nhắm về phía tôi, kẻ hèn này chỉ số thông minh thấp, đừng giở trò sau lưng như thế!

Bạn học Trần Tiêu, nếu như anh cũng thấy bình luận này, tôi rất chào mừng anh xuất hiện nói ra sự thật, tôi nhớ ngài cũng không muốn sự thật bị bẻ cong chứ? Cảm ơn!”

Nhấn phím “Chấp nhận” để đăng tải bình luận này, Tống Hàng Hàng thở ra một hơi, “bốp” một tiếng đóng lại Laptop, ngã người xuống phía sau, mạnh mẽ quăng người lên giường.

Mình nói đến thế thôi, nếu như còn có người nhất quyết không tha, cô kia cũng không có biện pháp, chỉ có thể dùng lời nói và hành động của mình để nói chuyện.

Chỉ trách, mình gặp được một cực phẩm!

34. Chương 34: Âm Mưu Ở Vũ Hội Hóa Trang.

Sau bình luận của Tống Hàng Hàng, bài đăng này lại thu hút hàng trăm lượt xem, mặc dù nhiều người tiếp tục đả kích lại lời Tống Hàng Hàng thanh minh, rất nhiều người cũng bày tỏ tin tưởng Tống Hàng Hàng, nhưng bởi vì ID ‘Sự thật thắng ở hùng biện’ lại tiếp tục đăng bài tranh luận, mà Tống Hàng Hàng lại không

thêm trả lời thêm, vẫn có một số người tồn tại hoài nghi như cũ, hơn nữa một đương sự khác cũng không hề hiện thân (PS: Là ai thì mọi người biết rồi: Trần Tiêu).

Chuyện này có nhiều cách nói, vết nhơ chưa rõ, vốn là Đại học A tiếp tục náo nhiệt bàn luận, nhưng kỳ quái thay, ngày kế tiếp, bài đăng này lại biến mất không giải thích được.

Tiếp theo có người lại tiếp tục đăng bài nói đến đề tài này, tuy nhiên cũng chỉ như lấy đá ném vào biển rộng, không người nào trả lời, người mở topic vẫn còn ở kinh ngạc, F5 một cái, phát hiện bài đăng lại biến mất.

Mà Tống Hàng Hàng cũng không biết chuyện này, cô nổi giận một đêm, tạm thời quyết định thanh tẩy đầu óc, lo toan cho cuộc sống mới trước, cũng không thể khiến mấy chuyện thừa thãi này ảnh hưởng tâm tình của mình được.

Conde(*) đã từng nói qua, tức giận là dùng sai lầm của người khác tới trừng phạt mình, những lời này cũng là nguyên tắc mà Tống Hàng Hàng áp dụng với người mà cô kết giao.

(*)Conde: Mitsuyo Maeda (1878–1941) là một võ sư môn Nhu thuật Brazil người Nhật Bản, ông nổi danh về những thành tích thượng đài của môn đấu võ tự do và môn đô vật. Ông là người sáng lập ra môn võ Nhu thuật Brazil mà sau này kỹ thuật đó được hoàn thiện và phát triển thêm một bước bởi gia tộc Gracie.

Khi còn ở Nhật Bản, từ năm 1897, Mitsuyo Maeda còn có tên là Maeda Hideyo.

Từ năm 1930 ông nhập tịch Ba Tây với tên Conde Koma.

Cô mới vừa ổn định xong tâm tình, liền nghe thấy chuông điện thoại di động, vừa nhìn, là tin nhắn của Đồng Nhạc Mai:

“Hàng Hàng, chủ nhật có vũ hội tân sinh viên, cùng đi chứ.”

Vũ hội sao? Nếu đi cũng không ngại, tạm thời có thể cải thiện tâm tình rồi. Nghĩ như vậy, Tống Hàng Hàng liền đáp ứng cô.

Đảo mắt đã đến ngày vũ hội hôm đó, Tống Hàng Hàng mặc cái váy mẹ cô mua cho trước khi đi thành phố K, cũng tượng hình tượng dáng (*đây là thành ngữ: hình dung cường điệu hoặc kiểu dáng long trọng). Trước của ký túc xá thì gặp Đồng Nhạc Mai, hai người cùng nhau đi tới địa điểm vũ hội, dọc theo đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt.

Chờ đến cửa vũ hội, Tống Hàng Hàng bắt đầu cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Nhạc Mai, bọn họ, bọn họ sao vậy...” Tống Hàng Hàng chỉ vào một người đứng ở gần đó, hỏi.

Đồng Nhạc Mai theo tay của cô nhìn sang, thấy một chàng trai cao lớn mặc tây trang màu trắng, tất cả đều rất bình thường, chỉ là... Khuôn mặt của anh ấy lại mang một mặt nạ màu trắng, chỉ hơi lộ ra mắt cùng miệng.

Chú ý tới ánh mắt hai cô gái, chàng trai gật đầu nhẹ, đi về phía các cô.

“Hai vị tiểu thư.” Chàng trai cong lưng, “Cũng tới tham gia vũ hội mặt nạ hôm nay sao?”

“Mặt, mặt nạ?” Tống Hàng Hàng cùng Đồng Nhạc Mai hai mặt nhìn nhau.

Sau khi biết đây là vũ hội mặt nạ, Tống Hàng Hàng cùng Đồng Nhạc Mai càng thêm hứng thú, nhưng lại chuẩn bị chưa đủ, hai người đều không có mặt nạ.

Nam sĩ khẽ mỉm cười, “Không sao, ở lối vào vũ hội có đủ loại mặt nạ cho hai vị chọn lựa.”

Như thế thì quá tốt. Tống Hàng Hàng có mấy phần tò mò, ngày trước cũng tham gia không ít vũ hội, chỉ là vũ hội mặt nạ thì đúng là chưa từng tham gia qua.

Cô chọn mặt nạ màu tím, điểm một bông hoa đỏ, Đồng Nhạc Mai chọn một mặt nạ lông vũ màu xanh da trời, hai người liền vào hội trường.

Nơi tổ chức vũ hội được trang hoàng hết sức hoa lệ, bàn ghế đặt dựa vào tường, khăn trải bàn màu đỏ, mang lên rượu đỏ và salad, biến thành một buổi tiệc đứng, trên hành trang treo đầy những đèn màu đẹp

mắt, trên trần nhà chính giữa treo một chiếc đèn hình cầu xoay tròn, một góc nhỏ là bàn DJ, thỉnh thoảng lại đưa ra những bản nhạc tao nhã mà ưu mỹ.

Chỗ này là nơi thường tổ chức hoạt động của trường, bình thường đều treo đèn sợi đốt, Tổng Hàng Hàng không ngờ lại có thể trang trí được thành như vậy.

Đồng Nhạc Mai khẽ khom lưng với Tổng Hàng Hàng:

“Tiểu thư xinh đẹp, có thể mời quý cô cùng múa một khúc?”

“Ha ha, đương nhiên là được.” Tổng Hàng Hàng vui vẻ, đặt bàn tay lên, hai cô gái cùng nhảy một khúc nhạc Waltz.

Một khúc xong, Đồng Nhạc Mai không khỏi mở miệng khen: “Không ngờ Tổng tiểu thư lại khiêu vũ xuất sắc đến thế.”

“Đó là đương nhiên, nhớ năm đó... Khụ khụ!”

“Năm đó thế nào?”

“Khụ khụ, chuyện cũ đừng vội nhắc lại, hôm nay bản tiểu thư có một mình cô là đủ rồi... Yên tâm, bản tiểu thư sẽ đối đãi với cô thật tốt.”

“...”

Hai người lại ăn uống, rất hài lòng với vũ hội này.

Hai người vừa mới ngồi xuống, muốn chậm rãi làm dịu dạ dày căng no, một chàng trai đi tới, vươn tay với Đồng Nhạc Mai, “Tiểu thư, có thể nể mặt múa với tôi một khúc?”

“Đi đi đi đi.” Tổng Hàng Hàng nháy mắt, cảm thấy vui vẻ.

Đồng Nhạc Mai lườm cô một cái, đứng lên, đặt tay vào trong tay đối phương.

Lúc này, khúc nhạc mới lại nổi lên.

Thời điểm Đồng Nhạc Mai rời chỗ ngồi đi về phía bên trong vũ trường, lại một chàng trai khác đi tới, ngồi vào vị trí bên cạnh Tổng Hàng Hàng, mỉm cười giơ ly rượu trong tay về phía cô.

“Tiểu thư xinh đẹp như vậy, sao lại ngồi một mình?”

“Ha ha, nghỉ ngơi một chút.” Tổng Hàng Hàng có phần không tự nhiên, cô cũng không am hiểu kiểu đối thoại này.

“Không đi cùng bạn trai sao?”

“... Hôm nay anh ấy có việc...”

“Bạn trai như vậy là không đủ tư cách đâu nhé!” Chàng trai nói xong, đưa tay lấy một ít salad phía sau.

“Ăn không?”

“Cám ơn, vừa mới ăn rồi.”

“Vây... Nhân viên phục vụ, cho vị tiểu thư này một ly nước trái cây!” Chàng trai lên tiếng gọi một nhân viên phục vụ vừa đi qua.

Tổng Hàng Hàng cầm ly nước trái cây, uống một hớp, muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, liền vội vàng đứng lên, định vội vã rời đi.

“Ngượng ngùng...”

Cô vừa mới mở miệng, thân thể đã là lão đạo.

Chàng trai vội vàng đỡ cô, “Cô làm sao vậy? Uống say?”

“Tôi, không uống...” Lại không biết tại sao, hình như đầu lười trở nên không nghe lời, hàm hồ không nói ra được câu gì, đầu thật nặng, thật muốn nằm trên giường ngủ một giấc.

“Cô say rồi.” Chàng trai nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô, sau đó nháy mắt ra dấu với kẻ trước mắt, lên giọng, “Sư huynh! Bạn gái của anh say!”

Một bóng dáng nhanh chóng đi tới đây, vỗ vỗ vai chàng trai, âm điệu không cao không thấp, “Cám ơn.” Sau đó hạ giọng, “Kì này, tôi sẽ giúp cậu nâng thành tích.”

Chàng trai cảm kích gật đầu, buông cô ra, thân thể mềm mại của cô lại chuyển sang một người khác.

Người nọ một tay kéo hông cô, nâng cô dần đi ra ra cửa.

Lúc này Đồng Nhạc Mai, đã sớm không biết vui đùa ở nơi nào.

Tổng Hàng Hàng đã bị dẫn tới cửa, ngừng chân, bị thứ gì đó làm cô vấp ngã, kéo theo người đang đỡ cô lao đảo chúi về phía trước.

“Lạch cạch” một tiếng, mặt nạ của cô gái rơi xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất.

“Đáng chết!” Người nọ hung hăng chửi một câu, đem Tổng Hàng Hàng thân thể chuyển về hướng mình. Mặt của cô bị anh ta gắt gao đè vào lồng ngực, nhất thời không thở nổi, mềm mại xoay xoay người, người nọ lại ôm cô chặt hơn.

Ánh đèn âm trầm, nhất thời anh ta cũng không thấy rõ mặt nạ rơi ở nơi nào, liền khom người xuống, một tay ôm Tổng Hàng Hàng, tay kia lục lọi trên mặt đất.

“Anh tìm cái này sao?” Một cái tay đưa tới mặt nạ, giọng nói lịch sự mà xa cách.

“Ừ... Cám ơn.” Anh ta rầu rĩ đáp, cũng không ngẩng đầu lên, đưa tay muốn nhận lấy mặt nạ.

Bàn tay kia vẫn giữ lấy mặt nạ, nắm chặt không chịu đưa ra.

“Anh?” Anh ta tức giận, ngẩng đầu, đối diện là một mặt nạ màu trắng, giống như quỷ sai Diêm Vương, cộng thêm nụ cười nơi thâm ý kia, anh ta khiếp đảm.

“Anh, anh thích, thì cho anh.”

“Cậu nhóc... cậu nhóc chết tiệt...” Nghe thấy âm thanh ồn ào, cô gái trong ngực chợt lảo đảo lên tiếng.

Khóe miệng chàng trai vốn thoáng ý cười, chợt biến mất.

Anh buông tay ra, khách khí nói: “Là vật của cô gái, tôi có thích cũng sẽ không chiếm đoạt.”

“Tạ lỗi, cám ơn.” Trần Tiêu nhận lấy mặt nạ, ôm Tổng Hàng Hàng muốn nhấc chân ra cửa.

“Khoan đã!” Anh đi đến trước mặt Trần Tiêu, “Sao lại gấp như vậy, mang cô đi?”

“Tôi, tôi muốn đưa bạn gái đi đâu, mắc mớ gì tới anh!”

“Bạn gái à...” Miệng anh lặp lại mấy chữ này, chốc lát, chợt cúi người nói chuyện với cô gái trong ngực Trần Tiêu.

“Vị tiểu thư này, tôi rất thích mặt nạ của cô, không biết, cô có thể đưa tay ra cho tôi hay không?”

Trần Tiêu hoảng loạn, hung ác đẩy anh, “Anh làm gì đấy? Bạn gái của tôi say, không nói chuyện được với anh!”

“Nhưng tôi lại nghe thấy cô nói chuyện đó.”

“...”

“Tiểu thư, tôi cảm thấy giọng nói của cô rất quen tai, chúng ta quen biết sao?”

“Thật xin lỗi! Chúng tôi phải đi!”

“Ha ha, yên tâm, bạn gái của anh sẽ không bị tôi lừa gạt.” Anh nhấn mạnh hai chữ “Bạn gái”.

“Tôi...” Trần Tiêu còn muốn trả lời, lại nhất thời không biết nói gì, đứng yên ở nơi đó.

Ánh mắt đối phương chợt trở nên sắc bén.

“Anh có nhớ 72 quy tắc của nghiên cứu sinh Đại học A không?”

“Cái... cái gì?” Trần Tiêu ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Đưa cô cho tôi đi.” Hứa Nghiêu Thực nháy mắt, “Anh không muốn tiền đồ của mình bị hủy hết chứ? Đồng học Trần Tiêu.”

35. Chương 35: Câu Chuyện Ở Quán Bar

Qua tết âm lịch, Tổng Hàng Hàng nghênh đón học kỳ thứ 2 ở thành phố K.

Hôm nay cô từ một cán sự nhỏ nhỏ ở Hội sinh viên đã thăng chức lên làm Bộ trưởng.

Khai giảng bắt đầu, trường học lại tham gia cuộc thi đua thương mại mang tầm cả nước, chỉ định toàn bộ Bộ trưởng Hội sinh viên phải tham gia, cũng ối người một giáo sư hướng dẫn.

Giáo sư hướng dẫn cho Tổng Hàng Hàng, là Hứa Nghiêu Thực.

Lần thi đua thương mại này chủ yếu là tìm ra sáng tạo mới, giả định người dự thi mở một công ty độc quyền bán hàng sản phẩm DIY(*), thiết kế hình thức kinh doanh của công ty mới hình thành, cuối cùng là nộp luận văn thiết kế và hoàn thiện bài thuyết trình về nó.

(*)DIY

Do it yourself (DIY, tự tay làm lấy) là một thuật ngữ dùng để mô tả xây dựng, sửa đổi, hoặc sửa chữa một cái gì đó mà không có sự trợ giúp của các chuyên gia. Cụm từ DIY được đưa vào sử dụng phổ biến vào những năm 1950 trong dự án cải thiện nhà mà người dân sử dụng kĩ năng của mình để sửa chữa, tu sửa một cách độc lập.

Tổng Hàng Hàng cẩn thận đọc tài liệu về nội dung cuộc thi, sau đó chủ động liên lạc với Hứa Nghiêu Thực, cùng anh thương lượng ý tưởng thiết kế.

Hứa Nghiêu Thực cũng rất nghiêm túc, trực tiếp đề nghị với cô, trước tiên cần khảo sát thực tế.

Vì thế vào 2h chiều thứ bảy hôm đó, hai người gặp nhau ở khu buôn bán nổi tiếng nhất thành phố K.

“Nơi này là nơi người trẻ tuổi thành phố K tụ họp, ” Hứa Nghiêu Thực nói, “Rất nhiều nhà thiết kế thời trang, thợ thủ công và đầu bếp nổi tiếng đều mở cửa hàng ở nơi này.”

“Tôi đã tới đây một lần.” Tổng Hàng Hàng tiếp lời, “Ấn tượng khắc sâu nhất chính là ‘cửa hiệu ô vuông’(*).”

“Không sai, ‘cửa hiệu ô vuông’ chính là trọng điểm của khảo sát lần này!”

‘Cửa hiệu ô vuông’, tên như ý nghĩa, các thương phẩm trong cửa hàng được bày trong những ô vuông nhỏ được thiết kế riêng, điều kỳ lạ chính là, những thương phẩm này không phải chủ cửa hàng nhập về, mà là do chính những người khách hàng tự mình chế tác, gửi ở “cửa hiệu ô vuông” triển lãm hoặc tiêu thụ. Mà lợi nhuận “cửa hiệu ô vuông” cũng là trích phần trăm tiền cho thuê ô vuông.

Bởi vì tiền cho thuê ô vuông của “cửa hiệu ô vuông” cũng không đắt, thường là một đến hai trăm một ô một tháng. Phương thức này được rất nhiều người trẻ tuổi hoan nghênh, không chỉ ở thành phố K, trên toàn thế giới đều thịnh hành hình thức kinh doanh độc đáo mới mẻ này.

Nhưng cực thịnh tất suy (*phát triển lên đỉnh điểm thì tất sẽ đi xuống). Thông qua khảo sát cùng phỏng vấn các chủ tiệm, Tổng Hàng Hàng và Hứa Nghiêu Thực trực tiếp lập được tài liệu, ‘cửa hiệu ô vuông’ là một ngôi nổ! Hiện tại bọn họ đứng trên con đường này, đã có bảy cửa hàng! Cạnh tranh khốc liệt cùng người yêu thích các sản phẩm thủ công có hạn, quy định chặt chẽ về sự phát triển của “cửa hiệu ô vuông”, không ít các ô vuông của “cửa hiệu ô vuông” đều bỏ trống.

Sách lược phát triển theo chiều hướng “cửa hiệu ô vuông”, hiển nhiên không phải là một chủ ý tốt.

Tổng Hàng Hàng đã học qua trên khóa, một công ty phát triển, có ba loại mô hình chiến lược có thể lựa chọn, theo thứ tự là “Nhẹ vốn”, “Khác biệt hóa”, và “Tập hợp hóa”. “Nhẹ vốn” nhằm vào ngành sản phẩm số lượng lớn; “Khác biệt hóa” là đi theo con đường không giống người khác, cho dù là sản phẩm xa xỉ hay giá rẻ, mấu chốt là ở chỗ có đặc sắc riêng; “Tập hợp hóa” là chuyên tập hợp sản phẩm tiêu thụ thành từng khu hoặc từng cụm riêng biệt.

Vật hiếm mới quý. Sản phẩm thủ công mặc dù ai ai cũng có thể tự mình làm, nhưng dù sao tinh phẩm cũng có hạn, sản phẩm có ý tưởng sáng tạo chân chính lại càng thêm khan hiếm. Nếu như độc quyền bán hàng tinh phẩm là đồ thủ công, lấy làm nhãn hiệu nổi bật, có thể tạo sự khác biệt trên thị trường tốt xấu lẫn lộn, xây dựng đặc sắc riêng của công ty, một khi nhãn hiệu được thành lập thành công, phục vụ lượng lớn hàng tinh phẩm, nhất định có khả năng hấp dẫn lượng lớn khách hàng.

Trải qua thương lượng, hai người quyết định, lấy “Khác biệt hóa” làm chủ, “Nhẹ vốn” làm chiến lược phụ, làm đường lối cho cuộc thi đua kinh doanh lần này!

Hai tuần kế tiếp thật sự rất gian khổ.

Một công ty hoàn chỉnh, không hề đơn giản như ta thường nhìn thấy, từ nguồn vốn tài chính, thị trường marketing, tiêu thụ đến lợi nhuận thu về, mỗi một bước đều có thể dẫn đến công ty tan rã.

Dù sao Hứa Nghiêu Thực cũng chỉ là giáo sư hướng dẫn, chủ yếu công việc vẫn phải do Tổng Hàng Hàng hoàn thành, khảo sát các nguy cơ công ty đầu tư vận chuyển kinh doanh, vì muốn xây dựng một công ty giả thuyết được hoàn mỹ, sau khi đủ để thuyết phục bình xét của giáo sư, Tổng Hàng Hàng bắt đầu suy tính chọn mua sản phẩm.

Đây là mắt xích quan trọng nhất để công ty thành công. Dạng sản phẩm gì, mới đúng là sản phẩm sáng tạo chân chính trong cảm nhận của người trẻ tuổi? Sản phẩm gì, mới phải có thể tạo thành “Khác biệt hóa” đỉnh cao của tinh phẩm DIY? Mới có thể trở thành nhãn hiệu nổi bật, chèo chống cả một hình thức kinh doanh của bọn họ?

Tổng Hàng Hàng lại đi một chuyến đến khu phố buôn bán.

‘Cửa hiệu ô vuông’ được bày trí rực rỡ muôn màu, từ rèm cửa sổ làm tay cỡ lớn, tấm thảm ghép, rèm che từ chuỗi hạt, đến những món đồ cầm tay nhỏ, búp bê nệm, chụp đèn gốm, đa dạng phong phú, khiến người ta không đếm xuể.

Mặt khác, Tổng Hàng Hàng phát hiện, bởi vì sản phẩm thủ công đều là tâm huyết của mình, tất cả giá tiền đều do bản thân quyết định, chênh lệch rất lớn với giá tiền các sản phẩm bày ở ô vuông, vả lại giá tiền phổ biến đều hơi cao.

Tổng Hàng Hàng lặng lẽ thống kê ở vài “cửa hiệu ô vuông, Tổng Hàng Hàng phát hiện, lượng người vào cửa tiệm không ít, người chân chính mua đồ, rất ít.

Tổng Hàng Hàng ước đoán, nguồn thu chủ yếu của ‘cửa hiệu ô vuông’ lại là tiền thuê từ sản phẩm thủ công, mà không phải là tiền tiêu thụ.

Lại nói đến các sản phẩm thủ công của “cửa hiệu ô vuông”, mặc dù giá tiền so với bình thường thì không phải cao, nhưng giá cả trong tiệm lại thống nhất rất nhiều, chất lượng thương phẩm cũng tương đối khá. Vừa hỏi, mới biết đại đa số thủ sản phẩm thủ công đều do chủ cửa hàng tự làm.

Kiểu cửa hàng này, lượng không nhiều bằng “cửa hiệu ô vuông”, thực tế người mua lại nhiều hơn, hơn nữa phần nhiều là khách hàng quen, một số nhãn hiệu của tiệm rất có danh tiếng.

Nhưng bọn họ vẫn có vấn đề riêng của mình, Tổng Hàng Hàng hỏi thăm họ mới lượng lự mở miệng, nói là bởi vì tiền thuê cửa hàng quá đắt, lại thêm thương phẩm tương đối ít, lợi nhuận thu vào cũng không cao, đoán chừng so sánh cũng không hơn “cửa hiệu ô vuông”. Thậm chí có chủ tiệm còn tính rút lui.

Tổng Hàng Hàng có chủ ý, liếc vào tay bọn họ!

Trở lại tra xét tài liệu một lần nữa, nguồn gốc sản phẩm:

Tìm kiếm ba đến năm hạng mục bất đồng cung cấp lượng lớn tinh phẩm thủ công nghệ, đưa chủ cửa hàng có tay nghề vào công ty dưới danh nghĩa nhà thiết kế, ồ ỉ người mở một nơi bán hàng độc quyền sản phẩm của bọn họ. Dần dần hiệu ứng nhãn hiệu sẽ càng lớn!

Tổng Hàng Hàng lại tính toán thị trường marketing cùng tiêu thụ: tuyên truyền thế nào để có hiệu quả tốt nhất? Loại quảng cáo nào giá rẻ mà chất lượng? Nên tuyển dụng bao nhiêu nhân viên? Tiền lương hiện nay của thành phố K như thế nào?... Làm sao để đạt được hiệu quả tốt nhất mà lại dùng ít phí tổn nhất.

Toàn bộ thời gian hai tuần, Tổng Hàng Hàng lao lực mệt mỏi, cũng may thành quả khiến cô hài lòng.

Hôm đó, 9h tan lớp, cô đặc ý đi tới phòng làm việc của Hứa Nghiêu Thực, giao luận văn thiết kế cho anh thẩm duyệt, lòng tràn đầy vui thích chờ anh tán thưởng.

Không ngờ, sau khi Hứa Nghiêu Thực nghiêm túc xem xong, nhưng trên khuôn mặt lại không hề có thái độ gì.

“Đường đi rất tốt, có sáng tạo, cũng có tính thao tác thực tế, nhưng là...” Hứa Nghiêu Thực ngẩng đầu nhìn cô, “Cũng không vượt qua được lối mòn cũ.”

Là thạc sĩ hai khoa kinh tế và lịch sử ở Yale University, ý kiến của Hứa Nghiêu Thực, phân lượng mười phần, không khỏi khiến Tổng Hàng Hàng chăm chú suy tư.

Nhưng, có lẽ mải miết với việc thiết kế quá lâu, Tổng Hàng Hàng đứng trước mặt Cố Nghiêu suy nghĩ thật lâu, chỉ cảm thấy càng lúc càng hoang mang, thậm chí có chút uất ức.

Hứa Nghiêu Thực yên lặng nhìn cô, cô hơi vội vàng nóng nảy, cũng không biết làm sao.

“Đi thôi, dẫn cô đi một nơi buông lỏng một chút.” Anh chợt mở miệng.

Tổng Hàng Hàng rất không tự nhiên, bởi vì Hứa Nghiêu Thực dẫn cô đến quán bar.

Trước mắt đều là những người đang điên cuồng nhảy nhót, cô nắm thật chặt lấy áo Hứa Nghiêu Thực, cẩn thận lướt qua đám người.

Hai người ngồi xuống trước quầy bar.

Hiển nhiên Hứa Nghiêu Thực hết sức quen thuộc với nơi này, anh nhẹ nhàng nhún nhảy lắc lư theo điệu, thậm chí còn huyết sáo với một mỹ nữ tóc dài đang liếc mắt đưa tình với anh.

“Như thế nào, nơi này không khí không tệ chứ?” Anh nhẹ nhàng nói.

“Ừ...” Nhưng là, dẫn tôi tới đây làm gì chứ...

“Cho một whisky!” Hứa Nghiêu Thực gõ gõ quầy bar, phát ra tiếng vang thanh thúy, ngón tay trắng nõn thông dài đặt trên quầy bar màu vàng lưu ly, lại có mấy phần quyến rũ.

Bartender ứng tiếng, trêu chọc tiến lên, “Trai đẹp, lại đổi bạn gái?”

Anh không phủ nhận, “Tiểu Lãnh nhanh đưa rượu lên đi, đừng quên, vẫn dùng loại ly để cao lần trước.”

“Được rồi! Whisky, trai đẹp xin đợi chút.” Anh ta để ly rượu xuống, lại chuyển hướng sang Tổng Hàng Hàng, “Cô gái thì sao, muốn dùng gì?”

“À? Tôi...”

“Cô không cần đâu.” Hứa Nghiêu Thực cắt ngang lời cô, “Cô không uống được.”

“Ai nói tôi không uống được!” Tổng Hàng Hàng không cam lòng khi bị coi thường, “Cho tôi một ly giống như vậy.”

“Cô thật sự muốn?” Hứa Nghiêu Thực buồn cười nhìn cô.

“Ừ!”

“Này, tiểu Lãnh, cậu cho thêm một ly đi.” Anh cười nháy mắt với bartender, đối phương ngằm hiểu vội chuẩn bị.

“Như thế nào? Nói chút cảm giác với nơi này xem.”

“A? Anh nói gì?” Mới vừa đổi sang loại nhạc sôi động hơn, cô không nghe rõ lời của anh.

“Tôi nói!” Hứa Nghiêu Thực nhích tới gần tai cô, “Cô đối với nơi này, cảm giác như thế nào?”

“Rất, rất tốt!” Cô liên tục lui ra.

“Chỗ nào tốt?” Anh lại nhích tới gần mấy phần, chớp mũi sắp chạm phải lỗ tai cô.

“Mọi người! Đều rất sôi động!” Cô rống rất to.

Âm nhạc lại mới vừa thấp xuống, một đám người ngồi bên cạnh nghe thấy lời của cô..., oanh một tiếng cười to.

Tổng Hàng Hàng nhất thời vô cùng xấu hổ, vội vàng cúi đầu giấu khuôn mặt đang đỏ lên vào bóng tối.

“Rượu tới rồi!” Bartender tên Tiểu Lãnh đặt rượu xuống, phô trương nháy mắt với Hứa Nghiêu Thực, cười rồi đi.

Cô cầm ly rượu lên, uống một hớp lớn.

“Khụ khụ!”

“Uống gấp như vậy làm gì? Không có ai giành đâu.” Hứa Nghiêu Thực cười, “Nói thật, cô cảm thấy nơi này như thế nào?”

“Suy nghĩ đến thiết kế của cô.” Anh bồi thêm một câu.

“Của tôi, thiết kế?” Cô sững sờ lặp lại. Nơi này, thiết kế của tôi, có thể có quan hệ thế nào?

Hứa Nghiêu Thực giơ lên cái ly để cao, nhẹ nhàng quơ quơ trước mắt cô, môi mỏng ngậm vào mép chén, tỉ mỉ nhấp một ngụm.

Tổng Hàng Hàng bị động tác ưu nhã của anh làm mê muội.

“Thật là đẹp mắt... Cái ly... ” Còn nữa, ...

Hứa Nghiêu Thực đưa cái ly tới trước mặt cô, “Biết cái ly từ đâu tới không?”

“...Nơi nào?”

“Chính là cửa hàng ‘Nhất túy khuynh tình’.”

‘Nhất túy khuynh tình’? Cô nhớ ra, đó là cửa tiệm buôn rượu ở khu phố buôn bán, cô không có hứng thú với ly rượu, cho nên lúc đó cũng không đi vào.

“Đó cũng là một cửa hàng thủ công, cái ly này, đều thủy tinh tự thổi, tự thiết kế, chỉ cửa hàng ấy, không có chi nhánh.”

Hả?

Tổng Hàng Hàng nhất thời hứng thú, giơ ly lên cẩn thận nhìn, xác thực kiểu ly không thường gặp, hoa văn trên ly nhìn như hết sức tùy ý, lại hết sức cá tính, cầm trên tay, mười phần đẹp mắt.

“Danh tiếng của quán bar này ở thành phố K rất lớn, cô nhìn kỹ đi, ly rượu, điện lót, thảm, đèn đóm, nền... Phải biết, chi tiết quyết định thành bại, đối với một quán bar mà nói, nếu như những chi tiết nhỏ này đủ để hấp dẫn người, nó sẽ thành công.”

“Không chỉ là quán bar, tiệm nước, tiệm sách, phòng cà phê... Những thứ này cần không khí mở cửa hàng mặt tiền, thắng ở chi tiết, đã thắng một nửa.” Tổng Hàng Hàng như có điều suy nghĩ tiếp lời câu nói.

“Cho nên, người kinh doanh chúng ta, không được câu nệ với mỗi người.”

“Có thể bán cho những cửa hàng mặt tiền!” Tổng Hàng Hàng nói xong câu đó, nhất thời hưng phấn.

“Đúng!” Hứa Nghiêu Thực gạt đầu tán thưởng.

Tổng Hàng Hàng trầm nháy dựng lên, phải biết, làm giao dịch với những cửa hàng này, đây chính là kinh doanh lớn, so với kinh doanh cá nhân thì rộng lớn hơn nhiều!

Cô kích động nắm cái ly lên, ừng ực uống mấy ngụm to, “Vây bây giờ chúng ta đi thôi, tôi phải nhanh đi về sửa luận văn!”

“Thật đúng là gấp gáp...” Hứa Nghiêu Thực vừa cười, thỉnh thoảng bị Tổng Hàng Hàng nắm tay.

“Đi thôi!” Cô đứng lên, vốn sẽ kéo anh đi, không ngờ lại lảo đảo ngã xuống.

Hứa Nghiêu Thực vội vàng đỡ cô, “Thế nào?”

“Tôi, choáng đầu...” Cô một tay nắm Hứa Nghiêu Thực, một tay khác vịn quầy bar, thân thể chợt ngã mạnh về phía sau, cũng trở về tại chỗ, đầu “Xoạch” một tiếng nằm lên bàn.

“Này...” Hứa Nghiêu Thực đỡ khóc đỡ cười.

Bartender vừa rồi pha rượu cười mập mờ đi tới, “Buổi tối vui vẻ nhé..., lại xong một em, muốn cảm kích tôi thế nào?”

“Cậu cho cô ấy uống...?” Hứa Nghiêu Thực giọng nói ngờ vực, ngẩng đầu nhìn anh.

“Thế nào? Không phải anh muốn tôi cho cô ấy uống loại mạnh...”

“Tiểu Lân... Tôi muốn cậu đổi thành nước...”

36. Chương 36: Đêm Trước

Vì vậy, Hứa Nghiêu Thực không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai nâng Tổng Hàng Hàng hôn mê lên xe...

Tổng Hàng Hàng được đặt ở ghế lái phụ, Hứa Nghiêu Thực mới cài dây an toàn cho cô, mở cửa lên xe từ bên kia, lại phát hiện cô nghiêng người, đầu chúi xuống, thân thể chợt chệch hướng, trực tiếp rời chỗ ngồi.

Anh bất đắc dĩ nhún vai, không thể làm gì khác là vòng một tay đỡ hông Tổng Hàng Hàng, một tay khác nắm bả vai của cô kéo cô lên ghế.

“Nhìn thì rất gầy, sao lại nặng như vậy...” Anh trầm nói.

Tổng Hàng Hàng bị anh giữ không thoải mái, trong miệng lẩm bẩm mấy câu không rõ, thân thể vụng vọ, cự tuyệt anh đỡ.

“An phận một chút cho tôi!”

Anh nhẹ giọng gầm lên một câu, trái lại đối phương rất nghe lời, không ngờ lại ngừng giãy dụa, còn chủ động cọ xát về phía trước.

Nhưng vẫn vô dụng.

“Bốp” một tiếng, hai cái đầu đụng vào nhau.

“Cô!”

Hứa Nghiêu Thực tức quá hóa cười, sau đó hung hăng trợn mắt trừng Tổng Hàng Hàng.

Cô cũng đau, nhúu mày, gương mặt đỏ bừng, miệng vô ý thức chu ra, không thoải mái thốt ra mấy âm thanh hừ hừ.

Hứa Nghiêu Thực sững sờ nhìn cô, ngây người chốc lát, bàn tay nắm bả vai cô lại càng chặt.

Chốc lát, dùng sức, nâng cô trở về chỗ ngồi, từ từ rút tay về.

Anh thu hồi bàn tay đặt trên người Tổng Hàng Hàng, ngồi thẳng, nổ máy rời đi.

Thành phố K là một thành phố không phân biệt ngày đêm, đã là mười hai giờ đêm, hai bên đường vẫn đèn đường sáng rõ, đèn nê ông dọc theo đường phố, chiếu đủ màu sắc sặc sỡ kỳ lạ, Hứa Nghiêu Thực lao xe qua, tạo nên một dải màu xinh đẹp bên sườn xe.

Dọc theo đường đi, Tổng Hàng Hàng vẫn an tĩnh ngủ, Hứa Nghiêu Thực không nhìn cô nữa, thậm chí cô không cẩn thận nghiêng đầu, tựa vào vai anh, anh cũng chỉ nhẹ nhàng dịch thân thể một chút, không hề quay đầu.

Đến cửa phòng ký túc xá, anh quen thuộc tìm được chìa khóa trong túi xách của cô, nâng cô vào cửa.

Đặt đồng hồ báo thức trước giờ lên khóa đầu tiên nửa giờ, lại lưu lại tờ giấy “ngày mai liên lạc”, anh không hề nán lại, xoay người đi ra.

Đêm đã khuya, sâu không thấy đáy.

Lúc này bầu trời thành phố K, không thấy được ánh trăng, không thấy được vì sao, có lẽ bởi vì thành thị quá sáng, sáng đến nỗi bọn họ chỉ có thể tìm cách trốn tránh.

Hứa Nghiêu Thực không trở về phòng ngủ, anh lái xe trên ngã tư đường, không có mục đích.

Cuối cùng, xe dừng lại ở bến tàu, phía trước là vùng biển tối đen.

Chỉ có nơi này, mới là màu sắc chân chính của đêm, sâu và đen, có lúc sẽ có vài tia sáng, chiếu lên những đám mây rất xa đằng kia.

Hứa Nghiêu Thực châm một điếu thuốc, bước xuống xe.

Lặng lặng đứng trên bến tàu.

Năm đó, anh từ vùng biển bên kia tới thành phố này.

Đơn giản là trên mảnh đất này, là cố hương thân yêu mười tám năm lưu luyến.

Bọn họ đều cho rằng anh đã quên, thật ra anh không hề quên.

Anh không hề quên.

Lần thứ ba, lần thứ ba anh tới mảnh đất này, đã xảy ra chuyện gì?

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, đồng hồ báo thức còn chưa vang.

Tổng Hàng Hàng mơ màng mở mắt, ánh mặt trời chói mắt làm đau mắt cô.

Chuyện gì xảy ra? Sao cô lại trở lại?

Xoay người lại thấy một mảnh giấy nhớ trên bàn.

“Ngày mai liên lạc.”

Là, chữ của Hứa Nghiêu Thực?

Cô hơi đỏ mặt.

Cô, lại làm chuyện xấu gì mặt trước mắt anh?

Thật mất mặt...

“Khởi báo động lên, giang sơn Bắc vọng, Long khởi cuốn Mã hý dài, kiếm khí như sương...” Đồng hồ báo thức chợt vang, dọa cô giật mình.

Bài này là một người bạn trên mạng tiến cử, “Tinh Trung Báo Quốc”, cái tên rất có khí thế, nhạc điệu rất có khí thế, dùng làm chuông báo thức, hiệu quả không phải là tuyệt vời bình thường.

Bị giật mình như vậy, Tổng Hàng Hàng lập tức tỉnh táo.

Mỉm cười, cô tắt đồng hồ báo thức, bắt đầu thu thập.

Hứa Nghiêu Thực bảo cô liên lạc với anh, đoán chừng là vì chuyện luận văn.

Cô phải nắm chắc thời gian, tranh thủ trước giờ cơm tối đưa đến phòng làm việc cho anh.

Làm việc trước máy vi tính rất lâu, giữ nguyên phần B2C (Business to customer), đưa hình thức chưa người nào dám thử B2B (Business to business) vào, cũng là nghe theo đề nghị ngày hôm qua của Hứa Nghiêu Thực – chủ động liên hệ với chủ các quán bar, quán nước, tiệm sách, phòng cà phê, tranh thủ giúp bọn họ tiêu thụ nguồn sản phẩm thủ công trong dài hạn, dùng sản phẩm thủ công mở ra một thị trường hoàn toàn mới!

Cứ như vậy, nhân viên tiêu thụ cùng tiền vốn cũng phải cao tương ứng, cô tra tìm không ít tài liệu, cuối cùng cũng xác định được con số hợp lý.

Hứa Nghiêu Thực biết hôm nay Tổng Hàng Hàng nhất định sẽ tìm đến, cũng đoán chừng cô sửa luận văn phải mất một thời gian nhất định nên một mực ở trong phòng làm việc chờ cô.

Khi Tổng Hàng Hàng đến, anh đang dùng cơm, là đồng nghiệp mang từ căn tin tới.

Cho nên trong nháy mắt khi Tổng Hàng Hàng vào cửa, Hứa Nghiêu Thực đang ăn rau cải, theo phản xạ có điều kiện cúi thấp đầu.

Tổng Hàng Hàng nhin cười, đứng mười giây trước cửa phòng làm việc, đoán chừng thời gian anh nuốt xuống miếng rau cải khó ăn kia, mới bước về phía trước.

Cô đưa luận văn trên tay tới, “Đây là luận văn đã sửa đổi, tin tưởng lúc này hẳn không có vấn đề gì.”

Hứa Nghiêu Thực đặt hộp cơm xuống, nhận lấy luận văn từ cô, vội vã lật xem, đến phần B2B thì mới chăm chú xem kĩ.

Mặc dù không nói một lời, trong lòng anh lại âm thầm khen ngợi: nếu không có một phen khổ công, chỉ bằng vào linh cảm cùng trí thông minh, Tổng Hàng Hàng không thể nào làm ra tác phẩm xuất sắc như thế.

Tuy còn cần anh chỉ điểm, nhưng ở bản báo cáo này, từ ý tưởng thiết kế tổng thể, đến chi tiết vận chuyển buôn bán, chu đáo, đầu đuôi tương hợp, nếu như không phải anh biết rõ kinh nghiệm của Tổng Hàng Hàng, nhất định cho rằng đây là tác phẩm của một người chuyên nghiệp.

Cô đã không đơn thuần là một tài năng đáng được bồi dưỡng, đơn giản như vậy nữa.

Tiểu Lâm, ánh mắt của nhóc... Rất tốt đó...

Trong lòng anh, chợt có suy nghĩ bất đồng với lúc trước.

“Có thể.” Anh gấp bản luận văn lại, “Trên căn bản không có vấn đề gì, thế nào, có mong đợi gì với thành tích của cuộc tranh tài lần này sao?”

“Mong đợi?” Cô một mực chuyên tâm nghiên cứu thiết kế, ngược lại không cần thận nghĩ tới vấn đề thành tích tranh tài, nhưng vừa nghe Hứa Nghiêu Thực nói như vậy, cô nổi lên ý định: mặc dù cô cực khổ rất nhiều ngày mới hoàn thành phần luận văn thiết kế này, nhưng so với những người dự thi khác, dù sao cô cũng xem như từng có kinh nghiệm marketing cùng kinh doanh, thiết nghĩ thành tích không thể kém người khác được.

“Tôi tự tin, có thể thông qua vòng đầu loại của trường.” Tổng Hàng Hàng ngẩng đầu lên, trịnh trọng nói.

“Không tệ.” Hứa Nghiêu Thực gật đầu, “Buôn bán cũng là nghệ thuật, nó sẽ là một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc.”

Được Hứa Nghiêu Thực tán thành như vậy, trong lòng Tổng Hàng Hàng hơi kích động.

Ngừng chốc lát, Hứa Nghiêu Thực lại mở miệng nói: “Như vậy, ngày mai đã là ngày nộp luận văn rồi, cô gửi bản thư điện tử cho tôi, đêm nay tôi sẽ giúp cô hoàn thiện, ngày mai nộp.”

Tổng Hàng Hàng cảm thấy bất ngờ, cảm kích gật đầu.

Ngày hôm sau lúc rời giường mở hộp thư điện tử, cô nhìn thấy Hứa Nghiêu Thực gửi thư cho cô từ 3h sáng. Nội dung thư trống không, nhưng lại gắn theo hai tệp tin.

Tổng Hàng Hàng mở tệp tin thứ nhất, là bản luận văn được Hứa Nghiêu Thực hoàn thiện.

Anh thêm bớt, thay thế các từ ngữ, đưa luận văn vốn dùng ngôn ngữ quy phạm sang ngôn ngữ chuyên nghiệp, ngoài ra còn có lời phụ đạo của giáo sư, viết một bài đánh giá về quá trình biểu hiện của Tổng Hàng Hàng.

Tổng Hàng Hàng thấy rất vui vẻ, cũng rất cảm động.

Hứa Nghiêu Thực rất nghiêm túc giúp đỡ mình.

Mặc kệ là ý nguyện của anh hay Cố Ngự Lâm phó thác, cô đều rất cảm kích. Một người ra ngoài xã hội, có thể có người bên cạnh đáng để dựa vào, đây là vận may của cô.

Mang theo phần cảm kích này, Tổng Hàng Hàng lại mở ra tệp tin thứ hai.

Là một phong thư, thư Hứa Nghiêu Thực viết cho cô, Tổng Hàng Hàng nghi ngờ đọc...

”Sau khi giúp cô sửa luận văn, tôi bỗng nhiên có một ý nghĩ. Xin tha thứ cho đề nghị này của tôi, nếu như cô cảm thấy không ổn, coi như chưa từng đọc được lá thư này.

Tôi không biết cô có biết hay không, hiện tại rất nhiều người kinh doanh có danh tiếng cũng tham gia tranh tài, lại lên lút thu mua tác phẩm của người dự thi ưu tú. Dĩ nhiên, tôi không nói cuộc tranh tài lần này là như vậy, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô trước.

Tác phẩm lần này rất ưu tú, như tôi đã nói, nó là một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc. Trong mắt tôi, thậm chí nó có thể áp dụng ngay vào thực tiễn.

Nhưng, nếu như cô nộp tác phẩm nghệ thuật này làm tác phẩm dự thi, tất cả các quyền sở hữu của cô sẽ không được bảo đảm hoàn toàn.

Nếu như cô quý trọng nó, nếu như cô giống như tôi, coi trọng tác phẩm nghệ thuật này, tôi cảm thấy cô sẽ không nguyện ý bỏ qua nó.

Cho nên Hứa Nghiêu Thực tôi, đề nghị với cô, buông tha tư cách dự thi, giữ lại quyền sở hữu của cô, nếu như cô nguyện ý, tôi sẽ giúp cô, đưa hình thức kinh doanh này ra thực tế.

Cô đồng ý không?”

Thư này, thật sự ngoài suy nghĩ và dự đoán của Tổng Hàng Hàng.

Hứa Nghiêu Thực, là thật tâm suy nghĩ vì cô. Phải biết, nếu như cô bỏ qua tư cách dự thi, anh là giáo sư hướng dẫn, nhất định sẽ phải gánh chịu trách nhiệm.

Cô ư, liệu cô có muốn buông tha tư cách dự thi, tiếp nhận đề nghị của anh không?

Tổng Hàng Hàng vẫn luôn rõ ràng, cô là một người trùng sinh, nếu như cô muốn, cô có thể lợi dụng rất nhiều những thứ đã biết trước, về “Tương lai”, “Sự thật”, giành lợi ích ỉnh.

Nhưng cô vẫn không làm như vậy, cô vẫn luôn muốn nghiêm túc chăm chỉ, kiên định làm tốt mọi chuyện, thật thà sống như mỗi người bình thường khác.

Dù sao, còn sống đã là vô cùng may mắn.

Cho nên cô không thích quá mức náo động, cũng sẽ không tìm kiếm hay đụng đến những đường tắt kia.

Nhưng giờ phút này, cô giống như một khúc gỗ mục nằm ngang ngàn năm trong rừng sâu núi thẳm, chợt bị một ngọn lửa thức tỉnh.

Tại sao cô lại buông tay cơ hội lớn như vậy?

Cô đã 33 tuổi thật, là một người mạnh mẽ kia mà.

Nếu không có cơ hội thì cũng thôi đi, nếu là nghịch thiên trái đạo đức thì cũng thôi đi, nhưng bây giờ, cơ hội tốt như vậy đặt trước mắt, tại sao cô lại buông tha?

Ông trời muốn cô trùng sinh, cô không được phụ phần ân tứ này.

Cô không do dự nữa, gửi lại thư...

“Tôi đồng ý.”

Hứa Nghiêu Thực không ngủ, anh vẫn lẳng lặng ngồi trước bàn đọc sách, nhìn hộp thư điện tử trên máy tính.

“Đinh” một tiếng, có tin nhắn mới.

—“Tôi đồng ý.”

Nếu, Tống Hàng Hàng đã đồng ý...

Vậy anh sẽ giúp cô một tay.

Vào 5h chiều, cô thở ra một hơi, sau đó đuổi cái lưng đã mỏi.

Hô! Lần này, cuối cùng cũng đại công cáo thành!

37. Chương 37: Biển Biếc Trời Xanh Đêm Vãn Sầu

“Hàng Hàng... Hàng Hàng...”

Tỉnh lại từ cơn ác mộng, trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, loáng thoáng chỉ lưu lại một bóng lưng mơ hồ, còn có giọng nói bi thương đó, giọng nói đó..., đang gọi cô...

Đó là giọng nói của Cố Ngự Lâm, nhưng hình như lại không phải.

Giọng nói Cố Ngự Lâm, chưa bao giờ nặng nề như vậy, chưa bao giờ...

Tống Hàng Hàng hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy từ trên ghế salon, kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời buổi chiều tươi đẹp, chiếu vào khuôn mặt cô, cho cô sự an ủi ấm áp mà quen thuộc.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì.” Cô tự nhủ, nhưng vẫn không nhận được lấy điện thoại di động ra, nhấn số điện thoại đã thuộc lòng.

“Đô... Đô... Đô...”

Điện thoại vang lên thật lâu, khi cô gấp đến độ muốn tắt máy, bên kia bắt máy.

“A lô? Đây, Hàng Hàng, là em sao?”

Là anh, giọng nói quen thuộc.

“Cố Ngự Lâm...” Cô ghen ngào.

Trong mộng chính là giọng nói kia, khiến cô sợ.

“Hàng Hàng, Hàng Hàng em sao vậy?”

Bên đầu kia điện thoại là giọng nói gấp gáp của anh.

“Em, em chỉ muốn nghe giọng nói của anh.”

“...Đồ ngốc.”

“Hôm nay anh vẫn khỏe chứ? Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi, đồ ngốc, có phải ai khi dễ em không hả?”

“Đâu có đâu, ai dám khi dễ em đâu... Anh phải ăn cơm thật tốt, chú ý sức khỏe, không cho phép ăn đồ ăn lung tung bên ngoài!”

“...Ừ. Em cũng thế, buổi tối đừng đá chân.”

Cô đỏ mặt, đó là chuyện cao trung năm đó, bởi vì không có chìa khóa phòng ký túc xá, cô ở ký túc xá của anh một đêm.

“Em vừa nằm mơ thấy anh...”

“...Hàng Hàng, thật xin lỗi, nghỉ đông không gặp nhau. Lần tới gặp... sẽ nhanh thôi.”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa, cô ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ treo tường, mới phát hiện đã hai giờ chiều rồi.

Cô ngủ ở trên ghế sofa thật lâu, nhất định là tối hôm qua thảo luận chuyện cửa hàng trên QQ quá muộn, hôm nay mới mệt như vậy.

“Tốt. Cố Ngự Lâm, có người tìm em, buổi tối sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ.”

Cô cúp điện thoại, vội vã chạy đi mở cửa.

“Hứa Nghiêu Thực, anh đã đến rồi.”

“Không mời tôi vào à?”

“Mau vào đi, tôi phải cảm ơn anh đấy.”

Người ngoài cửa, chính là Hứa Nghiêu Thực.

Từ lần trước anh giúp cô tìm kiếm địa chỉ cửa hàng, lại mở rộng lời kéo nhân mạch (*yếu tố con người), phường thủ công “Nghệ tâm” đã chính thức đi vào quỹ đạo.

Trong lòng Tổng Hàng Hàng, ngoại trừ cảm kích, vẫn là cảm kích.

Phường thủ công “Nghệ Tâm” khai trương đã một tháng, đại khái tất cả mọi chuyện không khác với kế hoạch của cô là mấy, kinh doanh ở trung tâm khu buôn bán thành phố K, lầu dưới là một cửa hàng rộng bốn mươi thước vuông, trên lầu là nơi làm việc và nơi chiêu đãi các khách hàng thân quen.

Dĩ nhiên cô không thể tìm được nhiều tiền như vậy, cũng may hiện nay hiện trạng trong nhà coi như khá giả, cần thận nói rõ cụ thể với ba mẹ, bọn họ cũng góp một phần, chủ yếu là Hứa Nghiêu Thực, lấy tiền vốn từ thu nhập riêng của anh, còn nói giỡn về sau kiếm được tiền thì ít nhất phải phân một nửa cho anh.

Mặc dù biết Hứa Nghiêu Thực ngoại trừ làm giáo sư trong trường, cũng không thiếu các khoản thu nhập độc lập khác, căn bản sẽ không để ý chút tiền lẻ này, nhưng Tổng Hàng Hàng lúc này hơi chột dạ, căn bản cô không có cống hiến gì lớn, tối đa cũng chỉ là cung cấp một phần kế hoạch buôn bán, còn lại đều nhờ Hứa Nghiêu Thực giúp đỡ mà hoàn thành.

Nghĩ như thế, cô càng thêm tận tâm tận lực làm việc.

Cô đề cập chuyện này với Cố Ngự Lâm, mới biết thì ra cậu nhóc không hề biết cậu nhỏ của mình đang giúp cô.

Cố Ngự Lâm cũng không tán thành cô kinh doanh, sợ cô làm trễ nãi việc học tập, Tổng Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là lừa gạt anh, nói chủ yếu là Hứa Nghiêu Thực làm, cô chỉ giữ một chức vụ nhân nhâ.

Trời mới biết cô đã góp bao nhiêu tâm huyết. Cũng may khóa trình không nặng, cô vẫn có thể lo liệu được.

Hôm nay Hứa Nghiêu Thực tới, là vì bản thống kê lợi nhuận tháng đầu tiên, Tổng Hàng Hàng vừa lúc có kỳ thi, không tới “Nghệ tâm”.

Hứa Nghiêu Thực mang sổ sách đến, sau khi vào cửa liền ngồi xuống đưa cho cô, “Chính cô xem đi.”

Cô hơi thấp thỏm, Hứa Nghiêu Thực không nói trong điện thoại, nhất định tự mình tìm tới, chẳng lẽ thành quả không tốt?

Cẩn thận mở sổ sách, lật tới tờ cuối cùng, lúc này mới ôm ngực vui vẻ kêu lên, “Anh làm tôi sợ muốn chết!”

Con số đỏ tươi trong sổ sách khiến cô cực kỳ vui mừng, “50 000”, tháng đầu tiên, không ngờ lợi nhuận lại đạt tới năm vạn!

“Cái này, đã khấu trừ tất cả tiền vốn?” Cô vẫn có phần không tin, chỉ vào sổ sách hỏi Hứa Nghiêu Thực.

Đối phương mỉm cười gật đầu.

“Anh nói thật?” Tống Hàng Hàng nhảy nhót, “Hứa Nghiêu Thực, tôi rất cảm tạ anh!”

“Vẫn là cảm ơn chính mình đi, tháng này không ít lần thức đêm phải không?”

“Ha ha, thành quả thật không tồi.” Cô xoa xoa hốc mắt xanh tím, “Đây thì có là gì chứ.”

Hứa Nghiêu Thực nói: “Hiện tại tình hình kinh tế rất tốt, cái gì cũng bán được rất nhanh, cô không cần bỏ ra nhiều công sức như vậy.”

Anh vừa nói như thế, Tống Hàng Hàng chợt nhớ tới một chuyện.

“Hứa Nghiêu Thực, tôi hỏi anh, hiện tại, anh biết thị trường Thượng Hải hiện nay như thế nào?”

“Cô hỏi gì?” Hứa Nghiêu Thực rất ngờ vực.

“À, tôi nói, thị trường chứng khoán.”

Đúng vậy, thị trường chứng khoán, kể từ sau khi “Nghệ tâm” được thành lập, trong đầu Tống Hàng Hàng chợt hiện lên rất nhiều chuyện trước kia mà cô chưa từng nghĩ tới.

Năm nay, là năm 2006, cô nhớ rất rõ ràng, một năm nay trước khi trùng sinh, Lý viện trưởng trong trường vốn đang sầu não trong thất bại bỗng nhiên một đêm vực dậy, sau đó trong trường bắt đầu đồn đại, nói Lý viện trưởng kinh doanh gặp thời cơ, vốn là dân cờ bạc táng gia bại sản, lại trở thành Vương lão ngũ hoàng kim.

Nhưng Vương lão ngũ hoàng kim này cũng không đắc ý được bao lâu, anh ta từ chức chuyên tâm đầu tư cổ phiếu, sau lại nghe nói mất đi toàn bộ của cải một lần nữa.

Những thứ này không quan trọng, nhưng Tống Hàng Hàng vì chuyện này mà bắt đầu chú ý đến thị trường chứng khoán, đề mục luận văn tốt nghiệp của cô chính là “Bàn về năm năm thị trường chứng khoán Thượng Hải”, rất nhiều số liệu, đến nay cô còn nhớ kỹ trong đầu.

Năm 2006, là một thị trường tiềm năng, thị trường chứng khoán tăng giá kéo dài đến tháng 10 năm 2007.

“Cô nói đến thị trường chứng khoán Thượng Hải? Hiện tại chỉ số chứng khoán tổng hợp đã leo lên 1400 rồi, sao vậy?” Hứa Nghiêu Thực hăng hái hỏi cô.

“Anh cũng đầu tư cổ phiếu sao?” Tống Hàng Hàng hỏi anh.

“Không có.” anh lắc đầu, “Tôi làm bất động sản. Thuận tiện quan tâm thị trường chứng khoán.”

“Tôi... Tôi muốn tham gia thị trường chứng khoán...”

Lời này vừa nói ra, Hứa Nghiêu Thực hiện lên vẻ mặt đầy hứng thú.

Tống Hàng Hàng nói tiếp: “Nếu như tôi nói tôi chắc chắn rằng thị trường chứng khoán năm nay sẽ rất sôi động, anh sẽ tin sao?”

“Tại sao?” Anh không trả lời ngay.

“Không vì gì cả...” cô biết mình rất đường đột, nhưng cô muốn nắm chắc cơ hội tuyệt vời này, “Anh cứ coi như tôi có năng lực biết trước đi.”

Đối phương trầm mặc không trả lời.

Cô suy nghĩ một chút, “Như vậy nhé, bây giờ là cuối tháng tư, thượng tuần tháng năm nhất định sẽ được 1500 điểm, nếu như tôi nhớ không lầm, là ngày mùng 9 tháng 5.”

Hứa Nghiêu Thực càng thêm nghi ngờ.

Cô thản nhiên cười, “Nếu như tôi nói đúng, anh có thể cho tôi 50 vạn chứ?”

Anh cũng mỉm cười, sau đó chỉ đưa ra một ngón tay, “Nếu như cô đoán trúng, tôi cho cô một trăm vạn.”

Ngày mùng 9 tháng 5 năm 2006, đúng hẹn.

Khi thượng chứng trong sổ giao dịch chứng khoán thành phố K nâng lên 1500 điểm, Tống Hàng Hàng đang ở bên ngoài sổ giao dịch, cúi đầu trầm mặc hồi lâu, sau đó nhìn trời xanh thẳm nói...

Tống Hàng Hàng, cố gắng lên đi! Trời cao đang chiếu cố mày.

Tha thứ cho cô đi, có thể là cô tham lam, nhưng ước nguyện ban đầu của cô chỉ là vì ba mẹ thân ái.

Một nguyên nhân khác khiến cô viết “Bàn về năm năm thị trường chứng khoán Thượng Hải”, chính là: một năm kia đã khiến vô số người tắng gia bại sản, ba cô cũng vậy, trong một đêm ba bạc đầu, mẹ cũng trở nên trầm mặc ít nói.

Ba mẹ, Tống niếp cố gắng thành công, Tống niếp muốn hai người được an ổn tuổi già, sẽ không phải lo toan, sẽ không phải đau lòng.

Hứa Nghiêu Thực không nuốt lời, ngày đó đưa cho cô một trăm vạn.

Anh theo cô đi mở tài khoản, cô tiện tay mua mười loại cổ phiếu mới ra, về sau có xu thế rất tốt, mỗi loại cổ phiếu là mười vạn.

Trúng gà không thể đều đặt trong một giỏ.

Chỉ cần xem chừng mười loại cổ phiếu này đến cuối năm sang năm.

Cái gì khủng hoảng tài chính, cái gì thị trường chứng khoán mất giá, cũng sẽ không tổn thương tới ba mẹ, nhất định, sẽ không.

Một ngày cuối tháng năm kia, Hứa Nghiêu Thực đưa Tống Hàng Hàng đi gặp một khách hàng lớn.

Tống Hàng Hàng thay đồ công sở, lại trang điểm, dùng trang sức trang nhã, cảm thấy mình già đi ít nhất năm tuổi, lúc này mới ra cửa.

Bọn họ hẹn ở quán cà phê Đông Hoàng.

Lúc Tống Hàng Hàng đến, Hứa Nghiêu Thực nói khách hàng lớn còn chưa tới.

Trước kia, người gọi là “Khách hàng lớn”, đều do một mình Hứa Nghiêu Thực hiệp đàm, Tống Hàng Hàng chỉ phụ trách một chút phần quản lý nghiệp vụ. Cô đã hỏi anh qua điện thoại, Hứa Nghiêu Thực chỉ nói để cô tới đây, cô đã hơi nghi ngờ.

Thấy cô đến, Hứa Nghiêu Thực nhưng chỉ trêu chọc giang hai tay, “Đối phương nói rõ muốn gặp ông chủ lớn, tôi không dám thật giả lẫn lộn đâu.”

Khi Hứa Nghiêu Thực đăng ký công ty, ghi danh tên Tống Hàng Hàng, khi đó Tống Hàng Hàng phản đối, nhưng anh lại nói đó là điều nên làm, còn nói dù sao cũng chỉ là hình thức.

Nhưng bây giờ “Hình thức” này đã thay đổi thành thực tế rồi.

Tống Hàng Hàng rất bất đắc dĩ, “Nhưng cái gì tôi cũng không hiểu!”

“Không có vấn đề gì, chuyện nghiệp vụ cô còn quen thuộc hơn tôi nhiều, hơn nữa tôi cũng ở đây.”

“Vậy... Được rồi.”

Thời điểm “Khách hàng lớn” đến, đầu tiên là vươn tay về phía Hứa Nghiêu Thực:

“Hứa tổng, ngài khỏe chứ!”

Sau mới làm như vô tình nhìn thấy cô, từ từ nói: “Vị này là?”

Sắc mặt Tống Hàng Hàng cứng đờ.

Hứa Nghiêu Thực lúc này mới vội tiếp lời, “Chị Trần, chị đừng chọc ghẹo cô ấy như vậy.”

“Ha ha ha...” Một nữ doanh nhân vận đồ công sở cười cởi mở, “Tốt! Hứa tổng đã mở miệng chị không dám không nghe! Đây là Tiểu Tống à?”

Tống Hàng Hàng nghi ngờ nhìn đối phương, suy nghĩ một chút, cũng đưa tay ra, “Xin chào, tôi là Tống Hàng Hàng, người phụ trách “Nghệ Tâm”.

Tống Hàng Hàng nghi ngờ nhìn đối phương, suy nghĩ một chút, cũng đưa tay ra, “Xin chào, tôi là Tống Hàng Hàng, người phụ trách “Nghệ Tâm”.

“Chắc chắc, cải trang thật giống.” đối phương vẫn cười, nắm tay của cô, “Nghe Hứa tổng đề cập tới em rất nhiều lần, trăm nghe không bằng một thấy.”

Ba người ngồi xuống bàn bạc kỹ hơn.

Ban đầu, trên cơ bản Tống Hàng Hàng chỉ là một bàng thính khách (*tham gia hội nghị nhưng không phát biểu, nêu ý kiến), nhưng cuối cùng cũng hiểu được sự việc ra sao.

Người Hứa Nghiêu Thực gọi là “chị Trần”, tên đầy đủ là Trần Thư Sướng, là một bà chủ công ty bất động sản ở Bắc Kinh, là chị em thân thiết với Hứa Nghiêu Thực, hôm nay muốn tiến quân sang ngành nghề khác, liền trưng cầu ý kiến với anh, vừa hỏi mới biết anh mới mở một công ty, nhất thời muốn gia nhập liên minh. Hơn nữa nghe nói về chuyện Tống Hàng Hàng, càng thêm tò mò, lập tức bay đến thành phố K.

Trần Thư Sướng lại hỏi Tống Hàng Hàng một ít chuyện tình nghiệp vụ, sau đó cùng nhau đến cửa hàng xem xét.

Một ngày công phu, đối phương trực tiếp quyết định, gia nhập liên minh!

Đã hơn sáu giờ chiều rồi, tiễn Trần Thư Sướng, sau khi trở về, Tống Hàng Hàng đi dạo trong vườn trường đại học A, vẫn chưa lấy lại tinh thần .

Cứ như vậy? “Nghệ tâm” của cô mở tiệm còn chưa được hai tháng, không ngờ đã mở chi nhánh ở Bắc Kinh rồi?

Cô vẫn sững sốt hồi lâu, sau đó quay đầu nhìn Hứa Nghiêu Thực bên cạnh.

“Chúng ta, đã có chi nhánh rồi?”

“Đúng, chúng ta đã có chi nhánh rồi!”

Cô chợt vui vẻ hét ầm lên, kéo tay Hứa Nghiêu Thực chạy như điên tới phía trước, dường như muốn thổ lộ cảm xúc trong lòng.

Hứa Nghiêu Thực không kịp đề phòng bị cô kéo, chỉ có thể đi theo cô cùng nhau chạy về phía trước.

Cô kéo anh đến chỗ bán quà vặt trong sân trường, sau đó, bỏ tiền mua một két bia.

Cô hưng phấn nói: “Đi, chúng ta lên sân thượng thôi.” Nở nụ cười vui mừng nhẹ nhàng.

Anh gật đầu, mặc cho cô kéo anh lên tầng thượng trường học.

Hứa Nghiêu Thực đã vô số lần đến bến tàu, cũng không mấy lần tới sân thượng này, ba bốn giờ đêm, thành phố này mới bắt đầu chìm vào nghỉ ngơi.

Biển biếc trời xanh đêm vẫn sâu.

Tâm tư của anh, chỉ khi đêm xuống, mới dám bộc bạch với thành phố này.

Đêm tối, là lúc linh hồn anh kích động, cũng là lúc tâm linh anh yên giấc.

Lại chưa từng sáng rõ vào ban ngày như lúc này, đứng ở dưới bầu trời, tỉ mỉ ngửi hương vị của nó.

Là cỡ nào ấm áp.

Cô gái bên cạnh cười đến vô cùng vui vẻ, cô có gương mặt sáng trong như vàng trắng, nụ cười trẻ con ngốc nghếch mà chân thật.

Tốt đẹp dường nào. Thế giới của cô, tốt đẹp dường nào.

Mà bây giờ cô vui vẻ, có một nửa công lao của anh.

Trong lòng anh chợt cảm thấy rất cảm kích, cảm kích trời cao đã mang đến cho anh một con người trong sáng như vậy.

“Pắc!” Tống Hàng Hàng mở ra một lon đưa cho anh, “Hôm nay chúng ta cứ uống sảng khoái đi!”

Anh mỉm cười đưa qua, “Tốt! Uống sảng khoái!”

Trời màu xanh đậm, phương xa là đám mây ráng đỏ, gió nhàn nhạt thổi, mang theo hương hoa mát mẻ.

Tống Hàng Hàng uống xong một hộp bia lớn, vỗ vỗ vai anh.

“Hứa Nghiêu Thực, quý nhân của tôi. Ha ha, tôi nhất định là có phúc khí mấy đời!”

“Đừng nói như vậy, cô vốn là một Thiên Lý Mã (*ngựa đi ngàn dặm).” Anh nhẹ giọng khen tặng.

“Ha ha. Bá Nhạc(*), tôi thật sự yêu anh đó!” Tống Hàng Hàng khoa trương kêu to, sau đó giơ ly rượu lên, “Cụng ly!”

(*) Bá Nhạc: (người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

“...Cụng.”

“Tĩnh...” điện thoại di động của cô chợt vang lên.

Cô đưa ra xem, cực kỳ hưng phấn nói, “Cháu ngoại anh gửi tin nhắn cho tôi này, chúng ta đúng là có thần giao cách cảm!”

Anh trầm mặc, sau đó khước miệng vẽ ra một nụ cười.

Tiểu Lâm...

“Đồ ngốc, đang làm gì đó?” Cố Ngự Lâm gửi tin nhắn.

Cô trả lời: “Hôm nay em thành công ký được một khoản buôn bán lớn, rất vui!”

Một hồi lâu, anh trở lại: “Đồ ngốc, em quên hôm nay là sinh nhật em rồi hả ?”

A?

“Hứa Nghiêu Thực, hôm nay là ngày bao nhiêu?” Cô quay đầu lại hỏi.

“Hai mươi tám tháng năm.”

A! Cô thật sự bận rộn đến choáng váng, sinh nhật của mình cũng quên!

Cô mới vừa mới hồi phục tâm trí, Cố Ngự Lâm lại nhắn tin tới.

“Đồ ngốc, hiện tại có rảnh không? Đến hội trường Đại học A một chút đi.”

?

“Hứa Nghiêu Thực, thật xin lỗi, cháu ngoại anh tìm tôi có việc. Bia này là của anh, lần sau chúng ta tiếp tục uống!”

Nói vừa xong, cô đã chạy xuống lầu, chỉ để lại cho người phía sau một bóng lưng trống vắng.

Anh sững sờ nhìn cô rời đi, bàn tay cầm lon bia dừng lại giữa không trung.
Nụ cười nơi khóe miệng, đã cứng lại.
Một lát sau, dần dần, dần dần, hướng lên, mở rộng.
Một nụ cười đến cực hạn.
Thật ra, anh cũng có hai má lúm đồng tiền, nhưng gương mặt tinh xảo thường làm người ta bỏ quên chúng.
Anh giơ lon bia lên, ngẩng đầu, tàn nhẫn uống một ngụm lớn.
Gió bỗng lớn, bầu trời càng lúc càng tối.
A, đã hơn bảy giờ, lại một đêm đen sắp đến.
Màn đêm tối đen, mới là nơi dành cho anh.
Vừa rồi là cái gì, đã mê hoặc tim anh?

38. Chương 38: Quà Sinh Nhật

Tổng Hàng Hàng vội vã chạy xuống từ sân thượng, lập tức chạy tới túc xá.
Đường cũng không xa, nhưng cô lại rất nóng lòng muốn biết, Cố Ngự Lâm định cho cô niềm vui bất ngờ gì.
Diễn đàn đại học A?
Vào túc xá, tay chân luống cuống mở máy vi tính ra.
“Sao lại chậm như vậy!” Máy vi tính như từ từ khởi động như rùa bò, trong lòng cô gấp đến độ hoảng loạn.
Thật vất vả mới khởi động xong, nhập địa chỉ diễn đàn Đại học A vào, lại nhập tên đăng nhập và mật khẩu.
Oa? Diễn đàn bị hack sao?
Chỉ thấy thường ngày trang đầu diễn đàn vẫn xuất hiện, hôm nay biến thành một mảng màu xanh da trời, trang bìa đầu tiên cũng không thấy, chỉ có một khối nhỏ màu vàng ở chính giữa.
Tổng Hàng Hàng di chuột xuống nhìn kỹ, mới phát hiện đó giống như một hộp quà.
Phía dưới hộp quà có một câu:
“Sinh nhật bạn gái, mượn diễn đàn một giờ. Trò chơi chờ ở bên trong, hoan nghênh nhấn vào.”
Ách...
Đoán chừng sẽ có không ít người cho rằng đây là virus...
Cô di chuột, nhẹ nhàng nhấp vào hộp quà.
Hộp quà mở ra, một con thỏ mang vòng hoa trên đầu bật ra. Sau đó bỗng nhiên xuất hiện hai lá cây nhỏ.
Con thỏ nhỏ chỉ vào lá cây bên trái, “Mời du khách nhấn vào.”
Con thỏ nhỏ chỉ vào lá cây bên phải, “Đồ ngốc xin nhấn vào.”
Phốc...
Cô chọn lá cây bên phải, bỗng nhảy ra hàng chữ:
“Đồ ngốc, thật sự là em sao? Nói cho anh biết, tên anh là gì?”
Cô che miệng cười trộm, ngón tay gõ như gió, nhanh chóng nhấp “Cố Ngự Lâm” .
“Đồ ngốc, không được chớp mắt.” Trong miệng con thỏ lại nhảy ra một câu nói.
Sau đó, trang web chợt biến thành một mảng lớn màu đen, sau đó một tấm bản đồ từ từ hiện lên trên màn hình.

Là bản đồ Đại học A.

Con thỏ nhỏ lại xuất hiện, chỉ vào một điểm đỏ trên bản đồ, “Đồ ngốc, tới nơi này nhận quà tặng thôi.”

Cô phóng to, cẩn thận nghiên cứu một chút, đó là hồ nhỏ trong trường học, cách đây khoảng năm phút lộ trình.

Tổng Hàng Hàng chà chà hai tay, ha ha, cô rất tò mò, đến cùng Cố Ngự Lâm muốn tặng cô quà gì đây?

Đến khi đến hồ nhỏ, sắc trời đã tối hẳn, cô đứng trên bờ, vừa cẩn thận quan sát xung quanh, quà tặng gì vậy nhỉ, chẳng lẽ đứng ở chỗ này, quà tặng sẽ tự động đưa tới sao?

Trên mặt nước chợt nổi lên cơn sóng, cô vừa định tiến lên nhìn kỹ, lại nghe thấy tiếng thét chói tai của cô gái nào đó.

Cô vừa ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, là pháo hoa! Một cái lại một cái xuất hiện, sau đó nở ra thành đóa hoa xinh đẹp trên bầu trời đêm, màu sắc rực rỡ, đẹp đến chói mắt.

Thật là đẹp mắt, cô bị hấp dẫn bởi màn pháo hoa, nhìn thật lâu, đã quên mất mục đích ban đầu.

Điện thoại di động “Tinh...” một tiếng vang lên.

“Đồ ngốc, thích quà tặng này không?”

Cái gì?

Cô sợ hết hồn. Màn pháo hoa này, là quà sinh nhật tặng cho cô?

Tiếp theo lại có tin nhắn gửi tới.

“Đồ ngốc, nhìn hướng đông đi, chừng một trăm thước, có một gốc cây đa.”

Cô ngây ngốc theo chỉ dẫn của anh đi về phía trước, đi tới trước cây đa lớn nhất Đại học A.

“Tinh...”, anh nhắn tin.

“Chỗ nằm thước trên thân cây có một hốc nhỏ, đuổi tay vào.”

Cô tìm được cái hốc đó, nghe lời mà đuổi tay của mình vào.

Đây là cái gì?

Hình như cô mò được một cái hộp nhỏ.

Nhẹ nhàng mở nó ra, tháo lớp giấy bọc, một con thỏ trắng nhỏ bằng sứ xuất hiện trước mặt cô.

Cô rất vui, cầm con thỏ nhỏ cười đến ngốc nghếch.

“Tinh...”: “Đồ ngốc cầm tinh con thỏ(*), thích quà của anh không? Giống em chứ?”

(*) Cầm tinh con thỏ: Thỏ là 1 trong 12 con giáp của Trung Quốc, tương tự với Việt Nam, chỉ khác nhau ở chỗ Việt Nam có tinh con mèo còn Trung Quốc lại là tinh con thỏ.

Hừ, cô mới không ngốc đâu.

“Em không ngốc, con thỏ nhỏ thật đáng yêu. Anh mới ngốc!”

“Đồ ngốc, đến sân bóng rổ Đại học A đi, còn có món quà thứ ba tặng em.”

Vậy sao vậy sao, còn có quà tặng? Cô rất kích động chạy địa điểm thứ ba, khu ký túc xá, là ký túc xá nam sinh.

Buổi tối, chỉ có sân bóng rổ là có người, những địa phương khác trống trơn, đèn cũng tắt, không có chút nhân khí.

Tổng Hàng Hàng đi tới nguồn sáng duy nhất chính là sân bóng rổ kia, Cố Ngự Lâm còn chưa nhắn tin đến, vì vậy cô lặng lẽ ngồi ở trên khán đài, nhìn một đám nam sinh hi hi ha ha đánh bóng rổ.

Khi đó, ở Trường Thanh, cô cũng cùng Cố Ngự Lâm, xế chiều mỗi ngày sau khi tan học, đi chơi bóng rổ.

Anh nói, anh muốn cô theo anh chơi bóng, như vậy anh sẽ nhanh cao hơn.

Anh nói không sai, mình chính thật sự rất ngu ngốc, nếu không sao lại ngu ngốc tin những lý do không có tiêu chuẩn như vậy đây?

Nhưng những ngày như vậy, thật sự rất hạnh phúc...

Tổng Hàng Hàng đang cầm con thỏ nhỏ trong ngực, ôm thật chặt.

Cúi đầu xem nó, giống như nhìn thấy cậu nhóc hôm nào.

Nhóc chết tiệt, mau mau nhắn tin đi, một mình em ở chỗ này, thật sự cô đơn.

Trên sân bóng rổ, người chơi đã giải tán, cô lại hồn nhiên không biết, chỉ bình tĩnh cúi đầu, nhìn chăm chăm điện thoại cùng con thỏ nhỏ bằng sứ trong ngực.

Cho đến một trận bóng rổ cuối cùng, hình như vang lên tiếng gió thổi vù vù, sau đó đèn tắt.

Toàn bộ đèn đều tắt.

Cô bị màn đêm bất ngờ chìm tới làm sợ hết hồn, mù mờ ngỡ ngàng ngẩng đầu lên, mắt còn chưa thích ứng màn đêm đen kịt này.

Khóe mắt đầy nước.

Nhóc chết tiệt, anh đang ở đâu? Không nhắn tin, về sau sẽ không để ý tới em nữa!

...

“Bùm, bùm, bùm...”

Sân bóng tối đen như mực chợt truyền đến tiếng bóng rổ va chạm trên mặt đất.

Cô ngẩng đầu lên, mặc dù cái gì cũng không nhìn thấy.

Âm thanh kia càng lúc càng gần.

Hướng tới cô, càng lúc càng gần.

Tổng Hàng Hàng ngồi ở hàng thứ nhất, vị trí thấp nhất gần sân bóng nhất.

Cô cố gắng mở to mắt, đang mong đợi điều gì, trong đầu có gì đó đang chuyển động, tức thì một cái chớp mắt, sau đó không nghĩ được bất cứ điều gì nữa.

Âm thanh bóng rổ va chạm trên mặt đất chợt dừng lại, cô dựng thẳng lỗ tai.

Có thứ gì đó đang chuyển động.

Năm giây sau, một hình cầu gì đó chạm đến bên chân cô.

Tổng Hàng Hàng cúi đầu, tìm kiếm, ôm lấy nó.

Mắt đã dần dần thích ứng với bóng tối, loáng thoáng thấy được một bóng người đứng cách cô không xa.

Khi toàn bộ đèn sáng lên, cô giật dử ném bóng quả bóng rổ trên tay xuống đất...

“Nhóc chết tiệt! Anh dám trêu chọc em?!”

39. Chương 39: Hôn Môi

Có lẽ Cố Ngự Lâm bị ánh đèn làm chói mắt, không tiếp được bóng, ngược lại bị bóng đập mạnh vào đầu.

Anh ôm đầu ngồi xổm xuống, mặt chôn dưới cánh tay.

Tổng Hàng Hàng luống cuống.

“Anh, anh không sao chứ? Anh đừng làm em sợ.”

Nhưng anh vẫn ôm đầu gối đó.

“Cố Ngự Lâm, Cố Ngự Lâm, em không cố ý, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ...”

Cô vội vàng tiến lên, cũng ngồi xổm xuống, cầm lấy cánh tay anh muốn xem vết thương.

Cố Ngự Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên, trên trán nghiêm nhiên đã đổ lên một mảng lớn.

“Đồ ngốc, em thật là ác độc...” Anh tức giận lên tiếng.

“Anh, anh không sao chứ?”

Cô vội vã đưa ra bàn tay nhỏ bé xoa trán giúp anh, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Giây lát lại chu môi, đúng tình hợp lý nói: “Là anh gạt em trước đó chứ! Đáng đời anh!”

Anh nhìn cô, không khỏi muốn cười, thật ra đồ ngốc dùng sức nhỏ như vậy, anh có thể có chuyện gì đây? Anh chỉ muốn trêu chọc cô mà thôi.

Bây giờ nhìn cô gấp gáp lại giọng đành đá, trong lòng anh tràn đầy ngọt ngào vui sướng.

Cố Ngự Lâm không khỏi đưa tay ra, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, nhéo nhéo hai má đang phồng lên của cô... mềm mềm.

Anh nhích tới gần nói: “Đồ ngốc... Em định mưu sát chồng à?”

Tổng Hàng Hàng bị anh nhéo như vậy, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, Cố Ngự Lâm gần cô như thế, thậm chí cô có thể cảm thấy hơi thở của anh phất qua trên mặt cô.

Gương mặt trong phút chốc trở nên đỏ bừng.

Cô cúi thấp đầu, theo phản xạ có điều kiện nhỏ giọng mở miệng, “Em... không nữa...”

Trời! Người nào đang nói chuyện vậy, nhất định không phải cô! Tổng Hàng Hàng cô sao có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy? !

Tay của anh không rời khỏi cô, như có như không khẽ chạm khuôn mặt cô.

Trong nháy mắt thời gian dường như dừng lại.

Chốc lát sau, thời gian lại lần nữa bắt đầu chuyển động.

Bởi vì anh càng lúc càng gần, một cái tay vung về nâng cằm cô lên, sau đó lập tức ấn xuống, nhẹ như lông vũ, nhẹ nhàng lướt qua môi cô, sau đó dừng ở nơi đó, ba giây sau mới rời đi.

Đầu óc Tổng Hàng Hàng hoàn toàn trống rỗng!

Mười giây đồng hồ sau, đầu óc của cô mới bắt đầu hoạt động bình thường, cô, cô, cô, cô mới vừa bị ?

Cô sững sờ nhìn anh, không ngờ anh không hề cúi đầu, anh lại còn chăm chú, không chớp mắt nhìn cô!

Cô bị anh nhìn đến ngượng ngùng! !

Nhóc chết tiệt! Anh, anh, anh, anh không phải luôn luôn siêu cấp thuần khiết sao? Sao anh... Anh cứ nhiên... A a a a a, cô sắp điên rồi!

“Hàng Hàng... Em, em có thích hay không...” Diễđầnl«êQuýĐ»ôn

Anh nói gì? Cô nhất định không nghe rõ! Cô nhất định là nghe nhầm!

“Em có thích... anh hôn em... hay không...?” Anh lại nói lại lần nữa, cô nghe rõ ràng, cô chắc chắn là nghe rõ!

Cậu nhóc thuần lương nhà cô đâu!!!! Sao hơn một học kỳ đã biến mất không thấy, sao lại, sao lại, sao lại không còn SCJ (*CJ có nghĩa là thuần khiết) như vậy nữa???

Cô chợt đứng dậy, trừng mắt nhìn anh.

Nhưng cô không giận được, cô còn chưa hết đỏ mặt mà!

Bởi vậy, giống như là cô xấu hổ, giận dỗi rồi. (Diệp Tử: ai nói là em không phải? o()o)

Vì vậy Cố Ngự Lâm cũng gấp gấp, nắm lấy tay cô.

Cô muốn tránh anh, không ngờ không làm gì được, cũng không tránh được, hai người xoay xoay ngược ngược ở sân bóng, không biết là ai giận dỗi ai.

Cố Ngự Lâm chợt bước lên trước, vững vàng ôm cô, “Hàng Hàng, em, em không thích sao? Vậy sau này anh sẽ không hôn em nữa... em... em đừng đi...”

“Dĩ nhiên không phải!”

Gì?! Cô nói gì? ?

Cậu nhóc chết tiệt vui mừng, không an phận tiến lại gần, đôi mắt xéch lẳng lẳng nhìn cô, nghiêm túc nói một câu, một câu khiến Tống Hàng Hàng học máu .

Chuyện này đi qua, Tống Hàng Hàng không bao giờ khoe khoang trước mặt Đồng Nhạc Mai rằng Cố Ngự Lâm nhà cô thuần khiết đáng yêu, đơn thuần thiện lương nữa... Đợi chút, tất cả được hình dung đến từ CJ.

Sự trong sạch của vô và sự thuần khiết của Cố Ngự Lâm, toàn bộ vì một câu nói cường hãn này, tuyên cáo kết thúc.

Cố Ngự Lâm hết sức, hết sức nghiêm túc ngưng mắt nhìn Tống Hàng Hàng, nói:

“Hàng Hàng, xin hỏi, anh có thể hôn em không?”

Mà Tống Hàng Hàng khi nghe những lời này, sắc mặt giống như ô mai thảng ba được ép nước đổ lên mặt, sau đó không biết vì sao, gật đầu.

Dĩ nhiên, sau đó cô vẫn lắc nhai trong lòng, người gật đầu không phải là cô! Không phải là cô! Không phải là cô!

Một “khuê nữ” trong cô sau khi nghe lời này, khẩu đầu: không phải mày, đương nhiên không phải mày...

Thật kỳ quái.

Những thứ này hãy nói sau, hơn nữa cho tới bây giờ đã không thể nói đến chuyện xưa, tạm thời không đề cập tới.

Tóm lại, sự thật là, Tống Hàng Hàng gật đầu, sau đó Cố Ngự Lâm lập tức thực hiện động tác kia.

Anh cúi người, một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, hơn nữa khi tiến đến gần môi cô lại trịnh trọng nhắc nhở cô, “Hàng Hàng, anh muốn hôn.”

Gì chứ! Tống Hàng Hàng giận dữ mắng trong lòng, sau đó ngược ngược mở miệng nói: “Được, anh hôn đi.”

Anh cười khê, sau đó chóp mũi chạm vào gương mặt cô, nhẹ nhàng cọ xát, giống như rất hưởng thụ, một lúc lâu, mới đặt cặp môi lên.

Trái tim cô “Thình thịch” đập loạn, sau đó nghe thấy trái tim của anh cũng “Thình thịch”, hai trái tim đang cùng nhau hòa vào chung nhịp đập.

Cảm thấy đôi môi tê dại, đầu óc của cô hơi tỉnh táo, mới phát hiện Cố Ngự Lâm đã tiến tới.

Cô ngơ ngác mặc anh hôn, toàn thân tê dại, từ đầu đến chân đều trống rỗng.

“Hàng Hàng..., anh, anh ~ không ~...” Anh hơi tách ra, sau đó nhỏ giọng nói, giọng điệu khàn khàn.

Um? Cái gì, cái gì không...

Đầu óc cô trống rỗng, chỉ có thể nghe theo hành động của anh.

Cố Ngự Lâm lại một lần nữa tấn công, sau đó hàm hồ lên tiếng, “Đồ ngốc, ngoan, để anh... một chút thôi...”

Lần này rốt cuộc cô nghe rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn hết trắng xanh lại hồng lên.

Anh lại tiếp tục, tiếp tục. (Diệp Tử: Che mặt!!! Tại sao tôi cảm thấy tôi đang phi lễ!!! A a a! Tôi thật tà ác!)

Cô không biết tới cùng đã làm gì, chỉ cảm thấy Cổ Ngự Lâm giống như thuốc mê, khiến cô càng lúc càng trầm luân.

Khi anh

..., hình như cô mơ hồ nghe thấy khúc nhạc thiếu nhi lúc nhỏ:

“Con thỏ nhỏ ngoan ngoãn... Mở cửa ra... Nhanh lên một chút... Ta muốn đi vào...”

Sau đó hồi tưởng lại, cô chỉ có thể ảo não làm ra động tác Orz, trời ạ! Cô đã thành công biến thành con thỏ nhỏ bị lão sói hung ác xông vào nhà?!

Tóm lại, khi cô có chút ý thức, Cổ Ngự Lâm 8CJ đã tàn sát bữa bãi đôi môi cô.

Qua thời gian thật lâu, khi cô bay bay dục tiên dục tử, thiếu chút nữa đã cho rằng mình không còn sống trên nhân gian, anh rốt cuộc buông cô ra, cầm đặt lên vai cô, thở gấp.

“Thì ra, thì ra những gì diễn trên TV... Đều là thật...”

A? Cái gì? Anh nói gì?

Cô tỉnh táo lại hoạt động hai chân, vừa định mở miệng hỏi anh, anh lại càng ôm chặt cô hơn...

“Đừng, đồ ngốc, em đừng cử động...”

A?

Cô khê sững sốt, nhận ra gì đó, sau đó khuôn mặt lập tức đỏ bừng.

Tổng Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là dùng sức nuốt nước miếng, ngoan ngoãn mặc anh ôm, trái tim “thình thịch” đập loạn không ngừng.

Hồi lâu anh mới thở ra thở dài một hơi, sau đó lưu luyến không rời buông cô ra.

Anh nhìn sâu vào hai mắt của cô nghiêm túc nói: “Hàng Hàng, em là của anh, ai cũng không được cướp đi.”

40. Chương 40: Hiểu Lâm

Sân bóng rổ bỗng nhiên xuất hiện một trận hoan hô.

Tổng Hàng Hàng cùng Cổ Ngự Lâm sững sờ quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, nơi này không phải không có ai.

Còn nữa, nơi này, rất nhiều người.

Vậy ra vừa rồi, rất nhiều người... đã quan sát màn hôn môi hoa hoa lệ lệ giữa cô và Cổ Ngự Lâm?!

“Này, sao lại thế này...” Tổng Hàng Hàng rối rắm, điều này cũng... quá mất mặt rồi...

Cổ Ngự Lâm cũng buồn bực nhìn sân bóng rổ, “Sao, sao lại nhiều như vậy người chứ... Anh không ngờ có nhiều người như vậy...”

“Gi?” Cô há hốc miệng nhìn Cổ Ngự Lâm.

Anh không được tự nhiên nói, “Bọn họ nhấn vào link trên diễn đàn, anh nói anh muốn tỏ tình, nên để bọn họ hỗ trợ làm tăng khí thế... Nhưng là, không ngờ tất cả đều tới...”

Anh lại thì thầm, “Như vậy cũng tốt... Sẽ không có ai nói em không có bạn trai. Sẽ không có Tiêu Dao công tử, nói hươu nói vượn nữa...”

Cô sững sốt, lấy lại bình tĩnh, rốt cuộc biết anh đang nói gì rồi.

Chẳng lẽ, Cố Ngự Lâm luôn luôn chú ý đến BBS Đại học A? Chẳng lẽ, lần trước Đồng Nhạc Mai còn tưởng rằng cô xin cắt bỏ những bình luận kia, thật ra là bị Cố Ngự Lâm hack mất hay sao?!

“Những bình luận kia... là anh xóa?” Cô nghi ngờ mở miệng.

“Là anh.” Anh nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn vào mắt cô.

“Vậy bây giờ... Những người này?”

Cố Ngự Lâm xoay đầu lại, nghiêm túc nhìn Tống Hàng Hàng nói: “Hàng Hàng, anh muốn toàn thế giới đều biết, anh là bạn trai của em!”

“Anh...” Tống Hàng Hàng dở khóc dở cười nhìn anh, trong lòng lại ngọt như mật.

Bọn họ rời sân bóng rổ, Tống Hàng Hàng mới bắt đầu tra hỏi anh, Cố Ngự Lâm, không phải anh ở Đại học B ư? Chẳng lẽ anh đặc biệt bỏ khóa chạy đến thăm cô?

Cố Ngự Lâm quay đầu, nắm lấy tay cô, nghiêm túc nói: “Hàng Hàng, lần này anh tới thành phố K, muốn lưu lại một tuần lễ. Có một người bạn đã tiến cử giúp anh, ngày mai anh muốn đi gặp giáo sư hệ máy tính Đại học M.”

“Tiến cử gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Nếu như thuận lợi,” anh ngượng ngùng cười, “Nếu như thuận lợi, học kỳ tới anh có thể tới thành phố K, ở cùng với em!”

Cô kinh ngạc nhìn anh, thật lâu mới lấy lại tinh thần, nhất thời cười đến thấy răng không thấy miệng.

Nhóc chết tiệt... Anh muốn tới bởi cô sao...

Nhóc chết tiệt, ha ha, nhóc chết tiệt.

Lần này, Cố Ngự Lâm cũng không đến một mình.

Anh cùng đi với Lâm Phi Cương, cũng chính là bà con xa cùng chuyến xe lửa trước khi đến Đại học B.

Mặc dù bề ngoài Lâm Phi Cương trong có vẻ hoa tâm, thực ra lại có vài phần thành tích. Chính anh ấy tự mở một công ty phần mềm, không chỉ nổi tiếng ở Thượng Hải, rất nhiều cao thủ chuyên gia về máy tính cũng hết sức coi trọng.

Về phần “Giáo sư Đại học M” Cố Ngự Lâm nói đến, chính là vì nể mặt Lâm Phi Cương, mới quyết định cho Cố Ngự Lâm một cơ hội.

Nếu như thuận lợi, đến năm thứ 2 đại học, Cố Ngự Lâm có thể trở thành một danh sinh viên trao đổi chính thức của đại học M!

Cố Ngự Lâm làm tất cả, cũng là vì một câu nói anh đã từng nói qua trên xe lửa: không cột chặt cô bên người, anh thật sự không yên lòng.

Nhất là, sau khi anh biết đến vụ huyền náo về Trần Tiêu trên BBS Đại học A, anh cảm thấy nguy cơ càng ngày càng mạnh, anh muốn gặp cô, ngày ngày đều có thể nhìn thấy cô; nhớ nhung cô, không có tin tức của cô đã muốn, sau khi biết tin tức của cô, anh lại càng muốn...

Cố Ngự Lâm được Lâm Phi Cương giúp đỡ, tìm được một phòng thuê, vị trí nhà trọ không xa Đại học A cùng Đại học M.

Buổi chiều nay hôm sau, anh và Lâm Phi Cương cùng nhau đến Đại học A, tìm được Tống Hàng Hàng, ba người cùng tới Đại học M phỏng vấn.

Cố Ngự Lâm và Lâm Phi Cương cùng nhau vào phòng làm việc, lưu lại Tống Hàng Hàng một mình thấp thỏm ở bên ngoài.

Chỉ mong... Tất cả thuận lợi...

Khi bọn họ đi ra, Lâm Phi Cương tinh thần suy sụp, Cố Ngự Lâm cũng là khuôn mặt cứng ngắc.

Sao vậy... Chẳng lẽ...

Phỏng vấn thất bại?

Trong lòng cô khổ sở, cũng không dám hiện ra nét mặt khổ sở.

Chỉ nhẹ nhàng tiến lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Cố Ngự Lâm.

“Cố Ngự Lâm, không sao, không phải lại có sang năm sao?”

Đối phương ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó lường nhìn cô.

Cô cố ý tỏ vẻ ung dung, “Cố Ngự Lâm, anh còn nán lại thành phố K mấy ngày, em sẽ dẫn anh đi chơi!”

Cuối cùng vẻ mặt của anh cũng bị phá vỡ, sau đó cúi đầu, lại không nói chuyện.

Lâm Phi Cương vốn bàng quang cũng không nhịn được cười ra tiếng, “Ha ha ha, cậu em Ngự Lâm, bạn gái của cậu thật có ý tứ, khó trách cậu vẫn nhớ mãi không quên, ha ha ha.”

Ừm? Chuyện gì xảy ra? Cô nhìn Cố Ngự Lâm.

Đối phương uất ức ngẩng đầu lên.

“Đều là Lâm ca ép anh đấy...”

Hả... Tổng Hàng Hàng nâng trán.

“Nói như vậy?”

“Hàng Hàng, anh qua rồi! Chúng ta rất nhanh đã có thể ở cùng một chỗ!”

Anh một tay ôm lấy cô, “Hàng Hàng, chờ anh nhé!”

Dĩ nhiên, thân ái, em đương nhiên có thể, chờ anh...

Sau một ngày, cô và Cố Ngự Lâm đi tới phường thủ công “Nghệ Tâm” của cô và Hứa Nghiêu Thực.

Khi cô dẫn Cố Ngự Lâm và Lâm Phi Cương bước vào “Nghệ tâm” điểm, người đầu tiên nhìn thấy Tổng Hàng Hàng chính là một cô gái tên Hạ Tử, cũng là một trong những nhà thiết kế sản phẩm cho “Nghệ Tâm”, tay nghề rất tuyệt, là một cô gái rất hoạt bát, đồng thời kiêm chức quản lý tiêu thụ.

Tổng Hàng Hàng vào cửa trước, Hạ Tử tươi cười vui vẻ gọi lớn: “Bà chủ tới rồi! Sao hôm nay không thấy ông chủ, mọi người nói, có phải hay không nào?”

Nghe vậy, mọi người đang bận rộn chế tác đồ thủ công hưởng ứng ngẩng đầu cười lớn, đến mấy khách quen đang chọn đồ cũng cười.

Mặc dù khi đăng ký, phường thủ công đứng dưới tên Tổng Hàng Hàng, trên danh nghĩa là vậy nhưng vẫn xem Hứa Nghiêu Thực là ông chủ, trong tiệm mọi người đều cho rằng Tổng Hàng Hàng là bạn gái Hứa Nghiêu Thực, cũng không biết thật ra cô mới là bà chủ giấu mặt, hơn nữa còn là một sinh viên năm thứ nhất.

Hạ Tử và Tổng Hàng Hàng tuổi tác tương đương, bình thường vẫn vậy, mặc dù Tổng Hàng Hàng nhiều lần thanh minh cô và Hứa Nghiêu Thực chỉ là quan hệ bạn bè, nhưng cô ấy và nhóm nhân viên cũng không tin. Trái lại giải thích nhiều lại giống như che giấu, sau đó cô cũng mặc kệ bọn họ.

Nhưng lần này, không tốt! Sau khi thấy khuôn mặt đen thui của Cố Ngự Lâm lúc vào cửa, trái tim nhỏ của Tổng Hàng Hàng run lên.

“Chớ nói lung tung!” Cô cố gắng giả bộ uy nghiêm tư thế bà chủ, nhưng lại phản tác dụng...

“Cố...” Cô mới vừa quay đầu lại muốn giải thích với cậu nhóc, Hạ Tử phía sau thấy hai người tiến vào, còn tưởng là khách hàng, ân cần tiến lên.

“Hai vị tới thành phố K du lịch à?”

Không người nào để ý đến cô.

“Tôi “Nghệ Tâm” chúng tôi là được rồi.”

Thật yên tĩnh. Nhưng Hạ Tử chậm hiểu nhất quyết không buông tha:

“Các anh cảm thấy hứng thú với sản phẩm thủ công nào? Là vật dụng hay là đồ trang trí? Chúng tôi ở này có nhiều mặt hàng vải, sáp, giấy, còn có các loại trang sức và thủy tinh, bánh ngọt DIY cũng có, không có gì tốt hơn là tự mình làm cho bạn gái, ông chủ chúng tôi đã làm cho bà chủ một cái, ha ha...”

“Hạ, Hạ Tử...” Nhìn khuôn mặt Cố Ngự Lâm càng lúc càng đen, cô run rẩy mở miệng.

Đối phương nghi ngờ quay đầu lại, “Bà chủ, sao vậy?”

“Tôi đã nói... bao nhiêu lần rồi... cô...”

Lời nói bị cắt ngang.

“Ông chủ của các cô?” Cố Ngự Lâm nói.

“Đúng vậy,” Hạ Tử ân cần nói tiếp, “Ông chủ chúng tôi tự mình làm đấy!”

“Ông chủ của các cô, họ Hứa?”

“Đúng vậy, ngài biết ông chủ chúng tôi? Ông chủ chúng tôi rất tốt... blah blah blah...”

Trời ạ! Tổng Hàng Hàng nâng trán, đồng thời ở trong lòng hung ác nghĩ, Hạ Tử, tôi muốn đuổi việc cô đuổi việc cô!!!

“Ông chủ của các cô, tự mình, làm bánh ngọt?”

“A? Anh chờ một chút nhé!” Hạ Tử vội vã chạy đến khu thực phẩm, sau đó bưng ra một cái bánh ngọt nhỏ nhỏ, chỉ vào hình nhỏ phía trên, nói: “Chính là cái này, soái ca anh cảm thấy hứng thú? Hiện tại sắp xếp cho anh?”

“Hạ Tử... Anh ấy không phải khách hàng... Anh ấy là bạn trai tôi...”

A! Cuối cùng cũng chen miệng vào được!

“Cái gì? Bạn, bạn trai?” Hạ Tử sững sốt năm giây, “Bà chủ! Vậy ông chủ thì làm thế nào?!”

41. Chương 41: Chương 37

42. Chương 42: Ngoài Ý Muốn

Buổi chiều ba bốn giờ, trên quảng trường tĩnh lặng, chỉ có hai người bọn họ cùng hai mẹ con kia.

Vòng quanh quảng trường dạo một vòng, Tổng Hàng Hàng và Cố Ngự Lâm đứng ngay chính giữa quảng trường, ngồi xuống ghế gỗ nơi khu vực có chim bồ câu.

Cô lặng lẽ ngả đầu lên bờ vai anh, anh ngửi thấy hương thơm trên người cô, thân thể hơi run lên, ngưỡng ngừng căng thẳng.

Hôn cũng đã hôn rồi, còn xấu hổ như vậy! Tổng Hàng Hàng trầm buồn cười, kéo tay anh đặt lên đầu gối mình, mở bàn tay anh ra, ngón tay vô ý thức vẽ loạn.

Anh càng căng thẳng hơn.

Tay của anh lạnh lạnh, thật là thoải mái...

Tay của cô ấm áp, thật là thoải mái...

“Cô cô...” Một con chim bồ câu trắng chọt nhảy đến bên chân bọn họ.

Cô mỉm cười, chọt hứng thú, “Đồ ngốc, mang đồ ăn không?”

“A? Không có...”

Tổng Hàng Hàng không thể làm gì khác hơn là cởi balo của mình xuống, lục lọi thật lâu, rốt cuộc tìm được một bọc nhỏ mạch lệ tố(*) còn dư lại.

(*) Mạch lệ tố: Một dạng sô cô la tiện lợi, lượng calo cao, ăn nhiều dễ gây béo phì.

“Không biết chim bồ câu có ăn cái này không...” Cô lẩm bẩm nói, vẫn lấy ra một viên mạch lệ tố, dùng ngón tay bóp nát vẩy lên trên nền gạch phía trước, nơi có chim bồ câu.

Chim bồ câu thấy cô vươn tay, đầu tiên là giật mình, đại khái ngửi thấy hương vị trên mặt đất, mới cẩn thận từng li từng tí nhảy nhẩy lên trước, dùng cái mỏ màu hồng nhẹ nhàng mổ, cho vụn bánh vào miệng.

Tổng Hàng Hàng thấy vậy, cảm thấy dị thường thú vị, vì vậy đứng lên, “Chim bồ câu bên kia rất nhiều, em chạy sang bên kia, anh đi không?”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, “Em đi đi, anh nhìn là được rồi.”

Anh nhìn Tổng Hàng Hàng nhẹ nhàng đi về phía trước, cẩn thận đi tới chỗ bầy bồ câu, sau đó từ từ ngồi xổm người xuống.

Cô nhỏ giọng “Xuyt xuyt” với bồ câu, anh không tự chủ được muốn cười.

Chim bồ câu dần dần xúm lại bên người cô, cô vui vẻ vừa bóp vỡ một viên lại một viên mạch lệ tố, vừa đùa với chim bồ câu, còn cẩn thận sờ sờ đầu một con bồ câu đen.

Chim bồ câu đen cực kỳ ngoan ngoãn dưới tay cô, còn phát ra âm thanh “cô cô...”.

Anh chọt vô cùng hâm mộ nó.

Cô ngồi xổm thật lâu, sau đó một cô gái nhỏ mặc váy vàng nhạt chạy tới sau lưng Tổng Hàng Hàng, vươn cái tay nhỏ bé ra, sợ hãi níu lấy cánh tay Tổng Hàng Hàng.

“Chị, chị...”

Tổng Hàng Hàng quay đầu lại, thì ra là đứa nhỏ vừa đùa cô cùng Cố Ngự Lâm.

Cô cố ý che mặt, “Bé ngoan, em muốn gì?”

Bé gái bĩu môi, không nói gì, đôi mắt lại nhìn thẳng vào mạch lệ tố trên tay cô.

Không phải chứ! Tổng Hàng Hàng thầm nói, sau đó cười tươi như hoa, giơ lên bọc nhỏ mạch lệ tố lắc lắc, “Bé ngoan, em muốn ăn?”

Bé gái có hai bím tóc nhỏ thu hai tay ra sau lưng, lắc lắc đầu, hai cái đuôi sam ngộ nghĩnh lắc lư theo.

“Chim bồ câu chim bồ câu nhỏ, chim bồ câu chim bồ câu nhỏ không ăn bánh bao của em...” Bé chu miệng, chỉ chỉ trên tay cô, “Đây là cái gì?”

Khóe miệng Tổng Hàng Hàng vểnh lên, đắc ý cười, “Cái này à, cái này là thứ độc nhất vô nhị của chị... Ừm... là độc bí, độc bí gia truyền!... Chim bồ câu... ăn thứ này có thể trường sinh bất lão đó!”

(Tác giả: Cảm ơn thần thoại cho tôi linh được trường sinh bất lão, o()o)

“Thật hả?” Bé gái hiện lên vẻ mặt hâm mộ, sau đó lấy lòng làm nũng cô, “Chị, chị, em cho chị một miếng bánh bao, chị cho em một viên đó có được không?... Không cần, em cho chị tất, chị cho em ba viên, được không vậy?”

Phốc! Tổng Hàng Hàng rốt cuộc không nhịn được cười phá lên, đưa tay, dùng sức bẹo hai cái má non mềm của bé, “Bé ngoan, ừm, tất cả đều cho em, nhưng là, em phải hôn chị một cái làm thù lao!”

“Ừm...” Bé gái nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, tay nhỏ bé vẫn vờ vẩy nhỏ, mới nhỏ giọng nói: “Được rồi...” Sau đó xông tới bẹp một cái, nhanh chóng đoạt mạch lệ tố trên tay cô.

Học bộ dáng vừa rồi của cô, bé gái cầm trong tay hai viên mạch lệ tổ, bàn tay nhỏ bé mập mập rải chúng vào giữa đám bồ câu, chim bồ câu thấy có ăn đều nhào lên, cái mỏ màu hồng mổ mổ vào tay bé.

Bé cười “khanh khách”, cũng không để ý tới cái váy màu vàng nhạt dính đầy vụn sô cô la, hai bím tóc cũng vui vẻ lắc lư theo.

Tổng Hàng Hàng cũng cười, đứng lên nhìn bé và đám bồ câu.

Tâm hồn đứa bé, là thứ hồn nhiên ngây thơ nhất cõi đời.

Nhìn xem, ngay cả chim bồ câu cũng biết, nên mới tuyệt đối không đề phòng, không phải xung quanh bé rất nhiều bồ câu xúm lại sao.

Đây, thật sự là hình ảnh hài hòa nhất trên đời.

Cô mỉm cười nhìn khung cảnh trước mắt, nhưng không biết giờ phút này, mình cũng trở thành khung cảnh trong mắt người khác.

”Ánh trắng tô điểm cửa sổ người

Người lại tô điểm mộng kẻ khác.”

Có thể là chim bồ câu trên quảng trường quá nhiều, bé gái cho ăn, lại chạy sang bên kia, đuổi theo những chú bồ câu đã tản ra.

Chim bồ câu vừa nghe thấy mùi thơm trong tay bé, cũng tự động xông tới, chốc lát sau đã vây bé ở trung ương.

Chỉ có một chú bồ câu màu xám trắng một mực ở bên ngoài, không thèm quan tâm đến bé gái.

Bé gái hăng hái, muốn cho chú bồ câu nhỏ không chịu theo đoàn này ăn.

Nào biết mặt nóng lại đụng phải mông lạnh, chú chim bồ câu không những không để ý tới bé, thấy bé tới đây, ngược lại lại nhảy ra xa hơn.

Bé gái nghi hoặc đứng lại, chợt lên chạy nhanh lên trước muốn đuổi theo nó, kết quả, chim bồ câu cũng nhanh chóng bay lên.

Một đứa bé cùng một con chim bồ câu cứ như vậy một chạy một đuổi khắp quảng trường, trình diễn màn tranh tài chạy bộ.

Tổng Hàng Hàng vẫn nhìn, đứng một bên cười đến vui vẻ.

Nhưng rất nhanh cô đã phát giác điều không bình thường.

Con chim bồ câu kia bay nhảy, dọc theo quảng trường, ra khỏi đó chẳng phải là đường xe chạy hay sao.

Mà bé gái cũng không lưu ý, chỉ lo đuổi theo phía trước, sắp chạy đến phía ngoài đường xe cộ rồi.

Tổng Hàng Hàng phản xạ có điều kiện ngẩng lên đầu, thấy một chiếc xe ba bánh chạy như bay xông thẳng lại.

Mà chân bé gái, đã đặt xuống đường!

Cô bất chấp mọi chuyện, trước tiên xoay người chạy về phía trước.

Tốc độ xe ba bánh rất nhanh, mãi đến khi đến gần, người lái xe mới phát hiện có đứa bé chạy băng qua, lúc này mới nhấn chặt thắng xe, phát ra một tiếng vang “Kéttttt” dài, đồng thời ngoắt đầu xe, muốn tránh đứa bé.

Nhưng đường quá chật, xe ba bánh đánh tay lái, gặp phải hai chiếc xe đạp khác, xe ba bánh ngoặt đầu như vậy, một xe đạp trong số đó “Bốp” một tiếng bị đụng ngã.

Mà xe ba bánh chỉ hơi giảm tốc độ, tiếp tục phóng tới phía đứa bé!

Mắt thấy xe ba bánh sẽ đâm vào, đứa bé lại mờ mịt đứng tại chỗ, sợ hãi không di chuyển được.

Tổng Hàng Hàng cuối cùng cũng vọt tới, một tay đẩy ngã đứa bé, bảo hộ dưới thân.

Khi xe ba bánh áp đến, cô dường như nghe thấy “Rắc” một tiếng, trong đầu chỉ hiện ra một câu nói ——
“Thật là giòn...”

Nghe thấy hai tiếng thét tâm tê phé liệt bất đồng vang lên, trước mắt cô tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

43. Chương 43: Chương 39

44. Chương 44: Ba Người

Lời này vừa nói ra, khiến Tổng Hàng Hàng đỏ bừng mặt.

Cô dạ dạ gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Không, không cần... Tự em đi vào là được, chỉ, chỉ bị thương một chân...”

“Tiểu thư ơi, em cũng đừng xấu hổ, đều là phái nữ, sợ cái gì đây?” Người mẹ kia nhẹ giọng cười, sau đó vén chăn trên người lên giúp cô, đỡ lấy tay cô, “Em cứ coi chị là chị ruột đi, với chị ruột, sẽ không đến nỗi ngượng ngùng như vậy chứ?”

Tổng Hàng Hàng thâm cự tuyệt trong lòng, nhưng cũng rõ ràng, bây giờ chỉ sợ một mình cô thì không cách nào tự đi vào phòng vệ sinh được, sợ ý một chút mà để vết thương nặng lên thì mất nhiều hơn được, lại thêm đối phương “Thình tình khó từ chối”, nghĩ như vậy, cô cũng đặt tay lên tay đối phương.

Phía bên kia, Cố Ngự Lâm sau khi ra khỏi phòng bệnh, liền bị y tá mang theo đi tìm bác sĩ mổ chính, cũng chính là người vừa từ phòng cấp cứu ra ngoài, bác sĩ nam nói một câu không giải thích được “Nhanh lên, đi thăm cô ấy một chút đi...”

Không đợi anh đi tới phòng làm việc, y tá đi trên đường cười “Hi hi”, cười đến nỗi khiến anh hết hồn.

Anh sắc mặt bất định nhìn y tá trẻ tuổi đó.

Đối phương cười quái dị xong, hỏi: “Vị tiểu thư bị gãy xương kia, là bạn gái của cậu sao?”

“Phải...” Có, có vấn đề gì sao?

“Cô ấy cũng thật thú vị, tôi chưa bao giờ thấy qua bệnh nhân như vậy...” đối phương lại che miệng cười khúc khích, “Khi sắp kết thúc phẫu thuật, thuốc tê hết tác dụng, cô ấy bị đau đến tỉnh lại, sau đó cứ hô “Có người gặp nạn! Có người gặp nạn!”, khiến chúng tôi cùng bác sĩ kìm nén đến khuôn mặt chuyển thành màu gan heo. Ha ha, cô ấy cũng không sợ bác sĩ sợ ý sẽ phẫu thuật sai lầm sẽ tổn thương đến gân cốt của mình sao...”

...

Không thể nào, không ngờ, chuyện lại là như thế...

Đến khi vào phòng làm việc của bác sĩ, nghe nói là tới hỏi tình huống của vị tiểu thư vừa rồi, sắc mặt đen lại, lạnh lùng nói một câu, “Gãy xương, coi như cô ấy may mắn”, cũng không thấy nói gì thêm.

Cố Ngự Lâm vẻ mặt ngượng ngùng rời đi, nhưng tâm tình nặng nề cũng được buông xuống.

Từ phòng vệ sinh ra ngoài, Tổng Hàng Hàng vẫn cảm thấy ngượng ngùng, cùng hai mẹ con nhìn nhau chẳng nói gì, trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí có vẻ tẻ nhạt.

Cho đến khi Cố Ngự Lâm đẩy cửa đi vào, hai người vừa đối mặt nhau, lập tức hai gương mặt đều đỏ bừng.

Người mẹ kia vội vàng dắt tay bé gái ra khỏi phòng bệnh, lưu lại không gian riêng cho hai người.

“Bác sĩ nói, bác sĩ nói, gãy xương, cái khác, không có việc gì...”

Cố Ngự Lâm nhỏ giọng nói xong, ngồi vào bên giường Tổng Hàng Hàng, một tay đặt lên cái chân bó thạch cao của Tổng Hàng Hàng, “Rất đau à?”

Tống Hàng Hàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Không đau.”

“Đều tại anh không tốt...”

Nếu như không phải là anh chợt đến thành phố K, nếu như cô không ngồi tàu điện ngầm với anh, nếu như khi cô muốn cho chim bồ câu ăn anh phải theo cô cùng đi, nếu như trong nháy mắt xe ba bánh sắp đụng vào, người thứ nhất xông lên phía trước chính là anh...

Trong lòng anh, tràn đầy đau lòng, nếu như, người nào đó thành thật, hiện tại, Hàng Hàng cũng sẽ không nằm trên giường bệnh... Đều là lỗi của anh...

Anh cúi xuống đầu, tự chui vào ngõ cụt của bản thân.

“Cố Ngự Lâm!” Tống Hàng Hàng gõ mạnh một cái lên đầu anh, “Anh ở đây suy nghĩ lung tung cái gì! Chuyện này nửa điểm cũng không liên quan đến anh, hừ, chẳng lẽ anh lại còn muốn giành mất danh tiếng cứu người tốt đẹp của em? Người là do em cứu đó, anh đừng có mà giành công với em!”

Cố Ngự Lâm hơi nhú mồm, đưa tay vuốt mũi cô, “Đồ ngốc, lần sau không thể lỗ mãng như thế được!”

Anh ngồi thẳng người, bày ra vẻ mặt nghiêm túc, “Em có thể gọi bé gái đó dừng lại mà, kết quả em không hề lên tiếng đã trực tiếp xông lên rồi, em nói xem, em có ngu ngốc hay không, hả?”

“Tình huống rất gấp...” Tống Hàng Hàng chép miệng, “Sao mà em nghĩ được nhiều như vậy? Anh cũng không hề khen ngợi em lấy một câu, em mất hứng rồi!”

Cố Ngự Lâm chuyển tức giận thành mỉm cười, “Được rồi, em xem, em chọc tức bác sĩ mổ chính, bác sĩ cũng không nói với em phải dưỡng chân bao lâu. Khẳng định sau này khi anh trở về cũng không còn người chăm sóc em, xem ra anh phải gắng gượng xin nghỉ vài ngày, chăm sóc cái cô ngốc này cho tốt!”

“Dừng!” Tống Hàng Hàng vội vàng ngăn lại anh, “Đó chỉ là chút bệnh nhỏ, nghỉ ngơi khoảng vài ngày thì tốt rồi, anh hãy yên tâm đi, khẳng định không có việc gì! Lại nói không phải cậu của anh cũng ở đây sao?”

Cố Ngự Lâm ngừng một chút, chỉnh lại sắc mặt nghiêm túc, “Không được! Anh không yên lòng!”

Ừm, cái này có gì mà lo lắng chứ... Tống Hàng Hàng trầm nghĩ, rồi lại không nhịn được vui vẻ.

Ai, đây thật là một loại chia tay khó hiểu nhưng đầy ngọt ngào...

Dĩ nhiên, còn có một loại đổ kị không được tự nhiên... Chỉ giấu ở trong lòng cậu nhóc... Vẫn quấy nhiễu, quấy nhiễu, quấy nhiễu...

Không đề cập tới! Không đề cập tới! Người khác thì phải tự mình nói rõ ràng mới tốt!

Ngày kế, mượn miệng một y tá, truyền đạt tình huống cụ thể của bác sĩ với Tống Hàng Hàng.

Theo y tá nói, Tống Hàng Hàng may mắn, vừa hay xe ba bánh không đón khách, bánh xe cũng đề tương đối chắc, lần này gãy chân tương đối nhẹ, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là tốt rồi, không cần phải lo lắng sẽ có hậu chứng gì.

“Nhưng là...” y tá lại nói, “Dù sao cũng là gãy xương, phải nằm tối thiểu mười ngày, các cô các cậu tự mình chọn đi, có thể ở bệnh viện, nếu như cảm thấy không thành vấn đề, cũng có thể về nhà, để người nhà chăm sóc.”

Cố Ngự Lâm cùng Tống Hàng Hàng nhìn thẳng vào mắt nhau mấy giây, Cố Ngự Lâm mở miệng, “Vẫn là nằm viện đi, có cái gì không thoải mái cũng dễ gọi bác sĩ, Hàng Hàng, có được hay không?”

“Nhưng... Em còn phải đi học...” Tống Hàng Hàng cúi thấp đầu lên tiếng.

Trừ đi học, cô còn phải lo chuyện trong tiệm nữa, ở trong bệnh viện, ngay cả lên mạng cũng khó...

Cô cũng không phải là đại tiểu thư ăn sung mặc sướng, ngay cả bác sĩ cũng nói vết thương trên chân không nặng, chắc hẳn là không có chuyện gì.

“Em không muốn nghỉ phép, không thể để chậm chương trình ở trường học được.” Cô ngẩng đầu lên, lần nữa cường điệu với Cố Ngự Lâm.

“...Được rồi, ” Cố Ngự Lâm suy nghĩ một chút, “Dù sao cũng có anh, không có việc gì.”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, anh nắm lấy tay cô, “Đồ ngốc, có anh

Ngày kế, mượn miệng một y tá, truyền đạt tình huống cụ thể của bác sĩ với Tổng Hàng Hàng .

Theo y tá nói, Tổng Hàng Hàng may mắn, vừa hay xe ba bánh không đón khách, bánh xe cũng đề tương đối chéch, lần này gây chân tương đối nhẹ, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng là tốt rồi, không cần phải lo lắng sẽ có hậu chứng gì.

45. Chương 45: Chương 40

46. Chương 46: Mỹ Mãn

Tuần lễ này năm 2006, cô ngã gãy chân, nhưng cô lại có đoạn thời gian hạnh phúc nhất từ khi vào Đại học ở thành phố K đến nay.

Cố Ngự Lâm đặc biệt vì cô mời một nữ bảo mẫu, chăm sóc cô ở những phương diện anh không thể tự mình làm, trừ điều đó ra, tất cả các công việc, Cố Ngự Lâm không yên lòng để người khác làm, mọi việc đều tận lực tự mình chăm sóc cô.

Anh vì cô mà dậy sớm hầm cháo đưa đến ký túc xá, anh vì cô mà mỗi ngày ở phòng trọ mới thuê, một đường bận rộn chạy qua chạy lại ba nơi: nhà trọ, ký túc xá của cô cùng phòng học. Anh vì cô mà học làm các loại món ăn, bắt đầu từ trứng gà chiên cháy khét, càng về sau chỉ nghĩ thấy mùi thơm thôi cô đã thêm nhỏ dãi món canh xương, thậm chí, mỗi đêm, anh còn vì cô trải sẵn nệm chăn, mới bằng lòng yên tâm chạy về phòng trọ của mình...

Không phải là chưa từng đề nghị để anh ở trong phòng trống ký túc xá, nhưng anh vẫn đỏ mặt cự tuyệt, chắc là sợ hỏng thanh danh của cô.

Vì vậy cô yên tâm mặc cho anh chăm sóc, cảm thấy mình trở thành một con heo thứ thiệt, rồi lại chột phát hiện ——

Làm một con heo, thì ra cũng là một chuyện hạnh phúc.

Cô còn không nhận được mà muốn cảm kích trời cao, đã để cô xảy ra tai nạn xe không lớn không nhỏ này.

Tổng Hàng Hàng còn trẻ nhưng cũng thực ra cũng đã là gái già, lần đầu tiên cảm thấy thân thiết giống như ba mẹ mình như vậy, làm bạn đời hiểu nhau, mỹ mãn không sóng gió.

Mà sự mỹ mãn này, là anh mang đến .

Cô lần đầu tiên cảm thấy, anh đã không còn là cậu nhóc chết tiệt mười bảy tuổi nữa, vì cô, anh đã có thể đảm đương mọi việc.

Bờ vai của anh càng lúc càng vững chãi, cuối cùng sẽ có một ngày có thể để cô yên tâm dựa vào.

Hai tuần lễ sau, Lâm Phi Cương bởi vì công việc mà nhất định phải trở về Thượng Hải, hơn nữa một khách hàng lâu năm của công ty chỉ rõ muốn Cố Ngự Lâm làm nhân viên kỹ thuật chính thiết kế phần mềm lần này.

Cố Ngự Lâm vốn định từ chối, lại bị Tổng Hàng Hàng nghe thấy đối thoại giữa anh và Lâm Phi Cương.

Tổng Hàng Hàng thấy chân của mình đã khôi phục không sai biệt lắm, hướng chỉ còn có bảo mẫu đang chăm sóc, để Cố Ngự Lâm yên tâm trở về Thượng Hải. Về phần Lâm Phi Cương, cũng hi vọng Cố Ngự Lâm có thể trở về, trợ giúp anh lôi kéo ở khách hàng lớn này.

Lâm Ca cũng coi như có ân với anh, liên tục do dự, Cố Ngự Lâm vẫn bị hai người bọn họ thuyết phục, quyết định trở về Thượng Hải cùng Lâm Phi Cương.

Tổng Hàng Hàng không có cách nào đưa anh tới sân bay, trước khi ly biệt cố ý gọi một nghệ nhân ở “Nghệ tâm” tới phòng túc xá dạy vẽ, cô tự tay vẽ một cái áo T shirt, làm quà tặng chia ly cho Cố Ngự Lâm.

Tổng Hàng Hàng vẽ một cảnh cỏ bốn lá, là quà tặng Cố Ngự Lâm đã muốn đưa cho cô từ rất sớm, khi đó cô còn chưa thông suốt, ngược lại cười chê Cố Ngự Lâm chơi hoa chơi cỏ là mấy trò của con gái, khiến anh giận đến nổi đoạt lại bụi cây nhỏ kia.

Trong truyền thuyết, tỷ lệ tìm được cỏ bốn lá trong đám cỏ ba lá chỉ có một phần vạn, vì vậy người có được cỏ bốn lá là người được ông trời chiếu cố, đại biểu cho việc người đó có thể hạnh phúc cả đời.

Ở bên trong áo T-shirt, nơi không thấy được, dùng bút màu màu tím nhẹ nhàng viết xuống một hàng chữ nhỏ:

”Mylove, anh chính là hạnh phúc của em.

—— Hàng Hàng tặng Lâm” .

Đưa cho Cố Ngự Lâm, Tổng Hàng Hàng ở trong lòng tự nhủ, si ngốc đây đưa rồi đây đưa, một ngày dài bằng ba thu, đây cũng không phải là phong cách yêu đương của cô.

Huống chi, đã là tháng sáu, không qua bao lâu nữa, sẽ nghỉ hè.

Những lời này, rốt cuộc là an ủi mình, hay là đang từ từ ăn mòn bởi nhớ nhung người nào đó mới rời đi, cô không biết, cũng không muốn biết.

Chỉ là, giống như tất cả các phim truyền hình cầu huyết, toàn bộ tiến trình phát triển, cũng chạy không khỏi 5 chữ “Trời không chiều lòng người”.

Nghỉ hè một năm này, Cố Ngự Lâm bị Lâm Phi Cương trăm phương ngàn kế giữ lại tại Thượng Hải, tiếp tục xử lý hạng mục lớn, mà cô bị giọng điệu ai oán của Hứa Nghiêu Thực làm hoảng sợ, ở lại thành phố K quản lý “Nghệ tâm” .

Hồi tưởng lại thần thái kia của Hứa Nghiêu Thực, ngôn ngữ đó, Tổng Hàng Hàng không nhìn được mà muốn cười to.

Ngày đó, ở tầng hai “Nghệ tâm”, mới vừa tiếp đãi xong một khách hàng, anh bỏ qua lễ nghi ngả soài trên ghế sa lon, cau mày liếc chết nhìn chằm chằm cô, bộ dáng uất ức không dứt nói:

“Sinh viên Tổng Hàng Hàng, thương cho lão già tôi với, người làm vườn cần cù trồng hoa cho tổ quốc, chăm sóc đóa hoa xinh đẹp không có lương tâm này không chút oán hận, làm trâu làm ngựa, thật vất vả chân cô tốt lên, cô còn phải về nhà? Cô có thể thương cho cái thân già này của tôi chứ? Tối thiểu là chịu đựng nửa năm đầu kiểm soát này trước đã, sau đó chúng ta lại tuyển thêm mấy nhân viên quản lý tổ chất tốt, có được hay không?”

Cô bị anh nói giống như là tên địa chủ ăn thịt người, dù sao Cố Ngự Lâm đã bị Lâm Phi Cương giữ ở Thượng Hải, vốn trong lòng có phần giận anh, lúc này định hạ quyết tâm, mình cũng không muốn hạ giá chạy đi gặp anh, dứt khoát liền thuận theo bộ dáng đáng thương tội nghiệp kia của Hứa Nghiêu Thực.

Cô lại không biết, Cố Ngự Lâm bị ở lại Thượng Hải, thật sự không phải bởi vì Lâm Phi Cương có hạng mục thiết kế khẩn cấp cần anh, mà là bởi vì Hứa Nghiêu Thực gọi điện thoại cho Lâm Phi Cương.

Có một số chuyện, dù bị năm tháng cùng người có lòng cố ý che dấu, chỉ cần xảy ra, nhất định sẽ để lại dấu vết.

Lâm Phi Cương không cách nào quên được người anh xinh đẹp này, mặc dù khi đó mình mới năm tuổi, mà anh ấy mới bảy tuổi.

Anh có một đôi mắt xéch xinh đẹp mà trầm tĩnh, chính một lần nó nhuộm màu sắc bèn, đã bị Lâm Phi Cương khi đó bắt gặp, từ đó kí ức khó quên.

Khi anh ở tạm trong nhà một tháng, anh luôn không nói một lời, cơm nước xong liền một thân một mình làm tổ trong phòng, an tĩnh đóng cửa phòng, không có ai biết anh đang làm gì bên trong. Mặc dù là bảy tuổi, lại giống như đã trải qua rất nhiều ảm lạnh đời người.

Cha mẹ của mình từng ở trong phòng nhỏ giọng nói về người anh trai này, trong giọng nói tràn đầy thốn thức cảm khái, trông thấy mình ngoài cửa thì lập tức không nói nữa.

Sau đó thật lâu Lâm Phi Cương không gặp anh, cho đến khi Cố Ngự Lâm muốn đi Thượng Hải học đại học ủy thác cho anh chăm sóc, mới giật mình gặp gỡ bà con xa trong nhà, nghe nói lúc anh lên trường học làm chủ nhiệm giáo vụ, bề ngoài là một bộ cặp mắt kính dày cộm nặng nề làn da ngăm đen, trừ cái tên giống nhau, chút nào cũng không giống bộ dáng lúc nhỏ.

Anh không nhận ra anh ấy, hướng chi, thân phận của anh ấy cũng đã thay đổi.

Hôm nay gặp mặt ở thành phố K, loáng thoáng là gương mặt trong trí nhớ, tuổi thơ lại kéo nhau mà đến, anh cũng không nhận được mà thốn thức.

Cho nên, tháng bảy, khi Hứa Nghiêu Thực từ thành phố K gọi điện thoại tới, hơn nửa trực tiếp thỉnh cầu anh thì Lâm Phi Cương mất hồn.

Lại không đành lòng cự tuyệt.

Vì vậy chỉ có thể thầm nói nơi đáy lòng, người anh em Ngự Lâm, xin lỗi, là của cậu, chung quy sẽ là của cậu.

Sau đó, lần thứ hai, không chút do dự lấy cớ giữ Ngự Lâm lại.

Nghĩ lại Lâm Phi Cương anh minh một đời, nhưng cũng không thắng được tình nghĩa ngày xưa.

Tình cảm nửa thương hại nửa kính trọng lúc nhỏ, lại trở thành cả đời khó quên sao?

47. Chương 47: Chương 42

48. Chương 48: Chương 43

49. Chương 49: Nghệ Thuật Lấy Tên

Chu Dịch Chu bậc thầy, nghệ nhân nghề mộc nổi tiếng cả nước, hơn nữa còn nổi tiếng hậu thế bằng chạm khắc gỗ, mà môn thủ nghệ chạm khắc gỗ này, ngày nay người biết cũng không nhiều, rất nhiều bậc thầy về nghề mộc đã vứt bỏ nó từ lâu, mặc dù không đến nỗi thất truyền, nhưng cũng chỉ sót lại mấy người có danh tiếng, còn lại đều là nghệ nhân dân gian.

Về lĩnh vực này, Chu Dịch có thể xem là một trong những bậc thầy nổi tiếng nhất về chạm khắc gỗ. Lúc ấy khi Hứa Nghiêu Thực mời được ông, Tổng Hàng Hàng đã lên mạng tra tìm tài liệu cẩn thận, mới hiểu được tại sao giá trị của ông lại lớn như vậy.

Dựa vào danh tiếng Chu Dịch, không cần vị bậc thầy này làm công việc cụ thể gì, chỉ cần đưa ra vài tác phẩm giá trị liên thành của ông, lại khắc tên bằng hiệu, đặt ở cửa hàng nhỏ “Nghệ Tâm”, những người chân chính phân biệt được hàng thật hàng giả tất nhiên sẽ đổ xô vào.

Dựa theo ý tứ của Hứa Nghiêu Thực, “Nghệ Tâm” không chỉ giới hạn trong mấy mặt hàng thủ công nhỏ, còn phải mở rộng với giới truyền thông nghệ thuật, thậm chí tương lai còn muốn vươn ra thị trường quốc tế.

Tóm lại là một câu, tám chữ: Già trẻ cùng chia, sang hèn cùng hưởng!

Nói thật, Tổng Hàng Hàng cô không có được loại kiên quyết này, nếu như không có Hứa Nghiêu Thực giúp một tay, điều này gần như là nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Nếu chỉ là vấn đề tiền bạc, Tổng Hàng Hàng cô hiện tại chỉ cần bán toàn bộ cổ phiếu đã mua nửa năm trước, từ lần đó đến giờ đã tăng giá không ngừng rồi.

Vấn đề quan trọng nhất, con người!

Nếu chỉ có tiền, làm sao có thể mời tới những nghệ thuật gia ngạo khí mười phần này?

Nếu chỉ có tiền, sao có thể lãnh đạo và quản lý toàn bộ bộ máy cửa hàng?

Nếu chỉ có tiền, sợ rằng những thương gia hộ khách kia cũng chỉ cho rằng cô là một con nhóc không hiểu giá trị thị trường, ra giá lung tung!

Mà Hứa Nghiêu Thực, lại có thể giải quyết toàn bộ những vấn đề này, đây cũng là điều mà Tống Hàng Hàng bội phục anh nhất! Những điều cần học, còn rất nhiều.

Lại không biết vị “Mạnh lão” trước mặt này, có lai lịch gì?

Phía bên này Tống Hàng Hàng đang âm thầm tự hỏi, phía bên kia, vị “Mạnh lão” kia đã đeo kính lão lên, cẩn thận xem xét tác phẩm chạm khắc gỗ trên tay.

Hai tay lão nhân vững vàng cầm món khắc gỗ “Kỳ lân”, giống như đang cầm một trân bảo giá trị liên thành, tay phải còn tỷ mỉ lau những đường vân gỗ tinh tế.

Nhưng mà chốc lát sau, lão nhân chợt cẩn thận đặt tác phẩm chạm khắc gỗ kia lên bàn, cô còn đang kinh ngạc, lão nhân lại giơ tay trái lên cởi nhẫn ngọc của mình ra, sau đó mới tiếp tục trang trọng nâng “Kỳ lân” này lên.

Thì ra, ông sợ nhẫn ngọc trên tay làm hỏng tác phẩm, Tống Hàng Hàng thầm cảm thán, quả nhiên là cực kỳ yêu thích rồi!

Vật tốt phải về tay chủ tốt. Đưa pho tượng chạm khắc gỗ này đến tay Mạnh lão, mới xem như chân chính tìm đúng chủ nhân đi!

Mạnh lão chăm chú quan sát “Kỳ lân”, hồi lâu sau mới buông xuống, mắt quét qua mấy tác phẩm thủ nghệ khác, mời mở miệng với Hứa Nghiêu Thực, “Mấy thứ này, đều là mấy thứ trong cửa hàng của cậu?”

“Dạ, Mạnh lão.” Hứa Nghiêu Thực cung kính như cũ.

“Không tệ, không tệ.” Mạnh lão gật đầu, “Trở về ta sẽ nói với Mạnh Chấn một phen.”

“Cám ơn Mạnh lão.” Hứa Nghiêu Chân sắc mặt không đổi, “Mạnh lão, vậy ngài nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi đi trước đây.”

Lão nhân khoát khoát tay, không có giữ lại, hai người ra khỏi phòng khách chính, lại được quản gia đưa ra cửa. Quản gia cũng không nói nhiều, cái cửa sau lưng phát ra âm thanh trầm đục đóng lại.

Tống Hàng Hàng cảm thấy mình mới vừa bước từ một thế giới viễn cổ trở lại thực tế, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng trở lại chỗ cũ.

Bầu không khí trong ngôi nhà kia... Thật sự vô cùng đè nén.

“Hứa Nghiêu Thực, tới cùng “Mạnh lão” này là ai?”

“Thấy đầu rồng vàng trên cửa chứ? Mạnh gia, cũng coi như dòng dõi quý tộc duy nhất còn tồn tại trên thành phố K, Mạnh lão khi còn trẻ, phong quang rất thịnh...”

Hứa Nghiêu Thực dường như nhớ lại điều gì, hồi lâu sau mới nói tiếp, “Đến ngày nay, Mạnh lão vẫn là lão nhân được người người thành phố K kính trọng. Hai người con của Mạnh lão, một làm quan, một theo thương... Nhưng những điều này em cũng không biết, tóm lại Mạnh lão đã đồng ý với chúng ta, mấy ngày sau rồi em sẽ biết.”

“Chuyện gì nha, sao lại thần thần bí bí như vậy...” Tống Hàng Hàng nói thầm, phỏng đoán kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Cũng không cần phải chờ đợi lâu, ngày hôm sau, cô ở “Nghệ Tâm” đã đón tiếp đoàn khách du lịch đầu tiên, chưa từng thấy qua.

Lại là toàn bộ một đoàn khách du lịch!

Không chỉ như thế, trong một ngày, một “Nghệ tâm” nhỏ nhỏ, không ngờ lại đón tiếp mười mấy đoàn du khách! Doanh thu buôn bán một ngày không ngừng tăng theo cấp số nhân.

Trước kia, những đoàn du lịch chỉ biết đi tham quan những địa điểm nổi tiếng, cho dù là khu mua sắm cũng không phải tất cả mọi người đều vào thăm, chuyện gì đã xảy ra? Tổng Hàng Hàng nghi ngờ, tiếp theo lại nghĩ tới cuộc thăm hỏi hôm qua.

Mãi cho đến khi Hứa Nghiêu Thực trở lại, lại qua một phen nghiêm hình tra hỏi, mới biết một trong những đứa con của Mạnh lão, chính là người sáng lập ra công ty du lịch lớn nhất thành phố K.

Hứa Nghiêu Thực nhún vai, dáng vẻ thư thái: “Con trai không nể mặt tôi, tôi chỉ xuống tay từ cha anh ta.”

Hoá ra là như vậy... Một lần nữa Hứa Nghiêu Thực lại khiến Tổng Hàng Hàng vô cùng bội phục.

Thành quả của chuyến thăm hỏi Mạnh lão lần này, không chỉ tăng doanh thu từ việc nhiều đoàn du lịch mua sắm, còn phát huy mục đích định hướng của cửa hàng: tuyên truyền quảng bá thương hiệu của cửa hàng mỹ nghệ “Nghệ Tâm”.

Mỗi ngày thành phố K tiếp đón nhiều khách hàng như vậy, đủ loại khách thập phương, mỗi người mang về một tác phẩm thủ công như vậy, từ đó mà “Nghệ Tâm” được quảng bá rộng rãi. Vô hình chung, “Nghệ Tâm” sau này phát triển hơn, dần dần mở rộng.

Nhưng điều đáng tiếc chính là, bao năm sau, khi “Nghệ Tâm” quả thật đã đạt được thành tựu to lớn, thì Tổng Hàng Hàng lại không biết, cái gì cũng không thấy được.

Thời gian có thể rất chậm, cũng có thể rất nhanh, hoàn toàn quyết định bởi mức độ phong phú của cuộc sống.

Cho nên những người rảnh rỗi sẽ than thở cuộc sống nhàm chán, năm tháng không thú vị, hay là vì chút chuyện nhỏ mà tức giận vô cớ, lại xem nó trở thành nỗi đau thương lớn trong cuộc đời, cái gọi là “Thanh niên không biết mùi vị của nỗi sầu”, chính là đạo lý này. Thời gian, với bọn họ mà nói, nó như một lưỡi dao, từng dao từng dao chia cắt.

Ngược lại, với những người có lịch trình phong phú, người làm việc tay chân, người hay vui buồn hờn giận, không rảnh bận tâm những tâm tình nhỏ nhặt này, với họ, thời gian trôi qua thật nhanh, nếu chưa hoàn thành công việc, còn đâu thời gian mà cảm xuân thương thu?

Ngày đó, trong lúc ngập trong vô vàn công việc, cuộc sống của Tổng Hàng Hàng, bất tri bất giác, đã lật sang trang mới, đại học năm thứ hai.

50. Chương 50: Chương 45

51. Chương 51: Chương 46

52. Chương 52: Lời Đồn

Mặc dù là Đại học công nghệ thông tin, nữ sinh Đại học M lại nổi tiếng là dịu dàng lễ độ, tài mạo song toàn, nhưng nhất định phải ngoại trừ một người, chính là Chủ tịch Hội sinh viên Đại học M, cũng chính là sinh viên năm thứ tư khoa thiết kế phần mềm – học tỷ Trần Tiêu Hoan.

Trần Tiêu Hoan này, không phải ai khác, chính là em gái ruột của vị thầy giáo Tần – Tần Lăng mà Cố Ngự Lâm hết sức kính nể.

Từ ba năm trước, khi Trần Tiêu Hoan nhậm chức Chủ tịch Hội sinh viên, đã phát triển phong cách của của nữ sinh Đại học M theo một chiều hướng mới, cái gì ư? Xin để lát nữa hẵng nói.

Nữ sinh Đại học M rất có tài, đó là điều đương nhiên, nhưng một mặt, cái tài của họ bị thành tích của nhóm lớn nam sinh áp chế, ngược lại, nữ sinh Đại học M không tự chủ được nổi bật lên về điệu dáng như nước, giống như nữ tử ôn nhu tam tông tứ đức theo chế độ phong kiến thời xưa.

Cho đến khi Trần Tiêu Hoan nhậm chức, mới bắt tri bắt giặc dẫn dắt nữ sinh Đại học M, có một cỗ phong phạm khác.

Dĩ nhiên Trần Tiêu Hoan không thuộc dạng như thế, cá tính cô phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, rất có mấy phần phong phạm nữ cường nhân, không chỉ có thành tích học tập số một số hai, hành động cử chỉ cũng quang minh lỗi lạc, ngay cả mấy nam sinh cũng rất bội phục cô.

Cho nên, bản ghi chép thành tích được cô sáng lập nên trong ba năm Đại học, cũng chẳng có gì là lạ rồi.

Điều thứ nhất, năm thứ hai đại học đã đảm nhiệm chức Hội trưởng Hội sinh viên, hơn nữa bằng toàn bộ phiếu tín nhiệm đánh bại đối thủ cạnh tranh, tư thái thành công nhậm chức.

Điều thứ hai, liên tục ba năm không “Xuống đài”, mặc dù đến năm thứ tư, như cũ được hà binh tướng của (*lính tôm tướng cua) khổ sở giữ lại, mặc dù cô đã nói rõ công việc bận rộn, nhưng không được, cho tới hôm nay vẫn mang cái danh hiệu Hội trưởng Hội sinh viên.

Về phần ghi chép thứ ba... Chính là về con người Trần Tiêu Hoan, là một cô gái hoàn toàn đi theo chủ nghĩa nữ cường kiêm truyền thuyết vô địch hủ nữ. Dĩ nhiên, nữ cường hay là hủ nữ cũng không phải là tin tức lớn gì, đáng nói chính là, cô còn là người sáng lập một nhóm hoa dâm lớn trên BBS Đại học M!

Nhóm này, có tên là:

“Đam mỹ lưu hành trong Đại học M” .

Khụ khụ! Rốt cuộc cũng nói đến trọng điểm rồi.

Lại nói hai ngày trước khi tựu trường ở Đại học M, một ngày nắng ấm gió nhẹ, giữa thanh thiên bạch nhật (Khụ! Khụ!), một nam sinh tuấn tú áo trắng quần đen ngọc thụ lâm phong đứng trông ngóng ai đó ở cổng Đại học M, cho tới khi người vậy xem xúm lại rồi rít suy đoán rốt cuộc người đó là ai.

Nhưng vào lúc này, một người trùng hợp đi ngang qua, cô gái xinh đẹp tóc ngắn đeo kính lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, “Tách” một tiếng, chụp lại khung cảnh kinh điển này vào trong chiếc Sharp 9010 màu đen.

Cô gái này đi giày cao gót màu đỏ đầu nhọn cao 12 cm, trong nháy mắt chụp hình, rồi đi trước khi nhân vật chính nhận ra có chuyện gì.

Cho nên, trong lòng cô gái đeo kính, cho tới bây giờ cũng chưa có cái gọi là tiếng nói của “Nhân vật chính”.

Buổi tối hôm đó, hình ảnh của nam sinh tuấn tú lạ mặt bị bạn học Tiểu Na, cũng chính là cô gái đeo mắt kính bí mật gửi đến nhóm “Đam hành Đại học M”, hơn nữa trong vòng một tuần không hề rơi khỏi top ba.

Nội dung giấy báo như sau:

“Không biết là đại thúc nhà nào lại để tiểu thụ thân ái chờ lâu như vậy, thật sự là lạt thủ tồi hoa (*mạnh tay bẻ hoa – chỉ những người không biết thương hương tiếc ngọc)?!”

“Trời ạ trời ạ! Cực phẩm tiểu thụ kia!”

“Tiểu chính thái! Tôi muốn tiểu chính thái!”

“Không ngăn được... Máu mũi, máu mũi...”

“Tại hạ ngửi thấy mùi thịt ngây thơ trên gương mặt xinh đẹp kia...”

“Chắc chắc chắc, công thụ đều có thể, vô cùng đẹp mắt.”

“Thật là mong nước, sao ai gia lại không có phúc khí này nhỉ, haiz...”

“Trường học của chúng ta à? Lạ mặt thật, ai biết thông tin, nếu biết thì hãy giới thiệu cho tôi nhé, bạn thân yêu...”

...

Tính lược mấy ngàn chữ.

Mấy ngày sau, khi chuyện này đã rơi vào quên lãng, một ngày kia Trần Tiêu Hoan đại tỷ ngẫu nhiên đọc được bài đăng này, trên thực tế cô thành lập nhóm này và vì giúp đỡ chị em tốt, không ngờ cô lại phải gánh chịu cái cái danh này.

Nhìn nội dung, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên hai đồng chí kia, cô run rẩy nhún chuột.

“Tiểu Na muội muội, tỷ tỷ ta phải chịu cái danh này, làm sao bây giờ?!”

Trần Tiêu Hoan cũng không phải chờ đợi lâu, một ngày sau, đồng chí Tiểu Na đã tung ra “Mạng lưới tình báo” khắp Đại học M thu thập được tin tức của chàng trai thần bí...

“Cố Ngự Lâm, sinh viên trao đổi với Đại học B, đại học năm thứ hai, năm nay nhập học Đại học M, chuyên khoa máy vi tính.”

Mặc dù nội dung không nhiều lắm, nhưng tối thiểu biết được người này là sinh viên trao đổi ở Đại học M, cũng coi như là thu hoạch không tệ rồi.

Tiểu Na nhìn bộ dáng trầm tư của Trần Tiêu Hoan, không khỏi thản nhiên cười, “Đại tỷ, chị còn do dự gì nữa?”

Người khác không biết, chẳng lẽ Tiểu Na cô không rõ sao? Mặc dù Trần Tiêu Hoan phóng khoáng lại cường hân, về mặt tình cảm lại là một kẻ mù!

Trần Tiêu Hoan ngẩng đầu lên kỳ quái liếc nhìn cô, mới giơ tay lên chỉ vào bài viết trên máy vi tính, “Nhưng, chẳng phải cậu ta là thụ sao? Chị đây đã gieo mầm, chị đây sẽ không hủy CP (*Couple Person).”

“Ha ha! Bọn họ nói chị là hủ nữ, em còn lo bọn họ đánh giá cao chị, không ngờ chị cũng biết đến CP cơ đấy?” Tiểu Na nhất thời che miệng cười lớn, “Nhưng, vậy cũng là chúng ta YY (*tưởng tượng), lại nói, chị là ai? Tần đại tỷ đó! Cho dù là cong, muội muội em đây cũng sẽ bẻ thẳng giúp chị!”

Hai tuần lễ sau đó, Cố Ngự Lâm được thầy giáo Tần nhận làm học trò, Trần Tiêu Hoan và Tiểu Na lấy thân phận học tỷ tự mình tra hỏi, đối phương ngôn từ chính nghĩa cho ra đáp án “chiều hướng bình thường”.

Ngay sau đó, bài đăng về chàng trai vốn được đăng hình trên nhóm kín “Đam hành Đại học M” cùng tất cả thông tin thảo luận về chàng trai này hoàn toàn bị xóa bỏ.

Nhưng là, chỉ sau một ngày, nhóm công khai Đại học M – Khối “Boys Over Flowers” lại xuất hiện thảo luận về “Nam sinh cực phẩm Đại học M”, hình ảnh Cố Ngự Lâm đứng chờ ở cổng trường học lại xuất hiện, hơn nữa trong vòng một ngày đã trở thành một tân nam sinh cực phẩm trong lòng hầu hết phái nữ ở Đại học M.

Dĩ nhiên, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào là Đề nghị thư hân Đại học M – bạn học Tiểu Na đã đăng bài như sau:

“Nam sinh này Tần đại tỷ đã định, xin mọi người nhanh chóng thôi lui!”

Cao điệu như thế tất nhiên là có nguyên nhân, Trần Tiêu Hoan cũng không biết, chị em tốt mười năm quen biết Tiểu Na đã tự mình quyết định thay cô, cũng đã lên sẵn sách lược sơ bộ.

Lực lượng dư luận là vô cùng khổng lồ, “ba người thành hồ” (*gần với nghĩa “Ba người thành một cái chợ”) lời đồn được nhiều người bàn tán, người nghe sẽ tin là thật, một khi toàn trường đều biết Trần Tiêu Hoan theo đuổi Cố Ngự Lâm, sợ gì nam sinh này không ngoan ngoãn khoan tay chịu trời?

Mà lúc đó, Trần Tiêu Hoan đang tá túc trong nhà anh trai, cùng Cố Ngự Lâm tham gia lớp bổ túc thi đua của Tần Lăng.

Trong lúc nghỉ ngơi, Trần Tiêu Hoan mở máy tính của Tần Lăng ra, lên BBS Đại học M, khi xem đến bài đăng đó, nhất thời thay đổi sắc mặt.

“Đây là cái gì?” Cố Ngự Lâm đã quen thuộc tiến gần lại, cũng thay đổi sắc mặt, “Người nào lại đăng hình tôi lên diễn đàn thế này?!”

Trần Tiêu Hoan vốn đang có chút áy náy, bị Cố Ngự Lâm hỏi như vậy như vậy, đột nhiên cảm thấy hết sức uất ức, “Cũng không phải là tôi, gào cái gì mà gào?”

“Không phải chị sao?” Cố Ngự Lâm nghiêng mắt liếc cô, “Tôi đã nói với chị là tôi có bạn gái rồi cơ mà.”

“Tôi biết rõ! Chị không phải phải cường điệu lên như thế! Mẹ nó!”

Trần Tiêu Hoan cảm thấy rất khó chịu, cô cũng không cảm thấy mình thật sự thích Cố Ngự Lâm, nhưng khi đứng trước mặt Cố Ngự Lâm, nhuệ khí của cô giống như bay hết, ngay cả người anh trai hơn cô mười tuổi kia cũng không cho cô cảm giác ấy.

Ban đầu, cô định ép buộc anh trai ngoại lệ nhận người học trò là Cố Ngự Lâm, cho rằng anh sẽ cảm kích mình, sau đó mới phát hiện, lấy thực lực của anh, hoàn toàn có thể trở thành học trò của Tần Lăng, trái lại anh lại là học trò chính thức, trong những cuộc thi đều là “Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát” (*Trường Giang sóng sau đè sóng trước => Có thể hiểu là: “Trò giỏi hơn thầy”).

Qua nhiều năm như vậy, cô vẫn chưa gặp qua chàng trai nào có thể thắng được cô về mặt chuyên ngành, Cố Ngự Lâm không khỏi khiến cô sinh ra cảm giác “cao thủ so chiêu không nói đến tình cảm”.

Về phần Tiểu Na cho là cô có gì đó bất chính. Vớ vẩn! Bọn đàn ông con trai trong mắt cô chỉ là một đồng đá, nhiều lắm cũng phân chia thành ngọc thạch với bùn loãng mà thôi.

Trần Tiêu Hoan cô vẫn theo đuổi độc thân chủ nghĩa đấy... Nhiều lắm thì ngẫu nhiên bắt gặp soái ca thì có chút kích động thôi...

“Đưa máy tính cho tôi.” Cố Ngự Lâm nhàn nhạt mở miệng, Trần Tiêu Hoan nhất thời lạnh lẽo, ngoan ngoãn đưa máy tính trên tay qua.

Sau đó hai phút, Cố Ngự Lâm trả máy tính lại cho cô, thời gian lên lớp cũng đã đến.

BBS của Đại học M tê liệt hai ngày, nguyên nhân không rõ.

Bản lĩnh này, trở thành một trong những lý do qua một năm Trần Tiêu Hoan vẫn nhớ mãi không quên.

Trên phương diện nào đó, Trần Tiêu Hoan thật sự rất tương tự với Tống Hàng Hàng, ví dụ như họ đều vô cùng hăng hái với công việc, cũng đều vô cùng chậm chạp về mặt tình cảm.

Bên kia, mặc dù kế hoạch Tiểu Na muốn trợ giúp người chị em tốt bị Cố Ngự Lâm phá rối thất bại, nhưng Đại học M lại dần dần có scandal về Trần Tiêu Hoan và anh, đặc biệt là khi Cố Ngự Lâm trở thành học trò của Tần Lăng, lời đồn càng truyền càng mãnh liệt.

Cho đến một ngày kia, lời đồn này, truyền đến trong tai người nào đó...

Khi ánh nắng sáng sớm xuyên qua rèm cửa sổ rơi vào trong phòng, Tống Hàng Hàng nằm trên giường trở mình một cái, hơi hít hít mắt tỉnh lại từ một giấc mộng đẹp.

Ánh mặt trời tựa như kim tuyến, và những hạt bụi lấp lánh xinh đẹp là tinh linh nhảy nhót, hôm nay trời nắng đẹp, hưởng ứng tâm tình tốt đẹp của cô.

“Đã tỉnh lại chưa? Đồ ngốc.” Cô lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường, mở ra, tin nhắn đầu tiên là của anh.

Nhìn thời gian, đã tám giờ rưỡi rồi.

“Mới vừa tỉnh lại, đợi chút, lập tức xong đây. Chín giờ gặp ở cổng trường Đại học M.”

Khoảng cách hai trường cũng không xa, cô vội vàng thu thập một chút, mang theo túi nhỏ thường dùng đi ra cửa.

Hẹn ở Đại học M, là bởi vì lần trước Cố Ngự Lâm vẫn khảo, cô còn chưa tham quan trường học, giờ muốn tham quan một chút, Cố Ngự Lâm này sẽ phải sống ba năm ở đây, sau này cô cũng sẽ thường xuyên qua lại nơi này.

Xa xa, đã thấy anh đứng cửa trường học, trên người mặc một cái áo sơ mi trắng viền màu xám tro, kèm theo một quần dài màu đen, trang phục thật đơn giản, vừa vặn trên người anh, ánh mặt trời dịu dàng chiếu lên, dát nên một vòng sáng vàng nhạt.

Không giống với bộ dáng long đong mệt mỏi tối hôm qua, giờ phút này, nơi đó giống như thế giới của riêng anh, chỉ có anh thống trị trong thế giới đó.

Bản lĩnh như vậy Tống Hàng Hàng chưa từng thấy qua, hoặc là nói chưa từng nghĩ đến, Cố Ngự Lâm, thì ra lại đẹp mắt như vậy...

Khuôn mặt cô hơi đỏ lên, tim đập nhanh, chỉ vì chàng trai trước mắt này, người anh chờ đợi, là cô.

Tống Hàng Hàng lại không biết, đêm qua, Cố Ngự Lâm đã trải qua sự dằn vặt như thế nào, lẩn lộn khó ngủ cả đêm, cuối cùng cũng kết thúc với tiếng lòng kiên định: “Em là của anh.”

Vô luận Tống Hàng Hàng chuyện gì, vô luận vì điều gì mà cô gặt anh.

“Em là của anh”, cái ý niệm này, từ khi mới bắt đầu, sẽ không hề dừng lại.

Nếu như cô không tin anh, như vậy, nhất định là anh làm không đủ, như vậy, anh phải không ngừng cố gắng, chờ đợi ngày đó, ngày mà cô toàn tâm tin tưởng.

Cố Ngự Lâm anh, cho tới bây giờ chỉ hèn mọn trước Tống Hàng Hàng.

Nhưng, cũng bởi vì hèn mọn trước cô, anh mới có tự tin tỏa sáng đến vậy...

“Em, chỉ có thể là của anh.”

Phong thái chói sáng như vậy, đứng ở trước cổng trường Đại học M – trường công nghệ kỹ thuật nổi tiếng với nhiều soái ca, tạo nên một quang cảnh độc đáo.

Lúc tám giờ rưỡi Cố Ngự Lâm đã đến, thong thả bước đi trong trường học, sau đó lẳng lặng đứng ở nơi đó, như bạch dương thẳng tắp, không hề động.

Đã từng bị chê cười bởi gương mặt trẻ con, qua thời gian cũng đã lẳng đọng lại, trở nên tuấn lãng, tư thế chờ đợi trầm tĩnh đến thế, đã sớm khiến nam nữ đi qua phải động dung, rồi rít suy đoán: nam sinh lạ mắt trước mặt này rốt cuộc là ai? Người khiến anh chờ đợi lâu như vậy, là ai?

Tống Hàng Hàng đứng ở sau lưng anh, lẳng lặng nhìn anh, sau khi kinh ngạc qua đi, không ngờ trong lòng của cô lại sinh ra loại cảm giác vui mừng: “Ngô gia có Tử Sơ trưởng thành”.

Tên ngọc này! Cô cười thầm trong lòng: Đây! Anh nhìn nhầm hướng rồi, có biết không!

Cô lặng lẽ tiến tới sau lưng anh, sau đó mảy liễu vừa nhấc, đôi mắt giảo hoạt, một tay từ từ vươn ra từ phía sau, muốn lại gần chụp vào bả vai anh, để anh ứng phó không kịp.

Nhưng không nghĩ tới, cô vừa mới đến gần, Cố Ngự Lâm lại nhanh như chớp xoay người lại, sau đó cúi đầu, trên môi là nụ cười như có như không:

“Em tới rồi?”

Úm! Chuyện gì xảy ra? Tống Hàng Hàng bị anh dọa sợ, trở tay không kịp, hai tay dừng giữa không trung không thu về được, trong khoảng thời gian ngắn, vô cùng xấu hổ.

“Muốn làm gì đây?” Anh mỉm cười nhìn cô, lại cúi đầu nhìn tay cô.

“A! Không có gì không có gì...” Tống Hàng Hàng vội vàng rút tay về, giấu lại sau lưng, giống như như vậy có thể giấu giếm ý định bất chính của mình.

Cảm giác hôm nay cậu nhóc không giống trước, cô thầm nói trong lòng.

Trái lại anh lại vươn tay ra, bắt được cái tay ẩn nấp phía sau của cô.

Trái tim của cô lại bắt đầu đập loạn. Vừa thầm nói: sắc đẹp trước mặt, không phải cô kém tự chủ, quả thật là hôm nay Cố Ngự Lâm quá mức hấp dẫn!

Cố Ngự Lâm lại rất tự nhiên nắm lấy tay cô, kéo cô lại gần mình, “Hôm nay có muốn đi dạo nơi nào không?” “Tùy tiện...” Cô còn chưa lấy lại tinh thần, chỉ thuận miệng lên tiếng, chốc lát sau mới ý thức tới anh đang hỏi cái gì, “A, không đúng, Cố Ngự Lâm, hôm nay chúng ta đi tham quan Đại học M trước nhé, được không?”

Cố Ngự Lâm đưa ra một tay khác, che giấu vui sướng trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, nói: “Được.”

Hôm nay cô mặc một chiếc váy không vai màu xanh nhạt, bên hông là một chiếc đai lưng màu xanh dương, tôn lên làn da trắng nõn của cô, thuần khiết như bông sen trắng, khiến hai mắt anh tỏa sáng.

Bàn tay kia vô ý thức di chuyển xuống, dừng trên chóp mũi cô, sau đó nhẹ nhàng ma sát.

Khuôn mặt Tống Hàng Hàng không khỏi hiện lên phần hồng nhàn nhạt.

Động tác tiêu chuẩn của Cố Ngự Lâm, ha ha, thật khiến cô hoài niệm...

Hai người cùng nhau đứng đó, ai cũng không ý thức được, bọn họ đã trở thành một màn xuân sắc trong mắt đám người xung quanh.

Nhưng là có quan hệ gì đâu, giờ khắc này, trong mắt bọn họ, đối phương đã là cảnh sắc đẹp nhất trên đời rồi.

Cảm thấy bàn tay Cố Ngự Lâm đang nắm chặt tay mình, Tống Hàng Hàng mới hồi hồn lại, nhìn chung quanh một chút, ngượng ngùng mỉm cười, nói: “Chúng ta đi vào thôi, tiếp tục đứng đây sẽ khiến mọi người chê cười...”

Anh gật đầu, dắt tay cô vào cổng trường.

So sánh với phong cách cổ xưa đầy hoài niệm của Đại học A, Đại học M mang hơi hướng hiện đại khiến người ta tán thưởng. Mặc dù Tống Hàng Hàng đã tới Thành phố K được một năm rồi, đối với nơi này vẫn mờ mờ, cần thận tra cứu bằng tài liệu sống mang tên Cố Ngự Lâm.

Dọc theo đường đi, Cố Ngự Lâm giải thích kiến trúc hai bên đường cho Tống Hàng Hàng, vẻ mặt đắc chí thỏa mãn.

Khi bọn họ đi tới bia trụ lập thể mang đậm phong cách châu Âu thì âm điệu của anh càng trở nên tự hào.

Anh nói với cô: “Tòa bia trụ này, do toàn thể 84 cựu sinh viên khoa máy tính của trường quyên góp.”

Anh lại đi vòng qua sau bia trụ, chỉ vào một màn ảnh hình vuông: “Đây là toàn bộ hệ thống mô hình năng lượng mặt trời tự động, có thể tự động hiển thị lịch sử Đại học M, thông qua dấu tay và mặt mã, có thể liên kết, tra cứu hồ sơ của mình.”

Cô cũng tới gần phía trước, nhìn kỹ màn ảnh kia, dưới màn hình mới có một dòng điều khắc nhỏ, nhìn kỹ mới phát hiện phía trên viết “84 cựu sinh viên, Tần XX thiết kế”.

Cố Ngự Lâm giải thích: “Hệ thống này là thầy giáo Tần chỉ đạo thiết kế, thỉnh thoảng anh ấy còn trở về Đại học M dẫn dắt đội thi, năm ngoái có hai sinh viên Đại học M, dưới sự hướng dẫn của anh ấy mà đoạt giải đặc biệt của cuộc thi thiết kế phần mềm máy tính cả nước.”

Thầy giáo Tần mà anh nói, chính là chuyên gia lập trình máy tính vang danh cả nước, Tống Hàng Hàng không hiểu về máy tính, cũng chưa nghe nói qua cái tên này, nhưng cô không để ý, cô chỉ quan tâm sự tự hào trong giọng nói của Cố Ngự Lâm.

Anh không phải chỉ vì cô mới đến thành phố K, anh cũng có ước mơ muốn theo đuổi, mà Đại học M, có thể đưa ước mơ của anh tới gần hiện thực.

Như thế, trong lòng cô mới dần an tĩnh lại, bởi vì Đại học M vốn nổi tiếng hơn nhiều so với trường đại học trước kia của Cố Ngự Lâm, Cố Ngự Lâm vì tới Đại học M, đã phải nỗ lực học tiếng Anh thật lâu.

Ngoại trừ cảm động ban đầu ra, cô một mực tự trách, cho tới bây giờ, nhìn sự vui sướng lóe lên trong mắt Cố Ngự Lâm khi nói chuyện, cô cũng vui mừng cho anh, hạnh phúc thay anh.

Cô hi vọng, giấc mộng của cô và anh, có thể cùng nhau đơm hoa kết trái.

Tiếp tục đi về phía trước, là sân bóng rổ Đại học M, sáng nay là một buổi sáng đẹp trời nên có không ít người.

Trên sân bóng rổ có hai đội bóng đang thi đấu, người xem rất đông, nghe thấy tiếng cổ động của bọn họ, hình như là cuộc tranh tài của hai phòng ký túc xá.

Cố Ngự Lâm kéo cô ngồi xuống khán đài, bàn tay ấm áp rất tự nhiên bao lấy tay cô.

Anh trầm thấp mở miệng: “Sao tay lại lạnh như vậy?”

“Ừ...” Cô cúi đầu, nhìn hai bàn tay đang nắm chặt nhau, đôi tay cô, vẫn luôn như vậy, làm thế nào cũng không ấm lên được.

Người ta thường nói, người có tay lạnh sẽ có người thương? Hay là không có người thương nhỉ? Cô đã không nhớ rõ rồi.

Tóm lại, cô biết, chỉ cần mình có anh thương, cái này đủ rồi, đã đủ lắm rồi.

Gió hơi lớn, cô khẽ rụt người, anh ôm chặt cô.

“Rất lạnh sao? Em mặc quá ít.” Cố Ngự Lâm nói nhỏ.

Nhẹ nhàng lắc đầu, có lẽ, cô chỉ là đang muốn cái ôm ấm áp.

“Phòng ký túc xá của anh ở nơi nào?” Tổng Hàng Hàng chợt ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Sao vậy? Em muốn đi thăm à?” Anh lên tiếng đáp, trong giọng nói có vẻ vui mừng.

“Mới không phải!”

Có quỷ mới muốn đi thăm phòng ký túc xá của anh, nhìn mấy nam sinh trên sân bóng rổ, cũng biết nhất định ký túc xá nam sinh Đại học M vừa bẩn vừa thối, cô mới không thích đi.

“Vậy thì vì sao?”

“Em, em sợ anh ở không quen, mới ngày đầu tiên...”

Thật ra cũng không phải vậy, chính là sợ những người khác trong ký túc xá..., anh vừa mới tới, nếu như người ta ma cũ bắt nạt ma mới, hơn nữa tuổi anh còn nhỏ...

Giống như nhìn thấu lòng cô, Cố Ngự Lâm nói: “Mọi người đối với anh cũng rất tốt, ngày hôm qua nói chuyện với nhau, còn hàn huyên cả một đêm đấy.”

“Vậy à...” Vậy thì, cô an tâm.

Nghiêng đầu, cô tựa vào vai anh.

“Cố Ngự Lâm, nếu như... Nếu như em làm chuyện khiến anh không vui, anh có thể hay không...”

Trên sân bóng chợt vang lên tiếng hoan hô, thì ra đã gần kết thúc, trong đó một đội vừa giành được điểm nhờ một cú móc hiểm hóc.

Cố Ngự Lâm dựa lại gần, hỏi: “Em mới vừa nói gì?”

“Không có... Không có gì...”

Anh không hỏi nữa, cái mũi cọ xát trên đầu cô, “Đồ ngốc...”

Anh không biết, cô tựa trong lòng anh, mắt đầy lệ.

Cô cũng không biết, anh cũng đã nghe thấy lời nói của cô.

Đồ ngốc, nếu như, nếu như em làm chuyện khiến anh không vui, không sao cả, anh vẫn luôn ở đây...

Nhưng cũng không có ai nói, ai cũng không có nói.

Kinh Thi nói, nắm tay nhau cả đời, bên nhau đến già, lại quên mất một chữ trong đó.

Nắm tay nhau cả đời, sẽ chia với nhau đến già.

53. Chương 53: Chương 49

54. Chương 54: Biến Chuyển

Tháng mười hai, sau khi Cố Ngự Lâm được Tần Lăng đề cử, trở thành thành viên trẻ tuổi nhất trong đoàn kỹ sư cải tạo công trình máy tính và mạng lưới Internet cho hệ thống thị chính thành phố K, ban đầu không được những chuyên gia khác tán thành, càng về sau anh độc lập công phá một số cửa ải kỹ thuật khó khăn, trong khoảng thời gian ngắn quyền thế nâng cao, trở thành một đại công thần trong ngành khiến thiết cải thiện hệ thống thị chính ở thành phố K.

Khi đó, “Nghệ tâm” khai trương chi nhánh thứ ba ở Hàng Châu. Một ngày trước khi khai trương, Tổng Hàng Hàng xin nghỉ theo Hứa Nghiêu Thực bay đến Hàng Châu, sau khi giải quyết xong công việc, hai người đi thư giãn hai ngày, cũng không dám ở lâu, vội vã rời đi.

Học kỳ mới năm sau, tháng đầu tiên, ở Đại học M có chương trình trao đổi quốc tế, Cố Ngự Lâm được một công ty Internet lớn quy mô quốc tế chọn lựa, mời anh tham gia chương trình trao đổi sinh viên với Đại học M, tạm nghỉ học sang Canada nghiên cứu thực tập một năm, vốn có cơ hội tốt để tiếp xúc với kỹ thuật máy tính nước ngoài, lại bị anh uyển chuyển khước từ, liên tục từ chối.

Khi đó, “Nghệ Tâm” đã khai trương được một năm, sản phẩm thủ công được cao cấp hóa, chuyên nghiệp hóa, vả lại các khách buôn và khách hàng cá nhân đã bắt đầu áp dụng thành công hình thức kinh doanh này, công ty mô phỏng theo “Nghệ Tâm” càng ngày càng nhiều, Tổng Hàng Hàng và Hứa Nghiêu Thực tìm cách vay ngân hàng, xây dựng gần mười chi nhánh khắp cả nước, chiếm trước tiên cơ trên thị trường, lại bắt tay vào phát triển thị trường địa phương, lúc này thật sự bận đến sứt đầu mẻ trán.

Nửa năm sau.

Ký túc xá nam sinh Đại học M.

“Cậu ở đây à?” Vừa mới lấy chìa khóa ra, nghe bên trong phòng truyền đến giọng nói, Cố Ngự Lâm ngẩng đầu, hơi kinh ngạc mở miệng.

“Cậu đã về rồi?”

Bạn cùng phòng Lí Mặc Khải mở cửa, vừa hay nhìn thấy chìa khóa treo trên cửa, ngượng ngùng xoa xoa đầu, “Tôi hôm qua đi đường suốt đêm, mới lên, mới lên”.

“...” Cố Ngự Lâm không trả lời, xoay người nhắc hành lý của mình đi vào phòng.

“Sao lần này lại trở về sớm vậy?” Vốn muốn đi ra ngoài đánh răng rửa mặt, Lí Mặc Khải đi theo anh, nghi ngờ hỏi, “Không chờ bạn gái?”

“Đại học A khai giảng trước rồi.” Anh nhẹ nhàng thốt ra một câu, xoay người nói, “Miệng cậu thật hôi, nhanh đánh răng đi!”

“Vớ vẩn!” Đối phương im lặng trợn mắt nhìn anh, biết tâm tình anh đang không được tốt, chỉ yên lặng oán thăm mấy câu, vốn có phúc mà chẳng biết hưởng, cố tình cứ yêu đương mà tự tìm khổ ăn.

Chẳng trách Lí Mặc Khải nghĩ như vậy, Cố Ngự Lâm tới Đại học M chưa hơn được một năm, cũng đã đạt giải to giải nhỏ Đại học M, từ học bổng hạng nhất đến giải nhì cuộc thi thiết kế hệ thống máy tính toàn quốc, thậm chí phá vỡ tiền lệ: thầy giáo Tần liên tục thu nhận hai học trò.

Cái này cũng chưa tính là gì, khiến cho Lí Mặc Khải học máu chính là, Cố Ngự Lâm lại còn nam sinh cực phẩm trong lòng nữ sinh Đại học M! Mặc dù cái lý do bình xét nam sinh cực phẩm khiến người ta phải giật mình trân trối.

Nhưng Cố Ngự Lâm lại chỉ chung thủy với một người, cái gọi là vì một cây nhỏ mà buông tha cả một phiến rừng rậm lớn, lần này coi như Lí Mặc Khải anh đã chân chính cảm nhận được rồi.

Nếu người này một lòng một dạ với anh thì đã tốt, nhưng theo Lí Mặc Khải thấy, một năm nay, phần nhiều lại là Cố Ngự Lâm chủ động, cô gái kia mới đáp lại, giống như cô gái kia đứng bất động tại chỗ, chỉ biết chờ Cố Ngự Lâm hành động.

Lại nói học kỳ trước, vốn Cố Ngự Lâm và cô gái kia ước định thứ bảy mỗi tuần sẽ ra ngoài hẹn hò, nhưng cẩn thận tính ra, số lần chân chính có thể đếm được trên đầu ngón tay, khiến Cố Ngự Lâm luôn miễn cưỡng lôi kéo anh vào phòng thí nghiệm làm thí nghiệm, điều kỳ quái nhất chính là, bọn họ liên tục vui mình trong phòng thí nghiệm suốt năm tuần.

Thậm chí Lí Mặc Khải từng hoài nghi, hai người kia có phải thật sự có mối quan hệ bạn trai bạn gái không vậy, chẳng lẽ là Cố Ngự Lâm đơn phương theo đuổi ư?

Hỏi cậu ấy, cậu ấy lại chỉ là lắc đầu, bất đắc dĩ nói bạn gái mình bận học.

Nhưng Cố Ngự Lâm cũng bận mà, Lí Mặc Khải chỉ có thể thầm bất bình cho người bạn cùng phòng với mình.

Mới một học kỳ, chỉ mong tất cả có thể chuyển biến tốt.

Trên thực tế, mùa hè này, Tổng Hàng Hàng về nhà chưa tới nửa tháng.

Kế hoạch mở rộng chi nhánh của “Nghệ Tâm” ra cả nước gặp khó khăn, mặc dù không phải đặc biệt nghiêm trọng, nhưng mấy chuyện vụn vặt này lại kéo dài thật lâu. Toàn bộ kỳ nghỉ hè, Hứa Nghiêu Thực đều bận rộn giải quyết đủ loại vấn đề, để có thể giải quyết được vấn đề tối trọng yếu này ngay trong năm. Tổng Hàng Hàng cũng rất chú tâm vào công việc, vốn muốn nghỉ hè ở thành phố K để giải quyết công việc, cuối cùng không thể không nghe theo lời khuyên của Hứa Nghiêu Thực, trở về nhà một chuyến.

Theo kế hoạch của Tổng Hàng Hàng, cô hy vọng trước khi mình rút khỏi “Nghệ Tâm” thì nó có thể mở chi nhánh khắp cả nước, nhưng theo tình thế hiện giờ, hình như có chút khó khăn.

Cô đã không còn ngồi trên ghế quản lý “Nghệ Tâm” đến ngày nó phát triển khắp cả nước nữa rồi, đoán chừng cũng không xa nữa...

Đúng vậy, “Rút lui”, Tổng Hàng Hàng cô, đã suy tính rút lui.

Cô hi vọng chuyển toàn bộ hoặc một phần “Nghệ Tâm” cho Hứa Nghiêu Thực, mình lấy ra chút tiền mặt, cộng thêm lợi nhuận từ những cổ phiếu đã điên cuồng tăng giá trong thời gian qua, sau đó ba mẹ cô cũng có được cuộc sống nhàn nhả tự tại, cô và Cố Ngự Lâm cũng có thể tránh lo âu về cuộc sống sau này.

Kế hoạch của cô rất dài rất nhiều, những ngày tốt đẹp bình yên kia giống như đang bày ra trước mắt.

Từ khi Cố Ngự Lâm đi tới Thành phố K đến bây giờ, cô đã tốn quá nhiều thời gian cho công việc, công việc không chỉ chiếm cứ thời gian học tập của Tổng Hàng Hàng, thậm chí còn chia rẽ quan hệ giữa cô và Cố Ngự Lâm, chính cô cũng không nhớ rõ, lần trước gặp mặt, là lúc nào?

Cố Ngự Lâm mặc dù không nói, nhưng mỗi lần gặp mặt, tâm tình của anh luôn là hòa lẫn mừng rỡ cùng không vui, cô cũng không hy vọng tiếp tục như vậy nữa.

Thêm nữa, bởi vì không muốn để Cố Ngự Lâm biết mình là bà chủ giấu mặt, cô khổ sở dấu diếm thật lâu. Cô biết trong tình yêu, quan trọng nhất là tin tưởng lẫn nhau, anh tin tưởng cô, cũng không hỏi tới chuyện của cô, nhưng hành động của cô lại không đáng để đối phương hoàn toàn tin tưởng.

Còn nhớ rõ khi Cố Ngự Lâm mới đến Thành phố K, một ngày kia, ở Đại học A, cô đứng ở cửa phòng túc xá, dưới ráng chiều vàng nhạt, cô đối diện với bầu trời cam kết với bản thân, chỉ cần một năm, đến tháng mười năm nay, chỉ cần bọn họ còn yêu nhau, cô sẽ buông tay không làm nữa, cô sẽ dẹp bỏ tất cả để đổi lấy cuộc sống thanh nhàn hạnh phúc.

Hiện tại, còn hơn một tháng, Cố Ngự Lâm, chúng ta hãy kiên nhẫn, thêm một tháng nữa...

Màn sương trắng mịn mờ thoáng chút ánh sáng, trong đầu bắt đầu có một chút ý thức.

Cô đã nằm mơ một giấc mộng rất dài, trong mộng có thật nhiều người, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, từng người từng người theo về mặt án cần nhìn cô, người ba từ ái trước sau như một, trong ánh mắt mẹ là sâu

bi cùng lo lắng hiềm thấy, còn có rất nhiều người bạn nhớ mặt quên tên, còn có Hứa Nghiêu Thực, thật là nhiều người, thật là nhiều người...

Nhưng tại sao trong lòng của cô, giống như bị thiếu mất một mảng lớn, đó là cái gì?

Sắc thái trong mộng, ấm áp mà ưu thương, mơ hồ nhàn nhạt, giống như càng lặn sâu vào thì lại càng mờ mịt.

Ở trong mộng, cô đang đứng trên đường, lo sợ mà nóng nảy đuổi theo gì đó, cô siết chặt điện thoại di động trong tay, phía trên chỉ có ba chữ... “Thật xin lỗi” .

Thật xin lỗi? Người nào đang nói xin lỗi với cô?

Trong lòng rất đau rất đau, giống như một bàn tay vô hình đang bóp chặt lấy tim mình. Không! Cô không muốn nhớ lại nữa, cô không nên tiếp tục đau khổ như vậy, cô khát vọng yên bình, cô khát vọng an tĩnh.

Cô... trong mảnh trắng xóa chói mắt của đèn pha ô tô, nhìn thấy chính mình ngã xuống, trong nháy mắt đó, ngược đầu đối diện với bầu trời, có thể nhìn thấy dưới ánh mặt trời, trong không khí, có cái gì đó màu trắng mỏng manh đang phiêu đảng trong gió, tốt đẹp mà yếu ớt.

Trái tim vốn đang dữ dội gần như yên tĩnh lại.

Nếu như ban đầu đoán được kết cục này, có phải hay không cô sẽ thay đổi lựa chọn của chính mình?

Hay là, nếu quả thật biết trước được kết cục này, có phải hay không, thà rằng không gặp nhau? Như vậy, có lẽ sẽ không có bi thương ly biệt...

Nhưng trong cuộc đời em, cảnh tượng tốt đẹp nhất, chính là gặp anh...

Sao em bỏ xuống được đây?

Mí mắt khẽ giật, giấc mộng kia biến mất, khung cảnh liền phai nhạt. hỗn loạn trong đầu dần dần tiêu tán, như ga giường bị tẩy trắng, dần dần mất đi sắc thái tươi đẹp vốn có.

Làm thế nào cũng không mở mắt ra được, cô sợ hãi duỗi tay lên phía trước, chạm đến một mảnh lạnh lẽo hư vô, trong đầu có gì đó gãy giữa thoát ra? Nhưng cô làm sao cũng không bắt lấy được, cái gì cũng không bắt được.

Trong lúc hốt hoảng cùng luống cuống, một cánh tay đứng lúc vươn ra, bàn tay ấm áp, đầu ngón tay hơi lạnh, khiến cô nhớ tới điều gì đó, tương tự, mà lại bất đồng.

Nhưng sau khi nắm lấy tay cô, bàn tay kia lại dần dần buông ra, đặt tay cô lên trên giường, bộ dáng muốn rời đi.

Không cần! Không cần đi! Cô vội vã bắt lấy tay anh, “Anh không cần đi!”

Bàn tay kia dừng lại một chút, cầm ngược lại tay cô, dịu dàng mở miệng, “Được, anh không đi.”

Giọng nói dịu dàng, dịu dàng khiến không ai có thể kháng cự, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Chỉ cần em nguyện ý để tôi lưu lại, tôi nhất định sẽ không đi, tôi sẽ vẫn cùng ở cùng với em... Cho dù là khi em mất đi ý thức... mới mở miệng giữ tôi ở lại...

Hàng Hàng, tôi đã làm sai, nếu như tôi biết sẽ có kết quả này, tôi sẽ không làm như vậy.

Tôi biết rõ em sẽ không tha thứ cho tôi, tôi cũng vậy. Nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn em tĩnh lại.

Sân bay...

Hai giờ mờ lăm phút chiều, đã đến giờ cất cánh, máy bay chậm rãi bay lên bầu trời xanh thẳm.

Cảnh sắc bên cửa sổ dần dần nhỏ lại, lướt qua mây trắng bay, lỗ tai ù ù hơi đau.

Từ giây phút máy bay cất cánh, Cố Ngự Lâm liền nhắm hai mắt lại, không nói một câu, người bên cạnh cũng trầm mặc.

Điện thoại di động đã tắt máy, tất cả những gì ở thành phố kia, đều không liên quan đến anh.

Nhưng anh vẫn đang nhớ lại, nhớ lại những kỉ niệm kia.

Những cảnh tượng kia giống như những thước phim điện ảnh, lần lượt thoáng qua trong đầu, trôi đi không cách nào không chế.

Được rồi, cứ coi như, lần tưởng niệm cuối cùng đi.

Ngày tốt nghiệp sơ trung lần đó, hành động buồn cười của cô, đã khắc sâu vào lòng anh.

Ở Trường Thanh, trên sườn đồi nhỏ của họ, lần đầu tiên cô ôm anh, trái tim của anh nhảy lên dữ dội, hốt hoảng không dứt.

Người khác hẹn cô ăn cơm, anh không vui, chính là bắt đầu từ lúc đó, đã manh nha hiểu được lòng mình.

Cô lén ngủ lại ký túc xá của anh, đêm hôm đó, lần đầu tiên anh mất ngủ.

Anh thổ lộ với cô, cô chối đẩy một thời gian rồi cũng nhận lời, anh đã vui mừng đến thế nào.

Mùa hè kia, mỗi một lần gọi điện thoại đến lại sợ ba mẹ của cô biết chuyện.

Mùa hè kia, cô ở dưới lầu ôm chặt lấy anh, để lại cái ô màu tím lơ lửng cho anh.

Ở Đại học A, lần đầu tiên anh hôn cô, bởi vì quà tặng của anh mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng.

Cô mua quần áo cho anh, cô đưa anh một cái áo T-shirt trắng vẽ cỏ bốn lá, cô nhẹ nhàng dựa vào vai anh ở sân bóng rổ...

Còn nữa, hơn một tháng trước, trong dịp nghỉ khó có được, anh và cô ở lại vùng ngoại ô, không kịp trở về, trong cái đêm mưa sa gió giạt đó...

...

Từ khi xác định ở bên cạnh nhau, anh chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày, bọn họ lại tách ra.

Những hoài nghi, những lo lắng kia, toàn bộ đều bị anh cố chấp hóa giải.

Nhưng không hề nghĩ tới, trên thế giới này, còn có thứ, gọi là ngoài dự đoán.

Trong trái tim dường như có vô số côn trùng đang cắn, rất đau, đau quá...

“Tiểu Lâm, tôi yêu Hàng Hàng, so với cậu còn yêu hơn.”

Không phải là chưa từng nghĩ tới tâm tư của Hứa Nghiêu Thực, nhưng lại không nghĩ tới anh sẽ thẳng thắn đến tìm mình như vậy.

Đó là anh lần đầu tiên anh chân chính nói chuyện với cậu nhỏ mà mình từ nhỏ đã kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

“Cậu nhỏ, tại sao lại nói với cháu những điều này?”

Yêu hay không yêu, không phải cậu nhỏ nói là được.

Ai yêu ai, người nào yêu hơn, trước giờ anh không quan tâm.

“Tiểu Lâm, tôi có thể đem đến hạnh phúc cho Hàng Hàng, nhiều hơn cậu, cậu có biết Hàng Hàng muốn cái gì không? Cậu có biết bà chủ của “Nghệ Tâm” chính là cô ấy không? Cậu có biết, chỉ vì cậu, mà cô ấy đã định buông tha thời khắc quan trọng nhất của sự nghiệp không?”

Trong nháy mắt đó, anh kinh ngạc cùng luống cuống. Những điều này, anh thật sự không biết, chẳng trách cô vẫn luôn nói bận học, chẳng trách thứ bảy mỗi tuần cô không thể gặp anh như đúng hẹn, chẳng trách mỗi lần nói chuyện cô đều vội vàng như vậy...

Hứa Nghiêu Thực nhàn nhạt nói tiếp: “Tiểu Lâm, những điều này là giấc mộng của cô ấy, cậu lại không cách nào có thể hoàn thành cùng cô ấy, mà tôi không có thể ở bên cạnh cô ấy, còn có thể trợ giúp cô ấy. Bởi

bên cạnh tôi, cô ấy mới có thể có được hạnh phúc chân chính. Nếu như cậu cũng yêu cô ấy, cậu nên thành toàn cho chúng tôi.

Một năm này, cô ấy và tôi ở cạnh nhau, chúng tôi hiểu rõ lẫn nhau hơn cậu nhiều. Nếu như không có cậu, cô ấy sẽ tiếp nhận tôi. Cậu hãy rời đi đi.”

Anh nhìn cậu nhỏ của anh, thì thào từng chữ, “Cậu nhỏ...”

Đây là cậu nhỏ của anh sao? Cậu nhỏ đã từng thương yêu mình đó sao, sao lại nói những điều tổn thương anh như vậy?

“Không được gọi tôi là cậu nhỏ!” Hứa Nghiêu Thực chột lớn giọng, sau đó cười khê, “Tiểu Lâm, tôi không phải là cậu nhóc bị bỏ rơi được nhà họ Cố các người thu nuôi, cũng không phải là cậu nhỏ gì của cậu, tôi là anh ruột cậu!”

Anh đưa một tờ đơn cho anh, “Đây là nhà họ Cố các người nợ tôi, đã có lúc, tôi muốn các người trả giá đủ, như bây giờ, tôi nghĩ tôi đã đủ nhân từ.”

Tờ giấy xét nghiệm ADN, hai chữ phía trên, nhìn thấy mà giật mình.

Ha ha, đây thật sự là một chuyện cười cực kỳ hoang đường, không phải vậy sao?

Cậu nhỏ, người cậu mà khi còn bé anh vẫn ngửa đầu lên nhìn, không ngờ lại không phải cậu nhỏ của mình.

Trong điện thoại, giọng nói mẹ tràn đầy áy náy cùng bi thương.

“Tiểu Lâm, mẹ thực xin lỗi con, nhưng mẹ lại càng có lỗi với Tiểu Thực.”

Anh vẫn lấy làm tự hào và hạnh phúc khi có một gia đình ấm áp, mẹ, ba, cậu nhỏ, thì ra tất cả bí mật đều bị chôn dấu sau bức màn thời gian, biểu hiện giả dối sao?

Cậu nhỏ gần hai mươi năm, thì ra lại là anh trai cùng mẹ khác cha, là mẹ anh vì che giấu tai mắt người đời, coi anh ấy làm cô nhi để nuôi dưỡng, còn nhận con trai ruột làm em trai.

Đây khoản nợ nhà họ Cố thiếu, hôm nay, muốn hoàn lại cho anh ấy.

Người ngồi bên cạnh chột mở miệng, giọng điệu êm ái hiếm thấy, kéo anh từ trong hồi ức, “Thật ra, tôi không hiểu nổi, tại sao cậu không hỏi cho rõ ràng...”

Hỏi rõ ràng? Tống Hàng Hàng ư?

Anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng lắc đầu, không cần, đây cũng không phải là vấn đề người nào thích ai yêu ai, cậu nhỏ... Không, hiện tại phải gọi là anh trai rồi... anh trai nói đúng.

Một năm này, vấn đề giữa anh và cô rõ ràng như vậy. Anh không thể ủng hộ giấc mộng của cô, sự nghiệp của cô, anh hoàn toàn không hiểu, cũng không nguyện ý để cô ấy vất vả như thế.

Nhớ tới cô do dự không cho anh vào ký túc xá, nhớ tới cô hoảng sợ và do dự với anh, sau buổi trưa ấy trong lòng khó chịu và hoài nghi, như gắn rễ trong lòng anh.

Nhớ tới một lần kia, anh không liên lạc được với cô, chạy đến “Nghệ Tâm” cũng không tìm được, trần trọc lo lắng, cuối cùng sáng sớm ngày hôm sau, rốt cuộc anh cũng biết, Tống Hàng Hàng ở chỗ nào.

Buổi sáng bảy giờ, anh đã đến đó, vừa định đến gần, lại nhìn thấy cô và Hứa Nghiêu Thực cười nói đi ra khỏi phòng.

Một khắc kia, trái tim của anh giống như thủy tinh chột bị người nào đó ném xuống mặt đất, ầm một tiếng bị vỡ vụn, sau đó vô số bàn chân dẫm xéo lên nó.

Nhưng khi đó, cuối cùng anh vẫn tự thuyết phục mình, công việc, nhất định là bọn họ đang làm việc.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ thực sự chỉ có anh trai, mới có thể đưa đến cho cô nhiều hạnh phúc hơn thôi.

Thật ra bản thân anh, vẫn luôn dối mình gạt người, gì mà kiên định, toàn bộ đều là cái cố che giấu cho lý do không giữ được tim cô.

Anh nợ anh trai, bọn anh đều nợ anh trai, cứ như vậy mà trả lại đi, như vậy, chẳng lẽ không phải kết cục tốt nhất sao?

Thời gian trôi qua nhanh, không có người nào có thể dự liệu được hôm nay.

Đồ ngốc, anh cũng không nghĩ tới sẽ có kết cục như vậy, em thì sao?

Đây là vận mệnh của chúng ta.

Bông hoa có xinh đẹp đến đâu, cũng sẽ có một ngày khô héo.

Một ngày kia, rồi cũng sẽ điêu tàn, chắc chắn sẽ có cuộc gặp gỡ mới đang chờ đợi bọn họ.

Trong trái tim dường như có vô số côn trùng đang cắn, rất đau, đau quá...

“Tiểu Lâm, tôi yêu Hàng Hàng, so với cậu còn yêu hơn.”

Không phải là chưa từng nghĩ tới tâm tư của Hứa Nghiêu Thực, nhưng lại không nghĩ tới anh sẽ thẳng thắn đến tìm mình như vậy.

Đó là anh lần đầu tiên anh chân chính nói chuyện với cậu nhỏ mà mình từ nhỏ đã kính ngưỡng (kính trọng + ngưỡng mộ).

“Cậu nhỏ, tại sao lại nói với cháu những điều này?”

Yêu hay không yêu, không phải cậu nhỏ nói là được.

Ai yêu ai, người nào yêu hơn, trước giờ anh không quan tâm.

“Tiểu Lâm, tôi có thể đem đến hạnh phúc cho Hàng Hàng, nhiều hơn cậu, cậu có biết Hàng Hàng muốn cái gì không? Cậu có biết bà chủ của “Nghệ Tâm” chính là cô ấy không? Cậu có biết, chỉ vì cậu, mà cô ấy đã định buông tha thời khắc quan trọng nhất của sự nghiệp không?”

Trong nháy mắt đó, anh kinh ngạc cùng luống cuống. Những điều này, anh thật sự không biết, chẳng trách cô vẫn luôn nói bận học, chẳng trách thứ bảy mỗi tuần cô không thể gặp anh như đúng hẹn, chẳng trách mỗi lần nói chuyện cô đều vội vàng như vậy...

Hứa Nghiêu Thực nhàn nhạt nói tiếp: “Tiểu Lâm, những điều này là giấc mộng của cô ấy, cậu lại không cách nào có thể hoàn thành cùng cô ấy, mà tôi không có thể ở bên cạnh cô ấy, còn có thể trợ giúp cô ấy. Bởi bên cạnh tôi, cô ấy mới có thể có được hạnh phúc chân chính. Nếu như cậu cũng yêu cô ấy, cậu nên thành toàn cho chúng tôi.

Một năm này, cô ấy và tôi ở cạnh nhau, chúng tôi hiểu rõ lẫn nhau hơn cậu nhiều. Nếu như không có cậu, cô ấy sẽ tiếp nhận tôi. Cậu hãy rời đi đi.”

Anh nhìn cậu nhỏ của anh, thì thào từng chữ, “Cậu nhỏ...”

Đây là cậu nhỏ của anh sao? Cậu nhỏ đã từng thương yêu mình đó sao, sao lại nói những điều tổn thương anh như vậy?

“Không được gọi tôi là cậu nhỏ!” Hứa Nghiêu Thực chột lớn giọng, sau đó cười khê, “Tiểu Lâm, tôi không phải là cậu nhóc bị bỏ rơi được nhà họ Cố các người thu nuôi, cũng không phải là cậu nhỏ gì của cậu, tôi là anh ruột cậu!”

Anh đưa một tờ đơn cho anh, “Đây là nhà họ Cố các người nợ tôi, đã có lúc, tôi muốn các người trả giá đủ, như bây giờ, tôi nghĩ tôi đã đủ nhân từ.”

Tờ giấy xét nghiệm ADN, hai chữ phía trên, nhìn thấy mà giật mình.

Ha ha, đây thật sự là một chuyện cười cực kỳ hoang đường, không phải vậy sao?

Cậu nhỏ, người cậu mà khi còn bé anh vẫn ngửa đầu lên nhìn, không ngờ lại không phải cậu nhỏ của mình.

Trong điện thoại, giọng nói mẹ tràn đầy áy náy cùng bi thương.

“Tiểu Lâm, mẹ thực xin lỗi con, nhưng mẹ lại càng có lỗi với Tiểu Thực.”

Anh vẫn lấy làm tự hào và hạnh phúc khi có một gia đình ấm áp, mẹ, ba, cậu nhỏ, thì ra tất cả bí mật đều bị chôn dấu sau bức màn thời gian, biểu hiện giả dối sao?

Cậu nhỏ gần hai mươi năm, thì ra lại là anh trai cùng mẹ khác cha, là mẹ anh vì che giấu tai mắt người đời, coi anh ấy làm cô nhi để nuôi dưỡng, còn nhận con trai ruột làm em trai.

Đây khoản nợ nhà họ Cố thiếu, hôm nay, muốn hoàn lại cho anh ấy.

Người ngồi bên cạnh chợt mở miệng, giọng điệu êm ái hiếm thấy, kéo anh từ trong hồi ức, “Thật ra, tôi không hiểu nổi, tại sao cậu không hỏi cho rõ ràng...”

Hỏi rõ ràng? Tống Hàng Hàng ư?

Anh nhắm mắt lại nhẹ nhàng lắc đầu, không cần, đây cũng không phải là vấn đề người nào thích ai yêu ai, cậu nhỏ... Không, hiện tại phải gọi là anh trai rồi... anh trai nói đúng.

Một năm này, vấn đề giữa anh và cô rõ ràng như vậy. Anh không thể ủng hộ giấc mộng của cô, sự nghiệp của cô, anh hoàn toàn không hiểu, cũng không nguyện ý để cô ấy vất vả như thế.

Nhớ tới cô do dự không cho anh vào ký túc xá, nhớ tới cô hoảng sợ và do dự với anh, sau buổi trưa ấy trong lòng khó chịu và hoài nghi, như gắn rễ trong lòng anh.

Nhớ tới một lần kia, anh không liên lạc được với cô, chạy đến “Nghệ Tâm” cũng không tìm được, trần trọc lo lắng, cuối cùng sáng sớm ngày hôm sau, rốt cuộc anh cũng biết, Tống Hàng Hàng ở chỗ nào.

Buổi sáng bảy giờ, anh đã đến đó, vừa định đến gần, lại nhìn thấy cô và Hứa Nghiêu Thực cười nói đi ra khỏi phòng.

Một khắc kia, trái tim của anh giống như thủy tinh chợt bị người nào đó ném xuống mặt đất, ầm một tiếng bị vỡ vụn, sau đó vô số bàn chân dẫm xéo lên nó.

Nhưng khi đó, cuối cùng anh vẫn tự thuyết phục mình, công việc, nhất định là bọn họ đang làm việc.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ thực sự chỉ có anh trai, mới có thể đưa đến cho cô nhiều hạnh phúc hơn thôi.

Thật ra bản thân anh, vẫn luôn dối mình gạt người, gì mà kiên định, toàn bộ đều là cái cớ che giấu cho lý do không giữ được tim cô.

——

Anh nợ anh trai, bọn anh đều nợ anh trai, cứ như vậy mà trả lại đi, như vậy, chẳng lẽ không phải kết cục tốt nhất sao?

Thời gian trôi qua nhanh, không có người nào có thể dự liệu được hôm nay.

Đồ ngốc, anh cũng không nghĩ tới sẽ có kết cục như vậy, em thì sao?

Đây là vận mệnh của chúng ta.

Bông hoa có xinh đẹp đến đâu, cũng sẽ có một ngày khô héo.

Một ngày kia, rồi cũng sẽ điêu tàn, chắc chắn sẽ có cuộc gặp gỡ mới đang chờ đợi bọn họ.

55. Chương 55: Chương 51: Chuyện Xấu

Edit: August97

Một tuần sau khi Cố Ngự Lâm nói chuyện với Hứa Nghiêu Thực, Cố Ngự Lâm đáp ứng đến Canada làm sinh viên trao đổi.

Ngoài trừ giám hiệu nhà trường và giáo sư phụ trách trực tiếp, đồng học tốt cùng đi ra nước ngoài – Trần Tiêu Hoan, anh không hề nói với ai về chuyện này, bao gồm cả ba mẹ anh.

Quyết định rời đi, cũng không muốn cho bản thân bất kì lưu luyến gì nữa, sau khi giải quyết tất cả các thủ tục, anh tắt máy.

Buổi tối trước hôm rời đi, anh cô đơn một mình, không nhận được mở máy, sau đó thấy được tin nhắn của cô.

“Ngày mai em không bận gì nữa rồi, chúng ta vẫn hẹn nhau ở cửa ra vào ga tàu điện ngầm chứ?”

Ngày hôm sau, rõ ràng là thứ bảy.

“Thật xin lỗi...” Do dự hồi lâu, anh nhẹ nhàng nhấn ba chữ này, sau đó, tắt máy.

Chờ anh rời đi, anh bạn cùng phòng Lí Mặc Khải sẽ nói cho Tổng Hàng Hàng biết, anh đã đi, cùng Trần Tiêu Hoan ra nước ngoài, sau đó nói cho cô biết, Cố Ngự Lâm chính miệng nhấn lại: chuyện tương lai không có ai có thể biết trước, nếu anh đã quyết định ra nước ngoài, vậy bọn họ liền chia tay thôi.

Như vậy, cô sẽ hận anh đi, như vậy, cô có thể không lo lắng theo đuổi một hạnh phúc khác chứ?

Chúc em hạnh phúc, chúc các người... Hạnh phúc.

Anh đương nhiên sẽ không biết, trước khi Trần Tiêu Hoan xuất phát tới sân bay, vẫn còn đau lòng lên gọi điện thoại cho Tổng Hàng Hàng.

Anh đương nhiên cũng sẽ không biết, sau khi Tổng Hàng Hàng nhận được điện thoại, lập tức vọt ra khỏi trường, gọi tắc xi, sau đó tại một đoạn đường nào đó gặp kẹt xe nghiêm trọng, sau đó Tổng Hàng Hàng xuống xe, chạy bộ từ đó tới sân bay.

Vì vậy anh cũng sẽ không biết, khi Tổng Hàng Hàng chạy qua một con phố, một chiếc xe Jeep không kịp dừng lại, trực tiếp đâm vào cô.

Trong giây khắc kia, anh ngồi trên máy bay mí mắt chợt giật, trái tim bắt đầu không tự chủ được mà đập nhanh liên hồi. Loại cảm giác này, anh chỉ gặp một lần duy nhất, đó là khi Tổng Hàng Hàng bị chiếc xe ba bánh đâm vào hôm ở quảng trường...

Cẩn thận nâng tay, đặt lên lồng ngực trái, đề xuống.

Tất cả khổ sở, hãy để nó theo gió bay đi. Anh đã không còn là người ở bên cạnh cô nữa rồi....

Khi máy bay hạ cánh, ở Canada chính là giữa trưa, ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ nhẹ thổi, hôm nay là một ngày đẹp trời...

Anh đứng người bầu trời, quay đầu lại, một lần cuối cùng, hướng về phương xa khẽ mỉm cười.

Gặp lại sau... Đờ ngực của anh..

May mắn thay, chiếc xe Jeep đâm vào Tổng Hàng Hàng vừa mới chạy ra từ khu mua sắm, tốc độ cũng không nhanh, hơn nữa tài xế cũng không chạy trốn, đó là một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi, trước tiên xuống xe, đưa Tổng Hàng Hàng đến bệnh viện gần nhất.

Tìm kiếm số điện thoại di động cô vừa mới liên lạc, gọi điện, nhưng thuê bao kia lại tắt máy.

Vì vậy anh ta tìm được số của Hứa Nghiêu Thực.

Thời điểm Hứa Nghiêu Thực vội vã chạy tới bệnh viện, bác sĩ vừa mới từ đi ra từ phòng cấp cứu, hơn nữa còn mỉm cười an ủi anh và người đàn ông lái xe Jeep.

“Bệnh nhân bị va đập vùng đầu với mặt đất, vẫn còn đang trong tình trạng hôn mê, nội trong 12 giờ sau có thể tỉnh lại. Thân thể không có việc gì, không cần lo lắng.”

Trái tim Hứa Nghiêu Thực vốn đang treo lơ lửng lúc này mới thả xuống, vừa muốn đi vào xem Tổng Hàng Hàng một chút, bác sĩ bỗng nhiên lại lên tiếng.

“Ai là cha của đứa bé? Tới đây ký đơn.”

Bước chân của anh lập tức dừng lại.

Anh chậm rãi quay đầu, gương mặt nóng nẩy hóa thành khó tin, “Đứa bé...?”

Bác sĩ ngẩng đầu lên, lạnh nhạt gạt đầu, “Đúng vậy, đứa bé, hơn một tháng, các anh không biết sao?”

Anh ngẩn người rồi mới trả lời: “Đứa bé... Đứa bé không có chuyện gì chứ?”

Bác sĩ nhìn anh, “Không có việc gì, anh là cha đứa bé? Tới đây ký tên đi.”

“... Được.” Hứa Nghiêu Thực mù mờ ngơ ngàng nâng hai chân, đi theo bác sĩ.

Trở lại phòng bệnh, Hứa Nghiêu Thực đứng ở bên giường bệnh của Tống Hàng Hàng, không tự chủ được mà im lặng nở nụ cười tự giễu.

Thì ra, các người đã có đứa bé... Vậy rốt cuộc tôi đang làm gì? Rốt cuộc tôi đứng ở chỗ này làm cái gì?

Mặc dù Cố Ngự Lâm rời đi không lời nhắn gửi, nhưng là giáo sư Đại học A, Hứa Nghiêu Thực đã sớm biết được thông tin này thông qua bạn bè ở Đại học M.

Khi đó, anh mừng như điên, ngay lúc đó anh đã lập tức giờ lên điện thoại trên tay, nhàn nhạt nói cảm ơn, mặc cho bên tai là âm thanh “Đô đô” tắt máy lặp đi lặp lại.

Vậy mà hôm nay, đối mặt với Tống Hàng Hàng nằm trên giường bệnh, anh chỉ muốn giễu cợt mình.

Từ khi mới bắt đầu, chính anh đã sai lầm rồi...

Nhưng, nếu như thế, nếu không thể thay đổi, hãy để anh thay thế người kia...

Hàng Hàng, em nói xem, như vậy có tốt không?

Anh canh chừng bên người cô, đã một ngày một đêm, nhưng người trên giường cũng không có tỉnh lại.

Anh điên cuồng chất vấn bác sĩ, bác sĩ cũng nghi vấn giống anh, nhưng chỉ lắc đầu.

Một khắc kia, anh đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ là cô không đồng ý thỉnh cầu của anh, cho nên không muốn tỉnh lại sao?

Anh bắt lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, một khắc kia, anh chỉ muốn cô tỉnh lại, vô luận bắt anh làm gì, anh chỉ muốn cô tỉnh lại.

Hàng Hàng, anh làm sai, nếu như anh biết cái kết cục này, anh sẽ không làm như vậy.

Anh biết em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, anh cũng không thể tha thứ cho bản thân mình. Nhưng bây giờ, anh chỉ muốn em tỉnh lại...

Ngày hôm sau, khi hoàng hôn xuống, Hứa Nghiêu Thực ngơ ngác ngồi bên giường bệnh, bỗng nghe thấy động tĩnh, anh cuống quýt đứng lên, thấy Tống Hàng Hàng đang nhú chặt mày.

Trong nháy mắt anh mừng như điên, một cử động cũng không dám, mắt cũng không dám nháy nhìn cô, không ngờ cũng quên gọi bác sĩ tới đây.

Cho đến khi tay cô vươn lên phía trước, anh do dự nắm lấy cô, sau đó bị cô nắm chặt.

Đừng đi! Đừng bỏ em mà đi, vui mừng chưa tới ba giây, anh chợt ý thức được, có lẽ cô chỉ đang nhận lầm người...

Không sao cả, Hứa Nghiêu Thực chợt trở lại bình thường, dù là nhận lầm người, vậy thì sao nào?

Hàng Hàng, giờ khắc này, anh chỉ muốn em tỉnh lại.

Anh nắm tay của cô, lắng lặng ngồi ở bên giường, nhìn cô dần dần tỉnh lại.

Tống Hàng Hàng cảm thấy từng tia ánh sáng nhạt ở trước mặt, mặc dù gần trong gang tấc, lại giống như không thể chạm tới.

Cô giãy dụa, bàn tay bên giường càng nắm chặt, giọng nói dịu dàng đó lại vang lên một lần nữa.

Cổ sức mở mắt, đen như mực, chỉ có chút ánh sáng u ám, Tống Hàng Hàng buông lỏng bàn tay đang nắm lấy tay cô, chống giường từ từ ngồi dậy, chợt cảm thấy một hồi suy yếu, đôi tay liền mềm nhũn ra.

Bàn tay hơi lạnh kia lại một lần nữa đỡ lấy cô.

“Hàng Hàng, em... Cảm thấy như thế nào? Muốn ăn chút gì không?”

Cô gật đầu, lại lắc đầu, “Khát... Đầu... Có chút choáng.”

“Anh rót nước cho em, em đừng cử động.”

Bên tai chỉ nghe thấy giọng nói cùng một hồi huyền ảo, sau đó một cái ly ấm áp chạm đến môi cô.

Cô hơi cả kinh, chỉ nghe đối phương dịu dàng nói: “Ngoan, há miệng.”

Cô vẫn lo lắng bất động, đối phương trầm mặc một chút, lại nói: “Người em không khỏe, anh uy em uống.”

Trên mặt có phần nóng, cô há miệng ra, đôi môi bởi vì khô nứt mà dính vào nhau, nhất thời có chút đau.

Đầu óc hỗn độn như cũ, không phân rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Tôi, đang ở nơi nào?” Nhấp một hộp nước nhỏ, cô không khỏi nhỏ giọng hỏi.

“... Hàng Hàng, nơi này là bệnh viện, em, bị tai nạn.”

Bệnh viện? Tai nạn?

Cô hơi sững sờ, chớp mũi ngửi thấy mùi thuốc sát trùng, gay mũi đến ghê tởm.

Cảnh tượng trong mộng lại một lần nữa thoáng qua trong đầu.

Tin nhắn của anh, điện thoại của Trần Tiêu Hoan, kẹt xe, đèn pha chói mắt, tia sáng trên bầu trời... Những thứ này, chẳng lẽ đều là thật?

Đau! Đầu thật là đau! Cô chợt không chịu được ôm lấy đầu.

“Cố Ngự Lâm?” Cô lớn tiếng khóc lên, “Là Cố Ngự Lâm sao? Không cần đi! Không phải anh yêu em sao? Tại sao lại muốn trốn... Tại sao phải đi...”

“Hàng Hàng, đừng sợ! Đừng sợ!”

Một đôi bàn tay vội vàng ôm cô vào trong lòng, êm ái vỗ vỗ phía sau lưng của cô, “Đừng sợ, Hàng Hàng, đừng sợ.”

Cô hu hu khóc, dần dần bình tĩnh lại.

“Hứa, Hứa Nghiêu Thực?” Cô khóc sụi sụi hỏi, rời khỏi ngực của anh.

“... Là anh.” Là anh, không phải Cố Ngự Lâm.

“Cố Ngự Lâm đâu? Anh ấy đi đâu? Anh ấy đi nơi nào rồi?”

“Cậu ấy... Anh cũng không biết.”

Được rồi, cứ để anh tiếp tục làm một ác nhân đi, anh chỉ muốn cầu chút ấm áp trong ngực này thôi...

Tiếng khóc dần dần ngừng lại, vừa mới tỉnh lại từ ác mộng, mới có phản ứng kịch liệt như vậy, bây giờ nghe thấy tin tức xấu này, trái lại cô không kích động như lúc ban đầu nữa.

Sau một hồi trầm mặc, cô lại mở miệng, “Hứa Nghiêu Thực, bật đèn đi, tối quá.”

Tay Hứa Nghiêu Thực chợt run lên, ngay sau đó, Tống Hàng Hàng liền cảm thấy một hồi gió lạnh quét qua, giống như tay người nào đó cẩn thận quơ trước mặt cô.

Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu, bả vai cô run rẩy, cảm thấy hàm răng mình đang cắn chặt lấy cặp môi khô nứt, đau quá, tại sao đau đến lại chân thật như vậy?

“Hứa, Hứa Nghiêu Thực... Đèn... Có phải đã bật rồi không?”

Đâu đó truyền đến âm thanh chim tước chớp chớp, trong đêm trăng yên tĩnh, lại khiến cô liên tưởng đến sinh mệnh kì diệu kia.

Khóe miệng chậm rãi nâng lên, tạo nên nụ cười mà cô chưa hề phát giác.

Giống như có gì đó, một khắc kia, ở trong cơ thể cô, nảy mầm, sinh trưởng thành một đứa bé.

Thời điểm Hứa Nghiêu Thực bước vào phòng bệnh, đã thấy một cảnh tượng như vậy.

Cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp động lòng người, lắng nghe dưới ánh trăng, giống như một bức tranh xinh đẹp nhất.

Anh sửng sốt, cảm xúc trong lòng một lần nữa bị dao động.

Đây là Tổng Hàng Hàng bất đồng với trước kia, một Tổng Hàng Hàng anh không quá quen thuộc.

Gió thổi vào cửa phòng, ma sát với nền đất, phát ra âm thanh thật nhỏ, cùng bước chân của anh.

Chỉ thấy Tổng Hàng Hàng nghiêng tai về phương hướng cửa phòng, nơi anh đang đứng, dừng lại ba giây, sau đó quay đầu lại, nở nụ cười nhẹ ngọt ngào, “Hứa Nghiêu Thực?”

“Khụ khụ!” Anh che giấu cảm xúc, khẽ ho hai tiếng, “Là anh.”

“Hôm nay anh lại mang đồ tốt gì cho em vậy?”

Anh kinh ngạc bởi nụ cười cùng giọng nói của cô, vì vậy ngữ điệu cũng buông lỏng xuống.

“Sườn heo! Sườn heo nấu hạt sen, ở cửa Đông Đại học A, là một trong những món em thích nhất.”

Anh ngồi vào bên cạnh cô, cẩn thận mở bình giữa nhiệt ra, múc một muống cháo, nhẹ nhàng thổi nguội, đưa tới bờ môi cô, “Nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.”

“Được.” Cô khéo léo há miệng, nuốt xuống, sau đó ngẩng đầu nói: “Hứa Nghiêu Thực, ngày mai anh có thể mang tới cho em món cá hấp Phù Dung Cư được không?”

Dừng một chút, cô nói tiếp, “Em nghe nói cái đó có thể an thai.”

Cái thìa anh giờ dừng lại giữa không trung, một hồi lâu mới mở miệng, “... Em quyết định?”

“Ừ. Quyết định.”

“Tốt.” Anh yên lặng mỉm cười, lại múc một muống cháo, “Ăn đi, nhanh nguội.”

“Ừ, ăn ngon.”

Một chén to sườn nấu hạt sen, không ngờ cô ăn hết, cuối cùng còn cười nói với anh: “Không đủ ăn, sợ rằng lần sau phải mua hai chén rồi, ha ha.”

“Ừ, Đúng vậy...” Anh phối hợp cười cười.

Lần sau, chỉ sợ phải đưa phân lượng hai người rồi...

Tổng Hàng Hàng nhận lấy khăn giấy trên tay anh, lau miệng, còn nói: “Hứa Nghiêu Thực, chuyện đã như vậy, em cũng không muốn tiếp tục nghỉ phép nữa, anh giúp em làm thủ tục nghỉ học, được chứ?”

Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, sau đó chợt phát hiện mình rất ngốc, căn bản cô không nhìn thấy anh, bày ra vẻ mặt này, còn có ý nghĩa gì?

“Được.” Anh nói, sau đó cúi đầu xuống lặng lẽ gọt quả táo trên tay.

Cô gái mù nở nụ cười rạng rỡ, còn có một chàng trai đút cô ăn cháo, gọt trái cây, người đi ngang qua ngoài phòng bệnh nhìn thấy, cũng sẽ cảm thán cảnh tượng ấm áp tốt đẹp này.

Nhưng trước khi ra cửa, anh nghe thấy giọng nói của cô.

“Hứa Nghiêu Thực, anh đối với em thật tốt, anh làm anh trai của em nhé.”

58. Chương 58: Chương 53

59. Chương 59: Chương 54: Tiếp Cận

Thuận sản vốn khổ cực hơn phẫu thuật nhiều, Tống Hàng Hàng trong phòng sinh đợi mấy giờ đã sớm đói bụng, lúc này đau đớn xua đi cái đói. Hiện tại đứa bé được sinh ra rồi, cảm giác đói liền ulla đến.

Nghe Tống Hàng Hàng nói đói bụng, Hứa Nghiêu Thực mới giật mình tỉnh lại từ trong mộng, theo bản năng ngẩng đầu lên liếc nhìn Tống Hàng Hàng, mới vội vàng nói: “A đúng rồi, em xem, anh quên mất.”

Anh mở bình giữ nhiệt vẫn mang theo bên mình ra, lấy cháo cùng vài món thức ăn vừa mua lúc này, “Anh nghe y tá nói, hậu sản ăn cái này, cơ thể mẹ sẽ khôi phục tốt hơn.”

Nói xong, khuôn mặt anh lại ửng đỏ.

Thật ra thì y tá nói rất đúng, ngày thứ nhất ăn mấy loại thức ăn này, có thể thúc sữa.

Đơn giản ăn xong bữa ăn hậu sản đầu tiên, Tống Hàng Hàng nhẹ nhàng hỏi: “Đứa bé đâu? Còn chưa trở lại sao?”

“Không có nhanh như vậy, “ Hứa Nghiêu Thực trả lời, “Y tá ôm đi tắm rửa, em nghỉ ngơi trước đi.”

Cô gạt đầu, cũng không nói gì nữa, liền nhắm hai mắt lại ngủ thật say.

Đứa bé được ôm trở về, đã là chuyện sáu giờ sau rồi.

Khi đó, Tống Hàng Hàng mới vừa tỉnh ngủ, mơ hồ cảm thấy một bóng dáng quần áo màu trắng đang đến gần, y tá kia nhỏ giọng dặn dò cô mấy câu, sau đó cẩn thận từng li từng tí đặt đứa bé vào trong lòng cô.

Đứa bé mềm mại, nóng hổi, được cô trút trút ôm, cặp mày nhàn nhạt khẽ nhíu, cặp mắt đen lúng liếng loạn chuyển không ngừng.

Bé thật nhỏ, ôm vào tựa như búp bê sứ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi vỡ... Tống Hàng Hàng không khỏi kích động, dường như có một dòng nước ấm, đang lan tràn toàn thân cô, khiến cô không nhịn được muốn phóng xuất.

Cô hơi cúi đầu xuống, vui mặt, từng chút từng chút cọ cọ làn da nõn nà của bé, đây là đứa con của cô, là đứa con huyết mạch tương liên...

Có lẽ là vì cô quá gần, bé chợt “Oa” một tiếng khóc rống lên, nhất thời khiến Tống Hàng Hàng có chút bối rối, chỉ có thể ôm bé nhẹ nhàng đừng đưa trấn an, nhưng đứa bé vẫn khóc không ngừng.

Cô ngẩng đầu lên, luống cuống hướng về y tá đứng trước giường.

“Phỏng chừng bé đói bụng, nên bú sữa rồi.” Y tá cười nhắc nhở, lần đầu tiên làm mẹ, tóm lại là không có kinh nghiệm gì.

“Nha.” Tống Hàng Hàng tỉnh ngộ cúi đầu, mới vừa muốn vén áo lên, chợt nhớ tới cái gì, ngoảnh mặt sang hướng khác

“Khụ! Khụ!” Hứa Nghiêu Thực một mực ngồi yên bên cạnh ngây người, sau đó mới phục hồi tinh thần lại, che giấu cảm xúc ho hai tiếng, khuôn mặt không khỏi hồng lên: “Anh, anh ra ngoài trước...”

Đợi cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, y tá mới kỳ quái hỏi Tống Hàng Hàng: “Vị tiên sinh kia, anh ấy không phải là chồng cô sao?”

“... Không phải...” Cô dừng một lúc lâu mới có phản ứng, sau đó cúi đầu tiếp tục chuyện cần làm.

Vén áo lên, đứa bé lập tức ngậm vào, không kịp chờ đợi, thỏa mãn phát ra âm thanh bú sữa.

Cô rơi vào trầm tư, cho đến khi bé bú quá mau mà sặc một hớp, buông cô ra, lại oa oa khóc rống lên.

Bác sĩ dặn đi dặn lại, nói sau khi sinh đứa bé, người mẹ phải ở trong phòng khoảng 42 ngày mới có thể ra cửa. Tống Hàng Hàng trở về phòng trọ, vốn cho là rằng có thể nghỉ ngơi thật tốt, kết quả lại ngoài dự liệu của cô.

Nguyên nhân dĩ nhiên là do đứa bé. Bé ăn no, xong rồi ngủ, ngủ lại ngủ không yên, thường đến hơn nửa đêm lại khóc đến kinh thiên động địa, vừa sờ mới biết bé lại đái dầm rồi, vì vậy lại phải đứng dậy thay tã cho bé. Ban ngày thì quạu đến cô phải lẩn qua lẩn lại, buổi tối cũng không ngủ được.

Trong nhà vẫn có nữ hộ lý lúc cô mang thai như cũ, nhưng rất nhiều chuyện về đứa nhỏ Tống Hàng Hàng phải tự mình xử lý, mỗi ngày qua đi, cô đều mệt mỏi đến kiệt sức.

Mệt mỗi thì mệt mỗi rồi, mỗi ngày ôm đứa bé, hôn nhẹ lên khuôn mặt trơn mềm của bé, dùng ngón tay miêu tả hình dáng xinh xắn cùng ngũ quan khéo léo, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, giống như trong nháy mắt sẽ tràn ra.

Sau khi sinh xong đứa bé, cô mới hiểu được, tại sao mọi người đều nói phụ nữ chưa sinh con thì chưa thể tính là một người phụ nữ hoàn thiện. Đứa bé chính là miếng thịt trên người mẹ, là một phần ruột thịt biến đổi nên, là tạo vật thần kỳ nhất...

Ôm đứa bé, cô mới hiểu được cái gì gọi là niềm vui sướng của sự trả giá, giờ phút này, đứa bé chính là tất cả cuộc đời cô.

Hứa Nghiêu Thực vẫn còn thường xuyên tới thăm cô, thăm đứa bé một chút. Anh cũng vô cùng yêu thích đứa bé này, có lúc ôm bé, đùa với bé, hồi lâu cũng không muốn buông tay giao trả cho Tống Hàng Hàng. Kỳ quái là, thời điểm lần đầu tiên được anh ôm, không ngờ đứa bé luôn luôn sợ người lạ không hề bài xích, còn cười trong trẻo ngậm ngón tay của anh chơi.

Anh gọi đứa bé là “Nháo Nháo”, Tống Hàng Hàng cũng thuận đường coi đó là nhũ danh của bé.

Mỗi lần tới đây, anh luôn là muốn duỗi ngón tay thật dài, vừa cẩn thận chọc nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, vừa quở trách bé:

“Nháo Nháo, mẹ mệt chết đi, không cần ẵm ẵ, biết không?”

Nháo Nháo chép chép cái miệng nhỏ nhắn, đùa với ngón tay Hứa Nghiêu Thực, Tống Hàng Hàng ở một bên không khỏi “Xi” cười một tiếng, kéo xuống cái tay nhỏ của Nháo Nháo, nhận đứa bé từ trong tay Hứa Nghiêu Thực.

“Anh nói những điều này, làm sao bé hiểu được.”

Hứa Nghiêu Thực nở nụ cười nhìn cô, lắc đầu, “Trang Tử không phải cá, sao biết cá vui...(*)”

(*) Tác giả lấy từ câu chuyện về Trang Tử và Huệ Tử

Trang Tử (tiếng Hán: 庄周; ~365–290 trước CN[1]) là một triết gia và tác gia Đạo giáo. Tên thật của ông là Trang Chu (莊周) và tác phẩm của ông sau đều được gọi là Trang Tử. Ông còn có tên là Mông Lại (蒙 來), Mông Trang (蒙 莊) hay Mông Tẩu (蒙 叟). Ông sống vào thời Chiến Quốc, thời kỳ đỉnh cao của các tư tưởng triết học Trung Hoa với Bách Gia Chư Tử.

Trang Tử bạn với Huệ Thi, mà Huệ Thi thường làm tướng quốc cho Lương Huệ Vương, cho nên Trang Tử cũng đồng thời với Lương Huệ Vương và Tề Tuyên Vương, và như thế thì Trang Tử cũng đồng thời với Mạnh Tử, nhưng trong sách Mạnh Tử không hề đề cập đến Trang Tử, và trong sách Trang Tử cũng không hề đề cập đến Mạnh Tử.

Trang Tử và Huệ Tử vốn là đôi bạn rất thân và hay đối đáp với nhau. Nhiều câu chuyện rất trí tuệ mà 2 ông để lại. Sau đây là 1 chuyện về hai người:

Một hôm, Trang Tử và Huệ Tử cùng đi dạo trên cầu Hào, 2 ông ngắm cá đang bơi lội dưới cầu. Trang Tử bảo:

“Trông cá bơi lội tung tăng như vậy, chúng hẳn đang rất vui vẻ nhỉ?”

Huệ Tử nhìn xuống cầu rồi đáp:

“Ông không phải là cá, sao biết cá đang vui?”

Trang Tử nói:

“Thế ông không phải là ta, sao ông biết ta không biết cá vui?”

Huệ Tử đối đáp:

“Ta không phải là ông, ta không biết ông biết cá vui hay không, nhưng ông cũng không phải là cá, tại sao ông biết cá vui hay không?”

Trang Tử đáp: Ông nói ông không phải ta nên ông không biết ta, ta không phải cá nên ta không biết cá vui hay không, thì đây, vì cá bơi lội tung tăng nên ta cho là cá vui, còn ông đâu biết ta học đến đâu mà nói ta không biết cá...

Ít lâu sau Huệ Tử chết, Trang Tử buồn rầu vì chẳng còn ai đối đáp ngang tầm với mình.

“Được rồi được rồi, cũng không biết vì sao gần đây anh lại thích mấy lời trưởng giả già dặn này.” Tống Hàng Hàng cắt đứt lời của anh, cúi đầu hôn bảo bối trong lòng, “Nháo Nháo, chúng ta không để ý đến chú, Nháo Nháo chơi với mẹ.”

Hứa Nghiêu Thực vẫn mỉm cười nhìn cô, nhất thời vui mừng hỏi, “Trong nhà có rượu không?”

“Cũng nửa chai rượu đỏ” Cô cúi đầu trả lời, chợt ngừng đầu cảnh giác hỏi, “Anh muốn làm gì?”

“Ở đâu?” Anh không trả lời, đã trực tiếp bước về phía phòng bếp, “Tủ gỗ?”

“Này, không phải, không phải nơi đó.” Cô vừa định tiến lên ngăn cản, anh đã tự tay cầm nửa chai rượu đỏ tới.

Hứa Nghiêu Thực mở chai rượu ra, cẩn thận đổ ra nửa chai rượu đỏ, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, sau đó tiến tới trước mặt Nháo Nháo, đầu ngón tay lóng lánh rượu đỏ.

Nháo Nháo cũng thích thú, đôi con ngươi nhìn theo ngón tay anh không rời, dáng vẻ rất chuyên chú.

Hứa Nghiêu Thực cố ý muốn trêu chọc bé, đầu ngón tay xoay nhanh, mắt Nháo Nháo theo cũng không theo kịp, mím miệng, tay nhỏ bé liền vươn ra muốn bắt.

Hứa Nghiêu Thực không né tránh, thuận thế để tay bé bắt được tay của mình, đưa bé theo thói quen kéo ngón tay của anh đưa vào trong miệng, thời điểm Tống Hàng Hàng muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy Nháo Nháo ngậm lấy ngón tay của anh mút đến hăng say, cặp môi nhẩn lúc mở lúc đóng, đôi mắt đen lúng liếng nháy nháy hai cái, sau đó liền sững sờ nhìn Hứa Nghiêu Thực không động.

Hứa Nghiêu Thực vừa mới rút ngón tay về, nhón nháo lại không đồng ý, “Bì bôm” một tiếng, tay nhỏ lại bắt lấy, anh cười cười, không thể làm gì khác hơn là mặc bé cầm lấy tay anh bỏ vào trong miệng.

Thế nhưng lần này, Nháo Nháo chỉ mút hai cái, liền buông tay anh ra, cặp môi nhẩn lại, méo méo miệng, không ngừng lại oa oa gào khóc.

Hứa Nghiêu Thực cũng sững sờ hai giây, lát sau chợt hiểu ý dính chút rượu lên tay, đùa để Nháo Nháo há miệng ra, mặc cho bé bú say sưa ngon lành.

Cầm thấy bé thật sự rất thú vị, Hứa Nghiêu Thực khom người xuống, lại gần hơn mấy phần, một cái tay khác lúc co lúc duỗi khẽ trêu chọc Nháo Nháo.

Hồ hấp Tống Hàng Hàng thoáng dồn dập, nhỏ giọng kêu: “Hứa Nghiêu Thực...”

“Sao vậy?” Hứa Nghiêu Thực vui vẻ, trong lời nói còn có ý cười, cũng không ngừng đầu lên nói: “Xem đi, đây chính là bé yêu cầu. Chắc chắn, nhỏ như vậy đã thích uống rượu đỏ, không biết trưởng thành...”

Nói tới đây, anh khẽ ngừng đầu lên, tay nâng cằm Tống Hàng Hàng lên, thân thể của cô chợt cứng lại.

Hai người tiếp xúc gần như vậy, ánh mắt cô trong suốt, cùng vẻ mặt không được tự nhiên, dưới ánh nắng chiều chiếu vào từ ngoài cửa sổ, hoàn toàn có thể thấy những lông tơ rất nhỏ trên khuôn mặt cô.

Hô hấp Hứa Nghiêu Thực không khỏi cứng lại, trong lồng ngực giống như có một ngọn lửa đang sôi trào.

“Hàng Hàng...” Anh vô ý thức nhẹ nhàng hô, gương mặt ấm áp tiến đến gần, gần thêm nữa.

Thu bàn tay vốn đang đùa giỡn Nháo Nháo trở lại, sau đó từ từ đi vòng qua sau lưng cô.

Vì vậy hiện tại, trước người Tống Hàng Hàng là anh, phía sau là mặt tường, mà cánh tay của anh đang ở một bên, thành trạng thái nửa ôm, một tay chống vào vách tường sau lưng cô.

Tình cảnh này, thật sự không ổn.

60. Chương 60: Chương 55

61. Chương 61: Chương 56: Phương Xa

Edit: August97

Một ngày trước khi rời đi, Tống Hàng Hàng lòng mang áy náy sai khiến hộ lý kia đi cùng, người kia người cũng như tên, cô gái này tên “Tiểu Tiểu”, lần này lại khóc đến hoa lê dầm mưa (*thành ngữ, dịch nghĩa: hoa lê dầm mưa, thường dùng để chỉ vẻ đẹp của những mỹ nữ khi khóc thương), khiến cô cũng sầu não không dứt.

Tiểu Tiểu chăm sóc cô đã gần một năm, hai người ngày đêm ở chung, đã sớm nảy sinh tình cảm như tình chị em. Cô biết rõ gia đình đối phương nghèo khó, trước khi chia tay gắng phải kín đáo đưa cho cô ấy một bao tiền mừng, Tiểu Tiểu lại sống chết không chịu nhận, vẫn bảo cô phải giữ lấy ít tiền, chăm sóc mình và đứa bé thật tốt.

Ngày máy bay cất cánh, thành phố K mưa nhỏ, không ngờ Tiểu Tiểu gọi điện thoại trước cho cô, nói muốn đưa cô đến sân bay. Không lay chuyển được sự kiên trì của Tiểu Tiểu, cô đành phải đáp ứng.

Xuống xe ở sân bay, mưa nhỏ hơn, gió thổi nhẹ, tạo nên từng mảng mưa trắng xóa mờ mờ, mặc dù đã che ô, nhưng mưa vẫn không thành thật tạt vào dưới, từng chút từng chút làm ướt tay áo cô.

Cô rung mình, ôm chặt đứa bé trong ngực. Hôm nay Nháo Nháo nhu thuận trước nay chưa từng có, yên ổn nằm trong lòng cô, chân mày nhỏ nhỏ giãn ra, dưới hàng lông mày là cặp mi dài chớp chớp, đôi mắt đen cổ định nhìn lên, nhìn khuôn mặt của Tống Hàng Hàng.

“Chị Hàng Hàng, chị dùng cái ô này của em đi, cái này lớn hơn một chút.”

Cô ngẩng đầu lên, cảm kích mỉm cười, đổi cây dù trong tay Tiểu Tiểu.

Chợt nhớ tới cái ngày đó, cái ngày rất lâu trước đây, cũng là một ngày mưa, hôm đó mưa lớn hơn nhiều, cũng không biết cái ô màu tím nhạt cô đưa, anh còn giữ hay không?

Vốn không muốn để bất luận ai đưa tiễn mình, cô cũng không nói cho bất kỳ ai, muốn im lặng rời đi, nào biết được Tiểu Tiểu lại bướng bỉnh mười phần. Cô thầm cảm kích, tình cảm giữa người với người, thì ra chính là những điều đơn giản như vậy, tôi đối tốt với bạn, bạn cũng sẽ đối tốt với tôi.

Giật mình, một ý niệm chợt thoáng hiện lên trong đầu.

“Tiểu Tiểu, em, có thể giúp chị một chuyện không?”

Máy bay chậm rãi giảm tốc, ngoài cửa sổ chính là một thế giới hoàn toàn mới.

Máy bay hạ cánh, cô hít thật sâu một ngụm không khí khô ráo, khuôn mặt hiện lên nụ cười thoải mái.

Hương vị cỡ nào quen thuộc, cô đã lâu chưa từng tận hưởng bầu không khí này, thiếu chút đã quên mất tư vị của nó.

Kéo vali hành lý vốn không nặng đi qua lối đi thật dài, cô đứng trước lối ra vào, đầu tiên đã nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Người tới mỉm cười đi về phía cô, cho cô một cái ôm thật chặt, nhất thời thức tỉnh đứa bé đang ngủ say.

Mắt thấy Nháo Nháo nhếch miệng lên, tiếng khóc kinh thiên địa khiếp quỷ thần sắp sửa vang lên, khoe mắt Tống Hàng Hàng giật giật, vội vàng đẩy cái tay được voi đòi tiên của đối phương.

“Mình cứ sờ sờ, mình cứ sờ sờ.” Đối phương bắt mần trườn cô, tươi cười muốn đưa ra cái tay tà ác, nhưng không ngờ tay kia mới vừa đụng phải cái cằm mềm mại của bé, đứa bé chợt nghiêng đầu một hóp ngậm vào ngón tay của cô, sau đó trợn rồi đảo, nhất thời tay cô dính đầy nước miếng.

“Ách... đứa bé nhà bạn thật...”

“... Diệp Nhất Đình thân mến, mình ngàn dặm xa xôi tới tìm nơi nương tựa là bạn, bạn lại dùng thái độ đó hoan nghênh mình?”

“Ha ha, đi thôi đi thôi, xe vẫn còn chờ ở bên ngoài đấy.” Diệp Nhất Đình trêu chọc nói, quay đầu chọc chọc Trần Văn Trọng bên cạnh, “Còn không chào hỏi bạn học cũ?”

“Bạn mới là cụ non!” Tống Hàng Hàng oán thăm nói, một khắc kia, tuổi thanh xuân như một lần nữa được đầy lồng ngực cô, đó là tuổi thanh xuân đã bao lâu rồi không có được?

“Tống Hàng Hàng, đã lâu không gặp.” Trần Văn Trọng lễ độ gật đầu với cô, lâu như vậy, quả nhiên anh vẫn như cũ, vừa nhìn chính là bộ dáng hiền phu lương phụ (*chồng hiền cha tốt).

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Cô đáp lễ, lặng lẽ nhỏ giọng nói bên tai Diệp Nhất Đình, “Người đàn ông của bạn thật tốt, nhớ phải biết quý trọng nha...”

Diệp Nhất Đình đỏ mặt, kỳ cục đẩy cô một cái, “Đi thôi, nói nhảm gì thế!”

Hai nữ một nam cộng thêm một đứa bé, tổ hợp rất là kỳ lạ, cùng nhau rời khỏi sân bay.

Cho đến khi Diệp Nhất Đình mỉm cười chỉ vào một chiếc xe taxi xa xa, cô hoài nghi ánh mắt mình có phải lại chuyển xấu hay không, nhìn kỹ người trước mắt, kích động vỗ vào bả vai người đang dương dương đắc ý dựa vào xe kia...

“Y Tuệ? Mình còn nói chút tin tức của bạn cũng không có, không ngờ lại ở Bắc Kinh?!”

50 phút đường xe, từ sân bay thủ đô, đến nhà Y Tuệ.

Y Tuệ vẫn dương dương đắc ý như cũ, cô dẫn mọi người leo lên tầng sáu, sau đó mở cửa ra, đưa tay chỉ vào trong nhà, “Cái tổ của mình, Hàng Hàng mau vào xem một chút, cũng không tệ lắm phải không?”

Chứng kiến trước mắt, là một phòng khách rộng chừng hai mươi thước vuông, mặc dù không tính là xa hoa, nhưng trang trí cực kỳ tinh mỹ, còn có thể nhìn thấy hai gian phòng ngủ rộng mở bên trong, ở Bắc Kinh, phòng ốc như vậy thực tốn không ít tiền.

“Y Tuệ bạn vớ được người giàu có nào à?” Tống Hàng Hàng bất ngờ thốt ra một câu.

“Cái rắm! Bạn mới vớ được tên giàu có nào đấy?!” Y Tuệ nhất thời nổi đóa, “Lão nương một bút một vạch đối đó biết không? Vừa đúng trải qua khủng hoảng kinh tế, người ta thuận tiện mới ỉnh thuê đó!”

“A, thì ra là thuê... Chẳng qua mình vẫn không hiểu, một bút một vạch? Có ý tứ gì?”

“Cái này nha...” Y Tuệ thừa nước đục thả câu, dẫn mấy người bọn họ ngồi xuống, thuận đường véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Nháo Nháo mới nói tiếp, “Chẳng phải mình thi vào Đại học Lưu Tam sao? Chỗ kia quả thật khô khan, mình học nửa năm thiếu chút nữa bị nhóm lưu manh kia làm cho tức chết, tự mình chạy đến Bắc Kinh.

Sau đó lão nương thử sức trong các ngành nghề, đã luyện ra một đôi Hỏa Nhân Kim Tinh (*mắt lửa tai vàng), sau đó lão nương ký bút gia nhập ngành tạp chí, sau đó lão nương liền phát tài, hắc hắc.”

“...”

Diệp Nhất Đình buồn cười nói tiếp, “Vận khí bạn thật tốt, cũng không biết là vận cứt chó gì.”

“Bạn mới cứt chó, cả nhà bạn đều cứt chó!”

“Bạn!... Văn Trọng...” Diệp Nhất Đình hung hăng thốt ra một chữ, sau đó chợt nùng nịu gọi, nhất thời khiến Tống Hàng Hàng nổi da gà, quả nhiên yêu đương vào thì đều không bình thường, không cách nào tưởng tượng nổi, một Diệp Nhất Đình tài trí hào phóng, không ngờ cũng có một mặt trẻ con như vậy...

“Trong lòng có cứt chó, vạn vật đều cứt chó.” Một thằng đàn ông cúi đầu nói, cương chiều ủng hộ Diệp mỗ.

Bọn họ ở trong nhà Y Tuệ hồi lâu, cho đến khi Diệp Nhất Đình giơ tay lên xem đồng hồ, “Không còn sớm, Y Tuệ, bọn mình phải đi rồi, buổi chiều còn có lớp đấy.”

“A, không có việc gì, vậy hai người đi trước đi, không tiễn đâu.”

Tống Hàng Hàng cũng đứng dậy, “Nhất Đình, bạn giúp mình thuê nhà trọ nào?”

“Nhà trọ gì?” Y Tuệ kinh ngạc khoa trương kêu to, “Diệp Nhất Đình, sao bạn còn chưa nói cho nó hiểu? Hàng Hàng, mình cố ý tìm phòng này, sao bạn còn thuê phòng? Về sau bạn ở đây với mình, lão nương nuôi bạn cùng đứa bé!”

Tống Hàng Hàng trở mặt, vì vậy, cuộc sống ba người ở chung chính thức bắt đầu.

Y Tuệ triệt để biến thành kẻ bưng bít dửng dưng mãnh rồ.

Mỗi ngày nghe cô hô to “Lão nương”, Tống Hàng Hàng lập tức ý thức được một người phụ nữ độc lập về kinh tế quan trọng đến nhường nào, ngày trước Y Tuệ là một Tiểu Bạch, còn là một tiểu bạch mọi chuyện nghe theo cha mẹ an bài, hôm nay lại có can đảm một thân một mình đánh liều nơi đất lạ, còn rất thuận buồm xuôi gió, thật sự khiến Tống Hàng Hàng vô cùng cảm khái.

Ở nhà chăm sóc đứa bé cả tháng, Tống Hàng Hàng thật sự không thể ngồi yên nữa, bàn bạc với Y Tuệ, đối phương dứt khoát để cô yên tâm ra cửa công tác, lại nói gần đây cô ấy tương đối rảnh rỗi, mỗi ngày đều ngồi đánh máy trong nhà, cô có thể chăm sóc đứa bé.

Tống Hàng Hàng ra ngoài chạy một vòng, thật sự cảm thấy xã hội Bắc Kinh, rất sâu rất sâu.

Nhớ ngày trước cô với cái bằng đại học hạng hai, phải dựa vào bản lĩnh vững vàng chuyên nghiệp, tìm thật lâu mới được một chức vị tốt, hôm nay cả một cái bằng cô cũng không có, ngoài vị trí nhân viên dịch vụ, cô thật sự không tìm được công việc nào nguyện ý tiếp nhận mình.

Ngày kế, cô ủ rũ cúi đầu trở về nhà, hiện tại kinh tế đình trệ, lần nữa gây dựng sự nghiệp chỉ sợ là không thể, chẳng lẽ muốn cô thừa dịp giá thấp mua mấy phòng ốc treo giá sao? Suy nghĩ một chút, tiền bạc quá nhiều, cô thật sự không có hứng thú kia nữa rồi. Cô cũng muốn tìm một công việc đúng với năng lực, một công việc lâu dài.

Vào cửa chính, đúng lúc thấy Y Tuệ đang cầm bình sữa trêu chọc đứa bé, nghe thấy tiếng mở cửa cũng không quay đầu mà nói vọng ra: “Thằng nhóc này đùa thật vui, mình quyết định, lão nương muốn đi đâu thì phải mang tên nhóc này theo, dùng Nháo Nháo làm lá chắn!”

“A, vậy bạn cứ đưa đi.” Cô ỉu xiu trả lời, đi lên trước ôm lấy đứa bé, một ngày không thấy mẹ Nháo Nháo làm nũng kêu “Oa y oa nha”.

“Sao vậy? Công việc khó tìm?” Y Tuệ ngẩng đầu nhìn dáng vẻ của cô, trực tiếp hỏi.

“Ừ.”

“...Trợ lý biên tập tòa soạn, bạn có làm hay không?” Y Tuệ đã sớm đoán được, chính là muốn để Tống Hàng Hàng tự mình chạy đi tìm trước, bằng không với tính tình tâm cao khí ngạo của cô, sao có thể xem trọng chức vụ như thế?

“Hả?”

“Ông chủ đang tuyển người. Mình nói trước một chút, sẽ không có vấn đề gì.”

Tổng Hàng Hàng suy nghĩ không bao lâu, nhẹ nhàng gật đầu.

Đêm khuya yên tĩnh, đoán chừng Y Tuệ ở căn phòng cách vách vẫn còn hăng say gõ bàn phím, đứa bé đã ngủ say trong nôi.

Trở về từ tòa soạn, Tổng Hàng Hàng nằm ở trên giường, nhìn sắc trời mờ mịt ngoài cửa sổ lại nghĩ tới công việc ngày hôm nay, nghĩ đi nghĩ lại, hai mắt nặng trĩu, khẽ nhắm lại.

Không đúng! Hôm nay còn có chuyện chưa làm! Cô chợt mở mắt, lấy chiếc điện thoại di động cũ dưới gối ra.

Cô đã sớm mua máy mới, đổi số Bắc Kinh, nhưng vẫn giữ lại máy cũ này, mỗi ngày như thường lệ nhấn một tin nhắn. Bộ nhớ trong điện thoại di động đã sớm đầy, cô vẫn không xóa bỏ, một cái lại tiếp một cái sao lưu lại trên laptop.

“Cố Ngự Lâm, em nói anh biết, Y Tuệ giúp em tìm được một công việc trợ lý biên tập tòa soạn, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm, luống cuống tay chân, không biết có liên lụy đến Y Tuệ hay không, em cảm thấy mình thật sự rất vô dụng. Nhưng anh yên tâm, Tổng Hàng Hàng em là ai, chỉ có chuyện em không thích làm, không có chuyện em không làm được, hôm nay em được tiền bối chỉ điểm rất nhiều, chắc chắn ngày mai sẽ không tái phạm sai lầm nữa.”

Viết xong, cô nhấn số điện thoại quen thuộc, chọn “Gửi đi”, tiếp tục gửi tin nhắn tiếp theo.

“Bây giờ anh đang ở đâu vậy? Không biết anh đã trở lại Thành phố K hay chưa, có nhớ em không? Đúng rồi, lúc trước vẫn quên nói địa chỉ nhà Y Tuệ cho anh, phòng 602 - số 72 - đường XX - khu XX - Bắc Kinh, nhất định phải tới tìm em... Thời gian của em cũng chỉ hữu hạn, đừng quá thời hạn đó! Nói cho anh biết, trong tòa soạn có một quản lý, đáng đáp rất đẹp trai đó, hắc hắc! ...”

Không biết tại sao, rõ ràng đang nói sự tình vui mừng, hốc mắt đã ươn ướt. Cô nhẹ nhàng nâng tay, mu bàn tay loạn xạ lau lau mắt, lại dùng sức hít hít mũi để cổ nhiệt lưu kia dừng lại trong hốc mắt. Bác sĩ nói cô không thể khóc, bằng không thị lực sẽ lại giảm xuống.

Nhưng đồ chết tiệt, rốt cuộc anh trốn ở đâu? Tại sao điện thoại cũng không gọi được, tin nhắn em gửi cho anh, liệu anh có nhận được? Liệu, anh có thích em... dù chỉ một chút hay không...

Tầm mắt của cô dần dần hướng ra ngoài cửa sổ, trắng sáng lơ lửng thật cao trên bầu trời, chiếu khắp thành phố này, dõi theo cô và anh.

Không biết anh ở phương xa rất xa nào? Ánh trăng... có chiếu xa đến thế không...

62. Chương 62: Chương 57

63. Chương 63: Chương 57 (tt)

Mở cửa, Nháo Nháo đã xông ra, dọa cô giật mình.

“Mẹ, mẹ!” Nháo Nháo gào to, được Y Tuệ ôm, cái tay mập mập muốn bắt lấy cô.

“Nháo Nháo, chớ ồn ào!” Y Tuệ đánh vào cái tay đang giơ ra kia, “Mẹ mệt mỏi!”

“Dì... dì... Hư!”

“Nhóc thối, Nháo Nháo thối, nhóc lại biết mắng người, nhóc xem hôm nay dì làm thế nào thu thập nhóc!” Y Tuệ cực kỳ tức giận nâng lên một cái tay, làm bộ đáng muốn đánh vào mông bé, nhìn thấy Tổng Hàng Hàng mệt mỏi thì buông tay xuống, “Hàng Hàng, cậu không sao chứ? Trong công ty bị người ta khi dễ? Nói với mình, mình giúp cậu tìm ả ta tính sổ!”

“Không phải, cậu đừng đoán mò.” Cô đá giày cao gót dưới chân đi, ôm đứa bé, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nháo Nháo, nghe đứa bé mở miệng một tiếng “Mẹ tốt nhất!”, cuối cùng những phiền muộn cũng tan đi một ít.

“Y Tuệ, gần đây nếu như có bạn bè cũ tới tìm mình, cứ nói mình không có ở đây, cũng không được để anh ta nhìn thấy Nháo Nháo.”

Mặc kệ có phải là cô suy nghĩ quá nhiều hay không, cũng không quản làm như vậy có thể sẽ tổn thương Hứa Nghiêu Thực, hôm nay, điều cô muốn bảo vệ, chỉ có mình và đứa bé, cùng với đoạn tình yêu không rõ tương lai kia. Nếu như có thể, cô thậm chí muốn chuyển nhà.

Hôm sau là thứ bảy, Tống Hàng Hàng sau một tuần bận rộn, đều lựa chọn ngày này mà ngủ nướng, sau đó chủ nhật sẽ cùng Y Tuệ, Diệp Nhất Đình ra bên ngoài buông lỏng tâm tình.

Trừ chủ nhật, Y Tuệ làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn khác biệt với cô, phần lớn thời gian cô ấy đều làm việc ở nhà, giống như Nháo Nháo, mỗi ngày ngủ thẳng đến khi mặt trời lên ới rồi giường viết bản thảo, ngược lại đến cuối tuần sẽ dậy thật sớm làm một cuộc mua sắm lớn.

Nháo Nháo lâu dần cũng hòa theo cách làm việc và nghỉ ngơi của Y Tuệ, đến thứ bảy này cũng dậy sớm, vẫn đòi “Dì dì ôm”, thật ra chính là muốn cùng cô đi ra ngoài.

“Hu! Đừng ầm ĩ nữa! Mẹ nhóc đang ngủ!” Y Tuệ bắt đắc dĩ, ôm đứa bé xuống phố, đây không phải bảo cô giết “hoa đào” sao? (*Nháo Nháo rất đáng yêu, thu hút nhiều “hoa đào”) Tại sao cô cảm thấy mẹ đứa nhỏ này không phải Tống Hàng Hàng mà là cô!

“Tốt lắm tốt lắm, ầm ĩ nữa dì đánh mông nhóc, dì dẫn nhóc ra ngoài là được chứ gì!” Trời đánh, chẳng trách được trong tiểu thuyết võ hiệp, võ lâm minh chủ nào cũng có đường chết, Nháo Nháo chính là khắc tinh vô địch của Y Tuệ cô!

Tống Hàng Hàng còn đang ngủ, Y Tuệ đau lòng không muốn đánh thức cô, vì vậy một tay ôm đứa bé, một tay xách lấy cái bọc lớn liền đi ra ngoài.

Vốn muốn hẹn người bạn đi phố Tây mua ít quần áo, bởi vậy mà toàn bộ kế hoạch bị nhỡ. Y Tuệ đứng dưới lầu suy nghĩ hồi lâu, quyết định đi chợ phía Bắc mua ít thức ăn trước, tiếp tế cái tủ lạnh trống rỗng đến đáng thương, sau đó sẽ đến mấy cửa hàng nhỏ bên cạnh xem ít quần áo. Cứ như vậy khi về nhà vừa vặn đã là buổi trưa, Tống Hàng Hàng cũng đã rời giường, không chừng mình còn có thể đến phố Tây một chuyến.

Nhắm tính như vậy, Y Tuệ cũng không buồn bực nữa, dùng sức véo véo gương mặt mềm mại của Nháo Nháo.

“Nháo Nháo, thời điểm đi mua thức ăn, nhóc phải thi triển sắc đẹp của mình nhé, mấy thím kia thích nhất là đùa giỡn với nhóc con, khẳng định có thể tiết kiệm cho dì không ít tiền, ha ha...”

Một tiếng sau, Y Tuệ từ chợ đi ra, quả thực mang theo nụ cười rạng rỡ, Nháo Nháo đã sớm quen mặt, bác này thím nọ mỗi người đều tranh nhau nhét đồ ăn vào tay bé, chỉ hận Nháo Nháo không phải là hậu nhân của Thiên Thủ Quan Âm, ngay cả lúc tính tiền cũng giảm giá thích hợp nhất cho Y Tuệ. Cả đám đều khen Y Tuệ sau khi sinh bảo dưỡng vóc người không tệ, khiến cô có phần bực tức rồi.

“Nháo Nháo, dì mua đồ chơi thưởng cho nhóc!” Y Tuệ đi tới bên ngoài một tiệm trang sức, chỉ vào một đồng thú bông trước mặt, “Nháo Nháo thích cái nào?”

“Tròn tròn! Nháo Nháo! Tròn tròn!” Bé hưng phấn vỗ tay.

“Tròn tròn?” Y Tuệ nhìn theo ánh mắt của Nháo Nháo, khóe mắt hơi co quắp, “Cái đó, em gái, lấy cho chị cái siêu nhân trứng muối kia đi, gói lại luôn.”

Tầm mắt vừa chạm đến chiếc váy bên trong cửa hàng, mắt Y Tuệ chợt sáng lên, đưa đồ ăn trên tay cùng đứa bé trong ngực đưa cho nhân viên phục vụ, “Em gái, giúp chị chăm sóc đứa bé một chút, chị vào bên trong xem.”

Vào trong được hai bước, cô lại quay đầu lại nhìn, “Em gái, em sẽ ôm đứa bé chứ?”

Nhân viên phục vụ chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, luống cuống tay chân nhận lấy Nháo Nháo, vội vàng gật đầu, “Biết, biết, tại quê nhà đã ôm qua con của chị họ, chị cứ yên tâm đi.”

Nháo Nháo cũng không sợ người lạ, xoa ch một tiếng hôn cô gái trẻ một cái, “Chị chị! Thối thối!” Khiến người xem náo nhiệt đổ ừng mắt.

Y Tuệ lưu luyến dạo quanh tiệm, trước kia cô cũng đã từng tới nơi này, nhưng vẫn luôn giới hạn ở việc mua ít trang sức, hôm nay mới biết bên trong cửa hàng còn có một khu riêng biệt, không ngờ giành cả một không gian lớn chuyên về váy, trông cũng không tệ, thiên tính của nữ nhân nhất thời nổi lên, những chuyện khác đều bị quăng ra sau đầu rồi.

Nhân viên phục vụ ngồi ở cửa, ôm Nháo Nháo có chút cổ sức, chớp mắt một cái, hỏi: “Bé à, bé biết đi chưa?”

“Nháo Nháo, đi!” Nháo Nháo tựa như tranh công nói.

“Đi cho chị xem, có được hay không?” Cô gái trẻ nói xong, cẩn thận để Nháo Nháo xuống đất, xoa xoa cánh tay hơi đau đớn, đưa bé quả thật đứng vững.

“Bé à, đi cho chị nhìn nào!” Nhân viên phục vụ cầm một chiếc kẹo que quơ quơ trước mặt bé, Nháo Nháo chậm rãi mà vững vàng bước tới.

“Em gái, cái váy này bao nhiêu tiền?” Giọng nói Y Tuệ chợt truyền ra từ trong cửa hàng.

“À, chị chờ một chút, em đến ngay!” Cô cao giọng nói, nhìn đứa bé vẫn còn đứng trên mặt đất, đưa kẹo mút trên tay cho bé, lại ôm bé lên ghế, “Bé à, ngoan ngoan ngồi ở chỗ này, không cho phép chạy loạn nha!”

Nói xong, cô chạy vào trong tiệm, chưa từng phát hiện đứa bé sau lưng đã bỏ xuống ghế, sau đó hướng chỗ xa từng bước một tập tễnh bước đi.

64. Chương 64: Chương 58: Oa Oa Bánh

Hiện tại, chúng ta hãy quay ngược lại 24h trước.

Một ngày trước Cổ Ngự Lâm một mình trở về nước, Tần Tiêu Hoan theo đuổi anh một năm không có kết quả, lựa chọn theo đuổi một chàng trai nước ngoài khác, hai người trải qua những ngày gần bó như keo sơn, sau một năm học tập và nửa năm thực tiễn, Cổ Ngự Lâm lựa chọn trở về nước, mà Tần Tiêu Hoan lựa chọn lưu lại.

Cổ Ngự Lâm còn nhớ rõ, ở sân bay, Tần Tiêu Hoan nói đầy ẩn ý với anh: “Tôi vốn cho rằng duyên phận giữa hai người đã hết, nhưng hơn một năm nay, lòng của cậu hướng về đâu, thì chính mình trở về tìm đi.”

Khi đó, anh nghĩ thầm Tần Tiêu Hoan chỉ biết một mà không biết hai, bất đắc dĩ cười yếu ớt, xoay người lên máy bay.

Chuyện trở lại thành phố K, Cổ Ngự Lâm cũng chỉ báo ột mình người bạn cùng phòng Lí Mặc Khải. Thời điểm xuống máy bay, đã hơn mười giờ đêm, anh nghỉ tạm ở khách sạn gần sân bay một đêm, ổn định tâm tình xong, rạng sáng mới trở lại Đại học M làm đủ loại thủ tục.

Người trong ký túc xá đều chuyển đi, dù sao cũng đã năm thứ tư, chuyện tìm việc căn bản cũng đã định xuống. Chỉ Lí Mặc Khải có quan hệ rất tốt với anh mới đặc biệt bồi anh trở lại một chuyến.

Dọc theo đường đi, Lí Mặc Khải muốn nói lại thôi, thật lâu mới mở miệng nói chuyện: “Sau khi cậu đi, Tống Hàng Hàng tới tìm cậu.”

“Nha.” Anh hơi sững sờ, nhàn nhạt đáp, trên khuôn mặt cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

“Cô... Mắt của cô ấy, hình như... hình như có vấn đề gì đó, một người bạn của cô ấy nói vậy.”

“Mất?” Trái tim Cố Ngự Lâm chợt co rút lại, quay đầu lại hỏi, “Mất xảy ra vấn đề, là có ý gì?”

“Haiz, cậu đừng vội, sau đó mình nghe nói bệnh tình cô ấy đã tốt lên rồi...”

Nghe Lí Mặc Khải nói như vậy, anh mới hơi yên tâm, lại chuyển tầm mắt về phía trước nói: “Mình không gấp.”

Giữa hai người lại khôi phục yên lặng, Lí Mặc Khải có thể cảm thấy lần này trở về, tính tình Cố Ngự Lâm trở nên trầm lắng hơn rất nhiều. Do dự hồi lâu, Lí Mặc Khải mới đưa ra mấy phong thư:

“Cậu đã dặn mình không được nói tin tức về Tống Hàng Hàng với cậu, mình cũng không nói. Nhưng sau đó Tống Hàng Hàng rời thành phố K rồi, một người bạn của cô ấy có lúc sẽ đến hỏi tin tức của cậu, đưa cho cậu mấy phong thư.”

Cố Ngự Lâm giật mình, nhận lấy xấp phong thư, tổng cộng có năm cái, mỗi một phong thư đều có một chữ số thật to, từ một đến năm, trong đó ba lá không có dấu bưu điện, anh cầm lên lá thư đánh số “Một”, vừa muốn mở ra, rồi lại buông xuống.

Anh sợ, thư này là do cô lưu lại? Cô muốn nói những chuyện gì với anh...

“Ai, Cố Ngự Lâm, tự cậu dứt khoát đi, bằng không mình mở giúp cậu!” Nói xong, Lí Mặc Khải đưa tay lấy một lá thư.

“Đừng, tự tôi mở!” Anh vội vàng ngăn lại, mở ra lá thư này, chỉ có một trang giấy, vắn vắn một câu nói: “Nhóc chết tiệt, em nhớ anh lắm. – Tống Hàng Hàng, ngày 23 tháng 10 năm 2007.”

Có thứ gì đó, một chút lại một chút du động trong lòng, đau, nhưng cũng vui vẻ. Cố Ngự Lâm không kịp chờ đợi mở ra bức thư thứ 2, cũng không có dấu bưu điện.

“Cố Ngự Lâm, anh không biết anh đã bỏ lỡ gì đâu. Nhưng là, em biết rõ em đã từng bỏ lỡ anh, em phải chờ anh trở lại, chờ đợi để có thể đưa món quà lớn này cho anh. – Tống Hàng Hàng, ngày 22 tháng 5 năm 2008.”

Anh có phần nghi ngờ không hiểu, mang theo phần nghi ngờ này, anh mở ra lá thư thứ ba.

“Em đã quyết định đi Bắc Kinh rồi. Hôm nay chúng em rời thành phố K, nhưng em lại rất sợ anh sẽ không tìm được em, tại sao gửi cho anh rất nhiều tin nhắn nhưng anh đều không hồi đáp? Hôm nay ở trên sân bay, em bỗng nhiên nghĩ tới biện pháp này, nếu như anh trở lại, anh nhất định nhìn thấy những lá thư này chứ? Cố Ngự Lâm, nói cho em biết đi, anh vẫn thích em, phải không? – Tống Hàng Hàng, ngày mùng 2 tháng 8 năm 2008.”

Tin nhắn? Chẳng lẽ Tống Hàng Hàng còn gửi tin nhắn đến số thuê bao kia, số căn bản không dùng được ở nước ngoài sao? Cố Ngự Lâm cảm thấy hối tiếc, nhưng lại không tự chủ được nở nụ cười mà mình không hay biết, mở ra bức thư thứ tư, dấu bưu điện đại diện cho phân cục ở thành phố Bắc Kinh.

“Nhóc chết tiệt, Bắc Kinh lớn như vậy, anh ngốc như thế, cho nên đến bây giờ cũng không tìm được em, đúng không? Vậy em nói cho anh biết địa chỉ, địa chỉ của em là phòng 601 – chung cư XX – số 72 – đường XX – khu XX – Bắc Kinh, em ở đây chờ anh, anh nhất định phải tìm được em đó, có đúng hay không? – Tống Hàng Hàng, ngày 12 tháng 9 năm 2008.”

Có một cỗ nhiệt lưu tuôn ra, trong lòng Cố Ngự Lâm kích động không cách nào kiềm chế, đôi tay run rẩy mở ra lá thư thứ 5.

“Anh còn chưa tìm được em sao? Cố Ngự Lâm, em cũng không phải vĩnh viễn đứng tại chỗ, em cũng không biết, mình còn có thể chờ bao lâu nữa...”

Cố Ngự Lâm, em còn đang đợi anh, nhưng nếu như có một ngày, bỗng nhiên em phát hiện thay vì cứ mãi đau khổ chờ đợi anh, có lẽ, em sẽ lựa chọn buông tay. Cho nên nhất định anh phải nhanh một chút, nhanh hơn nữa ... tìm được em – Tống Hàng Hàng, ngày 27 tháng 4 năm 2009.”

Một lá thư cuối cùng này, phía dưới hai đoạn lời nhắn ngắn ngủn đó, trên tờ giấy trắng lại loang lổ những vết tròn tròn nhẵn lại, đó là nước mắt của cô.

Cố Ngự Lâm đột nhiên cảm thấy hai mắt thật cay, anh ngược mắt nhìn về phía ánh nắng, dùng sức hít một hơi, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay mình.

Cố Ngự Lâm a Cố Ngự Lâm, mày đã làm cái gì vậy?! Mày khiến một cô gái tốt, ngốc nghếch đợi mày đến bao lâu! Sao mày cứ tự ình là đúng như vậy chứ!

Anh chợt bước dài lên trước, “Lí Mặc Khải, người anh em tốt, cảm ơn cậu! Giúp tôi nhấn lại với giáo sư, hôm nay tôi không làm thủ tục nữa rồi!”

“Cậu, cậu phải đi đâu?”

“Tôi muốn đến sân bay.”

“Bây giờ?”

“Bây giờ!”

“Tại sao? Chẳng lẽ, cậu phải đi tìm cô ấy?”

“Đúng vậy, đi Bắc Kinh! Nơi đó, có tình yêu của tôi.”

Rương hành lý trên căn bản còn duy trì trạng thái lúc mới về nước, dọn dẹp một lát là có thể trực tiếp đi. Chưa tới nửa giờ sau, anh đã trở lại sân bay. Anh không nghĩ đến, vẫn chưa tới một ngày, anh lại một lần nữa ngồi lên máy bay rời đi thành phố K, chỉ là lần này, tâm tình hoàn toàn bất đồng.

Đồ đạc, chờ anh thêm mấy giờ nữa thôi, anh sẽ dùng cả đời để bù đắp cho em.

Ba giờ sau, máy bay hạ cánh trong tiết trời nắng ấm.

Cố Ngự Lâm trực tiếp đón tắc xi ở sân bay, báo địa điểm trong bức thư cho tài xế, ôm tâm tình thấp thỏm đi tới nơi đó, nơi đó có người anh ngày đêm tưởng nhớ gần hai năm nay, đó là bé ngốc anh thương yêu nhất.

Tắc xi dừng lại trước một ngã tư ồn ào, tài xế nghiêng đầu nói với anh: “Tiên sinh, trước mặt đang thi công, tạm thời ngăn đường lại.”

“Không thể đi vòng qua sao?” Cố Ngự Lâm đang cúi đầu mơ màng phục hồi tinh thần lại.

“Chỉ có con đường này. Chung cư ngài muốn đến chỉ cách đây mười phút lộ trình, từ đây đi bộ cũng rất thuận tiện.”

“Vậy thì xuống xe ở chỗ này đi.”

Anh giao tiền xong, kéo rương hành lý lớn bắt đầu bước trên lối đi bộ tìm kiếm phương hướng.

Đây là lần thứ hai Cố Ngự Lâm tới Bắc Kinh, nhớ mang máng lần đầu tiên là trường học tổ chức cho anh và mấy bạn học khác cùng tới thủ đô, tham gia một cuộc thi Olympic Số học, nhưng khi đó chỉ đi đến một trường Đại học Hải ngoại, so sánh với tòa nhà trước mắt này thì chênh lệch khá lớn.

Đi ngang qua mấy con đường, anh rốt cuộc dừng lại ở trước cổng một chung cư. Cúi đầu nhìn bức thư giấy trắng trên tay, anh lẩm bẩm: “Số 72 – đường XX – chung cư XX... chung cư XX... Là nơi này... Có bốn tòa nhà ở đây... vậy là nơi nào...”

Vào chung cư, nhìn mấy tòa nhà lớn trước mắt, anh không rõ phương hướng, mới vừa muốn tìm người hỏi một chút, ánh mặt trời xuyên thấu qua mặt kính của tòa nhà đối diện phản xạ tới đây, sáng chói khiến mắt anh mơ hồ.

Chờ tầm mắt anh rõ ràng lại, chỉ thấy trên đường đối diện một bé trai bước chân tập tễnh đi tới, trong miệng còn ngậm kẹo que, nhưng vừa tới giữa đường, bé trai lại “phịch” một tiếng ngã nhào trên mặt đất, cái kẹo que cũng vì thế mà lăn xuống đường.

Bé trai nhìn kẹo que ngã thật xa, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, nhưng không khóc, tay nhỏ bé mềm mại chống mặt đất muốn bò dậy, nỗ lực nhiều lần cũng không thành công, lông mày nhỏ vừa nhíu, bé lưu loát bò giữa đường, xem ra, bé không bò ra đường thì không bỏ qua rồi.

Nhìn bò sát nhỏ giữa đường, khoe miệng Cổ Ngự Lâm không nhịn được hiện lên nụ cười nhàn nhạt, hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Mặc dù chuyện mình khẩn cấp, anh vẫn tiến lên phía trước, vươn tay ra muốn ôm đứa bé đứng lên.

Cũng không giờ anh lại mặt nóng dán miệng lạnh (*thành ngữ: nhiệt tình giúp đỡ nhưng người ta lại dừng lưng lạnh nhạt), căn bản bé trai không hề ngăn đầu lên, một chút cũng không để ý đến hai cánh tay đang đưa tới của anh, chỉ lo tự mình miệt mài khó nhọc bò.

“Đây là đứa bé nhà ai?” Anh có chút nghi ngờ, nhìn sang bốn phía lại không thấy bóng dáng người nào, lúc này hoàn toàn là giờ cơm trưa, trong chung cư an tĩnh mà vắng vẻ.

Suy nghĩ một chút, Cổ Ngự Lâm vẫn mặc cho đứa bé “Nha nha” kêu lên mà ôm lấy bé. Bé trai cũng có ý tứ, vốn đang kháng cự anh ôm ấp, ngẩng đầu thấy khuôn mặt của anh lại không phản kháng nữa, còn đưa ra một cái tay, ngón tay chọc chọc má của anh, “Khanh khách” cười không ngừng.

Bé trai cười một tiếng, trên mặt cũng lộ ra hai cái lúm đồng tiền, Cổ Ngự Lâm cảm giác giống như đã từng quen biết, nhìn đến sững sờ.

“Oa oa cao lương, đường đường! Nháo Nháo muốn đường đường!” Tay nhỏ của bé trai lại chọc chọc vào má anh, sau đó giùng giàng nghiêng đầu nhìn cái kẹo que lẫn giữa đường.

Cổ Ngự Lâm bừng tỉnh hiểu ra, “Ngoan ha, đường đường bị bắt, chú dẫn cháu đi mua cái mới, có được hay không.”

“Nháo Nháo, ngoan!” Bé trai ngậm ngón tay nhìn anh hồi lâu mới đáp, “Oa oa cao lương, đường đường!”

Cổ Ngự Lâm ôm bé đi vòng qua tiệm tạp hóa ở cổng chung cư, chuẩn bị mua cho bé một cây kẹo que khác, thuận tiện hỏi chủ tiệm xem có biết đứa bé này hay không.

Chủ tiệm bị lão thị, híp mắt nhìn hồi lâu mới nói, “Hình như là đứa bé nhà hôm qua tới mua gạo đi. Anh chờ một chút, ngày hôm qua con tôi còn vác gạo lên nhà cô ấy, tôi gọi nó tới hỏi.”

Con trai lão từ trong nhà đi ra, chỉ liếc mắt một cái liền cười đùa giỡn với đứa bé, “Nháo Nháo, còn nhận ra chú không?”

“Ca ca! Mẽ ca ca!” (*Mẽ: gạo. Anh này bán gạo nên Nháo Nháo gọi anh ấy như vậy.) Nháo Nháo nghiêng đầu, trong miệng thốt ra hai từ.

Cổ Ngự Lâm thấy hai người xác thực có quen biết, lúc này mới yên tâm mà để đứa bé xuống, nhờ chủ tiệm giúp đỡ thông báo cho người nhà đứa bé dẫn bé đi.

Lúc quay đầu đứa bé vẫn còn vung tay nhỏ bé kêu theo anh “Oa oa bánh”, đại khái vốn là phải nói “Bái bai”, lại bị bé phát âm thành “Bánh”.

65. Chương 65: Chương 59: Trốn Tránh

Cổ Ngự Lâm dạo quanh chung cư một vòng, đáng tiếc, nhận biết phương hướng cực kém khiến anh vẫn như cũ không tìm thấy.

Đang chìm trong mê hoặc, võ võ đầu, chợt ý thức được có thể hỏi chủ tiệm lúc này một chút, không khỏi cười nhạo mình thật sự nóng lòng lại ngu ngốc, vì vậy xoay người kéo theo hành lý lại đi ra phía bên ngoài chung cư.

Đang ở khúc quanh cổng chính thì anh chợt nghe thấy một giọng nói không quá rõ ràng... Nhưng cũng rất quen thuộc.

Cổ Ngự Lâm nhất thời không có phản ứng, kéo hành lý lại tiếp tục tiến về phía trước hai bước, khó khăn lắm mới đi ra cửa chính, thấy một góc đối diện quầy tạp hóa.

Đứng nơi cửa quầy tạp hóa, là một cô gái ôm đứa bé, tóc dài xõa vai cùng bóng lưng đơn độc mỏng manh, tấm lưng kia, khiến trái tim anh trong nháy mắt cuồng loạn không dứt.

Anh mới vừa muốn cất bước, lại chợt phát hiện... Đứng đối diện cô, lại là một người đàn ông quen thuộc.

Bước chân anh dừng lại, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng.

Tầm mắt nhìn về hai người trước quầy tạp hóa, bọn họ nói bao lâu, Cố Ngự Lâm đứng ở chỗ đó bấy lâu, cho đến khi người đàn ông bước lên phía trước một bước dài, ôm cô gái đối diện thật chặt, sau hồi lâu, anh ta cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn đứa bé trong ngực cô gái.

Trong lòng Cố Ngự Lâm giống như có cái gì đó chợt vỡ tan, cả người run rẩy, không cách nào suy nghĩ cũng không cách nào hô hấp, tất cả hi vọng trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành bọt nước phiêu tán.

Ba giây sau, anh dứt khoát xoay người, ẩn mình vào góc tối trong chung cư, cho đến khi tiếng bước chân truyền tới bên tai, có người rời đi, còn có giọng trẻ con non nớt đang gọi “Mẹ”. Sau đó, tất cả khôi phục lại yên tĩnh.

Anh không dám phát ra bất kỳ âm thanh gì, thân thể run rẩy, lại đợi hồi lâu mới từ chỗ tối đi ra ngoài, nhìn mảnh đất trống an tĩnh trước quầy tạp hóa, anh từng ngậm từng ngậm thở dốc, kéo rương hành lý vội vàng rời khỏi nơi đó.

Đường cái đang sửa chữa, anh đứng ở ven đường, hồi lâu cũng không xác định được phương hướng, chỉ có thể kéo hành lý bước đi không có mục đích. Anh muốn đi đâu, nơi nào mới là nơi anh cần về, anh không nghĩ ra, cũng không muốn nghĩ.

Ánh nắng sáng ngời chiếu vào anh, giống như ép tất cả những suy nghĩ cùng đau khổ của anh không thể nào che giấu, Cố Ngự Lâm chợt rất muốn ẩn mình chạy trốn, trốn tới địa phương không người hay biết.

Không biết đi bao lâu, phẳng phất như thời gian cũng dừng lại, anh dừng bước trước một mảnh nắng ấm, ngẩng đầu nhìn trời chiều phía tây, lại nhìn mặt đường đã thông xe, phát tay một cái, gọi một chiếc tắc xi.

“Này anh, chở tôi đến khách sạn gần đây.”

30 phút sau, tắc xi dừng lại ở bên đường, tài xế quay đầu lại nhận tiền từ tay anh, nhìn khuôn mặt sa sút tinh thần của anh, do dự một lát mới lên tiếng: “Tiên sinh, nghĩ thông một chút, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm.”

Cố Ngự Lâm ngẩn người, không trả lời.

Ha ha, thì ra sự đau đớn của anh, đã đến trình độ người người cũng có thể cảm nhận sao?

Tới khách sạn, đặt hành lý trong góc phòng, Cố Ngự Lâm đơn giản rửa mặt, liền thả mình trên giường lớn.

Tha thứ cho anh giờ phút này không còn sức lực để suy nghĩ nữa, anh bây giờ, chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, dùng mộng cảnh đối trá tới hóa giải mệt mỏi của mình, từ thân đến tâm.

Nhưng không nghĩ tới, thậm chí Chu công cũng không nguyện ý tiếp nạp anh. Trần trọc hồi lâu, nhưng vẫn không ngủ được, Cố Ngự Lâm không nhịn được ngồi dậy, kéo qua cái áo vừa cởi ra bên giường, suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi áo ra mấy tờ giấy trắng, không biết anh đã bao nhiêu lần nhớ thương nhìn chúng.

Lá thư đầu tiên, cô nói cô nhớ anh, lá thư thứ hai, cô có quà tặng muốn tặng cho anh, lá thư thứ ba, cô muốn anh nói vẫn thích cô, lá thư thứ tư, cô muốn anh đến tìm cô...

Nhưng là, lá thư thứ năm...

Cầm một trang giấy cuối cùng này, anh đọc lại một lần lại một lần.

“Cố Ngự Lâm, em cũng không vĩnh viễn đứng tại chỗ, em cũng không biết, em còn có thể đợi được bao lâu...”

Cố Ngự Lâm, em còn đang đợi anh, nhưng nếu như có một ngày, bỗng nhiên em phát hiện thay vì cứ mãi đau khổ chờ đợi anh, có lẽ, em sẽ lựa chọn buông tay. Cho nên nhất định anh phải nhanh một chút, nhanh hơn nữa ... tìm được em...”

Cho nên mới nói, lá thư thứ năm này, cũng đã báo trước cô sẽ buông tha, là như vậy sao? Nhóc ngốc, rốt cuộc em vẫn không chờ đợi, rốt cuộc em vẫn thất vọng về anh, rốt cuộc em... đã lựa chọn buông tha anh, đúng không?

Lá thư cuối cùng, thời gian cô viết thư và ký tên: ngày 27 tháng 4, thời gian chưa tới hai tháng, duyên phận giữa anh và cô, thì ra là cũng chỉ thua kém nhau một tháng này, đây chính là số mệnh của bọn họ, có đúng hay không?

Trên tờ giấy chợt nhỏ xuống một giọt lệ, trong suốt, in trên giọt lệ vốn đã khô trên tờ giấy của cô, từ từ thấm vào, tan ra, sau đó khô lại.

Hiện tại, nước mắt của anh và cô, đã thành một thể rồi.

Anh ngưng mắt thật lâu nhìn giọt lệ tan ra kia, mu bàn tay nhẹ nhàng lau khôe mắt ướt át.

Lệ nam nhi không dễ rơi, chỉ là chưa tới lúc đau lòng.

Anh nhẹ nhàng cười khở, đầu lại đau kịch liệt, đồ ngốc, rốt cuộc em không cần chờ đợi kẻ không biết trách nhiệm là anh nữa rồi, xa anh, em nhất định sẽ càng thêm hạnh phúc, phải không? Chỉ cần em hạnh phúc, anh đã đủ hài lòng.

Ngoài cửa sổ trời dần tối, anh gói lên mối bận tâm cuối cùng này, ngủ thật say.

...

“Oa oa bánh! Oa oa bánh!”

Một giọng nói chợt vang lên, non nớt mà quen thuộc, tỉ mỉ gãi lấy trái tim của anh, khiến tâm anh thật ngứa.

“Oa oa bánh, ba ba khóc!”

Có cái gì đó lành lạnh mềm mại di động trên khuôn mặt, Cố Ngự Lâm mở mắt, thấy trước mắt là một đứa bé béo mập đỏ đô, đưa ngón tay ngắn mập đung đưa trước mặt anh, từng chút từng chút chọc chọc khuôn mặt anh.

Thấy anh kinh ngạc đang nhìn mình, bé trai lập tức tiến lại gần, xoạch một tiếng hôn lên mặt anh, “Oa oa bánh, ba ba khóc, thử đường đường!”

Bé trai như làm ảo thuật lấy từ phía sau lưng một cái kẹo que, sau đó không ngừng nhét vào trong miệng Cố Ngự Lâm.

Anh định thần nhìn lại, mới phát hiện cái kẹo que kia rất bẩn, còn dính cát, giống như mới vừa nhặt lên từ dưới đất, anh sợ đến vội vàng tránh đến đầu giường, bé trai lại rất nhạy bén, bỏ đuôi theo anh trên giường, cái tay cầm kẹo que một tắc cũng không rời miệng của anh, sau đó càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

“Oa oa bánh! Thử đường đường!” Bé trai nói xong một câu cuối cùng này, tay nhỏ bé duỗi ra phía trước, cái kẹo bẩn liền trực tiếp nhét vào trong miệng Cố Ngự Lâm.

“Không cần! A!” Anh quát to một tiếng, chợt mở hai mắt ra, hoảng sợ nhìn chung quanh, lại phát hiện trong căn phòng mờ tối chỉ có một mình anh.

Cái mộng truyền đến từng hồi đau đớn, Cố Ngự Lâm lần nữa nhìn quanh, lúc này mới phát hiện mình đã lăn xuống giường.

Thì ra... Chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Mấy tờ giấy trắng bay bổng rơi vào trước người anh, anh theo phản xạ có điều kiện, tiếp nhận nó:

“Cố Ngự Lâm, anh không biết anh đã bỏ lỡ gì đâu. Nhưng là, em biết rõ em đã từng bỏ lỡ anh, em phải chờ anh trở lại, chờ đợi để có thể đưa món quà lớn này cho anh. – Tống Hằng Hằng, ngày 22 tháng 5 năm 2008.”

Đây là một phong thư đã hơn một năm trước, nếu nói có “Quà tặng” , vậy rốt cuộc là cái gì, Cố Ngự Lâm cũng không biết rõ.

Nhưng giờ phút này, lại giống như có suy nghĩ khác thường nào đó, chợt xẹt qua trong đầu anh, lại chợt lóe rồi biến mất, làm sao cũng không bắt được.

Giống như có cái gì không đúng? Anh khổ cực suy nghĩ lại lại không tìm thấy chút đầu mối chút nào nữa. Chỉ là chợt kỳ quái, tại sao, Tống Hàng Hàng cô đã chờ đợi lâu như vậy, lại trong vòng hơn một tháng này, lựa chọn buông tha?

Cố Ngự Lâm cảm thấy hình như anh đã bắt được mấu chốt của vấn đề. Ngẩng đầu lên, nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ, giống như tỉnh ngộ.

Mặc kệ như thế nào, tóm lại anh phải đối mặt rõ ràng với chuyện này, cho dù, cho dù sự thật là cô thật sự muốn rời khỏi anh.

Ít nhất, anh không thể giống như trước kia nữa, tự cho là đúng rằng cô sẽ thích anh trai, cho là cô ở cạnh anh trai, mới thật sự hạnh phúc.

Không cần dùng cái lý do để cô hạnh phúc, làm cái cơ cho sự trốn tránh hèn nhát của bản thân.

66. Chương 66: Chương 60

67. Chương 67: Chương 61: Kết Hôn

Tống Hàng Hàng lái xe, chạy ra từ bãi đậu xe ngầm, mục đích là nhà trẻ, sau đó mới tới nhà hàng Trung Quốc như ước hẹn.

Nháo Nháo kể từ khi lên xe bắt đầu ngồi không yên rồi, cứ hưng phấn vỗ tay nhỏ bé, nhìn Tống Hàng Hàng mà “ha ha” cười khúc khích.

Xe mới vừa dừng lại, cô đã nghe thấy giọng nói âm ỉ đã lâu không gặp.

“Hàng Hàng! Nơi này! Nơi này!” Một năm du lịch, quả nhiên Y Tuệ càng ngày càng hoạt bát...

Cô còn chưa trả lời, Nháo Nháo đã vượt lên trước cao giọng kêu lên, “Dì! Dì!”

Y Tuệ bước bước dài đi tới, một mạch ôm Nháo Nháo trong lòng cô, hôn một cái rất kêu, “Dì nhớ muốn chết rồi! Nháo Nháo, nhóc có nhớ dì hay không?”

“Nhớ! Nháo Nháo nhớ dì!” Nháo Nháo như đòi quà hét lên, cái miệng đỏ đỏ: “Dì à, không có ai bồi Nháo Nháo chơi!”

“Hừ!” Y Tuệ trợn mắt nhìn Tống Hàng Hàng, “Mẹ nhóc nào có nhiều thời gian chơi cùng nhóc, dì đã sớm nói, nên tìm cho nhóc một...”

“Y Tuệ, cậu đừng nói lung tung.”

“Cậu cho rằng mình muốn nói gì?” Y Tuệ bất mãn trừng mắt, sau đó quay sang, “Nháo Nháo, hôn dì một cái!”

“Hôn nhẹ! Mu – a!” Nháo Nháo ngoan ngoãn dâng lên nụ hôn nóng bỏng, sau đó nín lấy đầu ngón tay Y Tuệ, “Dì, không được nói xấu mẹ!”

“Được được được!” Y Tuệ liên tục không ngừng đáp ứng, nói với Tống Hàng Hàng: “Cũng không biết kiếp trước cậu làm bao nhiêu chuyện tốt, nay lại có đứa con tốt như vậy...”

“Đi thôi, cậu còn định ăn cơm nữa không?” Tống Hàng Hàng vừa bực mình vừa buồn cười nói.

“Dĩ nhiên là ăn! Mình đói bụng lắm rồi! Muốn cậu bao một chậu!”

“Vậy còn nói nhảm?”

Ăn người thì miệng mềm, Y Tuệ lúc này mới ngậm miệng, ôm Nháo Nháo đi theo Tống Hàng Hàng vào phòng ăn.

Vừa ngồi xuống, Y Tuệ liền không thành thật rồi, “Tống Hàng Hàng, thế nào một năm không thấy, cậu vừa thành đạt vừa xinh đẹp, mình thấy cậu có người chồng lưng, tựa như vú em của đứa bé, sau lưng cậu có người giàu có rồi hả?”

“Thật giống vú em.” Tống Hàng Hàng nhìn đứa bé trong ngực cô, nhàn nhạt đáp: “...Công việc bây giờ kiếm nhiều tiền quá, còn có ít tiền trước kia.”

“Hàng Hàng chết tiết!” Y Tuệ rửa cô một câu mới nói tiếp: “Lần trước chuyện tòa soạn mình cũng không biết sẽ xảy ra chuyện đó, cũng may cuộc sống bây giờ của cậu tốt hơn, nhưng là, mình không ngờ bên cạnh có một tiểu phú bà đầu, nhanh khai báo, “ngân khổ” có bao nhiêu rồi hả?”

“... Yên tâm đi, tóm lại đủ cho cậu ăn.”

“Thôi đi, mình là quan tâm cậu, quan tâm cậu biết không?” Y Tuệ giúp Nháo Nháo buộc lại khăn yếm, lại nói: “Hàng Hàng, mình nói thật, cậu để Nháo Nháo theo chúng mình đi chơi một tháng đi, được không?”

“Các cậu vẫn chưa hoàn thành?”

“Không có đâu, mình trở lại là muốn thăm cậu cùng Nháo Nháo, tuần sau đó còn theo chân bọn họ tiếp tục, thề lượn quanh Trung Quốc một vòng, Nhất Đình cùng Trần Văn Trọng cũng vui đến quên cả trời đất rồi.” Y Tuệ lại nháy mắt mấy cái, “Cậu biết chưa, hai người bọn họ lúc ở Bắc Kinh đã đăng ký kết hôn rồi.”

Tống Hàng Hàng kinh ngạc ngẩng đầu, “Cậu nói thật?”

“Ai lừa cậu làm gì! Hai người bọn họ hiện tại coi như du lịch tuần trăng mật, thật là khiến người khác ghen tỵ chết mất.” Y Tuệ lại cúi đầu trêu đùa Nháo Nháo, “Để Nháo Nháo đi chơi cùng bọn mình đi, mình biết cậu không yên lòng, nhưng có Nhất Đình và Văn Trọng ở đây, hai người bọn họ đủ khiến cậu yên tâm đi, vốn là muốn gọi cậu đi luôn, nhưng đoán chừng nhất định cậu rất bận, chừng nào thì cậu không bận nữa đây. Hơn nữa, ít đi có đứa con riêng này, không chừng cậu có thể gặp diễm ngộ đó, hắc hắc.”

Tống Hàng Hàng nhất thời im lặng rồi, suy nghĩ hồi lâu mới nói, “Được rồi, dù sao Nháo Nháo rất thân với cậu.”

“Ai, người này đang ghen à...” Y Tuệ cười, ba người cười cười nói nói ăn xong bữa cơm.

Lần này Y Tuệ chỉ quay về một thời gian, ngoại trừ thăm Tống Hàng Hàng và Nháo Nháo, nghe nói còn có mấy chuyện công việc muốn giải quyết, công tác của cô ấy rất phức tạp, đoán chừng lại là chuyện tòa soạn này rồi tòa soạn kia, rồi như canh hẹ, Tống Hàng Hàng đều không hiểu.

Khi đó, cô nói cô muốn dọn nhà, Y Tuệ không hỏi bất cứ vấn đề gì đã đồng ý, bạn bè như thế, là nhờ cô ba đời tích đức mới có thể gặp được. Không lâu về sau, Y Tuệ, Diệp Nhất Đình, Trần Văn Trọng, còn có mấy người đồng hành kết bạn trên mạng, quyết định đi du lịch khắp nơi, cái gọi là “Năm lấy tuổi thanh xuân” tùy ý như vậy khiến Tống Hàng Hàng không ngừng hâm mộ.

Cũng có ít người mời gọi, cô cự tuyệt bọn họ, tiếp nhận theo Ngải Sâm, 1 năm sau, cô có thành tựu của riêng mình, không hề hối hận.

Tiệc nuôi duy nhất lại bị chôn sâu dưới đáy lòng, ai cũng chẳng ngờ tới bí mật đó.

Cô chợt cảm thấy mệt mỏi, nhảm tính, cũng đã ba năm rồi.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, là một mảnh màu quả quýt, mặt trời đã hao mòn nhiệt lượng chỉ còn lại hơi tàn của chiều tà.

“Trời chiều đẹp vô hạn, chỉ tiếc đã hoàng hôn.”

Anh đứng phía trước cửa sổ đưa mắt nhìn thật lâu, cuối cùng, thốt ra một câu nói như vậy.

Thư ký sau lưng “Hi hi” bật cười, “Quản lý, ngài không cần thốt ra một câu như vậy chứ, trong khi tôi chờ lâu như vậy để xin chỉ thị, có được hay không?”

Anh chậm rãi quay đầu lại, khẽ cười, “Đây chính là chỉ thị.”

“A?”

“Chiêu tân người mới thôi.” Anh thu thập tài liệu trên bàn, đưa cho thư ký một xấp giấy, “Những thứ này đang ở kho tài liệu Bắc Kinh, cô tìm Tiểu Hoàng liên hệ.”

“A, được.” Thư ký nhận lấy xấp giấy, vội vã rời khỏi phòng làm việc.

Đợi cô đi ra ngoài, Cố Ngự Lâm ngồi xếp bằng trước cửa sổ sát đất, nhìn đám người như con kiến nhỏ dưới kia, trong lòng không khỏi bắt đầu... chửi má nó.

Lâm Phi Cương không nuốt lời, khi anh đồng ý làm việc cho anh ta, lập tức để anh nhận chức quản lý bộ phận kỹ thuật của chi nhánh ở Bắc Kinh.

Nhưng là anh không nghĩ đến, một công ty lớn như vậy, địa điểm lại ở khu vực buôn bán Bắc Kinh nổi tiếng, cư nhiên... chỉ có một người quản lý là anh...

Cái gì bộ phận kỹ thuật quản lý, anh chính là một quản lý toàn năng, từ chuyện nhân lực tới chuyện hành chính rồi đến có tiếng cũng có miếng – kỹ thuật, căn bản đều là một mình anh ôm lấy mọi việc, coi như anh đang ở tổng công ty Thượng Hải thực tập đi, coi như anh đang học hỏi quản lý đi, một năm trôi qua, đã khiến anh mệt đến tàn hơi, thời điểm vừa mới bắt đầu anh cũng muốn từ chức không làm rồi.

Cũng may lúc hội nghị Lâm Phi Cương thường trực tiếp tới đây chỉ đạo, một năm trôi qua, cơ cấu công ty cơ bản đã căn bản hình thành, Cố Ngự Lâm lại đồng ý với Lâm Phi Cương sẽ quản lý, rồi mới miễn cưỡng khống chế cục diện này... Lâm Phi Cương ngược lại rất hài lòng, vỗ bờ vai của anh nói về sau chi nhánh ở Bắc Kinh này phải dựa vào anh... Hy vọng đi... dù sao Lâm ca là một cuồng nhân gây dựng sự nghiệp, ánh mắt của anh ta, tóm lại vẫn xuất sắc hơn anh.

Từ công ty ra ngoài, anh lấy điện thoại di động ra muốn xem thời gian, lúc này mới phát hiện điện thoại di động đã hết pin.

Trong lòng chợt gấp gáp nóng nảy, Cố Ngự Lâm bước nhanh đi về phía trước, đưa tay gọi một chiếc tắc xi.

“Chung cư XX – số 72 – đường XX – khu XX, làm ơn nhanh một chút.”

Xe dừng lại, Cố Ngự Lâm giao tiền xong, bước nhanh đi vào chung cư, đi về phía tòa nhà số bốn phía bắc, mở cửa lên lầu, phòng 601, móc chìa khóa, vào cửa.

Không sai, phòng 601 – tòa nhà số bốn – chung cư XX – số 72 – đường XX – khu XX, Tổng Hàng Hàng đã từng ở đây, chính là nơi Cố Ngự Lâm ở một năm nay.

Cố Ngự Lâm vọt vào phòng ngủ, lấy pin dự phòng từ trong hộp tủ, lắp vào điện thoại di động, sau đó mở máy, nóng nảy chờ đợi mở điện thoại khởi động xong, vẫn không đợi được tin nhắn mình chờ mong, Tiểu Tiểu, Lí Mặc Khải, Y Tuệ, Diệp Nhất Đình... hoặc là một số điện thoại xa lạ nào đó... toàn bộ đều không có...

Có thể đã bỏ lỡ cuộc gọi nào chăng? Vừa rồi điện thoại di động hết pin, tra tìm không được, anh ảo não vỗ đầu, đặt âm lượng nhạc chuông điện thoại tới mức lớn nhất.

Một năm rồi, đã một năm không có tin tức của cô.

Anh thuê phòng này, hi vọng có một ngày cô có thể trở về xem một chút; anh bỏ qua vô số công việc tốt ở thành phố K, ở lại Bắc Kinh làm trâu làm ngựa cho Lâm Phi Cương, chỉ mong rằng sẽ có một ngày có thể ngẫu nhiên gặp cô ở phố phường Bắc Kinh; anh từ bỏ tất cả nghi ngờ, chỉ muốn trực tiếp gặp mặt hóa giải hiểu lầm giữa cô và anh...

Không có gì gọi là có đáng giá hay không, thậm chí không biết cô có nhớ đến một kẻ là anh nữa hay không, chỉ vì, anh yêu cô, anh thật sự có lỗi với cô, anh không muốn tiếc nuối một lần nữa.

Đồ ngốc, anh đang đợi em... Lần này, đến lượt anh đợi em rồi..., vậy còn em, em vẫn còn... đợi anh sao?

Thật lâu sau, anh dần thiếp đi, chợt tiếng nhạc chuông trong phòng vang lên thật lớn.

Anh cài nhạc chuông, tiếng chuông chấn động, nhất thời kéo anh khỏi chu công, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Điện thoại của Lâm Phi Cương, anh chỉ ảo não mới vừa rồi không cài riêng anh ta là yên lặng. Lúc này nghe thấy, cũng không dám không nhận, một tay vội vàng nhấn nút trả lời, “A lô, Lâm ca.”

“Không tệ, còn nhớ rõ gọi tôi một tiếng Lâm ca, xem ra không ngủ đến hồ đồ.”

“... Lâm ca, có chuyện gì gấp sao?”

Đồng hồ trên tường, hai kim giờ và phút trùng nhau (12h đêm), Lâm ca thật đúng là...

“Như vậy, sáng ngày mai tới Đông Tài một chuyến, bên này tôi bận hai chuyến khác không kịp chuẩn bị, bọn người bên kia cũng quá kém cỏi, ngày mai đổi thành cậu đi, có lực uy hiếp một chút.”

“Lâm ca, chút chuyện này, bảo Tiểu Dương đi đi, tôi không hiểu tài vụ.”

“Không được, cậu đi, cùng đi cũng được, bằng không trời mới biết muốn kéo dài tới lúc nào.”

“Vậy cũng được.”

Để điện thoại xuống, anh chỉ có thể hỏa tốc gọi điện thoại, đánh thức cấp dưới nữ tài vụ họ Dương kia, bảo cô nhận tài liệu đưa tới, thông báo cô chuẩn bị một chút, sau đó là một đêm không ngủ... Thì ra anh chẳng phải là quản lý bộ phận kỹ thuật gì, lại thành một tiểu binh tiên phong rồi... còn là làm trâu làm ngựa...

Giày vò cả đêm, đến hơn ba giờ sáng mới bắt đầu ngủ được, không ngờ tám giờ sáng hôm sau lại bị điện thoại di động đánh thức.

Cổ Ngự Lâm mơ mơ màng màng tắt điện thoại di động, bịt kín chăn muốn ngủ tiếp, tiếng chuông cũng không không buông tha tiếp tục vang. Anh nhấn tắt, nó lại vang, cứ lặp đi lặp lại.

Lần thứ tư vang lên, Cổ Ngự Lâm rốt cuộc tỉnh táo, tiếng chuông này rất quen thuộc... là Lí Mặc Khải đấy!

Anh vội vàng nhấn nút trả lời, từ đầu bên kia truyền đến giọng nói không kiên nhẫn: “Cổ Ngự Lâm, mình rất trung thành và tận tâm báo tin tức cho cậu trước tiên, cậu lại dám tắt điện thoại của mình blah blah...”

“Ngừng! Nói điểm chính! Lí Mặc Khải, có phải hay không, có phải hay không cậu có tin tức của cô ấy?” Cổ Ngự Lâm cà lăm rồi.

“Sáng sớm Tiểu Tiểu mới nhận được tin, cậu nói đi, chúng ta có thể chuyển máy không? Tốn chút thời gian, sợ cậu gấp gáp.”

“...Chuyển máy đi.”

Một hồi tiếng vang xột xột xoạt xoạt, bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu, sau đó giọng nói của Lí Mặc Khải truyền đến: Tiểu Tiểu, em nói đi.

Cổ Ngự Lâm cảm giác mình lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, trái tim “Thình thịch thình thịch” đập loạn không ngừng, chỉ có thể không ngừng nói thầm trong lòng: chớ khẩn trương, chớ khẩn trương, chớ khẩn trương...

“A lô? Là Cổ đại ca sao?” Tiểu Tiểu chưa từng gặp anh, chỉ từ trong miệng Tổng Hàng Hàng biết sự tồn tại của Cổ Ngự Lâm, biết là truyền tin cho anh, thật ra chuyện cụ thể lại không biết.

“Là tôi, tôi là Cổ Ngự Lâm, Cổ Ngự Lâm.” Anh lại nói, “Có, có tin tức Hàng Hàng sao? Là gì?”

“Chị Hàng Hàng nói... địa chỉ của cô ấy, Cổ đại ca anh cầm bút trước đi, ghi lại.”

“Ừ, tôi đã cầm đây rồi, cô nói đi.”

“Số 201 – tầng 7 – vườn hoa XX – phố X – khu XX – Bắc Kinh.”

“Đã ghi, cô ấy, cô ấy còn nói gì nữa?”

Đối phương thoáng chần chờ một chút.

“Chị Hàng Hàng còn nói... chị ấy còn nói, chị ấy sắp kết hôn... Mời anh tham dự.”

68. Chương 68: Chương 62

69. Chương 69: Chương 63: Khúc Cuối Cùng

Cố Ngự Lâm mắt thấy người đàn ông tên là Ngải Sầm đó theo Tống Hàng Hàng cùng nhau vào phòng họp, bao gồm Tiểu Dương, bốn người nói chuyện với nhau gần một tiếng, công sự cơ bản đã giải quyết.

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, Cố Ngự Lâm đứng dậy đầu tiên, “Hai vị đã tan việc chưa? Không biết Cố mỗ có vinh hạnh mời các vị ăn cơm trưa hay không?”

Ngải Sầm mới vừa muốn từ chối, Tống Hàng Hàng một bên đã mở miệng trước, “Được, tôi biết một nhà hàng món Giang Nam mới mở.”

Đây cũng không phải là phong cách Tống Hàng Hàng, Ngải Sầm nghi ngờ liếc mắt nhìn Tống Hàng Hàng, thấy đối phương sắc mặt như thường, mới nói: “Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, nhưng Cố tiên sinh là khách, phải là tôi mời khách mới đúng.”

Trên bàn cơm yên tĩnh đến quỷ dị, đầu tiên quan trọng nhất là hai người Cố Ngự Lâm và Tống Hàng Hàng vẫn trầm mặc không nói, Tiểu Dương chỉ đi cùng Cố Ngự Lâm, cũng không có ngữ quyền nói, chỉ có Ngải Sầm có lúc nói đôi câu, bầu không khí mới thoáng thả lỏng.

Trước khi kết thúc, Cố Ngự Lâm giơ mắt nhìn Tống Hàng Hàng, ngoài miệng nói một câu: “Ngải quản lý và Tống tiểu thư tình cảm thật tốt, không biết... khi nào thì kết hôn?”

Câu hỏi cực kỳ bất ngờ, Ngải Sầm nhất thời không hiểu.

Anh vừa muốn mở miệng phủ nhận, Tống Hàng Hàng lại nhanh hơn anh: “Tháng sau.”

?

Ngải Sầm nghi hoặc không thôi, nhưng dưới chân đau nhói khiến anh cầm thanh, lặng lẽ cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

“Hả? Vậy tôi còn có thời gian một tháng.” Cố Ngự Lâm yên lặng nhìn Tống Hàng Hàng nói những lời này, sau đó cười lên, “Đùa vui đùa vui, bỏ qua cho.”

Cơm xong, Cố Ngự Lâm tạm biệt Tiểu Dương, Tống Hàng Hàng ngồi xe Ngải Sầm trở về công ty.

Bên trong xe, bầu không khí bị đè ép.

Hồi lâu, Tống Hàng Hàng nhẹ nhàng mở miệng, “Ngải Sầm, vừa rồi... Thật xin lỗi.”

“Người kia là...”

“Anh ấy là bạn trai cũ của tôi.”

“... Em, vẫn yêu anh ta?”

“...”

“Yên tâm đi, anh không phải là loại người liều chết hy sinh.” Ngải Sầm quay đầu lại nhìn cô, trong giọng nói có nhàn nhạt tiếc nuối, “Em biết anh luôn cầm được thì cũng buông được, cần anh làm cái gì? Anh sẽ giúp em.”

Từ ngày hôm đó, chiều nào nửa giờ, lầu dưới Đông Tài cũng sẽ đứng lúc xuất hiện một bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi.

“Tiểu Nhuế, cô nghe nói không? Tống quản lý...”

“Cô nói là cô ấy và Ngải quản lý sao? Ai nha, lần trước thang máy gặp trục trặc, Ngải quản lý lo lắng như vậy, chắc chắn, xác định quan hệ của bọn họ không tầm thường... Tôi thật sự hâm mộ cô ấy nha...”

“Không phải, tôi không nói cái này, cô không nhìn thấy bên kia sao?” Giọng nữ dừng một chút, “Cái đó, Cố tổng của Hoài Thiên, nghe nói anh ấy đối với Tổng quản lý vừa thấy đã yêu, đang cường thế theo đuổi !”

“Thật?”

“VẬY còn giả bộ, tôi đã nói với cô rồi mà...”

Giọng nói của các cô cũng không nhỏ, Cố Ngự Lâm dễ dàng nghe thấy, nhưng chỉ trầm mặc đứng tại chỗ, hai mắt nhìn thẳng về một hướng, cho đến khi nơi đó xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Cố Ngự Lâm cất bước lên trước, “Tổng Hàng Hàng tiểu thư, xin hỏi anh có thể mời em ăn cơm tối không?”

Đây là anh lần thứ mười anh mời, những lần trước đều bị cự tuyệt không có ngoại lệ.

Nét mặt Tổng Hàng Hàng không giống trước kia, phải nói là đậm mạc khiến lòng người lạnh lẽo, nhưng lần này cô lại quay đầu, nhỏ giọng nói với người đàn ông phía sau: “Ngải Sầm, thật xin lỗi, hôm nay...”

“Không sao.” Đối phương trước sau như một mỉm cười nho nhã, xoay người lại đi với một nữ sĩ khác (*nữ sĩ: đúng nghĩa là “phu nhân” (dùng trong ngoại giao), nhưng ở đây có thể hiểu với nghĩa là “cô gái”).

Tổng Hàng Hàng dẫn trước, Cố Ngự Lâm đi theo cô, xuống công ty, sau đó đi vào một nhà hàng Nhật Bản. Đoạn đường này Tổng Hàng Hàng cũng không nói gì, Cố Ngự Lâm cũng một mực yên lặng không nói.

Đưa phần cơm lên, đầu bếp thuần thục cuốn một phần “Phong tình Gia Châu”, mới vừa cầm mù tạt một bên lên, giọng nói một nam một nữ đồng thời vang lên:

“Anh ấy / cô ấy không ăn cay.”

“Ha ha, được.” Đầu bếp vui vẻ buông mù tạt trong tay xuống, ánh mắt mập mờ quét qua đôi nam nữ trước mặt này, trong lòng không khỏi than thở.

“Được rồi, hai phần “Phong tình Gia Châu”!” Đầu bếp đưa sushi cho anh, nói tiếng Trung không rõ ràng lắm, “Bạn gái của anh thật xinh đẹp.”

Cố Ngự Lâm nhìn sang người bên cạnh, cảm xúc trong lòng xáo động, nửa phần ngọt ngào, nửa phần khổ sở.

“Hàng Hàng...”

“...”

“Hàng Hàng, thật xin lỗi, tha thứ cho anh vẫn không tìm được em.”

“Ha ha...” Cô cười khẽ, “Chẳng sao cả, bây giờ đã chẳng còn liên quan gì nữa rồi. Em sắp kết hôn, chúc mừng em đi.”

Trong lúc nhất thời, bầu không khí đè nén trầm mặc.

“Không, Hàng Hàng, anh ta không phải là bạn trai của em, đúng không?” Hồi lâu, Cố Ngự Lâm như đinh đóng cột nói.

Tổng Hàng Hàng ngẩng đầu lên, ánh mắt lóe lên, nhưng không nói chuyện.

“Em đang gạt anh, nếu như anh ta là bạn trai em, sao có thể để em ra ngoài với anh đây?”

“Ngải Sầm biết em tìm anh nói cho rõ ràng.”

“...”

Ngoài cửa sổ chợt có tiếng sấm thật vang, một cơn mưa lớn bất ngờ ập tới.

Cố Ngự Lâm ngẩng mặt lên, chợt bắt lấy tay cô, “Hàng Hàng, còn nhớ rõ nghỉ hè năm lớp mười hai không?”

Cô muốn rút tay về, tay anh như xích sắt quấn lấy cô không chịu buông ra, hơn nữa, bàn tay ấm áp này... vẫn là nỗi nhớ ngày đêm của cô...

“Hàng Hàng, chỉ vì em, anh có thể làm bất cứ chuyện gì, chút mưa này coi là cái gì?” Anh dừng một chút, hai mắt chăm chú nhìn cô, “Khi đó, anh rất vui vẻ, chỉ cần liên quan tới em, anh đều cam tâm tình nguyện. Hiện tại, anh vẫn như vậy.”

Anh đang thổ lộ sao? Người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong, thậm chí bắt đầu oán hận... Hiện tại rốt cuộc đã trở lại, hiện tại, rốt cuộc hiểu được phải gặt gao theo đuổi cô sao?

Tổng Hàng Hàng cúi đầu, “Làm sao anh biết... Em có giống anh hay không?”

Cố Ngự Lâm, anh liên tục giải thích với em, liền muốn em quay đầu lại sao? Quá ảo tưởng rồi!

“Chắc chắn sẽ vậy mà...” Cố Ngự Lâm trầm thấp nói, nắm lấy bàn tay cô đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn, “Cho dù em không đồng ý, nhất định anh cũng sẽ theo đuổi được em.”

... Gì chứ!

Tổng Hàng Hàng không khống chế được mà đỏ mặt, chỉ có thể cúi đầu càng thấp.

Lời nhắn cuối cùng với Tiểu Tiểu, lừa gạt anh nói mình muốn kết hôn, là cho anh một cơ hội cuối cùng, cũng là inh một cơ hội cuối cùng, hi vọng... Anh có thể giống như một người đàn ông chân chính, bước ra.

Vốn đã muốn hung hăng ngược anh, nhưng, khi gặp lại người này, cô mới biết, tất cả kiêu ngạo, tất cả kiên trì của cô, ở trước mặt anh đều biến đâu mất. Gặp được anh, chính là số mệnh của Tổng Hàng Hàng cô.

“Tại sao... khi đó muốn rời đi?” Cô nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói khẽ mang theo ghen ngào, những ngày đau khổ đó, không biết đã hành hạ cô bao lâu... Cô hận, nhưng tại sao, cô không hận được...

“Bởi vì Cố Ngự Lâm là một tên ngốc, Cố Ngự Lâm ngu ngốc cho rằng, có người sẽ đem đến hạnh phúc hơn nữa cho nhóc ngốc.” Anh một tay ôm lấy cô, nếu như không phải giải thích với cô, anh tuyệt sẽ không nhắc lại sai lầm lúc trước, rằng vì muốn cô được hạnh phúc hơn, hiện tại, anh chỉ muốn dùng hành động để chứng minh, “Hàng Hàng, anh vẫn chưa từng quên em.”

“Hàng Hàng, em... em nguyện ý, trở lại bên cạnh anh sao?”

“... Xem biểu hiện của anh đã.”

“Hàng Hàng, anh yêu em.”

“... Ừ.”

“Hàng Hàng, anh... anh biết món quà em định tặng anh là gì rồi.”

“... ?”

“Mấy ngày trước... Anh gặp Y Tuệ..., Anh rất thích cái tên Cố Nhất Hằng này.”

“... ” Y Tuệ khôn kiếp này...

Thật lâu sau, khi Cố Ngự Lâm rốt cuộc không nhịn được mở miệng nhắc tới cái tên kia thì Tổng Hàng Hàng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Hứa Nghiêu Thực à, anh ấy nói, anh ấy đi du lịch vòng quanh thế giới...”

Một ngày kia, Hứa Nghiêu Thực tìm được cô, cô không cho anh sắc mặt tốt liền trực tiếp lên lầu.

Ngày hôm sau, anh lại tới tìm cô, anh nói anh muốn rời đi, anh muốn cái ôm cuối cùng với cô, cô đồng ý, sau đó hạ quyết tâm rời xa nơi đó.

Từ đó về sau, cô không còn có tin tức của Hứa Nghiêu Thực nữa.

Không có ai biết, sau khi Tổng Hàng Hàng rời thành phố K được hai ngày, Hứa Nghiêu Thực đã biết địa chỉ của Tổng Hàng Hàng.

Không có ai biết, Hứa Nghiêu Thực luôn không muốn đi quấy rầy Tống Hàng Hàng, chẳng qua là... muốn Cố Ngự Lâm tìm được cô trước. Lần cuối cùng anh gặp cô, anh đã tùy hứng cả đời, anh chỉ nghĩ muốn tùy hứng một lần cuối cùng này, sau đó... hoàn toàn kết thúc mối tình không có kết quả.

Càng không có người biết, một khắc kia, anh buông cô gái ầm ập trước mặt ra, trong nháy mắt quay đầu, ngón tay của anh nắm thật chặt bệnh án trong túi.

Anh hận mẹ mình cả đời, anh đổ kị Tiểu Lâm cả đời, cuối cùng mới biết đây tất cả đều là lỗi của anh. Mẹ anh không sai, cái sai của bà là yêu anh trai ruột của mình, lại không hiểu chuyện kiên quyết sinh ra anh, thế mà anh vẫn cho rằng bà từ bỏ cha và anh.

Anh vốn không nên tồn tại ở cái thế giới này, hiện tại, đã đến lúc anh rời đi.

“Hàng Hàng, hãy để anh ôm em lần cuối cùng này thôi... Anh phải đến một nơi rất xa, anh muốn đi du lịch vòng quanh thế giới. Nếu như em gặp được Tiểu Lâm, hãy nói với nó, anh thật có lỗi với nó. Còn có... Chúc hai người hạnh phúc.”

...

“Các vị khách quý, hôm nay chúng ta có mặt ở đây, cùng tham gia hôn lễ của tiên sinh Cố Ngự Lâm và tiểu thư Tống Hàng Hàng. Hôn nhân là sự thăng hoa của tình yêu và lòng tin. Nó không chỉ cần hai bên một đời một kiếp yêu nhau, càng cần phải một đời một kiếp tin tưởng lẫn nhau. Hôm nay, tiên sinh Cố Ngự Lâm cùng tiểu thư Tống Hàng Hàng ngay tại nơi này, trang nghiêm tuyên bố với mọi người hứa hẹn tình yêu giữa bọn họ.”

“Cố Ngự Lâm, con có nguyện ý cưới tiểu thư Tống Hàng Hàng làm vợ của con hay không, vô luận là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay ưu sầu, con sẽ hết lòng yêu cô ấy, vĩnh viễn thủy chung đến già?”

“Con nguyện ý.”

“Tống Hàng Hàng, con có nguyện ý gả cho tiên sinh Cố Ngự Lâm làm vợ hay không, vô luận là thuận cảnh hay nghịch cảnh, giàu có hay nghèo khó, khỏe mạnh hay bệnh tật, vui vẻ hay ưu sầu, con sẽ hết lòng yêu thương anh ấy, vĩnh viễn thủy chung đến già?”

“Con nguyện ý.”

(Hết trọn bộ)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan>